

Giới thiệu MOB-WORLD GAME

Thể loại: Ngôn tình, xuyên không, hài hước, light noel.

Truyện xoay quanh một chàng trai bình thường vô tình lọt vào hệ thống game do chính idol của cậu sáng tạo ra.

Trong thế giới này cậu phải thực hiện một nhiệm vụ xuyên suốt đó chính là "Cứu rỗi".

Cậu sẽ hoàn thành nhiệm vụ như thế nào trong khi nhân vật mà cậu sở hữu lại là nhân vật yếu nhất game tuy có sức mạnh cực lớn.

Liệu tính cách của cậu ta có thay đổi?

Mời các bạn đón đọc và theo dõi hành trình xuyên game của nhân vật chính nhé.

Bạn đang đọc truyện *MOB-WORLD GAME* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 1: Kỉ nguyên game

-chào mừng các bạn đến với buổi stream của mình ngày hôm nay!! Và để xem!! Hôm nay chúng ta sẽ chơi game gì nhỉ?-tiếng của một game thủ nổi tiếng "dool gamer" vang lên từ chiếc laptop của hấn

Hấn- một tên học sinh lớp 12 bình thường, cũng giống bao chàng trai khác có một niềm đam mê không nhỏ đối với các trò chơi! Và idol của hấn không ai khác chính là anh chàng game thủ hấn đang coi trên youtube kia.

-hôm nay mình muốn mang đến một tin vui cho các bạn đó là sau khi vô địch thế giới thì ban tổ chức game MOB đã chính thức cho mình mở một sever cho toàn bộ những fan yêu quý mình tham gia để giao lưu cùng mình!! Và ngay ngày mai sever sẽ được ra mắt!! Hãy nhanh tay đến 360 đường X để đặt mua tài khoản nhanh nhé.

"Rầm" hấn đập tay xuống bàn một cái thật mạnh!! Đây chính là mong ước của hấn từ rất lâu đó là được chơi game cùng idol của mình và MOB là một game mới mà hấn đã được chơi thử bản beta từ tháng trước rồi!! Đầu hấn lúng búng mấy lời anh chàng game thủ lúc này nói! Gập laptop xuống, hấn leo lên giường chầm chần ngủ!! Lần đầu tiên hấn tắt stream của idol mình sớm như vậy!! Lý do ư? Đơn giản vì mai hấn phải đi mua tài khoản sớm! vậy nên chẳng có điều gì có thể ngăn cản hấn ngủ lúc này!! Và chỉ 3 phút sau hấn gáy như một con heo đang ngủ trong chuồng vậy!

.....

-reenggggg - tiếng báo thức kêu ầm ĩ ở đầu giường hấn

-"rầm" cảm m* nó mồm đi- hấn cầm chiếc đồng hồ ném thẳng xuống đất mồm lái nhai mấy câu chửi thề!

-la la la la là là là là là là là la la la la!!!!-lần này thì đến cái điện thoại hấn để trên bàn. Không biết hấn còn đặt bao nhiêu cái báo thức nữa!

Và đương nhiên!! Điện thoại thì hấn không dám đập như cái đồng hồ lôm kia! 2s sau hấn uể oải mò dậy, đi tới bàn và hét lên:

-định công mệnh thằng khốn nào đặt báo thức 4h sáng phá ông đây!!!

-cảm m* nó mồm vào-ba hấn phòng bên cạnh hét lại!

Hấn giật bắn người im thin thít không dám hó hé thêm tiếng nào, đầu thì liên tục nghĩ thằng khốn nào đặt báo thức giờ này.

-AHHHHHHH!TÀI KHOẢN GAME!!-như bất giác nhớ ra điều gì đó hấn lại hét toáng lên!!

-mà có tin ông qua đánh chết m* mà không?- lời đe dọa của người ba quyền lực lại một lần nữa vang trong căn phòng trống!

Lần này thì hấn không còn biết trời đất gì nữa phóng thẳng vô nhà vệ sinh làm những điều cần làm rồi mặc vội cái quần dài, xong xuôi đóng cửa cái rầm phóng thẳng ra tiệm game

-mà chết chắc rồi con- ba hấn nhếch môi cười nhạt!

.....

Từ nhà hấn đến tiệm game bán tài khoản đó khá là xa!! Hồi trước chơi thử bản beta hấn đã phải đi từ 3h sáng tới nơi thì đã gần hết hàng rồi!! Hấn vừa

chạy vừa khóc mong là còn cho hần một tài khoản TT.

30p chạy bộ của hần cuối cùng cũng có kết quả!! Cyber game dần dần lộ dạng phía sau những toà nhà cao tầng!! Quả thật là xui xẻo khi giờ này còn quá sớm hần chả bắt được chiếc xe nào để đi cả!! Ăn trộm xe máy ba hần thì về chỉ có nước đem đàn máy tính đi chôn thôi chứ chơi bởi gì được!! Nhưng không sao, cuối cùng cũng tới rồi! Hần chống tay thở dốc mấy cái rồi liếm nước miếng vuốt lại tóc, ưỡn ngực tự tin bước vào quán.

-anh trai! Cho em một tài khoản MBO dòng kiếm sĩ lửa nha anh!

-hết rồi em!-ông quản lý ngáp ngủ uể oải đáp

"Đùngggg" một tiếng anh quản lý như tiếng sấm đánh ngang tai hần!! Mọi thứ như tối sầm lại. Nhân vật hần ưa thích cây cuốc điên cuồng trong bản beta đã bị cướp mất..hần suy sụp lắp bắp hỏi tiếp:

-thế...thế cung thủ cũng được ạ!

-hết luôn em nhé! Cung thủ cả hệ phong lẫn hệ thủy đều bay màu rồi em iu!- tên quản lý đang ghét vừa xia răng vừa nói!

"Đùng" một tiếng sấm nữa vang lên..

-thế còn thuật sư!! Đùng rồi thuật sư level cao cũng mạnh lắm...-hần cố gắng níu kéo chút hi vọng.

-bạn anh vô cùng thương tiếc báo tin đó là không còn một tài khoản nào em nhé!! Tất cả các dòng nhân vật từ hệ lửa đến hệ bóng tối đều hết sạch rồi! Kể cả dòng yếu nhất là hắc kiếm sĩ cũng hết luôn nhé!

Lần này thì không còn sấm vang lên nữa!! Xung quanh hần giờ không còn bất cứ gì nữa!! Tất cả tối sầm lại!! 200 ngàn cầm trong tay gần như bị vò nát!! Hần thần thờ không nói câu nào bỏ ra về như người mất hồn. "Hết rồi!! Chơi bởi gì nữa! Cuối cấp rồi học hành đi"-hần tự nhủ cho bớt cay lòng.

-chàng trai!! Mua game hả?- một thằng cha đeo khẩu trang đội mũ nhìn như xã hội đen khều vai hần.

-ờ!-hần thật thiếu đáp.

-chú còn một tài khoản không sài này!!-tên xã hội đen nheo mắt!

Mắt hần sáng rực lên, ánh nắng dường như sáng lại trên đôi vai gầy:

-thật hả chú!!! Chú bán lại cho cháu được không?Năn nỉ chú đó!! Cháu có tiền mà!-hần đắm đuối nhìn tên bịt khẩu trang với ánh mắt triu mến!

-thôi cho cháu luôn đây!! Nhưng đây là tài khoản dính code độc nên có vài lỗi!! Cháu thông cảm nhé!

-không sao ạ!! Cháu cảm ơn nha!! Sao lại còn tồn tại một người tốt như chú thế này huhu-hần nhanh tay nhận cái đĩa từ tên kia rồi ôm vào lòng như sợ ai lấy mất!

-ừm về đi!! Nghe ta nhắc này nhiệm vụ của cháu là...

Hần đang mơ mộng về cái tài khoản rồi nên chẳng nghe gã kia nó cái quái gì cả... chỉ chờ gã nói xong là hần chào tạm biệt phóng thẳng về nhà.

-ahihii!! Đi đâu sớm thế con trai- ba hần đứng trước cửa nở nụ cười xem thân thiện với hần!

-ba xê ra!!! Con đang bận lắm!-hần đẩy người ba đáng thương sang một bên rồi phóng thẳng lên phòng!

-ơ thằng này!! Chủ nhật bận quần què gì nhi?- ba hần mặt ngu ra nhìn theo!

Vô phòng, khoá trái, lấy ghế chặn lại nhìn quanh một vòng có vẻ an toàn rồi! Hần cẩn thận mở cái đĩa ra!! "Noooooooo nhân vật hắc kiếm sĩ sao!!! Huhu gã khùng kia đã thương còn không thương cho trót!! Cho cái dòng nhân vật lùn này sao chơi TT!"-hần lầm bầm." Thôi kệ được chơi với idol là vui rồi".

Hần cầm cái đĩa lên hôn một phát, ngắm nghía một lúc lâu cho thoả mãn thú tính của mình thì phát hiện ra có một dòng chữ ghi trên đĩa:"cứu rồi!"

-cứu rồi quần gì vậy?-hần lăm nhăm!!

Không quan tâm cho lắm, hần dứt chiếc đĩa vô laptop, cắm tai nghe vào:

-welcom to MBO- tiếng game vang lên trong tai hần....

.....

"Đùngggggg"

-H!! Mãi lại làm cái gì trên đó vậy!!- ba hần lộp cộp đi lên cầu thang.

-H! Mà nghe ba nói gì không!H-giọng ba có vẻ dồn dập hơn.

*im lặng

-H!!H ời! Con có trong đó không-giọng lo lắng hiện rõ.

-HHHHH-ba hấn hét lớn

Cạch cạch....-thằng quỷ này làm gì mà khoá trái vậy.-càng ngày ông càng lo hơn cho con trai mình

-bà nó lấy chìa khoá phòng thằng H trong tủ ra đây!-ông nói vọng xuống nhà

-đây đây!có gì thế?-mẹ nó lật đật đi lấy chìa khoá mang lên.

Cạch...rầm!! Ông xô cửa vào!!!

-HHHHH-mẹ hấn la thất thanh

Trước mắt 2 người là chiếc laptop đã nổ tung và H thì....đã biến mất

Bạn đang đọc truyện *MOB-WORLD GAME* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 2: Start

"1000 năm trước khi mà các tộc người còn đấu tranh với nhau để giành lấy quyền làm chủ thì "ác ma"-một ma tộc mạnh mẽ đã huỷ diệt gần như toàn bộ thế giới này. Nó có sự thông minh của tộc người, có sức mạnh của tộc thú, có sự tinh thông của thiên sứ tộc và còn cả nhanh nhẹn của tinh linh tộc nữa!! Tất cả điều đó tạo nên một tộc ác ma mạnh mẽ không thể đánh bại! Vào trận chiến cuối cùng ác ma đã huỷ diệt hoàn toàn các tộc khác để đứng lên làm bá chủ của vùng đất mang tên Ardes màu mỡ xinh đẹp. Chính lúc đó 8 con người duy nhất của tộc người còn sống sót đã trốn lên vùng núi băng hiểm trở. Không một ai biết họ đã đi đâu và chúng ta chỉ biết được rằng từ thời điểm ấy đã sinh ra những anh hùng tiêu diệt ác ma. Họ là những kiếm sĩ, cung thủ, thích khách và pháp sư tài năng. Họ mang trong mình sức mạnh của các nguyên tố thủy, hỏa, thổ, lôi, mộc và phong. Tất cả đều đồng lòng chống lại một nguyên tố đó là bóng tối. Sau hơn 100 năm chiến đấu thì cuối cùng họ cũng mang về hoà bình cho Ardes. Họ giao cho tộc người cai quản 6 vùng đất mang tên 6 nguyên tố và tinh linh tộc được phép cai quản một vùng đất biệt lập. 7 quốc gia chung sống hoà thuận với nhau trong nhiều năm cho đến khi Hoà quốc- một quốc gia với lực lượng binh sĩ mạnh mẽ đã nổi dậy bành trướng lãnh thổ! Tất cả các vị anh hùng đều đau đầu về vấn đề này cho đến một lúc họ không thể chịu đựng được nữa....họ rời đi!!các vị anh hùng để lại cho mỗi quốc gia vũ khí của họ và không ai biết họ đi đâu cả!! Có lẽ họ tìm cho mình một vùng đất mới và sống biệt lập với thế giới bên ngoài"- tôi đóng cuốn sách giới thiệu bản beta của tựa game MBO đình đám lại. Lại một tựa game tuyệt vời mới được ra mắt hôm qua!! Lần này tôi quyết tâm phải là người đầu tiên mua tài khoản của game này....

..... 3h sáng tôi loay hoay lên lút mở cửa trốn ra ngoài phóng tới tiệm điện tử để mua tài khoản!! Cầu mong là kịp.... và may mắn cho tôi là còn đúng 3 bản duy nhất. May mắn hơn là còn được nhân vật hoá kiếm sĩ nữa chứ. Đây là một class khá mạnh, rất dễ cày cuốc kiếm đồ... cuộc đời thật không còn gì đẹp hơn, tôi vừa đi vừa huýt sao ung dung bước về nhà.

-chàng trai! Cậu mua game sao?- một gã bịt khẩu trang đội mũ kín mít y chang xã hội đen khều vai tôi. Sao tự dưng mình thấy cảnh này quen quen nhỉ?

- đứng rồi ạ!- tôi lịch sự

- haha!! Nhớ kĩ lời ta... nhiệm vụ của cậu là..."CỨU RỒI" nếu không tất cả sẽ CHẾT..chết... chết.....hahaha- nói rồi gã đàn ông bí ẩn dần biến mất trước mắt tôi...

-KHOAN ĐÃ.....

.....

-AHHHHHHHHHHH-tôi giật mình bật dậy." Phù thì ra là mơ, tại sao lại mơ lúc mình đi mua bản beta nhỉ, với gã đó... là ai?-tôi tự hỏi bản thân.

"Khoan đã, đây là đâu?"- câu hỏi tôi bắn khoả nãy giờ...ngó quanh một vòng thì đây là một khu rừng rậm rạp, chim chóc bay lượn lung tung và đâu đó xa xa kia là....tê giác? Không phải, nó có tận 3 sừng, làm gì có con tê giác nào như thế.v haha!!.....mà khoan! Sao trông như nó đang phóng tới mình vậy? Trông đúng là như vậy nhỉ? WTF đúng là vậy thật kiaaaaaa! Tôi ba chân bốn cẳng co giò lên chạy!!!

-ÚM ÚM ÚM (cứu tôi với) - tôi la lên thất thanh.... khoan đã... quái gì vậy? Sao...sao lại không nói được vậy? Tính sau, chạy con tê giác điên kia đã.

Tôi lách mình vào một hang động phía sau mềm dõng!! Có vẻ con tê giác hung hãn ấy không đuổi nữa! Phù... tôi thở dài, may thật xem tí nữa lên bản thờ

ngồi rồi. Đang ngồi chài chuột lại quả đầu dựng đứng của mình do chạy quá nhanh... (từ bé đến lớn tôi mới thấy mình chạy nhanh thế) thì bỗng dưng có cái gì đó nhột nhột dưới chân, ngo xuống thì...

-Ừ.... ừ ừ(Á...rần rần rần)-tôi hét lên thất thanh.

Một con rắn bé tí bằng ngón tay đang trườn lồm ngồm dưới chân tôi... hờ nghe không có gì đáng sợ nhỉ!/ Đừng khinh thường tôi quá sớm!!! Con rắn bé xíu này chắc là con sơ sinh thôi... điều đáng sợ là nguyên một gia phả nhà nó đang thè lưỡi trườn mắt nhìn tôi kìa T.T!! Từ con học mẫu giáo,cấp 1,cấp 2, cấp 3, đại học, cao đẳng đều có mặt đủ! Chưa tính mấy con trông có vẻ là rắn có học thức, rồi rắn lao động tay chân xong đến những con trông khá trải đời chắc mới nghỉ hưu, đâu đó còn có vài con bô lão trắng phớ đang lườm lườm tôi trên vách nữa!!

....

2 phút đã trôi qua... mọi thứ vẫn bình thường... phù hình như nó không làm gì mình cả, chắc bọn này ăn cỏ không cần người... haha thế mà làm mình run gân chết.... Và đúng như tôi dự đoán, vừa mở mồm cười được 2s thì cả nhà nó nghe nanh múa vuốt lao về phía tôi T.T trời *** mé biết ngay là lũ này ăn thịt người mà T.T! Tôi chỉ kịp thét lên 3 chữ: Ừ Ừ Ừ (ăn * rồi) thì bọn nó đã trườn tới chân tôi rồi!))

Ông trời quả là thương người khi biết tôi là một đứa ngoan ngoãn ăn ở có đức nên khi tôi vừa co giò tính bỏ chạy thì một hòn đá hăm l* từ đâu rơi xuống chặn kín cửa hàng lại! Tôi đứng hình... miệng nở một nụ cười nhạt, mắt thì 2 dòng đã bắt đầu rơi quay lại nhìn lũ rắn:

- ừ ừ ừ ừ ừ (thịt tao dai lắm chúng mày ăn từ từ thôi nhé)- đập chịch nó câu cuối cùng của cuộc đời nó cũng không cho nó nói!!!

....

"tôi là ai? Đây là đâu?" 2 câu hỏi này cứ liên tục bay ra từ hốc mắt tôi....tôi ngồi phịch xuống đất, tựa lưng vào hòn đá rồi lấy tay ôm đầu lại kìa mẹ số phận!! Có chết cũng phải bảo vệ cái gương mặt ngọc ngà này T.T

Và chuyện gì đến cũng sẽ đến những con may mắn đầu tiên dành được top 1 đã cắn vô đầu tôi 1 hit... mọi giác quan của tôi như dừng hoạt động, bao nhiêu cảm giác đau đớn dường như không còn nữa!! Haha có lẽ cái chết khiến tôi quên đi cơn đau rồi... mà khoan... thực sự là không đau tí nào cả... hay là mấy con đang cắn tôi mới mọc răng sữa cắn không đau nhỉ? Như một tia hy vọng cuối cùng, tôi mở mắt ra, tay hơi gồng nhẹ rồi đưa ra phía trước để nắm cổ con rắn đang đớp chân mình ném ra xa... điều kì lạ lại hiện ra trước mắt tôi!! Màn hình hiện thị game MOB đang hiện trong góc nhìn của tôi... cái quái gì vậy? Tôi không thể nghĩ ngợi gì nhiều được nữa!! Có vẻ tôi gần hiểu ra mọi chuyện rồi!! Bảng skill đâu? Nếu đúng như tôi đoán thì phải có bảng skill.... tôi quơ tay lung tung một hồi thì có vẻ bảng skill hiện ra thật!! Cái quái gì nữa kia?

.....skill ultimate: hắc thạch....

Bạn đang đọc truyện *MOB-WORLD GAME* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 3: Sự thật

.....skill ultimate: hắc thạch.....

Hờ? What? Tại sao có đúng 1 skill vậy? Nếu tôi nhớ không nhầm thì có tận 3 skill cho tân thủ mà? Và cái skill quần què này.... NÓ ĐỐT TOÀN BỘ MANA CỦA TÔI.... fuck fuck fuck.... không được không được!!! Lỡ sài cái tụi rắn nó không chết thì... sure người chết là tôi!!! Nhưng mà cứ để thế này không sớm thì muộn tôi cũng sẽ chết... thanh máu tôi cứ thế tụt dần qua từng nhát cắn của lũ rắn!! Thôi thì năm ăn năm thua vậy...JUST DO IT.....

..... khoan đã!!! Nhưng mà sử dụng như thế nào? Trên máy tính mình còn có thể dùng bàn phím hoặc chuột...nhưng mà ở đây...không có gì cả TT... sao mà sài TT....

Tôi hoang mang cực độ bắt đầu của tay lung tung loạn xạ cầu cho được một phát ăn may giống lúc này....nhưng không((đòi mà... vẫn không có gì xảy ra....tất cả những gì lúc này chỉ là thanh máu của tôi đang tụt theo thời gian thôi.

-Ừ Ừ Ừ Ừ....(LÀM ỒN ĐI MÀ....KÍCH HOẠT GIÙM ĐI HẮC THẠCH).-tôi tuyệt vọng hét toáng lên.

Và ông trời quả không phụ lòng người, mặt đất dưới chân tôi bắt đầu rung chuyển kèm theo những tiếng động lạ từ phía trên...có vẻ như thứ gì đang rơi xuống thì phải?

Đúng như tôi dự đoán! Chỉ mấy giây sau thôi một quả thiên thạch màu tím đen rơi thẳng xuống hang, đục một lỗ to trên vách! Không chỉ dừng lại ở đó, hiệu ứng lửa của nó còn đốt chết toàn bộ số rắn trong hang...và tôi cũng không ngoại lệ - - trời *** nó đốt bay nửa cây máu của tôi luôn! tầm 2 quả này rơi xuống chắc tôi chết luôn quá! Dù gì cũng qua rồi, tôi thở phào nhẹ nhõm!! Bây giờ chỉ việc leo ra cái lỗ trên vách rồi rời khỏi đây thôi. Tôi đứng dậy phui đít 2 3 phút, ưỡn ngực vươn vai khởi động các kiểu thì mặt đất lại rung lên..." cái wtf mình có sài chiêu nữa đâu! Rung quái gì rung lắm vậy?"...tôi khó khăn bò lại cái lỗ, ngó lên trời thì.....Haha....ông trời lại một lần nữa không phụ lòng người!! Chắc ông thấy tôi ăn 1 quả chưa đủ no nên ông bonus thêm tầm đầu đó 1 2 3 5... - - chính xác là 7 quả... mình có đếm thiếu quả nào không nhỉ? À đếm thiếu mẹ rồi! xa xa đằng kia còn 2 quả

nữa kia! Hihi vậy chính xác hơn là 9 quả....woaa.....tôi một lần nữa ngồi phịch xuống đất!! Toàn thân mất hết sức lực.. ăn một quả đã trắng nửa cây máu rồi!! Ăn hết chừng này thì sure mỉm cười nơi chín suối luôn) tôi ngước mắt lên trời hai tay buông thõng nở một nụ cười nhẹ:) ánh sáng từ những quả thiên thạch mỗi lúc một gần hơn và tôi chỉ kịp thốt lên mấy chữ trong đầu:” ăn * rồi”

.....

-này dậy đi....-ai đó đang tát bôm bốp vô mặt tôi lên tục!

Tôi dần dần hé đôi mắt một mí rười của mình ra...khi thật sao mẹ lại bật đèn sáng thế nhỉ?

-ừ ừ ừ (mẹ tắt đèn đi)- như một thói quen hằng ngày tôi với tay xuống chân để lôi cái chăn lên trùm đầu lại nhưng mà... không có một cái chăn nào cả...

-dậy đi! Những người khác đã dậy cả rồi chờ mình cậu thôi đó!

Tôi giật mình bật dậy mở to mắt nhìn xung quanh... đây là đâu? Mọi thứ đều trắng xóa... xung quanh tôi là những con người mặc những bộ đồ tân binh của MOB...what? Chuyện quái gì đang xảy ra vậy!! Đầu tôi bắt đầu nhớ lại chuyện trong hang... vậy ra là... tôi chết rồi sao?

-tất cả mọi người đều tỉnh táo rồi đúng không? Vậy thì nghe kĩ lời ta nói đây!! **TẤT CẢ NHỮNG NGƯỜI Ở ĐÂY ĐỀU ĐÃ CHẾT....**-một người đàn ông mặc áo quan râu ria xồm xoàm nghiêm giọng nói.

Xung quanh tôi bắt đầu có những tiếng khóc, tiếng la, người thì hụt hẫng quỳ sụp xuống đất. Một không khí bi thương bao trùm lên không khí ở đây....

-Đừng buồn nhanh thế mọi người!! Ta làm sao có thể để trò chơi kết thúc sớm như vậy được haha!!! Có vẻ như các người đều thắc mắc tại sao mọi chuyện lại kì lạ vậy đúng không?- người đàn ông vừa cười vừa nói.

-Đúng vậy, chuyện này là sao? Tại sao chúng tôi lại thành ra như vậy?-xung quanh những tiếng xì xào bắt đầu vang lên, có vẻ những người ở đây đều giống tôi!! Chỉ có điều... họ đều có thể nói... khi tôi cố gắng bật ra những bức xúc của mình thì chỉ có những tiếng ừ ừ từ cổ họng tôi vang ra mà thôi... tôi bắt đầu ghen tị với họ...

-được rồi... mọi người bình tĩnh.. nghe ta nói đây, tất cả những người mua bộ game này đều lạc vô thế giới của MOB cả! Haha!! Thú vị không?- ông điên đó vuốt râu từ tốn nói.

-ông bị điên à? Mau đưa tôi về nhà!!! Mau lên....- những giọng nói bức xúc bắt đầu vang lên.

-muốn về sao? Đâu có dễ thế... nhưng không phải là không có cách!! Haha!! Hãy thử tự tìm hiểu xem!! Nếu không các người sẽ chết dần chết mòn trong này mãi mãi!! Hahaha....

Không khí im lặng bao trùm! Kẹt trong này mãi mãi sao? Tôi bắt đầu hoang mang! Và không chỉ tôi mà còn những người khác nữa, một vài người đã không giữ được bình tĩnh và lao điên cuồng vô lão ta... nhưng họ đều bị đẩy ra trong vô vọng... những tiếng thút thít bắt đầu vang lên, những tiếng gào thét, kêu cứu cũng không thiếu.... tôi buông thõng người!!! Gia đình, bạn bè mình sẽ không được gặp họ nữa sao? Mình còn chưa thi đại học nữa...tại sao? Tại sao tôi lại rơi vào cái hoàn cảnh như này? “Dool gamer”, đây là cái tên cả đời tôi sẽ không bao giờ quên, chỉ vì quá mê muội hấn đê rồi rơi vô cái thế giới quần què này, thậm chí bây giờ tôi còn là người chết không thể làm gì nữa chứ.. tôi sẽ không bao giờ tha cho hắn!! Tên khốn...

-thôi đừng sụt sùi nữa!! Dù gì ta cũng sẽ cho các người một cơ hội! Đây là game mà!! Nên các người sẽ được hồi sinh nhanh thôi, nhưng mà.... đây là lần đầu tiên cũng là lần cuối cùng các người hồi sinh, mỗi người chơi sẽ có 2 mạng duy nhất và vì sự ngu ngốc của các người đã làm mất đi một mạng quý báu!! Dừng tai và nghe kĩ này! Tất cả những người ngồi ở đây! Nếu chết thêm một lần nào nữa thì cũng sẽ chết ngoài đời thật... hãy mau chóng tìm đường thoát ra ngoài nếu không tất cả sẽ kẹt trong này...mãi mãi...luật lệ hoàn toàn không có.. hãy cố gắng sinh tồn lâu nhất có thể và tự tìm hiểu lấy luật chơi... giờ thì đi đi những chiến binh của ta!!- cha nội vừa dứt lời thì những người xung quanh tôi dần dần biến mất... nhưng mà... tại sao... tôi vẫn ở đây? Tôi không được hồi sinh sao?

-chàng trai!! Còn nhớ ta không?- gã điên vừa nói vừa tiến về phía tôi.

-ừ ừ ừ

-chỉ cần nghĩ trong đầu, ta có thể đọc được suy nghĩ của cậu!-lão ta từ tốn nói.

-“ông là ai? Tôi không quen!”

-cậu còn nhớ người đưa đĩa game cho cậu chứ?

-“Thì ra là ông! tại sao? Tại sao ông lại làm vậy?”-tôi ghen ngào. -“đúng ra tôi đã không bị lạc vào đây rồi”...

-cậu chỉ là một người xui xẻo bị ta đặt hy vọng vào thôi.- mặt ông ta thoáng buồn.

-“là sao?”- mặt tôi ngu ra.

-thực ra ta là một nhân viên kĩ thuật nổi trội trong công ty phát triển game MOB.

-“ông là người tạo ra cái trò chơi điên rồ này sao?”-tôi bức xúc

-không! Giám đốc của MOB là người nghĩ ra ý tưởng này, ta chỉ làm một phần nhỏ để đưa người chơi vào game thôi!hắn đã mua chuộc công ty tổ chức game để trao giải cho dool gamer một sever lậu! Vì hắn biết sức hút của game thủ này. Không chỉ có mỗi thế đâu! ông ta hợp tác những hacker mũ đen chuyên về hack những phần mềm thực tế ảo, họ đã tạo ra một con chip có thể hút người chơi vào cái sever đó! Đây chỉ là bản thử nghiệm!! Nếu thành công hắn sẽ bán ra nước ngoài để kiếm lời!

-“chưa hiểu lắm, làm sao có thể hút người chơi vào được?”- tôi bắt đầu tò mò về cái công nghệ tối tân này.

-con chip sẽ được gắn vào đĩa game tạo ra một vụ nổ tấn công trực tiếp vào não người chơi, qua đó hệ thống sẽ tổng hợp dữ liệu rồi đưa người chơi vào game qua hệ thống hình ảnh 3D. Cơ thể ngoài đời thực của cậu sẽ được những phân tử của con chip sau khi nổ bám vào làm cơ thể được bảo quản và trở nên vô hình! Nhưng nếu cậu chết thêm một lần nữa thì các phân tử đó sẽ đồng loạt nổ đồng nghĩa với việc cậu sẽ chết cả trong game lẫn đời thực.

-“có những thứ tối tân vậy sao?”- tôi bất giác nghĩ.

-đúng vậy! Chính ta còn không tin!! Quả là một ý tưởng vô nhân đạo!!!

-“tại sao một nhân viên kĩ thuật như ông lại dính vào vụ này?”

-vì chỉ có ta mới đủ khả năng đưa con chip vô đĩa mà thôi- mặt ông ta trông khá tội.

-“tôi không cần biết ông làm như thế nào! Ý tôi là tại sao ông lại đồng ý giúp hắn khi mà đã biết nó vô nhân đạo ấy?”-tôi bức xúc.

-vì con gái ta!! Tên khốn đó đã dụ dỗ nó cầm con chip lên và kích nổ làm cho con gái ta lạc vô thế giới này!! Ta đã xin hắn cho ta làm quản lý âm ngục dưới này để xem con gái ta có chết hay chưa!

-“và rồi ông đưa rất nhiều người vô đây chỉ vì con gái ông?”- tôi nheo mắt.

-ta biết rằng mình ích kỉ!! Nhưng mà ta không thể bỏ mặc nó được!! Tên đó đã xóa kí ức của nó biến con ta trở thành một NPC của game!Nó chỉ được cứu khi mà trò chơi này được hoàn thành thôi! Nên ta mong rằng có ai đó có thể tìm ra cách hoàn thành cái thứ khi gió này! Khi có một game thủ trở về thành công thì đột thử nghiệm xem như kết thúc và tất cả những người khác cũng sẽ tự do.

-“tôi thì liên quan quái gì? Tại sao ông lại lôi tôi vô!! Đưa tôi về đi!! Tôi không có khả năng cứu con ông đâu! Này nhé một thằng nhãi đang cầm đầu ôn thì ông nghĩ có khả năng nào không?”- tôi rồ lên.

-ta không biết!! Chỉ là muốn đặt hy vọng vô người mua tài khoản cuối cùng thôi!

-“ông bị điên à!! Sinh mạng người chứ có phải đồ đạc đâu mà chơi 5 ăn 5 thua vậy!! Ông là nhân viên tài năng lắm mà suy nghĩ nông cạn thế!! Chưa kể ông cho tôi một cái nick lôm không tả được nhé! Nghĩ gì cho cái tài khoản hắc kiếm sỹ!! Nó đã lôm sẵn rồi nay ông chính sao nó còn lôm hơn khi mà còn không đủ 3 kĩ năng tân thủ!! Được một kĩ năng bá vãi nổi thì bóp luôn cả người sai! Không thể tin được!!”- tôi xỏ một tràng nói hết nỗi lòng giấu kín của mình bấy lâu.

-ta là người tạo riêng tài khoản đó với toàn bộ hy vọng của ta nên phải biết rõ chứ. cậu biết tại sao lại là hắc kiếm sỹ không?-ông nheo mắt hỏi.

-“vì nó lôm vãi nổi -_-”- tôi châm biếm.

-hắc kiếm sỹ là dòng nhân vật mạnh lên không có điểm dừng -ông từ tốn giải thích.

-“thì cũng đúng! Nó có khả năng học chiêu thức mới khi mà đạt được trang bị mạnh!! Nhưng mà trang bị mạnh của hắc kiếm sỹ chỉ có thể kiếm được ở những con boss khủng thôi nhé!! Lắp những trang bị bình thường vô thì khác gì thằng vô dụng đi mua kiếm ăn ngoài phố đi bộ -_- chưa kể ông chính sao có mỗi một kĩ năng mà sai phát hết mana xong lăn ra chết luôn!! Thế thì đi đánh nhau kiểu gì?”

-từ từ bình tĩnh nghe ta nói hết đã! Đây là tài khoản không bị quản lý từ hệ thống do chính ta tạo ra! Có thể ta không cho cậu được những trang bị mạnh nhưng với tài khoản này cậu có thể dư sức lấy được nó!

-“ý ông là tôi có thể sử dụng hack trong game hả?”- tôi nheo mắt.

-không phải là hack! Cậu biết tại sao cậu có được một skill mà sử dụng phát hết mana xong lăn ra chết không?

-“trời *** mé có thể hỏi câu nào bớt ngu hơn được không? Sao mà tôi biết được?”- tôi bắt đầu điên máu bởi độ nhây của ông già này rồi.

-đầu tiên nó là chìa khoá để mở tất cả những giới hạn của game! Điều đó thì tí nữa cậu hãy tự kiểm chứng! Thứ 2 ta cho cậu skill ultimate của hắc kiếm sỹ vì nó có thể giết người sử dụng khi họ level 1...

-“ông bị điên à? Thì ra tôi mất một mạng nhầm nhứ tất cả là do ông!”- tôi muốn lao vô đánh lão già này một trận lắm rồi.

-để yên ta nói hết!cậu chết mới có thể xuống đây để ta giải thích cho cậu mọi chuyện chứ! Ta là người quản lý âm ngục đâu thể lên đó tìm cậu được -_-.

-“ồ cũng đúng, nhưng mà đổi một mạng để biết mấy cái ba xàm này thì phí quá TT”- tôi khóc ròng

-không phí đâu!! Bây giờ tôi hồi sinh cho cậu mới thấy nó xứng đáng thế nào!

-“khoan!! Sao ông lúc này không giải thích cho mọi người hiểu luôn?”

-vì tài khoản và não bộ của họ hoàn toàn bị tên giám đốc quản lý rồi!! À đúng rồi! Cậu tuyệt đối không được lộ mọi chuyện ra với bất cứ ai đó! Nếu không hẳn sẽ cho người truy đuổi tiêu diệt cậu đấy!

chỉ chỉ vô mồm đùa bỏ à!! Bị câm thì nói kiểu méo gì bây giờ!

-à chuyện cậu bị câm là vì khi tạo ra tài khoản này bị lỗi phần âm thanh do máy móc đã phải xử lý quá nhiều loại sức mạnh tương thích rồi... để ta chỉ cho cậu một cách khác...cậu có đọc quyền giới thiệu MOB rồi đúng không?

gật gật

-Cậu bật bản đồ lên tìm tới phong quốc, ở đó có một quyển sách kỹ năng truyền tải thông tin mình nghĩ vô não bộ người khác giống như ta với cậu nói chuyện bây giờ nè! Nhớ kĩ sau khi học được kỹ năng đó rồi cũng không được nói với bất cứ ai về chuyện này nhé!

-“biết rồi! Khó lắm! Tôi cũng chưa muốn chết sớm đâu! Dù gì cũng còn có 1 mạng phải biết giữ chứ”

-khôn ngoan đấy, ta tặng cậu cái này.-lão ta đưa cho tôi một cái khăn bịt mắt màu đen.

-“giữ nữa vậy? Đã bị câm rồi nay ông còn không cho tôi phở trương nhan sắc trời phú này nữa à?”-tôi nhăn mặt khó chịu.

-hệ thống ghi lại toàn bộ khuôn mặt! Có thể bị phát hiện nếu người lạ thấy mặt cậu! nếu muốn sống thì che nó đi!

-“ừm ha!! À mà con gái ôn...”

-thôi đi đi!! Ở đây quá lâu bị nghi ngờ đấy!-nói rồi ông ta mở ra một cái hố đen không đáy dưới chân tôi!... và đương nhiên cảm giác lọt hố không sung sướng gì!! Tôi la hét một lúc thì ngất lịm đi do quá sợ độ cao....khí thật! Còn chưa kịp hỏi con gái ông nhìn ra sao, có xinh không nữa - _ -.

.....

Bạn đang đọc truyện *MOB-WORLD GAME* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 4: Tìm hiểu

“Ừm. nhức đầu quá!! Khí thật! Mình lại ngủ quên à?”-tôi hé mắt ngồi dậy nhìn xung quanh...

Tôi đang ở đâu vậy?... một quả thiên thạch, xung quanh là xác rắn...hmm... trông quen thế nhỉ? Chính xác đây có vẻ là cái hang rắn tôi đã bỏ mạng thì phải? Tôi dần nhớ lại kí ức về ông già kĩ thuật viên kia... vậy không phải là mơ rồi(haizz!! 100% sự thật!! Cảm giác tuyệt vọng bao trùm lấy tôi!!! Đánh vậy!! phải tìm cách mà sống thôi! Dù gì cũng còn có một mạng duy nhất! Tôi ưỡn oai đứng dậy trèo lên quả thiên thạch đã nguội, ngó lên cái lỗ hổng trên vách!!... Trời đã tối rồi sao(bây giờ ra ngoài thì nguy hiểm lắm! Cứ ngồi yên trong này vậy, sáng mai rồi tính tiếp. Tôi chợt nhớ lời ông già về những giới hạn đã được mở khóa sau khi sử dụng hắc thạch.... làm sao để kiểm tra đây nhỉ? Hồi sáng mình mở giao diện game như thế nào ta? Tôi nhắm mắt lại bắt đầu rặn óc suy nghĩ!! “Cua tay lung tung à?”... kí ức lúc bị rắn cắn ủa về! Tôi bắt đầu vung tay loạn xạ như một thằng hề với hy vọng cái giao diện game được mở lên... nhưng mà.... vẫn không có gì xảy ra cả! Hờ!! Cũng đúng nhỉ! Làm gì có cách mở nào xàm xí đủ vậy!!! Nghĩ lại xem!! Đầu tiên mình đã làm gì? Gruuuuuh!!! Đứng ra nên hỏi lão già từ đầu chứ nhỉ TT!! Tôi vô đầu bứt tai gào thét như một thằng điên trong hang!!! Không được!! Phải bình tĩnh lại!! Tôi đã xem rất nhiều phim hoặc truyện thể loại này rồi!! Có lẽ họ cũng chỉ làm theo mô típ đó thôi!!! Các nhân vật đó thường làm gì nhỉ? Đưa tay về phía trước rồi vuốt xuống như sài smartphone à? Nghĩ là làm, tôi đứng dậy thử tất cả những gì trong đầu tôi có thể nghĩ ra! Nhưng... vô vọng... vẫn không có gì xuất hiện cả!!! Nhớ kĩ lại hồi sáng nay nào!! Trước khi giao diện hiện lên... tôi đã làm gì? Nắm chặt một con rắn quăng ra rồi vung tay loạn xạ! Nếu tôi nhớ không nhầm là vậy!... không nghĩ ngợi nhiều, tôi tiến về xác một con rắn nắm chặt rồi quăng đi, thao tác cực kì chuyên nghiệp.... vẫn không có gì xảy ra cả - _ -! À đúng rồi thiếu vung tay. Thế là tôi bắt đầu múa may xập xình như trong quán bar vậy... vẫn không được - _ -. Hay là mình làm chậm quá nhỉ? Tôi lại cầm chặt một xác rắn khác quăng đi rồi ngay tức khắc đứng quẩy, liên tục push my hand up!! Nhảy múa điên cuồng.. và có vẻ lần này ông trời đã không phụ công sức của tôi, thanh máu, mana, bảng skill, bla bla tất cả đều hiện ra. Tôi ngồi sụp xuống đất!! Cuối cùng cũng thành công!! Bà mẹ nó thằng nào nghĩ ra cách mở giao diện dị không tả được - _ -! Đầu tiên phải xem control như thế nào đã!! Tôi nhớ không nhầm nó trong phần cài đặt thì phải! Trên máy tính thì hầu như tất cả các tựa game đều có phần control để điều chỉnh nút phím cho phù hợp với thói quen người chơi!! Có lẽ ở đây cũng không ngoại lệ!... kí hiệu cài đặt tôi đã thấy rồi. Nó ở góc dưới bên phải!! Nhưng điều tôi cay cú lúc này là...LÀM SAO ĐỂ MỞ NÓ RA T.T. Trời *** ! Cái cảm giác đồ ăn ngay trước mặt mà không được đón nó thốn dữ dội T.T! Để nhớ xem! Tôi liếc mắt lên nhìn bảng skill... có thêm 5 tuyệt kĩ mới lạ hoắc và một skill hắc thạch... lúc này không phải lúc nghịch skill... phải tìm xem cách control đã. Khoan... khoan đã...“hắc thạch” à? Hồi sáng tôi kích hoạt nó như thế nào nhỉ? Hình như là lúc ấy mình nắn nắn nó kích hoạt thì phải? Thử xem sao?

-U'U'U'U'U' (làm ơn cho tao xem “cài đặt”)

Và đúng như tôi dự đoán giao diện cài đặt hiện lên những tấm bảng 3D trước mặt tôi!! Một lần nữa xin phép được chửi ông một lần nữa nhé ông già! Bà mẹ nó có game nào đi đánh nhau mà phải năn nỉ hệ thống nó mới cho kích hoạt không?

Trước mặt tôi là 4 bảng gồm: “hướng dẫn tân thủ”, “control”, “thông tin cá nhân” và “nhấn nhủ riêng”... what the “nhấn nhủ riêng”?... thôi từ từ xem sau! Coi hướng dẫn tân thủ cái đã:

-U'U'U'U'U' (“ hướng dẫn tân thủ” làm ơn kích hoạt giùm)-bà mẹ nó lại phải năn nỉ.

Và không có gì hiện ra cả! 4 bảng vẫn hoàn 4 bảng... con chị nó - __-! Hệ thống dỗi rồi à?

-U'U'U'U'U' (làm ơn đi!! Cho tao xem “hướng dẫn tân thủ đi” T.T)- tôi quý xuống khóc lóc van xin tại nó. Ba mẹ mà thấy tôi thế này chắc đau lòng lắm T.T

Và có vẻ như sự thành tâm của tôi cũng được đền đáp. 3 bảng còn lại dần biến mất và bảng hướng dẫn tân thủ được phóng to ra trước mặt tôi... xem nào:

“Chào mừng các chiến binh đã đến với thế giới MOB! Các câu hỏi thường gặp:

-làm sao để lên level?

-làm sao để đạt được trang bị mạnh?

-làm sao để gia nhập bang hội

-bla bla”

Một dàn câu hỏi chả liên quan mẹ gì đến cách điều khiển giao diện cả! Bực mình thật chứ..

-U'U'U'U'U' (làm ơn cho tao xem “control”)

Lần này hệ thống có vẻ ưu ái tôi hơn khi mà ngay lập tức tất bảng hướng dẫn hiện bảng control lên và đúng như tôi mong đợi!! Đây là cái tôi cần nè:

“-tắt mở giao diện game: đưa tay ra phía trước hơi gồng tay nhẹ rồi kéo từ trên xuống”

BÀ NỘI NÓOOOOOOO! Đơn giản vậy mà làm bố mãi mãi máy điên cuồng này giờ!

“-kích hoạt những hiển thị trên giao diện: suy nghĩ hoặc dùng lời nói”

Hừ WTF? Suy nghĩ? CON CHỊ NÓOOOOOOO!! Làm tao quý lạy van xin chúng mãi này giờ! Mà chúng mãi đừng để tao thoát ra khỏi đây tao giết từng đứa một đó!...Ồ nhưng mà lúc này mình có mở “hướng dẫn tân thủ” đúng cách mà tại sao phải làm tận 2 lần nhỉ?

“Sử dụng kỹ năng: suy nghĩ hoặc sử dụng lời nói”

“Bla bla: suy nghĩ hoặc sử dụng lời nói...”

Nói chung là ngoài mở giao diện game phải dùng hành động còn những thứ khác đều sai suy nghĩ là auto sai được.

“Kích hoạt hướng dẫn tân thủ”- tôi muốn thử lại.. lần này tôi chỉ nghĩ thôi chứ không van lạy chúng nó nữa - __-!

Vẫn không được - __- kì vậy nhỉ?

“Hướng dẫn tân thủ”

Lần này thì bảng hướng dẫn tân thủ hiện ra dòng chữ “xem chi tiết”

Aaa!! Ra là vậy!!! Có vẻ như tôi hiểu ra rồi!!

-“xem chi tiết”

Ok!! Sai được! Thử lại xem!! Nếu tôi đoán không nhầm thì:

“Xem hướng dẫn tân thủ”

Woaaa! Tôi thông minh quá!!! Vẫn mở được nè!! Vậy là có thể mở nhanh không phải qua từng bước một! Mình phải nói đúng từ khoá!! Skill là “kích hoạt” còn những thứ khác là “xem”. Thử mở kho đồ ra xem có gì nào:

“Xem kho đồ”

Một cái bảng gồm nhiều ô trống hiện ra trước mặt tôi! Khoan đã tôi muốn thử cái này. Tôi tắt kho đồ đi và nghĩ:

“Mở kho đồ”

Woaaa!! Trời *** trên đời còn ai thông minh hơn mình nữa không? Hô hô!!! Vậy là sử dụng những từ khóa đồng nghĩa được luôn ahihi. Thôi được rồi!! Nghịch thế đủ rồi! Xem balo có gì nào!

“-thảo được (hồi máu+mana): 5

-binh máu:5

-binh mana:5

-kiếm sắt (hắc kiếm sỹ)

-áo choàng vải (hắc kiếm sỹ)

-khăn trùm mặt(cái này ông già cho tôi riêng)

-hồi thành.”

Toàn những trang bị tân binh giống như bản beta thôi!! Kệ đi mặc đại vô cũng tăng được tí máu tí giáp!! À giờ mới để ý!! Bây giờ tôi vẫn đang mặc quần đùi áo thun ở nhà - ___-!!! Ủa nhưng đồ tân binh này tự trang bị mà tại sao mình vẫn mặc quần đùi áo thun nhỉ? Hay là do đây là tài khoản riêng? Kệ đi cứ mặc vô cái đã!

-“trang bị kiếm sắt, áo choàng vải”

Nà níniiii? Sao lực chiến với máu tôi cao vậy? Tôi đang là level 1 đúng không?... xem lại nào.... < Dunkelheit>:level 5! Chắc là giết được lũ rắn nên lên level!! Khoan!! Mà level 5 cũng làm gì chỉ số cao thế, nếu theo bản beta thì level 5 của tôi là lực chiến chỉ được tầm 500 600 gì đó còn máu thì chắc chỉ tầm 1000...nếu tôi không nhầm đây là chỉ số max khi chưa đeo trang bị thì phải!! Ra đây là cái giới hạn của ông già nói! Hèn chi tôi mới level 5 đã có đủ 5 skill cơ bản cộng 1 skill ultimate rồi! À đúng rồi:

“Xem“-tôi chợt nhớ ra một phần kỉ lạ trong bảng cài đặt mà mình chưa mò đến:

“Đọc tới đây chắc cậu cũng tìm ra được sức mạnh của mình rồi! Do những người khác có thể nhìn thấy level của cậu nên ta vẫn để level giống như hệ thống, nhưng riêng các phần chỉ số thông tin thì chỉ mình cậu thấy được nên ta đã đẩy lên đến max của level 100! Hãy nhớ rằng cậu còn mạnh hơn nữa khi đeo trang bị mạnh vào! Nhớ kĩ cậu vẫn phải đi cày cuốc level nếu không khi đeo những trang bị mạnh cậu sẽ bị nghi ngờ đó. Đó cũng là lý do tôi cho cậu hồi sinh ở vị trí khác những người chơi kia!

P/s: ta tin cậu có thể làm được... cố lên chiến binh của ta”

Thì ra là như vậy!! Ông già này cũng cẩn thận đấy! Thôi để không phụ lòng ông mình cũng phải cẩn thận hơn vậy

“Trang bị < khăn trùm mặt>”

Bây giờ phải tìm hiểu hệ thống skill nào:

: di chuyển tới một vị trí bất kì trong phạm vi 200m mà người chơi có thể nhìn thấy kèm theo hiệu ứng để lại một dư ảnh phân thân tại vị trí cũ. Level sở hữu: 10, thời gian hồi chiêu: 30s, mana: 50

<đột kích>:lao về phía kẻ thù. Level sở hữu: 1 (skill tân thủ), thời gian hồi chiêu:30s, mana:50.

(skill untillmate): tạo ra 10 quả thiên thạch rơi xuống phạm vi xung quanh người chơi kèm theo hiệu ứng thiêu đốt nhưng đối tượng xung quanh, người chơi và đồng đội đứng trong phạm vi thiên thạch sẽ được tăng sức mạnh. (lưu ý hiệu ứng chỉ có tác dụng với người chơi trên level 6), level sở hữu: 40, thời gian hồi chiêu: 24h, mana:300.

+2 skill tân thủ: trong 5s, thời gian hồi chiêu:20s, mana:10

Đó thấy chưa, skill tân thủ của hắc kiếm sỹ lôm vãi đấy. Nhưng mà mấy skill sau cũng ổn đấy. Bây giờ phải ngủ sớm để mai đi giết quái kiếm level thôi, gì chứ level 5 mà sử dụng mấy skill level cao cái chúng nó bốc liên!!nhưng mà.....Tôi muốn gặp những người chơi khác ghê(không biết họ ra sao rồi(mình có nên dùng về gặp họ không nhỉ? Không được! Giờ chưa phải lúc... bây giờ có về cũng không giải quyết được gì! Nhiệm vụ bây giờ là cày level và đi lấy quyển sách kĩ năng truyền suy nghĩ mới có thể giao tiếp được!! Haizz sao số tôi khổ thế này TT.... thôi ngủ đã mai tính tiếp!

.....

Dunkelheit: bóng tối (tiếng đức).

*đừng quên để lại góp ý ở dưới nha mọi người ^^ <3...

Bạn đang đọc truyện *MOB-WORLD GAME* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 5: Hành trình mới

-Theo thông tin mới nhất về hiện tượng biến mất của những người tham gia trò chơi MOB trong những ngày gần đây, giám đốc công ty này đã lên tiếng trong buổi họp báo:”Tôi vô cùng xin lỗi mọi người về sự cố này, đây chỉ là một công nghệ mới của công ty chúng tôi, do một số trục trặc kĩ thuật nên những người chơi không thể đăng xuất ra, chúng tôi đang tích cực tìm cách sửa lỗi này để đưa những người chơi về thế giới thực nhanh nhất, mọi người hãy yên tâm rằng cơ thể của những người chơi được bao phủ bằng lớp nano công nghệ cao nên sẽ không ảnh hưởng gì đến họ!”.

-Mặc dù ông Eddy đã nói như vậy nhưng theo thống kê mới nhất của chúng tôi về sự cố này đó là tổng cộng 3200 người chơi đã tham gia, trong đó có hơn 800 ý kiến phản hồi về đài truyền hình là con em họ trở về trong tình trạng cơ thể bị phá hủy và được chuyển đến những bệnh viện riêng của công ty MOB, nhưng có vẻ tất cả đều khó qua khỏi, bác sĩ Thomas cho biết: cơ thể của bệnh nhân giống như vừa trải qua những trái bom có kích thước vài milimet nổ khắp cơ thể khiến cho những mô da và dây thần kinh hoàn toàn bị phá hủy. Công an thế giới đã vào cuộc, theo như cục trưởng bộ công an thế giới, ông Jeddy nói rằng: “chúng tôi hiện chưa có bằng chứng gì để kết tội giám đốc công ty MOB vì trong hợp đồng khi mua tài khoản những người chơi đều cam kết rằng họ đồng ý với điều khoản của công ty, trong đó bao gồm những sự cố như hiện nay.”

Chúng tôi sẽ liên tục cập nhật những thông tin mới nhất để gửi tới quý vị.- nữ phóng viên xinh đẹp liên tục bấm rap trong chương trình thời sự trên tivi.

-Huhu... H oi... con tôi...- mẹ hấn gục mặt vô gôi khóc.

-Thôi...chắc chúng ta chỉ có thể chờ cho đến lúc chính quyền can thiệp... cầu mong những điều tốt đẹp sẽ đến với thằng nhỏ.- ba của hắn dù điềm tĩnh đến đâu cũng lộ rõ những nét lo lắng trên khuôn mặt.

.....

Tôi ngồi dậy vươn vai mấy cái, chưa ngủ được bao lâu đã sáng rồi, bình thường thì chắc tôi đã ngủ đến trưa rồi đấy nhưng mà.... đó là ở nhà, chần êm nệm êm thì còn ngủ được, còn ở đây nhìn mà xem, nền đất lạnh cóng, xung quanh thì xác rắn hôi thối bốc lên - __-, ngủ kiểu gì? Mà bây giờ là mấy giờ rồi nhỉ? Phải đi kiếm gì ăn sáng đây!

-“chắc mẹ có mua bún để dưới nhà cho mình rồi”

Như một thói quen lúc mới ngủ dậy, tôi bắt giác nghĩ về tô bún mỗi buổi sáng của mẹ... và tôi chợt nhớ ra đây không còn là nhà mình nữa, cũng đồng nghĩa với việc không còn bún, không có mùi thơm mẹ nấu ăn vào bữa trưa và bữa tối, tất cả những gì lúc này là phải tự lê cái thân dậy và kiếm gì bỏ vào miệng cho dạ dày bớt la ó mà thôi... có lẽ đây là cảm giác tồi tệ nhất mà tôi từng trải qua:(! đứng đây khóc lóc cũng không giải quyết được gì, kiếm cái ăn đã, xác mấy con rắn này ăn được không ta? Thôi thôi, nó bốc mùi hết rồi ăn gì nữa! Tôi uốn éo thêm vài đường nữa cho đỡ mỏi rồi leo ra khỏi cái lỗ trên vách.

-“xem bản đồ”

Để coi, mục tiêu của tôi là đến Phong quốc, xa quá nhỉ!, vậy phải vòng qua làng Éch, đi qua một cánh đồng ma và.... trở về thành rồi dịch chuyển đến núi băng.....- __-.

Nooo phải về thành sao... không được, đi đường xa hơn xem sao, qua làng éch, qua cánh đồng ma, qua Thổ quốc, qua Hoả quốc, qua Lôi quốc, tới núi băng và mới tới Phong quốc.... trời *** mẹ!!! Đi máy bay chắc còn mất cả ngày! Đường này đi bộ! Chúng mày giết tao đi! Đứa nào nghĩ ra cái bản đồ rộng thênh thang thế hả? Hay là cái hệ thống chỉ đường này bị sai nhỉ? Để tôi xem lại coi, không cần mày nữa cái hệ thống ngu ngốc.... qua làng Éch,... trời *** đúng mẹ rồi.. không về thành thì đi xa vài nời lun! Giờ về thì chỉ việc dùng hồi thành rồi dịch chuyển đến núi băng là easy game... nhưng mà... tôi vẫn sợ bị lộ kiểu gì ấy?? Thôi kiếm gì ăn đã tính sau! Gần đây có làng Éch, thử ra đó kiếm ăn xem sao...

Đang ung dung tiến đến làng Éch thì tôi vô tình nghe được những tiếng gầm gừ xung quanh, chắc là thú dữ rồi, đang trong rừng mà! Bỏ mẹ rồi!! Tôi có biết đánh đấm gì đâu, giờ mà chết cái là về chầu ông bà luôn... phải chạy thôi, chạy là thượng sách! Nghĩ là làm, tôi cầm đầu co giò chạy thẳng một mạch và quả là trời thương tôi khi lũ đi tôi là bọn “báo đốm đen” một loài có tốc độ ngang với một con xe máy. Lần này có chạy đằng trời luôn, khoan đã mình là trùm trong game này thì việc quái gì phải sợ lũ báo level 10 này nhỉ? Tôi đứng lại, mặt vênh lên tự tin:

-“Tao thách chúng mày nh...”

Chưa nghĩ hết câu thì một con lao đến nhảy lên tính cắn vào mặt tôi với một tốc độ khủng khiếp,tôi khẽ lách người sang một bên nhưng vẫn bị nó đớp bay miêng áo! may mà chỉ số phản xạ cao không thì bay luôn cái nhan sắc trời phú này rồi! Tôi bắt đầu cảm thấy run sợ, chưa bao giờ tôi đối diện với hoàn cảnh như thế này cả! Trước mặt tôi bây giờ là một đàn báo đang phóng đến để ăn tươi nuốt sống sinh mạng nhỏ bé dễ thương này! Tôi nắm chắc

chuôi kiếm

-“đột...

Chúu... chúu.... chúu...

Tôi chưa kịp nghĩ xong skill <đột kích> thì hàng loạt mũi tên cắm thẳng vào đầu từng con báo một. Quay đầu lại thì tôi gặp một thằng da ngăm đen, cao to, hôi hay không thì chưa biết đang đứng trên gốc cây, dafu? Tarzan à?

-cậu không sao chứ?-tên tarzan nhảy xuống tươi cười hỏi

-gật đầu-hơi thô lỗ với người vừa cứu mình tí nhưng đó là tất cả những gì tôi có thể làm bây giờ.

-cậu là “knight” được cử đến làng tôi sao?

-lắc đầu- “knight” là cái méo gì?

-ồ không phải sao? Chắc cậu là người dân làng khác nhì? Tôi thấy cậu lạ lắm! Cẩn thận nhé! Khu rừng này lắm thú dữ đấy!

-gật gật

-cậu khá kiêu lời nhì? Thôi tôi đi trước nhé!-nói rồi gã tarzan quay đầu tính bỏ đi.

-ư ư- tôi với hán lại!! Trời *** dẫn tao đi kiếm gì ăn đi đói quá TT.

-hà? Cậu nói gì cơ?-gã quay lại.

chỉ tay vô mồm,lắc lắc

-hà?

-ư ư *tiếp tục chỉ vô mồm lắc tay*- ý là bỏ bị cầm đó thẳng ngu.

-không nói được hả?-phù may quá nó hiểu rồi!

gật gật

-khổ thân cậu nhì! Nhưng thôi tôi phải đi đây! Hẹn gặp lại nhé!-nó lại tính bỏ đi!

-u.u-*chỉ tay vô bụng xoa xoa*

-đói à?-khôn hơn rồi đấy.

-nhưng mà tôi không giúp gì cậu được rồi! Tôi đang có việc!-trời *** TT.

-À! Cậu đi thẳng con đường này là gặp một con sông, ven sông nhiều ếch lắm! Cậu bắt mà ăn nha! Thôi tôi đi đây, tạm biệt!-nói rồi nó nhảy lên cây bỏ đi phủ phàng, để lại một thằng sắp chết đói....

Chịu thôi, lần đầu tiên trong đời đi bắt ếch ăn TT, khổ vòn TT. Tôi nghe lời hán ta đi hết con đường mòn này thì đúng là gặp một con sông. Theo kinh nghiệm của tôi thì người ta hay nhảy xuống mò thì phải. Tôi vén quần lên, xắn tay áo, bỏ kiếm xuống bắt đầu lội xuống sông kiếm ăn... vừa mới đặt chân vào nước được 3 bước thì tôi nhận ra đây của con sông này nó cứ mềm mềm nhầy nhụa kiểu gì á, lại còn hay phập phồng lên xuống nữa chứ! Kì lạ nhì? Đi thêm được một bước nữa thì đáy sông có vẻ như đang di chuyển... và với trí thông minh cộng hay xem phim nhiều thì tôi nghĩ tôi đang dẫm lên đầu con cá sấu nào rồi! Hơi hoang mang tí nhưng tôi vẫn đủ bình tĩnh để thò mặt xuống nước xem nó là gì?... phù... may quá... không phải cá sấu.... MÀ LÀ MỘT CON ÉCH KHÔNG LỖ.... CỨU VỐIIIIII.....

-Ư Ư Ư Ư.- tay tôi cao, đập nước liên tục với hy vọng bơi vào bờ thành công..

-Ôp..Ôp- tiếng con ếch kêu như cái loa đầu phùng tôi vậy!

Tôi cao nước được một lúc thì cũng trời lênh bênh vô bờ được!! Tưởng thế là thoát... nhưng không.. con ếch quần què đó bật một phát bay từ mặt nước lên thẳng bờ không quên “ôp..ôp” thêm 2 tiếng. Chưa dừng lại tại đó... nó còn gọi hội kéo đàn em của nó cùng nhảy lên, đầu đó tầm chục con to ngang nó!! Con này cao phải 2 met là ít!

-“không được sợ, mình là trùm trong game này mà, bình tĩnh bình tĩnh”- tôi cố gắng bình tâm lại, bọn ếch này chỉ là level 8, tôi dù level 5 thôi nhưng lực chiến level 100 rồi... bọn này chỉ là tép riu thôi!! Dù gì cũng phải thành thực kĩ năng một tí mới sống sót được chứ!

-“đột kích”

Trước mắt tôi bỗng hiện ra một cái tâm ngấm... chắc cái này để lựa chọn mục tiêu, tôi nhìn thẳng vô con gần nhất và ngay sau đó như có một quả tên lửa gắn sau mông đẩy tôi thẳng về phía con ếch! Nhắm mắt nhắm mũi tôi chia cái kiếm cùn của mình về phía trước và....con ếch xịt máu ra rồi chết....WOAAA...mình bá đạo vãi nòi, được nước làm tôi, tôi liên tục lao vào chém bọn ếch điên cuồng, do ảnh hưởng của skill nên chỉ cần 2 nhát là một con lên thiên đường.

-“kiếm hư không”

Woaaaaa... skill này đẹp thế?... phút chốc 5 cây kiếm màu đen chạm khắc tinh xảo hơi bốc lên tí khói bay lơ lửng trên đầu tôi! Trước mắt tôi lần này hiện ra 5 cái tâm ngấm! Chắc mỗi cái tượng trưng cho 1 kiếm! Tôi nhìn chột 5 con ếch một lúc và chỉ trong phút chốc những thanh kiếm cắm thẳng vào đầu hoá kiếp cho tụi nó luôn.

-ộp ộp... - 3 con còn lại có vẻ điên lên do đồng bọn bị giết!! Tinh anh em trong chúng nó nổi dậy, liên tục đá lưỡi về phía tôi, mà nó đá phát nào đất lún xuống phát đó kinh dị vồn! Nhưng mà làm sao trúng được, có lẽ do chỉ số phản xạ quá cao làm tôi có cảm giác cái lưỡi của tụi nó di chuyển khá chậm nên có thể dễ dàng né

, tôi sử dụng lên đầu con ở giữa cắm thẳng một nhát kiếm rồi rút ra cho hiệu ứng giết nó từ từ, ngay sau đó tôi dùng <đột kích> sang con bên trái và phóng một lúc 5 thanh vào con bên phải.

-“mọi chuyện có vẻ đơn giản hơn mình nghĩ”- tôi nhảy xuống dứt kiếm vào chuỗi rồi phui phui tay....giờ thì.... ĂN THÔI..... ủa khoan, từ từ, mình làm gì có diêm hay quẹt mà đốt lửa? Không lẽ ăn sống TT... trời *** mẹ nó ghê tởm làm sao TT, đồ ăn ngay trước mặt rồi mà không được cắn TT... ai đó giết cho tôi chết luôn đi huhuhuhu....À đúng rồi... hay là dùng? nó có hiệu ứng thiêu đốt thì phải?

-“hắc thạch”- vì quá đói nên không nghĩ ngợi nhiều, tôi quyết định sai ultimate luôn.

“Àm ăm”... 10 quả thiên thạch to đùng ngay lập tức xuất hiện trên bầu trời... bỗng dưng tôi cảm thấy như bị hút hết sức lực, cơ thể tôi bắt đầu chảy mồ hôi, mồ hôi hồng hộc như mới chạy bộ 5 cây số vậy. Nhìn lại thanh mana thì _ - tụt bả gần hết cây rồi!! Thì ra khi mana thấp sẽ gây ra những triệu chứng này..

-CỨU VỚI, CỨU VỚI, THẦN LINH NỔI GIẬN RỒI!...-những tiếng la hét thất thanh vang lên phía bên kia dòng sông, chắc là làng Ếch.

Bỏ mẹ rồi, phạm vi hoạt động của thiên thạch sẽ phá nát ngôi làng mất...huhu mọi người thông cảm nha!! Hãy thương lấy sinh mạng này, do không có tiền lại còn không biết đánh lừa nên mới làm hành động ngu xuẩn TT..nếu ai đó ra đi thì đừng oán trách gì nhé!! Hãy đổ lỗi cho số phận TT...

-CẬU GÌ ĐÓ ƠI!!!CHẠY MAU VÀO HẦM TRÚ!!ĐỪNG ĐỪNG ĐÁY NỮA!!!!!!-một người dân tốt bụng gọi tôi rồi tiếp tục bỏ chạy...

Ồ... sao mà được!!! Thôi!! Tốn công lắm mới giết được mấy con ếch, chui vô hầm làm gì!!!

“Àm ăm ăm ăm....” những quả thiên thạch liên tục rơi xuống chỉ trong phút chốc ngôi làng bị đốt cháy hoàn toàn kèm theo mùi thịt ếch bốc lên thơm lừng!! Không biết người dân có sao không nữa! Tôi tiến lại bứt một cái chân ếch rồi đi kiểm xem có ai bị kẹt không!! Khổ thật chứ...

.....

Đang vừa đi vừa cắn thịt thì tôi nghe tiếng thút thít trong một đồng đồ nát, con đói của tôi bỗng biến mất, có người còn sống! Tôi quăng miếng thịt đang cắn dở qua một bên rồi lao về tiếng khóc! Chết thật... mấy khúc gỗ này to quá làm sao nhấc lên được... không được.. lỗi này do mình, phải cứu họ thôi... Tôi lao vào đồng gỗ vẫn đang bốc cháy, gồng mình hát từng khúc một... ủa.... sao mình khoẻ thế? Chắc đây là hiệu ứng tăng sức mạnh khi đứng trong vùng của!! Không chần chừ tôi liên tục ném những thanh gỗ to sang một bên! Cố gắng của tôi cuối cùng cũng được đền đáp khi mà một cặp mẹ con đang ôm nhau khóc phía sau đồng đồ nát!! Họ đương đói mắt lăm lăm nhìn tôi giống như một vị thần cứu thế vậy!! Nhìn cảnh này tôi bỗng cảm thấy mình có lỗi quá...

-con ơi... được cứu rồi... nín đi con... cảm ơn cậu nhiều nha... không có cậu chắc mẹ con tôi...-bà mẹ vừa nói vừa ôm con khóc trong sung sướng.

Tôi đỡ mẹ con họ dậy, làm sao để hỏi cái hầm trú đang ở đâu bây giờ?

-mọi người có sao không cậu?-người mẹ tỏ vẻ lo lắng.

im lặng

-cậu đưa tôi ra hầm trú gặp mọi người được không?

gật gật

-cảm ơn cậu nha!-người mẹ mỉm cười hiền từ.

chỉ vô mồm,lắc tay

-cậu không nói được hả?-bà này khôn này, khôn hơn thằng tarzan lúc nãy này.

gật gật

-cậu biết đường không?- cái câu hỏi tôi chờ này giờ đây rồi.

lắc lắc

-để tôi chỉ đường cho.

Tôi dìu bà mẹ và đưa con bà tới căn hầm trú của mọi người, vừa đi bà vừa làm nhảm cái quần gì mà thần éch nổi giận với dân làng bla bla khiến tôi đau hết cả đầu... tới hầm thì ai cũng vui mừng ra mặt chạy đến ôm chầm lấy bà mẹ, làng này có vẻ gắn kết ra phết.

-mọi người có bị làm sao không?-bà mẹ lo lắng.

-chị đừng lo, dân làng đủ cả rồi mà chỉ thiếu mỗi mẹ con chị thôi đấy!!-một anh thanh niên cao to đen không hôi tay bắt mặt mừng nói. Sao trông giống thằng tarzan lúc này thế nhỉ? Thanh niên ở đây ai cũng vậy à?

-cũng may nhờ có cậu đây mẹ con chị mới qua khỏi đấy!-bà chỉ vào tôi.

Thế là mọi người lao về phía tôi bắt tay niềm nở chào hỏi ôm hôn các thứ các thứ... nói chung là vui lắm... nhưng tự dưng cảm thấy có lỗi quá TT.

-cậu có thể coi bịt mặt ra cho chúng tôi biết mặt ân nhân được không?-một giọng nữ lên tiếng.

-đúng rồi, đúng rồi!! Cởi ra đi cậu!-nấy người xung quanh hòa theo...

lắc lắc

Nhìn bọn này quyết tâm quá khéo nó lao vô lột khăn ra cái là tôi ăn cám luôn, chuẩn thôi...

-“khói mù, tàng hình”-tôi sử dụng 2 skill tân thủ để bỏ trốn...

Chắc!!tiếc quá,phía sau làn khói đen đỏ hần là những cặp mắt hệt hắc tiếc nuôi của các em gái xinh tươi TT.... trời cũng bắt đầu sầm tối, tôi quay lại bờ sông cát đồng thịt éch còn dư vào kho đồ rồi trở về hang rắn cũ để ngủ... bây giờ sử dụng chiêu cũng khá thành thạo rồi, ngủ sớm sáng mai dậy đi cày level để về thành thôi... hôm nay tôi đã là level 10 rồi....

.....

Đề lại góp ý cho mình có động lực viết tí nha mọi người ^^, LOVE FOR ALL~~.

Bạn đang đọc truyện *MOB-WORLD GAME* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 6: Về thành “Ardicate”

-Anh Dool oi... lại có 2 hắc kiếm sĩ nữa thiệt mạng rồi.-Synda,một người con gái xinh đẹp với mái tóc vàng óng ả chạy xóc vào phòng làm việc của Dool gamer.

-Khỉ thật!! Anh đã kêu là chỉ để những hắc kiếm sĩ đi theo với vị trí hỗ trợ thôi mà!! Em có biết khi không có trang bị họ yếu như thế nào không?-Dool nổi cáu đập bàn đứng dậy.

-Em thực sự không biết! Phía bên clan “Cloud” họ đã mượn 2 hắc kiếm sĩ bên mình với mục đích là mở đường để chạy trốn và hứa không có thiệt hại gì, nhưng mà....-cô gái sợ sệt.

-Hừ! Thôi vậy, họ có được hồi sinh chưa? -Dool thờ dãi bực dọc ngồi xuống.

-Một người thì đã trở về ở “suối hồi sinh”, người còn lại thì....-giọng cô nàng nghẹn lại.

-.... thôi.. em ra ngoài đi..-Dool gục mặt vào bàn làm việc chán nản.

Từ lúc anh đứng lên nhận công việc lãnh đạo những game thủ lạc vào đây, không ngày anh không nghe những hung tin về việc mất mát người chơi.....Nhớ ngày đầu tiên được triệu tập ở “suối hồi sinh”, rất nhiều người đã la hét, tuyệt vọng và suy sụp. Thậm chí nhiều người còn lo lắng đến mức tự đâm kiếm vào người tự sát với hy vọng được trở về nhà.... nhưng không... nơi họ trở về vẫn là chỗ cũ... cũng nhờ sự dũng cảm của họ anh mới biết được số mạng hạn chế của mỗi người. Anh cùng 4 người bạn đã đứng dậy, nhận trọng trách lãnh đạo những người bị lạc ở đây. Anh đã lập ra các clan, đứng đầu mỗi clan là những người có kiến thức cao trong game và thân thủ tốt... Nhờ sự sáng suốt trong suy nghĩ và kho kiến thức khổng lồ về game anh đã phần nào vực dậy được cộng đồng suy sụp này.

-Nana... xui đi làm nhiệm vụ cùng bọn tớ nhé! Thiếu thuật sư như cậu bọn tớ không kiếm tiền được mất hihi!-cô nàng thuật sư dễ thương cúi đầu nín thở người bạn thuật sư dễ thương của mình.

-oke!! Cậu ra “khu mission” nhận nhiệm vụ trước đi! Tầm xong mình xong ra liền”- cô nàng thuật sư dễ thương tươi cười đồng ý.

...Phía trên mái của nhà thờ cao nhất khu vực, một người đàn ông bí ẩn khoác trên mình chiếc áo choàng rách rưới âm thầm quan sát mọi sinh hoạt bên dưới rồi khẽ nhếch mép cười nửa miệng:

“Có vẻ như mọi người bắt đầu thích nghi được hoàn cảnh ở đây rồi. Sẽ có nhiều điều thú vị đây”

.....

Tôi ử oải cầm con dao găm khắc thêm một gạch vào viên thiên thạch... haizz... đã 3 tuần trôi qua rồi sao? Vậy là mình mất đến 3 tuần đánh giết quái điên cuồng mới lên được level 40... chắc giờ ba mẹ đang lo lắng(.... tôi đi lại cái giường bằng đá tự chế, có nó tôi bớt bị đau lưng hơn hẳn. Với tay lấy cái “áo choàng dạ đen” và thanh “ân ma kiếm” khoác lên người. Đây là 2 vật phẩm kèm theo một lượng vàng mà tôi giết được con boss “Gấu bóng đêm” level 35 tôi qua, tính ra giết boss một mình cũng lợi phết nhỉ! Bình thường chơi trên máy tính toàn phải chia đồ cho tổ đội thôi.

-“lấy Haizz!! Ngày nào cũng ăn thịt ếch ngán đến tận cổ rồi! Do đến bây giờ tôi vẫn chưa biết đánh lửa nên vẫn ăn mấy con ếch nướng hôm sài! Cũng hên nó không bị hôi thiu nhưng mà.... ngội hết tron rồi! (Giá mà có cái lò vi sóng ở đây thì tốt biết mấy! Mà thôi, mơ mộng gì nữa! Hôm nay là ngày tôi về thành đi lấy skill

“Tao sẽ nhớ mãi lắm đấy!”

Xách đồ lên, tôi đeo giày,khăn bịt mặt vào bước ra ngoài ngắm nhìn cảnh vật xung quanh lần cuối.”Đi thôi!”

-“kích hoạt ”

Ngay tức khắc một luồng sáng màu xanh từ trên trời chiếu xuống hút tôi bay lên trên. Woaaa! Cảm giác tuyệt thật chứ! Cứ như mình đang bay vậy. Cảnh vật xung quanh dần dần trở nên trắng xóa và rồi những cảnh vật mới hiện lên từ từ....

-“Woaaaa đẹp thế!!!!!!-tôi loá mắt bởi nơi bỗng lại tiền cảnh này..

Hình như là trong bản beta thì phải... nếu tôi nhớ không nhầm thì đây là nơi hồi sinh người chết thì phải? Bây giờ lại là địa điểm dịch chuyển à?

-Cậu là ai? Sao trông lạ thế?- một chàng trai nước ngoài với mái tóc dài lẳng từ đứng gần đó quay sang hỏi tôi!

Ồ!! Sao tôi lại hiểu được ông nói gì nhỉ? Chắc là nhờ hệ thống ngôn ngữ trong game quy chuẩn về một rồi chẳng?

chỉ tay vào mồm,lắc lắc

-à!! Bị câm à? Chắc cậu ít tiếp xúc với mọi người nhỉ? Hèn chi tôi không biết cậu!!haha sorry nhé bro!-anh chàng cười thân thiện rồi đưa tay ra phía trước làm động tác mở giao diện game!!

-OHHHH!cậu level 40 rồi cơ á!!! Không thể tin được!!! Cậu cao hơn cả Dool 3 level cơ đấy!!! Lại là hắc kiếm sỹ nữa chứ!... Dunkelheit? Sao tôi chưa nghe thấy cái tên này bao giờ nhỉ? Cậu trong clan nào thế?- anh ta há hốc mồm bất ngờ.

“Doof? Dool có phải là Dool gamer không nhỉ? Nếu đúng thì tại sao anh ta thấp hơn mình tận 3 level? Anh ta chơi giỏi lắm mà?”

Tôi bật giao diện game lên nhìn những người xung quanh. Anh chàng trước mặt tôi là John level 23, xa xa phía bên hoa có 2 cô gái cũng chỉ level 17....có lẽ tôi hiểu phần nào lý do rồi!! Level những người ở đây khá đồng đều, khả năng cao do hoạt động nhóm nên lên level chậm hơn những người chơi solo như tôi, chưa kể lực chiến tôi đạt max nên giết quái cũng nhanh hơn nữa... thế mà tên Dool đấy cũng chỉ thua tôi 3 level, có lẽ hẳn là người có level cao nhất ở đây!.... tôi quay ngoắt mặt bỏ đi!! Ở lại với gã lẩm mồm này một hồi thì lị mất!! Không nên giao du nhiều kẻ lộ thân phận.

-khoan cậu chưa trả lời tôi mà! Cậu có clan chưa? Muốn vào clan tôi không? Ê...ê...-gã cố gắng gọi với theo nhưng tôi đã dùng bỏ đi rồi.

Đi dạo một vòng xem sao... khá bình yên..mọi người ở đây có vẻ đã bắt kịp với hoàn cảnh rồi, tính ra góc nhìn như này thì *Ardicare cũng đẹp ra phết chứ*. (Ardicare: khu vực người chơi, Ardes: khu vực của game). Toà nhà cao nhất kia có lẽ là nhà thờ, đây là nơi mọi người cầu nguyện để đạt được max lượng máu và mana khi làm nhiệm vụ về. Phía trước có lẽ là chợ nhỉ? Có nên vô kiểm gì ăn không ta? Thôi mới ăn thịt ếch xong cũng chưa đói lắm! Hạn chế chỗ đông người thì hơn. Kìa là nếu tôi nhớ không nhầm! Đây là chỗ mà mọi người đến nhận thưởng mỗi khi làm nhiệm vụ xong! Mỗi tài khoản sẽ có một nhiệm vụ khác nhau, trong bản beta thì là vậy! Không biết ở đây như thế nào? Thử ghé thăm xem!

....

Tôi bước vào khu nhà mission, mọi thứ vẫn y hệt trong beta, chỉ có một điều đặc biệt đó là có một bảng ghi” nhiệm vụ chung” đặt giữa phòng để mọi người cùng nhau làm thì phải?

Trên bảng còn có một dòng chữ lớn:” tuyệt đối không được lại quầy NPC để làm nhiệm vụ cá nhân nếu bạn còn quý mạng sống của mình”...wa... ai nghĩ

ra cái này cũng là người cẩn thận và am hiểu về game phết đấy chứ, nghĩ ra được chừng này nhiệm vụ cho mọi người cùng làm để hạn chế thương vong từ việc làm nhiệm vụ cá nhân! Có lẽ đây cũng là một phần lý do mọi người đều level thấp! Tiến đến quầy NPC tôi muốn xem thử nhiệm vụ cá nhân của tôi là gì! Vẫn là chị NPC Linda với mái tóc hồng xinh đẹp trong bản beta:

-cậu đọc kĩ quy định chưa? Dool đã kêu là không được làm nhiệm vụ cá nhân mà.-Bà Linda lên tiếng như người thật vậy.

WTF trong này cả NPC cũng có suy nghĩ giống con người rồi sao?

gật đầu

-vẫn muốn xem?-bà nheo mắt hỏi?

gật gật

-Thôi được rồi, đây là nhiệm vụ của cậu Dunkelheit.-nói rồi bà lấy tay vuốt từ trên xuống, bảng nhiệm vụ cá nhân của tôi hiện lên.

-“nhiệm vụ level 100: Cứu rỗi”

Hây hây... what? Nhiệm vụ gì lạ vậy? Tại sao lại là level 100? Tôi nhăn mặt!

-sao thế có vấn đề gì hả?- bà bắt ngờ về thái độ của tôi. Hình như đến bà cũng không biết nhiệm vụ của tôi là gì!

gật gật bà có đưa nhầm không vậy?

-tôi biết mà!! Nhiệm vụ cá nhân level 40 khá là khó đấy! Tôi khuyên cậu nên quay lại làm nhiệm vụ chung với mọi người! Phần thưởng cũng không kém nhiệm vụ cá nhân mấy đâu!-bà đưa ra lời khuyên.

Điều tôi bắt ngờ hơn là tại sao NPC có thể nói chuyện giống con người như vậy cơ chứ.

-Chị Linda ơi! Em về rồi nè!! Hoàn thành nhiệm vụ diệt nha chị!-một nhóm 5 người tiến vào quầy đòi thưởng. Đầu chúng nó lấp lánh mỗi đứa một màu: xanh đỏ tím vàng đủ cả. Nhìn vô quả tóc chúng nó nhấp nha nhấp nháy đau hết cả mắt.

-À nhóm Nana đó à? Xong sớm thế? Vô trong ngồi chờ chị kiểm tra nha!

-ok chị yêu!!

Trời *** ! Giờ bà còn thuộc tên người chơi luôn. Bà nội nó NPC trong này thành tinh hết mịa rồi.

-ây ây ai trông lạ vậy này?-một con nhỏ trong nhóm đó ghé vào tai con bên cạnh nói khẽ.

-lại còn level 40 nữa chứ-con bên cạnh tiếp lời.

-thôi thôi 2 bà đừng nhìn nữa vô duyên quá-một thằng xăng pha nhót thì thầm theo.

Trời mé nó té thôi, ở đây một hồi chắc lộ hết quá! Thôi ra thẳng chỗ dịch chuyển đến Phong quốc luôn cho đỡ rắc rối, nếu tôi nhớ không nhầm thì phải qua rừng Milan mới tới được đó thì phải.

.....

Lang thang một hồi thì tôi bị lạc cmn trong rừng luôn, tổ sư thằng nào thiết kế cái rừng rộng thế không biết, do đây là khu vực PK nên bản đồ không báo vị trí của bản thân! Chỉ có một cái bản đồ toàn cánh rừng thôi!! Tôi hoang mang không biết mình đang ở đâu trong cái bản đồ này thì bỗng nghe một tiếng thất thanh:

-CỨU TÔI VÓIIIIIIII-một giọng nữ.

Khi thật!! Tiếng hét ở đâu vậy? Phía tây thì phải? Mé con hâm này! Hét có một tiếng vậy sao biết ở đâu! Có thể hét lại lần nữa được không? T.T!

-Áaaaaaa-đó vậy đi.

Tôi không chân chừ, tôi lao thẳng về phía tiếng hét. Trước mặt tôi là một bầy “sói lang” level 20 tầm hơn chục con và một cô gái tóc vàng đã cạn mana level 30... Synda? Sao cái tên này nghe quen nhỉ? Hình như streamer nổi tiếng bên Hàn Quốc đúng không? Mà chết! không còn thời gian nghĩ nhầm nữa!! Cô ta hết mana rồi... còn lũ sói kia thì trông như.... đang lao vào?.....Đồng quá! Làm sao bây giờ?.....

.....

Ủng hộ mình bằng cách để lại góp ý bên dưới nha mọi người ^^

Bạn đang đọc truyện *MOB-WORLD GAME* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Chương 7: Cánh đồng ma

.....Không còn thời gian suy nghĩ nữa... 10 con sói đang lao vào chuẩn bị cầu xe cô nàng...

-“đi chuyển hư không”

Tôi lao vô cản ngữ trước mặt bày sói lang và đương nhiên, chơi ngu ắt hẳn sẽ có hậu quả, những con sói đang đà lao tới tấp tới tấp vô người tôi... cũng đau đấy! Nhưng không sao! May mắn là chấn kịp cho cô ấy rồi... giờ thì chúng mày chết với ông!

-“khói mù,tàng hình”

Lợi dụng đám khói đang che khuất, tôi ôm Synda nhảy lên cành cây cao cạnh đó cho đỡ vướng tay! Để cô ấy ở đây dễ dính đạn lạc lắm! Thanh máu và mana của cô cũng đang hồi dần dần lại rồi! Chắc cũng sẽ tỉnh táo nhanh thôi!! Xử lý đám này rồi rồi đi kéo bị phát hiện.

-“kiếm hư vô”

Tôi khoả lần lượt 5 con sói gần nhất, những thanh kiếm ngay tức khắc hiểu ý đâm thẳng vô đầu chúng nó. Không dừng lại ở đó, tôi sử dụng <đột kích> lao thẳng vô một con cạnh gốc cây hoá kiếp nó. 4 con còn lại có vẻ không biết sợ hãi là gì vẫn lao vô tôi điên cuồng. Cái bọn không biết lượng sức này... ông mày hết gà mờ như lúc trước rồi nhé, 3 tuần cày cuốc cũng có tí kinh nghiệm chứ! Tôi “đi chuyển hư không” ra sau lưng một con chém 2 nhát tiến đưa nó rồi kéo 3 thanh “kiếm hư vô” xiên thẳng vô đầu 3 con còn lại. Chính thức clear bày sói! Tôi rút thanh “âm ma kiếm” vào chuôi, phui tay mấy cái rồi neho mắt cười mãn nguyện. Haizz, nhưng có vẻ chưa xong việc thì phải, còn cô nàng tôi đang “phơi” trên cành cây kia nữa, cô vẫn chưa tỉnh lại! Thôi vậy, lỡ giúp rồi thì giúp cho chút! Tôi nhảy lên cây, móc một bình mana ra..

bóp miệng, đổ

Cây mana cô ấy dần dần tăng lên nửa cây.... cứ đà này chắc phải đến tối mới tỉnh lại mất! phải vác về nhà thờ hồi cho nhanh thôi! Level của cô ta vẫn chưa đủ cao để tự hồi phục một cách nhanh chóng. Không còn cách nào khác, tôi vác cục thịt bất tỉnh này lên vai rồi trở về thành.

-“hồi thành”

Luồng sáng xanh quen thuộc lại hiện lên trong phút chốc đưa tôi trở về. Tôi vút xác Synda nằm la liệt giữa suối rồi quay đầu bỏ đi, kiểu gì chả có người đưa về. Fan của Synda mà nhìn thấy tôi ôm vác bà vậy mỗi đứa cho bãi nước bọt là tôi đủ chết chìm rồi... nghĩ thôi đã sồn hết cả gai ốc.

-“Tàng.....”-tôi chưa kịp nghĩ xong thì..

-Khoan đi đã.. anh là ai?- cô nàng ngồi dậy lắc lắc đầu! Có vẻ vẫn còn choáng! Hồi phục nhanh phết đấy chứ.

im lặng, tôi hơi ngoái đầu lại đằng sau nhìn thì thấy á đang dùng mấy động tác mở giao diện game... bỏ mịa rồi, trốn gấp! Bà mà biết tên tôi thì rip, với độ nổi tiếng đó kiểu gì cả cộng đồng cũng biết tôi mất.

-“Tàng hình”

-Khoan....-phù may quá! Trốn kịp rồi!

-cảm ơn anh! Hẹn gặp lại...-giọng nói yếu ớt cố gắng thốt ra mặc dù tôi đã tàng hình....

Bước chân tôi bỗng sững lại! Câu nói ấy giống như chạm vô sự khó chịu tôi dấu kín bấy lâu! Tôi muốn ở lại... tôi chán cái cảnh cô đơn này lắm rồi! Tôi muốn có những người bạn cùng đi làm nhiệm vụ, cùng nhau ăn uống, đốt lửa hát hò mỗi tối nhưng mà.... Tôi vẫn chưa muốn chết! Tôi chỉ còn một mạng duy nhất thôi... phải cố mà giữ lấy nó... chân tôi nặng nhọc nhấc lên bước từng bước một....

Tạm biệt Ardicate... ta sẽ quay lại sau....

.....

Sau mấy tiếng đồng hồ mò đường cộng với đánh nhau với không ít thú rừng thì tôi cũng tìm được đến khu vực dịch chuyển. Nơi đây thực ra là một hồ nước được cai quản bởi NPC tên là Mildior- một gã da đen, cao đầu đó tầm 1m9, người đồ như lý đức cầm một thanh đao to đùng.

-chàng trai trẻ! Ngươi muốn đi đâu?- Hấn cầm thanh đao xuống đất cản ngữ tôi.

chỉ tay vào mỏm, lắc lắc- nếu tôi không nhầm thì NPC ở đây nó thành tinh hết mịa rồi nên làm vậy chắc nó hiểu!

-haizz hiểu rồi!- hấn vuốt mặt chán nản khi gặp một bằng cảm như tôi!

-đây chọn đi.

Mildior đưa cho tôi một tấm bản đồ bằng vải! Hmm xem nào!... Phong quốc đâu rồi nhỉ? Ahh kìa rồi! Nó nằm trên núi băng.

chỉ chỉ vô phong quốc

-hmm! Không được! Do Phong quốc và Hoà quốc đang có chiến sự ở “cánh đồng ma” nếu giờ có bất kì “knight” nào chuyển đến sẽ bị coi là Ardicate gây chiến.

Trời *** Còn có vụ đó nữa hả? Mà “knight” nghe quen quen nhỉ? Có phải là cái mà thằng Tarzan nói đến không? À!!! Vậy là những người chơi ở thế giới này sẽ được gọi là “knight”... theo tôi suy đoán là thế!... nhưng mà biết bao lâu chúng nó mới đánh nhau xong bây giờ TT!! Tôi phải kiếm cái tuyệt kĩ “truyền suy nghĩ” càng sớm càng tốt! Mặt tôi bắt đầu xì xuống...

-Còn một cách khác cho cậu....!

Mặt tôi sáng rực lên, nhắm tít lại, đầu gật lia lịa.

-Phía bên Phong quốc cũng đang nhờ Ardicate chúng ta chuyển tới một nhóm Knight để đối phó Hoà quốc do người sở hữu “Thần khỉ” bên họ đang bị thương không thể tham chiến, còn Hoà quốc thì lại đang nắm quyền chủ động, “Thần khỉ” bên họ trực tiếp chỉ đạo mặt trận gây ra khá nhiều khó khăn cho đối thủ! Lương của việc trợ giúp Phong quốc cũng không hề nhỏ nhưng mà....-Mildior ngập ngừng.

Tôi nheo mắt...

-Dool không cho phép người chơi tham gia vì phải đối đầu “Thần khỉ”... quá nguy hiểm! Người có chắc muốn đi không?-hấn đe dọa.

Trời *** Còn phải hỏi à! Đương nhiên là có rồi! Đánh không lại thì chạy! Mà tốt nhất cứ tới đó mang danh giúp họ nhưng trốn đi là cách ổn nhất! Miễn được vô Phong quốc là ok rồi!

gật đầu, ánh nhìn đầy can đảm

-được thôi!! Nếu đã quyết tâm vậy thì nhảy xuống hồ nước này, nhắm mắt lại 3s rồi ngoi lên.

Tôi làm y như hướng dẫn, nhảy cái ùm xuống hồ nước mát lạnh.

-dịch chuyển....

Tôi nhắm mắt lại đếm”1, 2, 4 5 6 7 8 9 10”... ngoi lên thôi...

.....

Trời *** ... cái gì thế này? Tôi đang ngoi lên từ mặt đất sao? Cơ chế dịch chuyển kém sang vậy? Thôi kệ! Tới nơi là được rồi! Trước mặt tôi là một cánh đồng rộng thênh thang với vài bụi nhìn rom cắm xung quanh! Nhưng có vẻ trời hơi tối rồi nhỉ? Sao mà âm u quá! Bước chân tôi bắt đầu bước nhanh hơn! Không khí đáng sợ quá! Trước mặt tôi dần dần hiện ra một ngôi làng! Đằng kia có một tấm bảng thì phải? Xem nào....”Ngôi làng quý á!”!!! Hờ nghĩ tao sợ sao? Tôi cười hèn hèn khinh cái tấm bảng hù dọa trẻ con ấy rồi tự tin bước vào....

-hức.. hức... oa...oa...oa- bỗng nhiên những tiếng khóc của phụ nữ hoà chung tiếng em bé khóc vang lên từ một vài căn nhà gỗ đóng kín cửa....

Cái gì vậy nè? Đêm hôm rồi khóc lóc cái gì vậy? Ngó quanh một lượt thì tất cả những căn nhà trong làng đều đóng cửa, không một ngọn đèn.... ngôi làng này bị bỏ hoang rồi sao? Đi một đoạn nữa thì tôi để ý xung quanh đây có rất nhiều búp bê bằng vải. Nhưng mà.. những con búp bê này kì lạ lắm... nó có kích thước ngang với người bình thường! Chúng đứng dọc những gốc cây... và cả ở hiên những căn nhà nữa, có nhiều nhà còn có đủ 4 con giống như một gia đình vậy, tất cả chúng đều ngồi bệt dưới hiên mỉm cười... tôi bắt đầu lạnh gáy!! Cảm giác như những con búp bê đang nhìn mình vậy...

“Ai đó?” Tôi quay ngoắt lại đằng sau... không có gì cả?!..... chỉ là một con búp bê mang hình hài trẻ con đang nhìn tôi chăm chăm!!..... Ngôi làng này có gì đó không ổn?...!

Đi một lúc nữa thì tôi thấy phía xa xa kia như có một anh nông dân đang cầm quốc làm ruộng thì phải? Thử lại gần xem!...Tôi từ từ bước lại gần anh ta... anh ấy vẫn đứng yên!! Có vẻ chưa nhận ra mình...nhưng mà? Tại sao anh ấy cứ đứng hoài một dáng vậy nhỉ? Không làm ruộng sao? Mà trời tối thế này đi làm ruộng cũng hơi lạ ha? Cứ lại xem sao?

-Ư Ư Ư-tôi tiến lại gần kêu vai anh ta....

im lặng

Hà? Sao người anh ấy như vậy?... thôi đúng rồi!!! Lại một con búp bê nữa!! Mẹ kiếp! Sao búp bê giống người thật thế.... Tôi tính quay lưng bỏ đi thì bỗng.... con búp bê quay phắt đầu lại 180 độ, trên mặt những đường chỉ khâu miệng nó như đang cười vậy!

-UHHHHHHHHHHH- Tôi hét toáng lên rồi té huych xuống đất...

-Ư ư...

Chạy thôi!! Khi thật!!! Nó không phải là búp bê bình thường! Tôi lùi lùi mấy bước rồi quay mặt cầm đầu bỏ chạy.... Ahhh!!! Đằng trước có nhà sáng đèn kia!!!! May quá!!! Vậy là còn có người sinh sống!!!!...

Tôi chạy một mạch đến căn nhà, đang tính giờ tay gõ cửa thì trong nhà phát ra tiếng nói:

-mọi người đừng lo... haha... rồi mọi người sẽ được trở về sớm thôi! Đừng hồi ta nhé! Kéo ta làm không đẹp đâu.....-giọng khàn khàn của một bà lão đang thì thào.

Tôi cảm thấy điều gì đó bất ổn liền đi ra cửa sổ ngó vào trong... cảnh tượng thật kinh hoàng.... căn nhà đầy rẫy những con búp bê từ bé đến lớn... và một bà lão... đang vừa cười vừa khâu những con búp bê mới!...vậy là...tất cả những con búp bê ở đây... đều do bà khâu sao?

-Ai đó?- bà nhận ra sự xuất hiện của tôi!

-“tàng hình”

Vừa kịp lúc!!! Cầu mong bà không nhận ra.

-không có ai cả!!! Các con của bà yên tâm nhé!! Chắc con mèo hay chuột gì đó thôi- bà lại cười rồi vuốt vuốt con búp bê mới khâu như con cháu bà vậy!

Sao tôi có cảm giác như những con búp bê này nó... chuyển động nhỉ?

-Hả? Con nói sao cơ? Có người lạ ngoài cửa

.....

Ủng hộ mình bằng cách để lại nhận xét bên dưới nhé ^^

Bạn đang đọc truyện *MOB-WORLD GAME* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 8: Thần khí

-Hả? Con nói sao cơ? Có người lạ ngoài cửa?-bà lão ghé tai vô con búp bê.

Gì vậy? Bà phát hiện ra tôi rồi sao?

“Vụt”....một cái quốc bồ thăng về hướng tôi, may nhờ có chỉ số phản xạ cao nên tôi kịp lách sang một bên! Quay đầu lại thì tôi thấy con búp bê nông dân lúc này đang giờ cao cán quốc chuẩn bị bỏ thêm phát nữa. Miệng không cười nữa mà đang há ra đồ lòm cả khuôn miệng.

-Giết chết con chuột nhắt đó đi các con của ta.-Bà lão ngồi trong nhà hét lớn.

Tức khắc những con búp bê xung quanh tôi mắt sáng lên, đứng dậy từ từ như con người vậy. Khi thật! Thì ra nãy giờ mình bị bọn búp bê theo dõi mà không hay biết.

-“kiếm hư vô”

Tôi cầm kiếm vô đầu 5 con búp bê gần nhất nhưng mà.... chúng vẫn di chuyển như chưa có chuyện gì xảy ra... tôi bắt đầu hoang mang sử dụng <đột kích> chém đứt đôi người con búp bê nông dân, tưởng thế là kết thúc được nó. Tôi đã lầm... những cộng chỉ tự động mọc ra từ 2 phần bị chém rồi khâu con búp bê về nguyên vẹn như cũ. Chúng bắt từ sao?

-“xem thông tin”

Tôi bình tĩnh lại ngồi phân tích những con búp bê này.

“Thông tin quái vật:

Trời *** Xong rồi... tôi đâu phải thuật sư mà có thể sai phép thuật tiêu diệt chúng nó! Skill phép duy nhất tôi có đó là nhưng mà nó sẽ phá hủy toàn bộ chỗ này mất! Tôi chỉ muốn rời đi trong yên lặng thôi! Đây là một khu vực lớn trên bản đồ, nếu bỗng dưng biến mất thì lũ quản lý game sẽ vào cuộc mất...

.....

-HẮC THẠCH...

Trời đất bắt đầu rung chuyển, những viên thiên thạch dần dần xuất hiện trên màn trời đêm. Khoan khoan... có gì sai ở đây!!! Không phải là tôi.... Ai? Ai vừa hô lên “Hắc thạch” vậy?... tôi ngó quanh một vòng để tìm tên lạ mặt đó! Mẹ kiếp! Trời tối quá không thấy gì cả.

“Ầm ầm” những quả thiên thạch rơi xuống đốt cháy những con búp bê quanh tôi! Kì lạ nhỉ? Sao thiên thạch bé thế? Nó không to như của tôi!! 10 viên rơi xuống viên nào viên nấy chắc chỉ to bằng cái bàn làm việc của bố tôi à!! Sức công phá của nó chỉ có thể đốt cháy 2 căn nhà nhỏ bằng gỗ! Quá yếu! Sao lại như vậy nhỉ? Tôi nhớ không nhầm thì trước tôi sử dụng nó phá huỷ cả một ngôi làng cơ mà... tôi thờ người ra....

-chạy mau lên... bọn chúng chưa chết đâu!!!-ai đó nắm lấy tay tôi lôi đi!

.....

Hộc...hộc... tôi há mồm thè lưỡi thờ như chó vậy!! Bà nội nó chạy từ từ không được à?

-ahihii!! Xin lỗi nhé!! Sức công phá của mình hơi lớn!! Cậu có bị thương không?- một cô gái...à không...con trai à?

lắc đầu-đùa bô à? Tự tin hơi thái quá rồi đấy! Có cần ông sai cho mày biết thế nào là thực sự không -__-.

-may quá! Cậu không sao là tốt rồi!-tên nhóc ấy nheo mắt cười... khi thật! Nhìn kiểu gì cũng giống con gái mà ta? Nhưng... nhìn mà xem tóc tём, ngực thì không có, ăn mặc như đàn ông, giọng không giống con gái tạo nào, được mỗi cái mặt giống... sao trên đời lại có một thể loại dị hợm thế nhỉ?

-sao cậu lại đi vào đó làm gì thế? Cậu không biết ngôi làng ấy đáng sợ như thế nào à?- thằng oắt nghiêng đầu hỏi tôi có tò vè dễ thương... mày không bỏ ngay cái mặt đấy đi là ông chém chết m* mày đấy tin không?

lắc lắc

-ngôi làng ấy mình nghe đồn là bị chiến tranh tàn phá, người dân bị giết sạch chỉ còn lại một bà lão, ngày nào bà ấy cũng cặm cùi khâu búp bê! Những linh hồn người dân đã chết nhập vô đó nên gần như chúng không thể tiêu diệt được... nói chung lần sau cậu đừng vô đó nữa nguy hiểm lắm....-Nó thao thao bất tuyệt.

Tôi cũng không quan tâm lắm... đều tôi muốn biết lúc này là thằng nhãi trước mặt tôi là ai thôi.

-“xem thông tin”

“level 34, Class: hắc kiếm sĩ.”

Ồ ồ!! Một hắc kiếm sĩ giống tôi sao! Thú vị đấy! Nhưng mà nó cũng là người chơi hay NPC nhỉ?

-À quên mất chưa giới thiệu! Mình là Alen, người sở hữu “Thần khí” của Lôi quốc! Đoàn của mình vận chuyển vũ khí đến cuộc chiến Phong-Hoả. Nãy vô tình nghe tiếng động lạ trong này nên mới vô xem thử! Ai ngờ là có người gặp nạn thật. Cậu là?- thằng này công nhận nói nhiều thật... tôi có hỏi đâu mà nó show hết cái profile ra luôn.

Nhưng mà người của Lôi quốc chắc là NPC rồi, còn sở hữu thần khí nữa! Cũng thuộc dạng ghê gớm đấy.

chỉ tay vào mồm *lắc lắc*-giá mà tôi có thể copy paste cái động tác này. Mỗi khi gặp ai tôi đều có một cử chỉ duy nhất là nó thôi -__-!

-Điện di tâm.-oắt con đặt tay lên đầu tôi hét lớn.

“Thằng nhãi này ai cho phép mải đặt tay lên đầu ông thế?”-tôi chửi thảm.

-Ồ xin lỗi! Mình không cố ý!! Tưởng bạn bị câm nên...

“Khi gió nó đọc được suy nghĩ à?”

-Đúng nui!! Mình truyện điện vô trí não cậu rồi đọc suy nghĩ.-nó nheo mắt cười.. chết cha không được nghĩ bậy bạ nữa nó đọc hết mất.

-“tên dunkelheit, cũng là hắc kiếm sĩ giống cậu”

-Ồ!!! Mình ít khi gặp người giống mình lắm... cậu đến từ đâu vậy?- nó hăm hờ.

-“Ardicate!”

-woaaa! Cậu là một knight hả? Chắc mạnh lắm nhỉ?

-“sao cậu lại có thể đọc suy nghĩ?”- tôi thắc mắc... why? Bất công vậy? Tôi cũng là hắc kiếm sỹ mà.

-À... sau khi nhận thanh “Lôi giáo” này thì mình có thể sử dụng vài kỹ năng hệ Lôi, tuy rằng không nhiều lắm.-À quên mất! Hắc kiếm sỹ có thể đạt được kỹ năng mới qua trang bị mà.

Nhưng thế quái nào nó lại sử dụng được trang bị hệ Lôi nhỉ?

-Ồ... do đây là thần khí mà, ai dù tư cách đều sử dụng được!! (Trông mình yếu đến thế sao? TT.- quên bà mất nó vẫn đang đọc suy nghĩ của mình.

-“nhưng mà đọc suy nghĩ làm gì có hệ nào sử dụng được?”- tôi nhớ không nhầm thì chẳng có class nào sở hữu những skill như thế cả.

-Ai mà biết được! Chắc là Lôi giáo chỉ mình á! Hihi!- mày mà giữ cái thái độ bê đê đó một lần nữa là bố cho mày ăn thiên thạch đấy nhé! Méo đùa đâu!

-“cậu chuyển vũ khí cho bên nào?”- tôi dò la.

-cả 2!! Quốc gia mình cung cấp cho toàn Ardes mà.

-“Cậu có biết Phong quốc đóng quân ở đâu không? Mình được thuê đến giúp họ”

-Cậu có thể đi chung đoàn với mình! Họ đang nghỉ ngơi ở đầu cánh đồng ấy! Sáng mai tại mình xuất hành sớm, chắc tầm trưa là đến nơi rồi.- trời *** anh đã nghĩ sai về cu T.T... xin lỗi chú.. quả là một người tốt bụng hiếm có T.T.

-“cảm ơn nhiều nha”- tôi xúc động

-ừ! Bọn mình lấy 30 bạc thôi... giảm giá cho cậu rồi đó nha!! -Nó lại nheo mắt cười ra vẻ dễ thương. Đúng như tôi dự đoán,nó quả là thằng đam mê tiền bạc, vật chất.

Không ngần ngại tôi ném cho nó 30 bạc kèm theo một cái nhìn khinh bỉ. Nói gì thì nói đến được chỗ quân đội Phong quốc là ok rồi.

-Đi theo mình... gần đây thôi!! -Nó bỏ tay ra khỏi đầu tôi, có vẻ hết đọc suy nghĩ rồi. -còn thù người ra đấy nữa! Mau lên mau lên!-nó cầm tay tôi nheo mắt cười rồi kéo đi.

Ông thế với trời, mài không bỏ ngay cái kiểu bê đê đó đi thì sớm muộn gì ông cũng chém chết m* mày, ông đang có việc thôi không thì mày chết chắc rồi con. Tôi nhăn nhó nhăn nhin để thằng oắt cầm tay dắt đi như con nít....

.....

Tôi ngồi ngược mặt lên ngắm trời đêm một mình trước đồng lửa đang cháy, mọi người trong đoàn đang vui vẻ ăn uống ngoài trại rồi... với cái mồm bị cầm thế này tôi chả dám bắt chuyện với ai cả. Haizz! Đêm nay nhiều sao thật.

-Ăn thử miếng thịt gà nè, chú của mình mới nướng ngon lắm!- Alen cầm miếng thịt gà khua khua trước mặt rồi ngồi xuống cạnh tôi.

-Cậu có sợ không?- nó chột hỏi.

im lặng

-Có cần mình giúp?- nó nheo mắt nhìn tôi!

gật gật

-“không biết nữa... có lẽ là không”- tôi trả lời ngay khi nó áp tay lên trán.

-Ồ! Sao lại thế? Cậu không sợ “Hoà kiếm” à?

-“đáng sợ lắm sao?”- tôi nhìn xa xăm hỏi. Lạc vào đây là điều đáng sợ nhất với tôi rồi.

-hmmm! Người sợ hữu nó là một mỹ nhân đấy, nhưng đừng bị bề ngoài đánh lừa nhé, à là một con mụ hung hăng, xấu xa suốt ngày bắt nạt mình mỗi khi chuyển vũ khí tới.- vừa nói nó vừa đập cành cây xuống đất ra vẻ tức tối lắm khiến tôi phì cười. Tính ra thằng oắt này cũng dễ thương đấy chứ.

-cười cái gì? Mặt tôi dễ bắt nạt lắm hả TT.- nó phụng phịu

-“ chắc vậy”

-huhu! Ai cũng nói mình giống con gái, tính lại con nít, nhưng mà mình thấy cũng men mà T.T đúng không?- nó chống hông gần giọng cổ ra vẻ đàn ông.

-“hờ hờ! Ừ đúng”- tôi cười nhạt, men con chị mày chứ men.

-đó thấy chưa! “Chị ấy” cũng nói thế! Hihi!- mặt nó bỗng ngượng đỏ lên.

-“chị ấy?”- tôi nhìn mặt khó hiểu.

-Một người đối nghịch hoàn toàn với bà chằn kia! Xinh đẹp, tốt bụng, dễ thương lại còn hơi bị mạnh nữa nhé! “Phong tiêu” của chị ấy có thể giết cả một quân đội đấy!- nó ngồi thao thao bất tuyệt về người đàn bà bí ẩn có vẻ là crush của nó.

-“sở hữu thần khí bên phong quốc à?”- tôi đoán già đoán non.

-Yepp! Tiếc là chị ấy bị thương khi gặp quái canh gác “Băng kiếm”.- Mặt nó thoáng buồn.

-“Băng kiếm?”

-Một thần khí ở núi băng, kinh thành của Phong quốc nằm ở đây nên rất nhiều người thuộc quân đội đi thử sức! Nhưng có vẻ chưa ai đủ mạnh để lấy được nó! Kể cả chị ấy!!

Tôi im lặng! Có vẻ như chuyến đi Phong quốc này có nhiều thứ hay ho rồi.

-Thôi nghỉ ngơi đi mai chúng ta phải lên đường sớm đây!! Mình cũng muốn xem một knight chiến đấu như thế nào.- nó ngồi dậy phui đít rồi đi vô trong lều.

Ngày mai....thú vị đây!!!!

Bạn đang đọc truyện *MOB-WORLD GAME* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 9: Hoả kiếm

Boong...boonggg.....

Khi thật! Cái tiếng gì thế? Mới sáng sớm đã phá người ta ngủ à? Tôi khó chịu lấy cái gối trùm kín đầu lại tiếp tục ngủ.

-Boong...boonggg..mọi người ơi dậy đi!!! Chúng ta phải khởi hành rồi! Mau lên mau lên! 10 phút nữa xuất phát nhé!- thằng cha nào đó đang cầm chảo gõ ầm ầm cả lên.

Còn tận 10 phút nữa cơ mà, tội gì không ngủ thêm 5 phút. Cái tính lười của tôi bộc phát, thế là tôi lại trùm chăn lên ngủ.

5 phút sau.....

-DUNKELHEITTTTT!!!! Sao cậu chưa dậy hả!! Dậy mau lênnnn! Mọi người chuẩn bị xong cả rồi kìa!- Alen chui vô lều tôi hét ầm lên rồi giật cái chăn xuống.

Ừm... biết rồi khổ lắm. tôi gạt đầu mấy cái rồi lồm cồm bò dậy.

-Cho cậu 2 phút chuẩn bị. Mình chờ ở ngoài lều. Nhanh lên đây!- nói rồi hần chui ra ngoài.

Tôi đứng dậy, ngáp một cái thật dài, với tay lấy cái áo choàng và thanh kiếm khoác vô. Xong xuôi tôi chui ra khỏi lều thì gặp cái mặt hằm hằm của thằng Alen.

-mau lên mau lên! Lên xe ngựa vừa đi vừa ăn, chúng ta trễ rồi!-nó cầm tay tôi lôi đi xềnh xệch.

Có cần phải gấp gấp vậy không trời. Tôi còn chưa kịp rửa mặt súc miệng nữa. Chưa kể phía dưới của tôi còn đang biểu tình đòi đi vệ sinh đây - __-.

Ra đến xe ngựa thì tôi thấy một cái thùng lớn chứa bánh mì.

-chờ mình tí. Mình ra lấy đồ ăn cho.- Nói rồi nó lon ton chạy lại cái thùng lấy 2 cái bánh.

Tôi đảo mắt quanh một vòng. Hmmm! Ai cũng bận rộn nhì, nhiều người chỉ kịp nhét bánh mì của mình vào túi rồi quay vô lều ôm những thùng vũ khí để lên xe. Công nhận nhiều thật. Cũng phải thôi! Cung cấp cho cả 2 quốc gia cơ mà. Tôi để ý mỗi thùng đều được sơn màu xanh, đỏ để phân loại. Màu đỏ chắc là của Hoả quốc rồi. Nếu dựa vào số lượng vũ khí ở đây thì lực lượng bên Hoả quốc phải gấp đôi Phong quốc đó! Trận chiến này khó khăn đây! Phải cố mà giữ cái mạng mới được.

-Còn thờ người ra đó? Bánh mì nè!- Alen khua khua cái bánh trước mặt tôi.

.....

Tiếng chân ngựa bắt đầu vang lộp cộp trên mặt đất. Tên Alen chưa gì lại lăn ra ngủ rồi. Thế mà lúc này vô gọi tôi hung hăng lắm. Tôi khều khều nó dậy.

-Sao thế?- nó nheo mắt hỏi tôi.

Chỉ chỉ tay lên trán mày cứ nằm yên thế sao bố nói được - __-.

Nó mệt mỏi ngồi dậy đặt tay lên trán tôi.

-“khi nào mới tới nơi vậy?”

-chắc tầm trưa đây! Cậu cứ ngủ một giấc đi tới nơi mình gọi.-mắt nó như muốn sụp xuống tiếp kia chứ gọi được ai - __-.

-“Quân đội Hoà quốc có đông lắm không?”- tôi bắt đầu dò la.

-cũng kha khá! Lúc đầu 2 bên ngang nhau cơ. Nhưng bà chằn kia ra trận nên chắc cũng quét hơn 1/3 binh sĩ Phong quốc rồi đó!- nó vừa ngáp vừa giải thích. “Bà chằn” nó nhắc đến ắt hẳn là cô gái sở hữu thần khí rồi. Khó khăn đấy.

-À đúng rồi! Có thể sau lần này ta không gặp mặt nữa. Cậu cho mình xem mặt cậu đi!- Nó chồm lên hào hứng.

-“không được”- tôi đẩy mặt nó ra xa.

-sao thế? TT! Năn nỉ mà TT! Nha nha nha...- nó bắt đầu dờ cái trò mè nheo của tụi con nít xóm tôi hay sai.

-“không được, mặt có sẹo, ai nhìn thấy sẽ bị nguyên rủa đấy.”- tôi bịa truyện...

-Ahhhhhhh!!! Thật sao? Thế thì không bao giờ được gỡ khăn ra nghe chưa TT! Huhu knight thiệt là đáng sợ mà. T.T.- Nó run bần bật tin rầm rập! Đúng là con nít mà! Hù cái sợ liền hehe!

-Nhưng mà mình vẫn muốn xem thử TT.- Mặt nó xị xuống.

-“muốn chết không?”- tôi lại đe dọa.

-Biết rồi biết rồi... khổ quá.- nó la lên như kiểu bắt mẫn lắm

-“yên tâm tôi đẹp trai lắm! Không cần nhìn đâu”-tôi gáy.

-vậy chắc nhiều gái theo lắm ha? À không! Đâu có ai nhìn được cậu đâu nhi?- nó bắt đầu cắn ngón tay ra vẻ dăm chiêu.

-“nhiều! Không phải ghê!”- tôi lại gáy.

-Thế cậu chỉ mình của gái đi!-Nó dương đôi mắt chó con nhìn tôi.

-“hà? Ai?”- tôi hơi bất ngờ. Tôi còn tưởng nó gay cơ.

-thì người mình kể hôm qua đó.- mặt nó lại ngượng đỏ lên.

-“ờ! Nhớ rồi. Chưa biết gì về ả sao chi được.”- chắc là con nhỏ sở hữu thần khí bên Phong quốc đây mà.

-cô ấy tên Dyno! Xinh đẹp, hiền dịu....

-“thôi thôi được rồi... khi khác đi! Giờ tôi ngủ đã”- tôi chen ngang vào khoảng khắc nó mộng mơ kể về crush.

-Thôi dậy đi!! Ngủ gì! Chỉ mình đi!! Năn nỉ.-nó lại nhây.

-“tôi cần giữ sức cho cuộc chiến tới.”- tôi vơ đại lý do nào đó để nó buông tha tôi.

-Ừ nhi!! Đúng rồi!! Cậu sắp phải đánh nhau với bà chằn. Ngủ đi ngủ đi... tới nơi mình gọi.- Thái độ nó quay đúng 180 độ đuổi tôi đi ngủ. Thắng khi này... đúng là trẻ con có khác. Tôi hơi cười nhẹ rồi ngã lưng xuống rom chìm vào giấc ngủ.

.....

-Dậy đi!!!! Tới nơi rồi nè!!! Dunkelheittt.- tên Alen lay người tôi liên tục. Khi gió! Đi xe ngựa đã xóc thì chó giò đến thẳng oát này phá nữa.

Nhưng nói gì thì nói. Tôi vẫn lồm cồm bò dậy đi ra khỏi ngoài. Một khung cảnh khiến tôi choáng ngợp hoàn toàn.

-thấy sao? Doanh trại Phong quốc đây! Để mình dắt cậu đến chỗ Akashi tướng quân.-Nói rồi nó lại nắm cổ tay tôi lôi đi.

Tôi vẫn đang há hốc mồm trước khung cảnh nơi đây nên cứ để Alen kéo đi không phản nản lời nào. Mọi thứ nó quá hoang vắng. Chỉ là nơi đóng quân thôi mà nhất thiết phải lớn vậy không? Xung quanh tôi bạt ngàn là những cái lều lớn nhỏ, binh lính thì canh gác kín mít đến con ruồi cũng không thể lọt qua được. Ngoài hàng rào thì hàng trăm lá cờ phong quốc được cắm. Biểu tượng hơi lạ nhỉ? Một cây sáo có những ngọn gió bao quanh? Tôi còn chưa ngắm xong thì oắt Alen đã lôi tôi vào một cái lều lớn rồi.

-Bác Akashi oiiii!!! Cháu đưa một knight đến trợ giúp bác nè....-có vẻ nó khá thân với tên tướng quân đây.

Trước mặt tôi là một ông bác. Mặt khá nghiêm nghị. Nhưng hình như là người châu á thì phải. Nếu tôi không nhầm cái tên đó là của người Nhật rồi.

-Ô!! Alen tới rồi đó hả cháu!! 2 người ngồi uống nước đi...-tướng quân niềm nở đứng dậy. Tính cách không giống bề ngoài lắm?

Tôi và Alen ngồi xuống một tấm đệm.. đúng là phong cách Nhật Bản có khác. Tính ra trong game với ngoài đời không khác nhau mấy nhỉ?

-Chào cậu tôi là Akashi, tướng quân lãnh đạo binh lính khu vực này. Thật may mắn là thư tôi cầu cứu Ardicate cũng được hồi đáp. Chẳng hay tôi có thể biết tên cậu được không?- tướng quân có vẻ là người khá lịch sự.

-cậu ấy tên Dunkelheit! Hắc kiếm sĩ giống con đó bác. Cậu ý bị câm nên không trả lời được đâu.

-cậu là hắc kiếm sĩ?- mặt lão hơi thay đổi thái độ. Hờ! Khinh nhau à?

gật đầu

-tôi nghe nói các knight hệ hắc kiếm sĩ thường không được xuất trận mà?- lão trông hơi thất vọng.

-Woaaaa!! Thiệt sao!!! Chắc là cậu mạnh lắm mới được cho đi nhỉ?- tên Alen nhanh mồm.. hờ cũng được việc phết đấy chứ.

-thôi được rồi! Alen cháu ra ngoài giúp mọi người chuyển vũ khí đi!

-Dạ. Có gì cứ cho người gọi cháu nhé.

Alen nói rồi đứng dậy chui ra ngoài.. không hiểu sao lúc này tôi lại muốn giữ nó lại.

-Chúng ta vô vấn đề chính nhé. Chắc cậu cũng đã biết là thần khí bên Hoà quốc đang hoành hành như nào. Tình hình đang rất là căng thẳng... có thể chiều tối nay chúng sẽ tấn công một đợt nữa. Cậu hiểu chứ?- ông ta nheo mắt hỏi tôi.

gật đầu

-Tốt! Vị trí của chúng ta ở đây, khá thuận lợi để phòng thủ. Xung quanh doanh trại có hai vách núi không thể vượt qua. Đồng nghĩa với việc chúng chỉ có thể tấn công qua cổng chính.- Vừa nói ông ta vừa lật bản đồ ra khoanh vùng từng vị trí.

-Chúng tôi đã cố thủ ở đây 2 ngày nhưng mọi chuyện dần tồi tệ hơn khi “Hoà kiếm” bên chúng sức mạnh quá lớn. Chưa kể lực lượng quân địch lên đến 3 vạn, quân ta chỉ còn... vồn vện 1 vạn. Có lẽ 2 đến 3 đợt nữa chúng ta sẽ thất thủ.- ông ta nói rồi cầm quân cờ màu đỏ đá đỏ lá cờ màu xanh trên bản đồ.

-cậu có cao kiến gì không?

Tình hình có vẻ căng thẳng, xem nào... nếu tôi dùng hắc thạch ở đây thì sẽ tiêu diệt cả địch lẫn ta mất! Nếu lên chiến trường cũng sẽ không đủ mana mất, chưa kể còn con nhò thần khí kia... nghĩ đi H... cách duy nhất bây giờ là hắc thạch... làm sao để không tổn hại lực lượng phong quốc bây giờ?... khoan đã... phía sau doanh trại có một ngọn núi cao à?

-Sao rồi? - tướng quân thấy tôi căng thẳng liền lo lắng hỏi thăm.

Hmmm.. nếu mà mình tiến ra giữa, phạm vi thiên thạch sẽ không chạm đến ngọn núi.... hmm.. ĐÚNG RỒI...

-Ư ư ư!!-tôi hô lên.

-cậu nói sao?

Khi thật!!! Tôi muốn thăng Alen ở đây quá!!! A trên bàn có giấy bút... tôi phóng tới chấm mực viết điên cuồng...

-cậu viết gì vậy? Tôi không hiểu!

Bà mẹ nó!! Quy chuẩn ngôn ngữ mà không quy chuẩn luôn chữ viết!! Bọn này làm ăn chán thế.

Tôi viết một chữ lớn lên giấy cầu mong ông ấy hiểu: “ALEN”

-cậu muốn gọi Alen vô đây sao?-may quá! Ông hiểu rồi.

gật gật

-NGƯỜI ĐÁU! Gọi Alen vô đây cho ta.- ổng hô lớn.

Chỉ mấy phút sau nhãi Alen đã có mặt.

-Có chuyện gì vậy bác? Cháu sắp khởi hành di chuyển vũ khí cho Hoà quốc rồi.- tên nhóc nhăn mặt khó chịu.

-ta không biết. Cậu đây cho gọi cháu.- ổng hất mặt qua tôi.

Không cần diễn tả nhiều. Nó tự hiểu ý đặt tay lên trán tôi.

-đây! Muốn nói gì nói đi mình chuyển lời cho.

-“ngay bây giờ ông hãy lui quân ra ngọn núi sau doanh trại! Nhớ mang theo cả đồ đạc, chỉ để lại doanh trại không thôi! di chuyển càng xa càng tốt! Chỉ để lại khoảng 100 người trang bị cung tên lửa. Mọi chuyện ở đây để tôi lo.”- Alen thay lời nói lên những suy nghĩ của tôi.

-nhưng mà? Tại sao? Còn doanh trại này tôi không thể bỏ trống được!- ổng nghi ngờ.

-“Nếu cố thủ thì tất cả đều chết! Ta đánh phải năm ăn năm thua thôi! Chuẩn bị cho tôi một con ngựa, một người có kỹ năng cưỡi ngựa tốt, chở tôi ra vị trí này.”- tôi cảm là có vẻ một vùng đất trống cách doanh trại định 2 km.

-cậu muốn một mình đối đầu quân địch sao?- tướng quân bắt ngờ...- cậu có tự tin quá không đấy.

-“ông chỉ cần làm theo thôi! Nếu không tất cả đều chết”- tôi nhếch mép cười.

.....

Tôi đứng đây đã khá lâu vẫn chưa thấy quân Hoà quốc đâu cả. Chắc binh sĩ cũng di chuyển lên núi xong xuôi rồi. Không biết họ có chuẩn bị những thứ đúng như mình nói không nữa. À đúng rồi! Thằng khỉ gió Alen trước khi đi còn nói:

-“mình không biết cậu định làm gì. Nhưng mà nếu cậu thành công kế hoạch đó cũng đừng giết bà chằn nhé. Tuy tánh khi hơi dữ dằn nhưng mà bà cũng tốt với tớ lắm”

Haizz! Tự dưng nói câu làm tôi nhụt sĩ khí ghê! Để xem à có đủ bản lĩnh thoát ra hắc thạch của tôi không mới là vấn đề chứ tôi có quyết định được đâu. Tính ra đây là lần đầu tiên tôi... giết người. Trước giờ toàn giết quái thôi.... sao run tay thế nhỉ?

-Knight ơi! Định tới rồi... tôi đi được chưa?- anh lái ngựa mặt đầy run sợ.

gật đầu

Như chỉ chờ điều đó, ông anh lên ngựa phóng thẳng - __ - phũ phàng vậy?

Quân địch hùng hổ tiến đến! Trời mé đông quá, chân tôi lùi lại 2 bước! Má ơi!! Con bị bệnh sợ đám đông TT.... người đầu lăm thế TT... còn đông hơn cả show của Sơn Tùng nữa T.T. Nhưng mà... tới đây rồi không lẽ bỏ chạy.

-Tên bịt mặt kia... mau tránh đường nếu không muốn chết!

Một tên mặc mũ giáp chạm khắc tinh xảo tiến đến chĩa kiếm vào tôi. Hờ! Mày đang nói tao sao?.... Tôi nhảy lên chém một phát vào mặt hắn... có vẻ thân thù hắn cũng khá tốt khi ngã người ra sau tránh nhát chém của tôi.

-Ranh con... có cố gắng đấy!! Làm trầy được mặt ta rồi!! Trước khi chết muốn nói gì khô.....Ặc Ặc.....tên lăm mồm kêu lên đau đớn! Máu từ vết xước liên tục chảy ra ào ạt! Chỉ trong phút chốc mặt mũi hắn tím lại và ngã xuống...

Hờ thằng ngu...dù chỉ là vết xước nhưng nguoi cũng chỉ là nguoi thường..làm sao sống sót được qua cửa của ta.

-Nguoi là ai? -Woaaaaa mỹ nhân...

Trời *** mé bị câm không làm quen ếm được huhuhu TT.

-mau trả lời tướng quân! Người muốn chết sao? Có biết trước mặt nguoi là ai không hả?- một thằng lăm chuyện khác xen mồm vô.

-“kiếm hư vô”

Tôi phóng thẳng 5 thanh kiếm vô họng thằng lăm mồm đấy! Mãi dám phá bố ngấm gái? đáng chết lắm.... bỗng dưng tôi cảm thấy run sợ bản thân.... tại sao tôi trở nên máu lạnh như vậy nhỉ?

-người cũng to gan lắm! Knight bên Phong quốc đứng không? Khá khen cho người khi dám giết 2 tướng sĩ của ta. Ta là Miran, thần khí của Hoả quốc, hôm nay chính tay ta sẽ là người giết người! Còn muốn nói gì trước khi chết không?- Tròi *** đẹp người nhưng nói nhiều quá.

-U' U' U'....-tôi hét to ba tiếng, tay giờ số 2 với số 3 lên... sao bị câm mà cứ bắt nói thế nhỉ?

-Hắn nói gì vậy?-nhỏ quay qua hỏi thằng bên cạnh.

-thần cũng không biết!-thằng bên cạnh trả lời.

-Ta không có nhiều thời gian để nhây với người! Chịu chết đi...-nó rồi nhỏ rút kiếm phóng ngựa về phía tôi.

Hồ! Không hiểu ý người cầm nó một thế đó! Ý tao là 2/3 quân lính sẽ nằm lại ở đây! Hiểu không “nữ tướng”?

-“HẮC THẠCH”

Trời đất bắt đầu rung chuyển, 10 viên thiên thạch dần lộ dạng. Cô ả chắc cũng nhận ra điều gì bất thường nên dừng ngựa lại.

-chuyện gì vậy?- nhỏ hoang mang.

-thần không biết, nhưng trên trời xuất hiện những vật thể lạ đang rơi xuống.-thằng ngu kia tỏ vẻ thông thái.

-Người đã làm gì?-Nhỏ chìa kiếm vào tôi.

nhún vai- sao cứ hỏi người cầm vậy?

-Người...người.... -nhỏ tức tím mặt.

-NGƯỜI PHẢI CHẾT!-Nói rồi nó lại lao ầm ầm vào tôi! Dễ kích động quá.

Tôi “dịch chuyển hư không” ra xa tránh nhát kiếm, cố gắng không đánh nhau với nhỏ. Nhưng có vẻ hơi khó...

-Thần lửa.... giúp ta....

Thanh kiếm của nhỏ bỗng bốc cháy tuyệt đẹp...woaaa... ra đây là thần khí.

-Hoả cầu.

Tức khắc một quả cầu lửa to bùng lao vào....cái bóng của tôi....haizzz ngây thơ hấp tấp quá, để lại một ảnh phản thân của tôi ở vị trí cũ mà.

-“đột kích”

-cái gì? Tại sao...?-Nhỏ bất ngờ khi nhìn thấy tôi cháy rụi trong đồng lửa nhưng lại thình lình xuất hiện sau lưng chìa kiếm vào cổ nó.

Miran, class: Hoả kiếm sĩ... trình độ của cô còn không bằng hoả kiếm sỹ của ta trong bản beta cơ.

-Hự....-tôi bị ăn một cú chỏ vào bụng đau điếng té ra đằng sau.

-Cung thủ...chuẩn b....

-tướng quân!!! Những vật thể kia là thiên thạch!! Chúng ta không còn thời gian nữa rồi.- thằng ngu kia tiếp tục tỏ vẻ hiểu biết khi chen vô lời nhỏ.

-tên khốn kia... người đã làm gì?-Nó chìa kiếm chửi xa xả vô mặt tôi.

-TẤT CẢ TIẾN LÊN THEO ĐỘI HÌNH 2.-Nhỏ ra lệnh.

Tròi *** Vẫn máu chó đòi tấn công Phong quốc à!! Nhưng không sao....

Binh lính hoả quốc dần chia làm 3 hướng tiến thẳng lên phía trước... có lẽ cô nàng cũng biết bây giờ rút lui cũng quá trễ rồi.

-Ta sẽ xử lý người sau.-Nói rồi cô ả thúc ngựa tít chạy.

Dễ thế sao? Tôi rút kiếm ra, chém bay 2 chân sau con ngựa, nó “Hự” lên mấy tiếng rồi ngã quỵ xuống kéo vị nữ tướng của chúng ta té theo.

-Tướng quânnnnnn...-Thằng ngu học kia gọi với...

-Chạy đi!!! Mặc kệ ta.... Ta sẽ theo sau.... phải chiếm được doanh trại.-Nhỏ hét lớn.

Trời ơi!!! Nhìn nó suốt mướt nha.... trễ rồi các bạn.... tiếng chửi chửi ầm ầm bắt đầu vang lên, những quả thiên thạch vĩ đại đã chạm đất, hàng ngàn binh

sĩ lần lượt ngã xuống.... Miran thờ người nhìn theo như vẫn chưa tin vào những thứ trước mặt.... Haha... đúng rồi... bất ngờ nữa đi... sao tự dưng tôi cảm thấy sung sướng quá, tôi muốn thằng Alen chứng kiến cảnh này cho nó biết thế nào là Hắc thạch. Những ngọn lửa thiêu cháy mọi thứ, sức mạnh của tôi thì tăng dần lên!! Những thứ bây giờ tôi thấy chỉ là hàng ngàn con kiến đang chạy qua chạy lại do bị cháy, một vài con khác thì bị thiên thạch đè chết bẹp đi... haha.... Sao tôi thấy thích thú quá.... nữa đi.... chết nhiều vào cho thoải mái tao... lúc này con hung hăng lắm mà....

-Á.... -Miran khẽ kêu khi mà lửa dần bén vào người. Thanh máu của cô ta bắt đầu tụt dốc không phanh..

Sao thể nữ tướng thảm bại? Xác cô chắc cũng được giá lắm nhỉ? Haha.

“-nếu cậu thành công kế hoạch đó cũng đừng giết bà chần nhè. Tuy tánh khí hơi dữ dằn nhưng mà bà cũng tốt với tớ lắm”

Giọng của thằng Alen bỗng vang trong đầu làm tôi sực tỉnh!!! Cái khi gì đang xảy ra vậy? Tôi sung sướng khi nhìn người chết sao?.

-“địch chuyển hư không”.

Tôi ôm Miran bỏ đi rời xa khu vực thiên thạch. Thanh máu cô ấy vẫn đang tụt không ngừng... làm ơn đừng chết mà.... cô mà chết tôi ăn nói thế nào với Alen đây.....

.....

Tôi đặt Miran xuống một thảm cỏ... may mắn là thoát ra kịp khi máu cô ta đạt mức báo động... chậm 5 phút nữa thôi là... mà thôi, để xem còn bình máu nào không cho cô ta uống đã. Lúc này mất bình tĩnh quá không kịp nghĩ ra gì cả.

bóp mồm, đỏ

-khụ khụ...- nhỏ bị sặc làm máu rơi khắp mặt.

Phù...may quá, tỉnh lại rồi...

-ngươi....tại sao lại cứu ta?-Giọng nói nhỏ yếu ớt không hùng hổ như lúc đầu nữa.

Tôi dùng tảng hình bỏ đi, dù gì cũng không trả lời được ở lại chỉ phí thời gian.

-Khoan đã....-Nhỏ gọi với theo...

.....

Một diễn biến khác....

-Bấm báo! Đúng như knight dự đoán thì chỉ còn dưới 7000 binh lính đang tiến về doanh trại chúng ta.- tên tình báo hối hả nói với tướng quân Akashi.

-Hay lắm! Ngươi lui đi! Báo cho 100 người ở lại: đợi lệnh ta mới được khai hoả.-nét vui mừng hiện rõ trên khuôn mặt ngài.

Bạn đang đọc truyện *MOB-WORLD GAME* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 10: Lý do

Tôi ưỡn oải bước về nơi binh lính Phong quốc đang ẩn náu, cuộc chiến vừa rồi đã làm tôi mất đi tới 2/3 số mana. Tôi cần hồi lại sức.

-A! Knight kia! Mau vào bấm báo tướng quân.- một tên lính thấy bóng tôi liền tức tốc ra đón.

Chà còn tâm trí quan tâm đến bọn người này nữa. Tôi quá mệt mỏi với cuộc chiến này rồi.

-Knight! Tướng quân cho gọi cậu ạ!- hần lễ phép cúi chào.

Tôi gạt đầu lướt ngang qua hắn. Xong vụ này tôi sẽ ngủ một giấc thật dài mới được. Bước vào căn ều, tôi thấy gã Akashi đang đứng ngời không yên.

-A! Cậu đây rồi! Tôi chờ cậu mãi! Đúng như cậu dự đoán! Quân đội Hoả quốc chỉ còn hơn 6000 ngàn người! Có lẽ chúng nghĩ quân ta đã rút lui nên đang hùng hực khí thế tiến tới chiếm doanh trại trống! Mọi thứ cậu cần dặn chúng tôi đã chuẩn bị xong chỉ đợi quân địch tiến vào thôi.- Lão ta thao thao bất tuyệt với khuôn mặt hào hứng.

Tôi gạt đầu rồi ngồi gác chân lên ghế đầy mệt nhọc.

-Nhưng làm sao cậu có thể tiêu diệt ngàn ấy kẻ thù chỉ trong 1 canh giờ vậy?- Lão tò mò.

im lặng -đã bị câm mà còn thích hỏi! Lũ người trong game này ai cũng ngu ngốc như thế sao?

-À quên mất cậu không thể nói! Thất lễ rồi!- Lão cười xuề xòa.

Ngay lúc đó một tên lính gấp gấp chạy xộc vô lễu.

-Bẩm tướng quân! Định đã vào doanh trại! Binh sĩ đang đợi lệnh ngài!-Tên lính cúi mặt bẩm báo.

Lão nhìn sang tôi như muốn xin ý kiến...haizz! Tướng quân gì kì vậy? Định vô trông rồi còn chờ gì nữa? Tôi nhìn lão gật đầu nhẹ.

-Được rồi! Chuyển lời ta đến toàn thể binh lính ngoài chiến tuyến: Khai hoả!

.....

2 giờ trước...

-“tôi cần ông để lại 100 tên lính có trang bị mũi tên lửa đứng ven 2 vách núi cạnh doanh trại, bên trong các lều đặt những thùng dầu và thuốc nổ, chỉ chờ chúng tiến vô và....bùm”- Alen nói ra hết những chiến thuật trong đầu tôi.

-Đồng nghĩa với việc doanh trại bị phá huỷ?- Lão tướng nheo mắt đa nghi!

-“Đúng vậy! Thay vào đó chúng ta sẽ chiếm lấy doanh trại của địch bên kia chiến tuyến ngay khi tiêu diệt được phiên quân trước mắt! Nếu đúng như tình báo lực lượng địch tấn công lần này là 3 vạn thì chắc chắn số lính phòng vệ doanh trại sẽ rất mỏng! Đó chính là thời cơ của ông!”- tôi giải thích cặn kẽ.

-Còn thần khí bên đó thì sao?-Lão ta vẫn lo lắng.

-“Đó là việc của tôi! Tôi sẽ giúp ông xoá sổ 2/3 quân lính lẫn thần khí! Những việc còn lại thì tự ông biết phải làm gì rồi đấy...-Tôi kiên trì giải thích.”

-Lỡ.... cậu thất bại?- Lão ngập ngừng.

-“nghe hay không tùy ông... nếu không đồng ý thì tôi có thể về Ardicate ngay bây giờ cho ông tự lo liệu.”-Tôi đến phát mặt với lão già này. Đã già còn bảo thủ.

-Thôi được rồi.... tôi tin cậu....- Thế có phải ngoan không.

.....

Tôi ngồi ngáp ngáp dài trên ghế, haizz! Còn có hơn 6000 tên xử lý lệ giùm cái cho con đi ngủ với mấy bố oi!!!

-Báooooooooo! Thưa tướng quân kế hoạch đã....-Bà mẹ nó thằng lính chui vô la hét ầm ĩ làm tôi giật mình té lộn cả ghế.

-Sao rồi?- mặt lão già hồi hộp...

-Thành công mỹ mãn! Hiện giờ quân địch đã chết cháy gần như là toàn bộ! Chỉ còn vài chục tên chạy thoát ra khỏi doanh trại nhưng đều bị các cung thủ tiêu diệt. Quân ta chính thức quét sạch 3 vạn binh lính Hoà quốc thừa tướng quân.-mặt tên lính không dấu được sự vui mừng.

-TỐT LẮM!HAHAHA!-Lão ta sung sướng cười lớn.

-Thần cũng vừa nhận được tin doanh trại địch chỉ còn hơn 2000 lính canh gác và....không có thần khí- thằng lính bonus thêm thông tin.

Xời tôi dự đoán như thần vậy!!! 1 vạn đầu 2000, haizz! Yên tâm ngủ ngon rồi.

-Được rồi! Tập hợp binh sĩ, chúng ta sẽ xuất phát trong nửa canh giờ nữa cho chúng không kịp xin cứu viện. Chuyển lời ta đến họ! “THOẢ SỨC CHÉM GIẾT, QUÉT SẠCH QUÂN ĐỊCH. SAU TRẬN NÀY TA THUỞNG LỚN!!”- lão hô khí thế.

Tôi phì cười, cũng biết kích động lòng binh lính phết đấy!

-Knight! Cậu có muốn đi chung với chúng tôi không?- lão ta ngỏ lời.

lắc đầu tôi giờ chỉ muốn ngủ thôi. Kiểu gì cũng biết trước kết quả rồi! Nếu tôi tính toán không nhầm thì con nhò sài Hoà kiếm kia chắc cũng hồi phục xong rồi, tuy nhiên tìm được đường xuống núi đấy thì không dễ đâu! Thú dữ ở đó toàn level 20 thôi, rồi khỏi hơi bị mệt đấy! Nhưng tôi tin cô ta sẽ sống được. Dù gì cũng là thần khí mà.

-Được thôi! Không dám phiền cậu nữa! Hãy cứ ở đây nghỉ ngơi! Ngay khi giành thắng lợi tôi sẽ cử người đến đón cậu về Phong quốc nhận thưởng! Thay mặt quốc vương chúng tôi vô cùng cảm ơn cậu về chiến công ngày hôm nay!- Lão ta kính cẩn.

gật đầu haizz thôi đi nhanh đi để tôi còn ngủ! Nói nhiều quá.

-Ở đây chờ tin vui của chúng tôi nhé! -Nói rồi lão mặc giáp cầm kiếm oai dũng tiến ra ngoài.

Oáppppppp! Tôi ngáp dài!! Cuối cùng cũng được ngủ! Hôm nay mệt quá! Làm giấc rồi dậy đến Phong quốc thôi.....

.....

-Chết điiiiiiiii.... tên sát nhânm...

-Người sẽ không yên ổn đâu.. gruu..

-oa oa oa....

-Cứu tôi với....

Hàng ngàn giọng nói từ phía những bóng đen xung quanh tôi..

-Các người là ai??- Tôi lo sợ hết lớn..

Bỗng một bàn tay từ dưới đất trồi lên nắm chặt lấy chân tôi.... rồi hàng loạt cánh tay khác liên tục ngoi lên kéo tôi xuống...

-Cứu với.....Ba oi... mẹ oi....huhu- Tôi hét thất thanh khi mà nửa người tôi đã bị những cánh tay màu đen kia kéo xuống...

-Con trai à! Ta không dạy con giết người! Chết là xứng đáng lắm haha....-Ba chợt hiện lên trước mặt tôi, bên cạnh là mẹ, cả 2 người đều... đang cười?.....

.....

-Dunkelheit? Dunkelheit? Cậu làm sao thế? Dậy đi đừng làm mình lo.....

-KHÔNGGGGGGGG!-Tôi giật mình ngồi chồm dậy, mồ hôi đầm đìa.

Khi thật! Là mơ sao? Tại sao nó lại chân thực như vậy?

-Gặp ác mộng sao? - thằng Alen ngồi cạnh tôi nghiêng đầu hỏi. Nó đến khi nào vậy?

gật đầu.

-Hèn chi gọi hoài cậu không dậy làm hết hồn tưởng tẩu hoả nhập ma rồi chứ. -Nó cười cười pha trò.

-Thôi ra ngoài đi! Mọi người đang chờ cậu đấy! Lần này công cậu to lắm á nha! Trộn hôm qua Phong quốc thắng lợi oai liệt! Minh nghe bác Akashi nói quốc vương Phong quốc đã chuẩn bị tiệc rượu đón tiếp cậu nông hậu rồi.... ahilhi bác Akashi cứ mình đi theo làm phiên dịch nên được ăn ké nè hớ hớ!- Nó bắn một tràng liên thanh rồi cười hì hì.

-Có gì muốn nói không?-Nó áp tay lên trán tôi.

-“Đé*”-tôi đáp tỉnh bơ rồi gạt tay nó ra.

-Hử.... có phải là...cậu vừa chửi bậy đúng koooooo? Oa oa!!!!- Mặt nó đỏ phừng lên đuổi theo tôi đánh đập các thứ các thứ.

Hơ hờ!! Ra là trong game cũng biết ngôn ngữ chửi bậy ở ngoài. Phong phú đấy:)))!

Tôi bước ra ngoài thì một đoàn tùy tùng đã đứng chờ sẵn.

-Ngài Knight! Chúng tôi được lệnh tướng quân Akashi đến để đưa ngài về Phong quốc! Mời ngài lên xe ngựa!- Thằng lính cúi người lễ phép.

Trời *** :))) lần đầu tiên trong đời thấy mình soang choảnh như vậy:)) thôi các bạn có lòng thì mình cũng có dạ. Tôi hất mặt tự tin bước lên xe theo sau là thằng hậu cần Alen. Xời! Trông cứ như quý's tộc's vậy.

Xe bắt đầu lăn bánh! Tôi nhìn xa ra những hàng cây trên đồi. Không biết con nhỏ Hoả quốc nó có toàn mạng về không nhỉ? Tính ra mình cũng hơi ác khi ném nó lại một mình ở đó. Mà ngày hôm qua... cái cảm giác ấy là sao? Nhìn từng con người một ngã xuống dưới những viên thiên thạch... thực sự rất là... sướng..... KHÔNG!!!! Mà đang nghĩ cái quái gì vậy H?.... “chát” tôi tự tát vô mặt mình một cái.

-Gi vậy? -Thằng Alen giật mình quay qua tôi.

im lặng- trời mé què quá.

-muối hả?-Nó nheo mắt?

gật đầu

-CÁI GÌ? Muối muối muối!!! Đầu? Giết nó chưa? Muối rùng rợn đau lắm đấy!- nó giật nảy người lên nhảy loạn xạ.

-LÔI TÍCH....-Nó hét lớn....

Phút chốc thanh kiếm của nó phát ra một loạt điện giật sáng chói cả cái xe...và tôi cũng không ngoại lệ.... ăn xong quả đó người tôi tê tê giật giật mảy phát.... trời *** mé thằng này nó làm căng quá TT! Lần sau không dám trêu nó nữa TT.

-Gruuu!! Mấy con muối khôn nạn! Đừng để tao gặp chúng mãi lần nữa.- nó nhe răng gầm gừ.

Cứu tao với chúng mày ơi... người tôi giật giật liên hồi, miệng thì sùi bọt mép TT!.....

-Áy chết!!! Cậu có sao không? Mình hơi quá tay! Huhu sợ muối lắm thông cảm nha T.T- má nghĩ gì mà không sao? Tao cũng ghét bị giật điện lắm nha mày -_-.

chỉ tay lên trán

-sao muốn nói gì thế?-Nó áp tay vào đầu tôi.

-“muốn chết không?”-Tôi cay cú.

-Thôi mà TT! Bạn xin lỗi! Bạn sợ muối thật mà T.T -Nó rên rĩ.

-“Thôi được rồi! À mà! Cậu có bao giờ giết người chưa?”-Tôi bắt gặp ánh mắt.

-Hả? Đương nhiên là rồi!-Nó trả lời tình bơ.

-“có có thích nó không?”- tôi nheo mắt.

-Hmm!! Không thích mấy! Nhưng nhiều lúc cần thiết thì mình sẵn sàng.

-“Cần thiết?”

-chẳng hạn như bảo vệ quốc gia của mình! Sao thế?- Nó bất ngờ trước câu hỏi lạ lùng của tôi.

-“Không có gì! Chỉ là.... tôi nghe thấy tiếng gào thét của những sinh mạng tôi giết!”-tôi ngó ra cửa sổ đêm chiều....Ai cũng có một lý do để giết người nhĩ?....

.....

Bạn đang đọc truyện *MOB-WORLD GAME* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 11: Thăng hoá

Xe của chúng tôi cũng đã đi được 3 tiếng rồi. Hức hức, chỉ khổ cho cái lưng tôi, đi xe ngựa xóc lên xóc xuống một hồi mà nó muốn thoái hoá luôn....

-Tất cả xuống xe, có bao nhiêu tiền lời hết ra thì các đại hiệp đây sẽ rộng lượng cho qua.- Một đám người cầm đao kiếm hung hăng chặn đoàn xe của bọn tôi lại.

Haizz lại là lũ cường hào, chúng nó có biết đang cướp nhảm người rồi không?

-Cậu cứ ngồi yên đây để tớ ra xử lý.-Alen vỗ vai tôi rồi chui ra ngoài. Hờ! Để xem nó thể hiện như thế nào?

Bước xuống xe nó hùng dũng rút kiếm ra. Hử? Thái độ nó thay đổi rồi! Trông như nó hoàn toàn nghiêm túc với đám người này thì phải. Không còn nét tinh nghịch trẻ con nữa. Trên khuôn mặt Alen hiện rõ những điều cậu ta muốn nói:”Cút đi nếu không muốn chết”. Đến tôi còn rùng mình. Nhưng có vẻ bọn kia không biết điều đó.

-Tiểu thư! Con gái không nên cầm kiếm hung hăng vậy đâu haha. -Lại một lũ ngu bị vẻ ngoài của nó đánh lừa.

-LÔI GIẢNG.-Alen hét lớn.

Ngay tức khắc một loạt sét từ trên trời phóng thẳng xuống đầu bọn cường hào. Trời *** thẳng nhóc này không đùa được đâu nha. Hắc thạch có thể nó hơi yếu nhưng những tuyệt chiêu khác của nó khá là uy lực đấy. Nhìn xuống lũ người kia là đủ hiểu rồi. Chúng cháy đen thui nằm giật giật lê lét dưới đất kia. Nhưng mà khoan.... tại sao? Nó không có một tí năng lượng bóng tối nào trong người nhỉ?

-Chúng ta đi thôi!- Nói rồi Alen dứt kiếm vào chuôi rồi quay lại xe.

Ờ?Sao không giết bọn cướp bóc đó luôn? Tôi thắc mắc nhìn qua nó khó hiểu.

-cậu muốn nói gì sao?- Nó quay lại vẻ tinh nghịch nghiêng đầu hỏi tôi.

-gật

-Sao không nói sớm- __-.-Nó đặt tay lên trán tôi. Điên à? Bị câm nói kiểu gì? - __-.

-“sao không giết chúng?”-Tôi lạnh lùng hỏi.

-Hả? O tại sao phải giết? Họ đã lấy gì của mình đâu?-Nó ngây thơ.

-“Đề vậy chúng lại hoành hành thì sao?”-Tôi khó chịu.

-Thôi! Chắc bị lần này là họ tổn tới già rồi! Haha.-Nó gãi đầu cười.

Tôi cũng chỉ biết lắc đầu ngán ngẩm. Thôi kệ, dù gì nó cũng vẫn còn con nít.

-“O nhưng mà cậu bảo cậu là hắc kiếm sĩ mà đúng không?”-Tôi bỗng thắc mắc.

-Ừa! Thì sao?

-“Tại sao lại toàn sử dụng kĩ năng của Lôi kiếm vậy? Tôi không cảm nhận được năng lượng bóng tối trong người cậu! Thường thì hệ bóng tối sẽ phát ra “hắc khí” khi chiến đấu mà?”- Tôi tò mò, tên này thậm chí hắc khí còn không mạnh bằng những con quái bóng tối mà tôi từng giết cơ.

-À! Mình “thăng hoá” thành Lôi thánh rồi.- Nó cười tinh bơ....

-“CÁI Gìiiii?”-Tôi bất ngờ.

Nếu tôi nhớ không nhầm thì trong bản beta người chơi chỉ có thể thăng hoá khi họ đạt level 80 trở lên cơ mà? Đến tôi còn chưa hiểu rõ được thăng hoá là như thế nào...ây vậy mà... Thăng nhai này... nó mới level 35! Tính ra từ lúc tôi gặp nó đến giờ nó chỉ mới tăng được 1 level thôi đó.

-Haha... thôi đừng bắt ngờ vậy! Thần khí ai cũng thăng hoá cả rồi mà.-Nó lại tinh rụi.

-“CÁI Gìiiii?”- Tôi sốc tập 2.

-O cậu sao vậy? Không biết à?

-“Có thể nói rõ hơn về vụ này được không?”- tôi tò mò.

-Haizz có gì đâu! Trước khi có thần khí thì mình là Hắc kiếm sĩ bình thường. Nhưng khi được đức vua trao tặng Lôi kiếm thì mình được thăng lên Lôi thánh. Có nghĩa những kĩ năng bóng tối của mình đều triệt tiêu đi thay vào đó là những kĩ năng mới hệ Lôi. Đơn giản vậy thôi.

-“Trước cậu có sử dụng hắc thạch mà.”-Tôi nhăn mặt khó hiểu.

-À do mình chưa triệt tiêu kĩ năng đó hoàn toàn thôi.

-“chưa hiểu lắm? Nghĩa là kĩ năng bóng tối bị thay thế bởi kĩ năng hệ lôi?”- Mặt tôi ngu ra.

-Thế này nhé! Hắc kiếm sĩ có thể đạt được kĩ năng mới tùy thuộc vào trang bị mang trên người. Thế nên mình nhận thêm được những kĩ năng hệ Lôi! Chứ bản chất của “thăng hoá” là tiến hoá kĩ năng chứ không phải là thay thế.

mặt ngu ra

-Haizz! Chẳng hạn như bà chằn nhé! Bà là hoá kiếm sĩ! Khi đạt được thần khí bà thăng lên Hoá thần. Đồng nghĩa với việc kĩ năng hệ hoá của bà sẽ mạnh lên vượt bậc. Còn mình đúng ra là tiến hoá kĩ năng hệ bóng tối! Nhưng do mấy kĩ năng đó mình quá yếu nên quyết định tiến hoá những kĩ năng của Lôi kiếm ban tặng.

-“Có nghĩa là sau khi nhận Lôi kiếm là trong người cậu có cả 2 kĩ năng hệ bóng tối lẫn hệ lôi?”

-Đúng rồi! Nhưng tiến hoá chỉ cho chọn một trong 2 hệ thôi. Mình chọn lõi.

-“Vậy kĩ năng bóng tối biến đi đâu rồi?”

-Mình tự triệt tiêu.-Nó tỉnh bơ.

-“Tại sao?”

-Vi hệ lõi thuộc hệ ánh sáng. Nếu giữ kĩ năng hệ bóng tối sẽ dẫn đến xung đột khi khai triển, và lại kĩ năng bóng tối mình yếu lắm! Giữ lại làm gì.

-“Nếu bây giờ tôi thăng hoá thì sao?”-Tôi ngày càng tò mò về cái này.

-Tuỳ vào trang bị của cậu. Nếu trang bị của cậu toàn trang bị bóng tối thì cậu sẽ tiến hoá kĩ năng cũ. Còn hệ khác cậu chọn một trong hai hệ để tiến hoá.-Alen giải thích tỉ mỉ.

-“Tôi muốn có kĩ năng hệ hoà chỉ cần sở hữu hoà trang bị là được sao?”

-Không! Cậu phải có thần khí hoà kiếm! Không ai có thể mặc trang bị ngoại hệ cả.-Càng ngày nó càng khó hiểu.

-“Ồ nhưng mà cậu..”

-Do mình có thần khí Lôi kiếm. Thần khí bất cứ ai cũng có thể sở hữu! Nhưng mà nó chỉ thực sự phát huy hết sức mạnh khi người sở hữu nó có cùng hệ với thần khí đó thôi.-Có vẻ nó dần mất kiên nhẫn với tôi rồi.

-“Tại sao đức vua không đưa cho người có hệ lõi sử dụng Lôi kiếm mà lại đưa cho một hắc kiếm sĩ như cậu.”-Tôi vẫn không buông tha cho nó.

-Vi thần khí chọn mình chứ mình không được chọn nó. Và lại mình vẫn phát huy được hết sức mạnh của Lôi kiếm vì mình mang dòng máu Hắc kiếm sĩ. Đó là một lợi thế của hệ tui mình á. Có thể thành thực kĩ năng của bất cứ hệ nào nếu đạt được nó.

-“Tạm hiểu! Có cách nào để tiến hoá cả hai hệ cùng lúc không?”- Tôi đang muốn hướng tới thần khí Băng kiếm của Phong quốc.

-hmm! Gần như là không thể!...,Nhưng mà có một cách đó là cậu phải thăng hoá kĩ năng bóng tối trước..sau đó bất kì kĩ năng bóng tối nào khác cậu nhận được nhờ trang bị đều được tiến hoá theo....-Thằng này giải thích khó hiểu ghê -__-.

-“hiểu câu hỏi của tôi không? Tôi muốn tiến hoá cả 2 hệ chứ không phải mỗi bóng tối!”- tôi khó chịu.

-bình tĩnh chưa nói xong! Do mỗi người chỉ được thăng hoá một lần nên những kĩ năng ngoại hệ cậu nhận được sẽ đều được chuyển về hệ trước đó cậu đã thăng hoá.

-“ví dụ đi.”- tôi đau não

-Hmmm! Ví dụ bây giờ cậu thăng hoá nhờ “bùa thăng hoá” nha (lá bùa nhận được khi đạt level 80). Cậu sẽ được tiến hoá kĩ năng bóng tối. Sau đó cậu nhận được lõi kiếm từ mình thì kĩ năng hệ lõi sẽ chuyển thành kĩ năng bóng tối đó là hắc lõi. Do không thể thăng hoá 2 lần tuy nhiên khi đã chuyển kĩ năng về hệ bóng tối rồi cũng đồng nghĩa hắc lõi của cậu cũng đã được tiến hoá luôn... hiểu chưa?- Nó nghiêng đầu nheo mắt hỏi.

-“sơ sơ..”- Đầu óc tôi bắt đầu nổ đom đóm.

Vậy là bây giờ tôi phải chờ thăng hoá kĩ năng bóng tối trước rồi mới sở hữu Băng kiếm được. Phức tạp ghê.

-“khoan đã... làm thế nào mà thần khí thăng hoá cho cậu được?”- tôi tò mò... nếu tôi nhớ không nhầm thì chỉ có đúng 1 con đường thăng hoá đó là uống tro của

-Thì mỗi thần khí đều dán một lá bùa thăng hoá mà. Nếu cậu gỡ được nó ra thì coi như thần khí chấp nhận cậu.

-“AHHHHHH! Khoan đã!!! Tôi vừa nảy ra một ý tưởng. Nếu ta sử dụng 2 lá bùa thăng hoá cùng một lúc thì sao?”

-Không biết! Chưa ai thử! Tớ chỉ biết nếu uống bùa thăng hoá một lần thì lần sau uống sẽ không còn tác dụng nữa.

-“tôi sẽ là người thử”-Tôi chắc nịch.

Nếu theo suy đoán của tôi thì bùa thăng hoá chỉ có tác dụng 1 lần nhưng nếu sử dụng 2 bùa cùng lúc thì tác dụng của nó sẽ gấp đôi. Tôi không chắc! Nhưng sẽ thử.....

.....

Chap này mình chỉ giải thích “thăng hoá” thôi nha. Tổng kết lại cho những ai chưa hiểu:

+Alen đạt được sức mạnh hệ lõi nhờ lõi kiếm và nó tiến hoá kĩ năng hệ lõi do thăng hoá chỉ được chọn 1 trong 2 hệ.

+kĩ năng hệ bóng tối của nó bị biến mất do nó tự triệt tiêu vì sợ xung đột giữa 2 hệ.

+hắc thạch trước nó sử dụng do nó chưa triệt tiêu hoàn toàn.

+bùa thăng hoá chỉ có tác dụng trong một lần uống.

+Dunkelheit muốn tiến hoá cả 2 hệ nên muốn thử cách uống 2 bùa thăng hoá cùng một lúc.

Bạn đang đọc truyện *MOB-WORLD GAME* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 12: Thuật di tâm

Sau mấy tiếng đồng hồ đi xe ngựa cuối cùng chúng tôi cũng đến được bến cảng để tới núi băng- nơi mà Phong quốc ngự trị.

-Tới đây phiền các cậu đi chung với đoàn thuyền! Chúng tôi vừa nhận được lệnh triệu tập khẩn cấp từ tướng quân Akashi mong 2 cậu thông cảm.-Tên lính hộ tống chúng tôi chấp tay cúi đầu lễ phép.

-Không sao! Các người cứ đi đi! Bọn ta lo liệu được.-Alen vẫy tay xuề xòa

Lên thuyền tôi khều khều thằng Alen, có vài chuyện tôi cần nhắc nó.

-"Trước khi nhập tiệc cậu có thể giúp tôi vài việc được không?"

-Hả chuyện gì?

-"Nói với mọi người rằng tôi bị đau bụng không thể ăn bất cứ thứ gì!"-Tôi giả đồ ôm bụng.

Thật nguy hiểm nếu còi khản trộm ra trước mặt bao nhiêu người như vậy. Phải dự trù đến những trường hợp xấu nhất.

-Hử? Cậu bị đau bụng sao? Tiếc thế TT! Đồ ăn Phong quốc ngon lắm đấy -Nó ra vẻ tiếc nuối.

-"Chịu thôi! À còn một chuyện nữa! Cậu có thể hỏi nhà vua về quyền sách kĩ năng có thể di chuyển suy nghĩ của mình vào đầu người khác được không?"

-Ý cậu là quyền sách về?-Nó nghiêng đầu hỏi.

-"chính nó"-Ra kĩ năng đó tên là thuật di tâm.

-Cậu muốn học nó sao? Hơi khó à nha! Nghe nói lịch sử Phong quốc chỉ có mỗi 3 người học được thôi đấy.-Alen nhăn mặt.

-"Tôi sẽ là người thứ 4"-Tôi tự tin. Dù gì dòng Hắc kiếm sĩ chỉ số học thuật cũng thuộc hàng có số má. Chưa kể chỉ số tôi đã max nữa.

-Được rồi! Yên tâm mình sẽ nói giùm cậu.

.....

Vương quốc Gió dần dần hiện ra trước mặt chúng tôi... hừ..hừ....lạnh quá. Nếu không có cái áo choàng này chắc tôi đóng băng rồi đấy.

-Tới rồi kìa!!! -Nhóc Alen hét lên.

Tôi chả thấy gì ngoài một cái tường thành dài dằng dặc cộng thêm cái cổng to tổ bố cả - _ _ -.

-Mọi người ơi! Kiểm tra lại hành lý chúng ta chuẩn bị cập bến...-Ông chủ lái thuyền hét lớn.

Tôi đi ra mui thuyền đứng. Khi thật! Tuyệt vời quá! Nhìn đi nhìn lại cũng chỉ thấy tuyết là tuyết... nếu không phải cái cổng thành nó to thì chắc tôi cũng chả nhìn thấy đâu.

-có lạnh không? Mặc thêm áo lông thú vô này! Ở đây ai cũng mặc nó cả! Không mặc không chịu nổi đâu!-Alen quăng cho tôi một cái áo dày cộm.

Hmm! Trông cũng đẹp phết đấy. Mặc vô thử xem...

Woaaaaaaaaa!!!! Âm quáaaaaa! Nhưng hơi chật thì phải? Thôi kệ có còn hơn không!

Thuyền đã cập bến. Lần này thì cái thành nó lồ lộ trước mặt tôi. Kinh khủng! Nó lớn quá! Lần đầu tiên tôi thấy một cái thành nó to như thế! Quả là chỉ có trong game chứ ngoài đời thật làm gì có ai xây nổi cái thành như vậy! Nguyên cái cổng thôi chắc phải cả chục cái xe tăng dàn hàng ngang đi qua vẫn đủ mất.

-Dừng lại. Chúng tôi cần kiểm tra!- 2 tên lính gác cổng chặn chúng tôi lại.

-Vô lễ! Chúng ta thừa lệnh đưa Knight về mà dám chặn sao?- Alen lên tiếng.

-Chúng tôi cần bẩm báo. Phiền các vị chờ một tí.

Haizz! Cũng phải thôi! Làm gì có ai đi theo chúng mình bọn tôi là Knight cơ chứ! Cái bọn khi hộ tống bỏ chúng tôi đi mất tiêu luôn rồi.

Tên lính kia đi một lúc rồi lật đật chạy ra cúi người kính cẩn.

-Thật xin lỗi các vị đây! Chúng tôi có mất như mù mong Knight bỏ quá cho. MỒ THÀNH. -hắn xin lỗi rồi quay vào trong hết lớn.

-Mời các vị vào! Nhà vua và đại thần đã chờ sẵn trong cung rồi! để thần dẫn đường.

Tôi và Alen đi theo tên lính tiến vào trong. Khung cảnh tập nập dần hiện sau cánh cửa thành.... Thật không còn gì để nói.....Quá hoành tráng.... phía sau lớp tuyết u buồn ngoài kia bên trong không khác gì một thành phố lớn cả. Những con hẻm, ngã đường chằng chịt. Con đường nào cũng có những hàng quán dài dằng dặc. Họ bán quần áo, dây chuyền, chai lọ..... hầu như thứ gì cũng có. Quả là một quốc gia lớn.

-Ở đây những thương nhân thường vận chuyển đồ đến rất nhiều nên chúng tôi phải kiểm tra khá nghiêm ngặt.-Tên lính nói.

-Aaa! Dunkel nhìn nè... cái kiếm kia to dữ chưa.-Alen kéo tôi vào một hàng vũ khí.

Hmmm! Để xem...

+lực chiến:50

+nhạy:90

+giá:40 bạc.

Hờ! Giao diện MOB còn hiện cả giá vũ khí thế này thì làm sao họ có thể ăn quýt của tôi đây.

Tôi chỉ vô những cái phi tiêu treo trên tường rồi đưa 10 ngón tay ra.

-cậu muốn lấy 10 cái phi tiêu sắt hả?-Ông chủ mắt hí râu dê này có vẻ khá thông minh.

gật đầu.

-của cậu tổng cộng 50 bạc nha.-Ông chủ đặt túi phi tiêu lên bàn.

Tôi nghe tới đó liền quay đầu bỏ đi. Nghĩ gì một cái có 3 bạc mà bán tới 5 bạc. Cắt cổ quá!

-Áy áy từ từ! Thôi lấy cậu đúng giá 30 bạc! Tôi chịu lỗ lắm rồi đấy!- ông già nhăn mặt.

giơ 2 ngón tay

-Cái gì 20 bạc sao? Không được!-Ông lắc đầu.

Tôi lại quay đầu đi với phong thái cứng cựa.

-Thôi được rồi. Mớ hàng cậu đấy!-Mặt ông xì xuống.

Hờ bán đúng giá từ đầu có phải tốt không? Tôi vẫn ném 30 bạc xuống bàn rồi lấy bịch phi tiêu rồi đi! Coi như một bài học cho ông. Quay qua thì thấy thằng Alen đang nhìn tôi với ánh mắt long lanh ngưỡng mộ. Xời! Tưởng người cảm không biết trả giá hả mày?

Bọn tôi đi được một đoạn thì cung điện nguy nga tráng lệ cũng dần hiện lên. Đẹp quá! Từ những con sư tử đá đến những bức tường...tất cả đều rất tinh xảo...! Nếu ở ngoài đời chắc nó hút khách du lịch lắm đấy!

-Tôi dắt mọi người đến đây thôi. Vào trong sẽ có cung nữ hướng dẫn. Tôi xin cáo lui.-Tên lính cúi chào kính cẩn.

-Được rồi! Anh làm tiếp nhiệm vụ của mình đi! Cảm ơn anh nhiều nha.-Alen giờ tay vẫy chào.

Chúng tôi tự tin tiến vào cung. Bên trong đã có sẵn 2 cung nữ đứng chờ, mà 2 con này nhát quá! Chẳng nói năng gì cứ thế mà dẫn đường thôi. Nếu có chế độ vote thì tôi vote 2 đứa nó hẳn 1 sao vì thái độ nhát với khách quý - __-.....

-Tôi nơi rồi! Mời 2 vị vào trong! Đức vua và đại thần đã chờ sẵn. Thần xin cáo lui.-2 bà cuối cùng cũng mở mồm xong rồi dẹo dẹo bỏ đi! Đáng ăn 1 sao lắm - __-.

Vừa vào trong thì ôi chao... cái sảnh gì nó lớn vậy không biết TT.... một dãy người mặc áo quan màu xanh đứng dài 2 hàng. Cuối sảnh là ngai vàng, trên đó có một thẳng cha nào đó đang ung dung ngồi.

-Thần Alen đến từ Lôi quốc xin được diện kiến nhà vua.-Nhóc Alen quỳ xuống chấp tay.

Hả? Gì vậy? Phải quỳ sao... người tôi đỡ ra...

-Quỳ xuống....-Nhóc rít nhỏ vào tai tôi 2 tiếng.

Hả hả....ờ...ờ... quỳ thì quỳ. Tôi quỳ xuống động tác bắt chước y chang nó.

-Mong nhà vua bỏ quá cho. Do Knight đây không thể nói được nên xin phép cho anh ta hành lễ thay ạ.-2 đứa tôi cúi mặt không đứa nào dám ngẩng mặt lên.

-HAHA! Bình thân. Không cần hành lễ đâu!-Nhà vua từ tốn nói.

Bọn tôi đứng dậy, giờ mới được nhìn mặt ông vua. Khá trẻ và đẹp trai đấy chứ! 2 bên còn có 2 con cầm quạt vẩy vẩy y chang trong phim. Ngửa mặt thế - __-.

-Ta chờ người lâu lắm rồi Knight!Haha! Theo thông tin ta được biết người đã một mình tiêu diệt hơn 2 vạn quân và thần khí hoá quốc sao?- nhà vua đứng dậy hào hứng nói.

gật đầu.

-haha! Quả là nhân tài! Chẳng hay nhà người muốn ta thưởng gì?

Mày bị điên à? Bỏ bị câm! Ok? Không nói được! Ok? Quảng đại cho cái gì đi rồi dẫn ta đi lấy sách kỹ năng - __-.

-Knight đây từ đầu đã nói với thần muốn được thưởng quyền sách thuật di tâm của vương quốc ngài. Chẳng hay ngài có thể rộng lượng...?-thằng Alen nhanh nhẩu. Quả là đứa thẳng này theo được việc ghê gớm

-Haha! Tưởng thế nào! Tuy nhiên đây là bảo vật của quốc gia ta nên chỉ có thể cho các người mượn trong vòng 1 tuần được thôi! Bù vào đó ta sẽ thưởng thêm vàng bạc. Có được không?

gật đầu -1 tuần là quá đủ rồi.

-Haha! Tốt lắm! Thôi chúng ta sẽ bàn sau! Giờ thì các người ngồi xuống nhập tiệc cùng các đại thần đi!hahaha!-thằng vua này có cái điệu cười rất đáng ghét nhé - __-.

-NGƯỜI ĐAU MANG ĐỒ ĂN, GỌI CẢ CÁC CUNG NỮ VÀO ĐÂY PHỤC VỤ NHÀ VUA VÀ KNIGHT!.-tên công công bê bê hét lớn.

Tôi và Alen ngồi xuống 2 cái bàn nhỏ đặt cạnh ngai vàng, phút chốc đồ ăn đã được đưa ra thơm ngào ngạt. Nào là cá, gà, salad, thịt heo, bla bla. Mấy con cung nữ đặt xuống món nào là nước mắt tôi ứa ra đến đó TT! Khổ thật chứ! Đồ ăn dâng ngay trước miệng rồi mà không được ăn TT. Mấy con cung nữ dancer thì làm như vui vẻ lắm cứ đứng quẩy giữa sân làm tôi ngửa mặt muốn lật cái bàn luôn.

-sao thế Knight? Đồ ăn không hợp khẩu vị nhà người sao?-Nhà vua quay qua tôi ân cần hỏi.

-Knight đang bị đau bụng mong đức vua bỏ qua cho.-Alen nhòm nhào cái đuôi gà nhưng không quên nhiệm vụ của mình. Sớm muộn gì tôi cũng thuê nó làm trợ lý thôi. Những lúc thế này thấy nó được việc quá trời quá đất.

-Bẩm đức vua! Em gái của ngài đã đến!- tên công công nói nhỏ vào tai ông.

-vậy sao? Còn chờ gì nữa! Cho vào để ta giới thiệu em ấy với khách quý!-Đức vua hào hứng nói.

-Khụ...khụ... -thằng Alen ho sặc sụa mặt đỏ ửng lên....

Tôi nhìn qua nó với ánh mắt khó hiểu.

-Chị ấy đó....-Mặt nó ngượng chín lại cầm mặt xuống bàn.

Hả? Đừng nói với tôi là....

-Giới thiệu với người... đây là em gái ta...Dyno.-Nhà vua chỉ vô người con gái đang tiến vào...

Bạn đang đọc truyện *MOB-WORLD GAME* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 13: Thủ hộ quái

-Chị ấy đó....-Mặt nó ngượng chín lại cắm mặt xuống bàn.

Hả? Đừng nói với tôi là....

-Giới thiệu với người... đây là em gái ta...Dyno.-Nhà vua chỉ vô người con gái đang tiến vào...

Woaa... tính ra cái gia phả nhà ông vua này cũng có phước phết đấy. Sinh ra đứa con gái đẹp đến khó tin! Dáng người siêu mẫu, da trắng mũi dọc dừa bla bla.... nói chung là đẹp. Tiếc cái lại là NPC - _ -.

-Em gái! Giới thiệu với mọi người đây là....-Ông vua hơi ngáp ngừng nhìn qua tôi...

-Dunkelheit...-thằng Alen nhanh nhẩu.

-À đúng rồi! Dunkelheit! Người vừa giúp chúng ta giữ được doanh trại ở cánh đồng ma đấy.- Ông vua tự hào giới thiệu.

Con nhỏ nhìn qua tôi một lượt từ đầu đến chân rồi gật đầu chào nhẹ.

-.- khổ thật! Biết là tôi nhìn hèn rồi! Có nhất thiết phải phủ vậy không? Đúng là lũ hoàng tộc.

-Haha! Nhà người thông cảm nhé! Em gái ta hơi ngại tiếp xúc với người lạ.- Ông vua khua tay xuề xòa.

Ờ! Tôi đểch quan tâm! Tôi cũng không phải con người hẹp hòi! Nhưng mà đừng hòng lần sau tôi giúp Phong quốc nữa - _ -! Thái độ lỗi lờm.

-Viết thư của mọi người sao rồi?-lão quay qua hỏi em gái.

-Hoàng huynh yên tâm! cũng đỡ nhiều rồi! Có lẽ mọi người sẽ đi thử sức lần nữa-Giọng cũng dễ thương phết đấy chứ.

-Hả? Nữa sao? Thôi không nói đâu! Dù gì mọi người cũng có rồi mà.-mặt thằng anh hoảng hốt.

-Huynh yên tâm! Mọi người sẽ an toàn mà...-Con nhỏ gắp miếng cá rồi từ tốn nói.

-Thôi thì tùy mọi người...-Ông có vẻ cũng hiền. Gặp tôi là tôi chứ chết cha nó rồi.

Thứ gì đâu vừa thái độ với khách vừa cứng đầu! Đừng hòngggg... đừng hòngggg tôi làm một cái nhiệm vụ gì dính dáng đến giúp Phong quốc nữa nhé. Càng nhìn càng khó chịu mà.

-Chị Dyno muốn đi lấy băng kiếm sao?- Nhóc Alen ngượng ngừng hỏi.

-Đừng vậy! Chiều mai chị sẽ đi! Vết thương lần trước cũng khỏi rồi.- À vẫn từ tốn gắp cá thậm chí còn không thèm nhìn thằng Alen cơ. Không hiểu tại sao nhãi này có thể crush được một đứa như thế.

-vậy..vậy chị có thể cho em và Knight đây theo được không? Có thể bọn em sẽ giúp được đấy.- Alen chằm chằm đôi đũa vào đĩa áp ứng nói.

CÁI GIIIIIIII? MÀI BỊ ĐIÊN À? Tại sao tao phải giúp nó. Tôi trừng mắt nhìn thằng Alen lắc đầu điên cuồng.

-Đúng rồi! Được vậy thì tốt quá! Không biết Knight đây có bận gì không?-Ông vua mắt sáng rực quay đầu qua tôi.

vẫn đang nhìn thằng Alen lắc đầu

-Ahhh! Tuyệt quá! Vậy mong cậu giúp đỡ em gái ta nhé!-Ông cười tít mắt.

Ồ ơ..... tôi đồng ý hồi nào?.... thằng khi Alen! Tí về ông đánh chết cha mày.

-Em muốn tự giành lấy băng kiếm! Không cần ai giúp cả.-Nhỏ cứng giọng.

Đúng rồi! Nhỏ này hay nè! Có tính tự lập từ bé nè! Có tương lai kế nghiệp thằng anh nè. Tôi thích tính nó rồi đó.

-Không được! Thủ hộ thanh kiếm đó cả một đoàn quân tinh nhuệ còn không giết được! Mấy lần thất bại em còn chưa rút ra được kinh nghiệm sao?- Ông nghiêm giọng.

-Nhưng...

-Không nhưng nhị gì cả! Một là để Knight và Lôi thần giúp! Hai là không đi đâu cả.-Đến lượt thằng vua lòi lõm.

Sao lúc tôi thích con em thì thằng anh lại thấy đáng ghét nhỉ - _ -.

-em biết rồi.-Con em cam chịu.

Ờ? Sao thế? Phán pháo mãnh liệt lên chứ! Nãy cứng lắm mà - _ -.

-Thấy mình làm tốt không? Hehe-Thằng Alen huych vai tôi.

Tao đánh chết bà mày bây giờ chứ đứng đó mà tốt! Không có vua ở đây là mày như tử với tao rồi nghe chưa con - _ -.

Tôi bực tức quay qua nhìn đĩa thức ăn. Nhìn xong tức càng thêm tức! Nó ngon quá mà không chấm mút được tí nào.T.T ông trời ơi giết tôi đi...

....

Bữa tiệc kết thúc. Tôi và Alen được vua xếp cho 2 căn phòng khá đẹp. Huhu! Hạnh phúc quá! Từ lúc lạc vô đây đến giờ mới được nằm chần êm nệm ấm TT. Trước giờ cứ ngủ vật vờ đầu đường xó chợ như thằng vô gia cư vậy. Tôi xúc động muốn rơi nước mắt luôn. Bước vào phòng điều đầu tiên đó là tôi nhảy ngay lên giường, ôm chặt cái gối. Ôi! Cái cảm giác này! Sao nó sướng thế không biết! Chả bù cho cái giường đá tôi hay ngủ....

Đang phê phê ôm gối thì bỗng có tiếng gõ cửa.... Ai thế nhỉ? Thằng Alen à? Khi thật! Khăn bịt mặt đâu rồi? Nãy bức quá lỡ tay lột bà ra mất.

..cốc...cốc...

Đội tí... khổ quá....tôi vớ lấy cái khăn đầu giường trùm lên rồi ra mở cửa....

-anh trai kêu tôi đem đến cho cậu cái này.

Cánh cửa vừa hé ra thì đập vô mắt tôi là con nhò khó ưa đó - _ -. Tôi nhận lấy thứ bọc trong cái khăn màu đỏ kia rồi gật đầu cảm ơn.

-Nghỉ ngơi đi chiều mai chúng ta xuất phát. Gặp nhau ở cổng thành.-Vẫn kiểu ăn nói cộc lốc đó - _ -.

Tôi gật đầu đóng cửa lại. Khó ưa thế không biết. Mà nó đưa mình cái gì thế nhỉ? Tôi đặt cái bọc lên bàn rồi mở ra....Là một quyển sách...thuật di tâm sao? Nooooooooo! Nó toàn tiếng trung quốc.... ahuhu!! Sao mà học đây? Tôi mở trang đầu tiên ra... hử? Cái gì đây?....hình một ông đang ngồi thiền, bên trong cơ thể ông có các hình tròn và mở dây rợ lằng nhằng nối các hình tròn đó lại... hmm... lật trang sau xem thử nào...ơ.... kì vậy? Sao trắng trợn thế? Tôi hốt hoảng lật đến cuối trang... tất cả đều là giấy trắng... đùa bố à?

.....

Hiện giờ tôi đang ở cổng thành với đôi mắt thâm quầng, khi thật! Tưởng dễ ăn lắm, cuối cùng ngồi mò cả đêm vẫn không hiểu gì hết tron hết truyện. Lại còn thằng Alen nữa, tại nó mà giờ tôi phải đứng chờ cái con nhò khó ưa kia.

-Dunkel! Sao thế không vui à? -Thằng Alen ra vẻ quan tâm.

lắc đầu- ông chưa đánh mày một trận là hên đó chứ đứng đây mà vui.

-Thôi mà! Giúp bạn tán gái đi!-Nó huych vai tôi.

Giúp cái đầu mày! Ông cũng muốn lấy băng kiếm đấy. Lỡ mang cái danh đi giúp con nhà người ta đi lấy thần kiếm rồi, giờ thì bố thằng nào dám giành của nó nữa. Sao số tôi khổ vậy nè ông trời ơi TT.... đúng rồi! Mình sẽ giả ngu, mình cố tỏ ra yếu đuối cho 2 đứa nó đánh. Sau đó cầu trời cầu phật cho chúng nó thua đi, lần sau mình quay lại lấy.....HỌP LÝ! Được rồi! Cứ thế mà làm.

-À mà hôm qua mình có nói với đức vua là cậu siêu mạnh! Đánh hoá kiếm chạy toi bởi khói lửa. Liệu mà thể hiện nha! Khéo tụi mình sẽ được thêm bữa cơm miễn phí nữa đó! Hehe.-Nó hớn hờ nói.

À rế? Mày đùa tao à?... mày được ăn chứ tao có đóp được miếng nào không hả thằng cày? Tôi quỳ sụp xuống đất... mọi thứ dần tối đen đi... một ngày nào đó! Tao sẽ đốt luôn cái Lôi quốc của mày Alen ạ.

-chúng ta đi thôi.-Con nhò Dyno bỗng từ đâu xuất hiện.

Này nhóc có được ba mẹ dạy cho cái gọi là lịch sự không thế? Không biết chào hỏi ai à?

-Chị Dyno, chị Dyno! Chị nghĩ ra cách nào đánh chưa?-Cây Alen thì tí ta tí tòn chạy theo nó tung tăng hót. -Hmm! Chị không biết nữa! -Nó có vẻ thân thiện hơn đối với Alen. Còn với tôi thì... như hạch vậy -__-.

Tôi khều vai thằng Alen kêu nó đặt tay lên trán.

-“Hỏi bà đặc tính của con quái đấy”- Tôi gọi ý.

-Chị Dyno này! Lần trước chị đánh thấy nó có gì đặc biệt không?- Alen chuyển lời.

-Đề xem. Lúc đầu thì nó khá chậm chạp. Nhưng càng về sau nó di chuyển nhanh nhẹn hơn cộng với có những kỹ năng rất khó đoán. Đặc biệt bộ giáp nó rất khó xuyên thủng.

-“Nó có điểm yếu không?”- Tôi thắc mắc.

-Không biết! Chắc là có! Nhưng mà chị chưa tìm ra.-Nó quay qua Alen trả lời.

Hmmm. Khó đây.....mình mà sử dụng Hắc thạch họ sẽ bị liên lụy mất.

.....

-Tối nơi rồi! -Nhỏ dang tay chặn chúng tôi lại.

Trước mặt tôi bây giờ là một khe hở sâu hoắm của ngọn núi băng.

-Ở dưới này sao?-Thằng Alen ngó xuống sợ hãi.

-Đi thôi.-Nói rồi con nhỏ nhảy cái rụp xuống.

Hả? Nhảy xuống á? Từ từ.... HẢ?NÓ NHẢY XUỐNG RỒI HẢ? Ở ơ... tôi còn chưa kịp hiểu chuyện gì xảy ra cơ mà.

-Đi thôi Dunkel.-Đến lượt thằng Alen phóng xuống khe núi.

Ồ...từ từ T.T tao sợ độ cao..... khoannnn.....

-DUNKELLLLL!!! MAU LÊNNNNNNN!-Thằng Alen hét vọng lên.

Thôi bắt chấp vậy.... 1,2,3,45678910....NHẢY.....

-UUUUUUUUUUUUUUUUUUUU.-Tôi hét toáng lên.

Cái gì vậy nè huhu!!! Sao nó sâu vậy TT.

“Ừmmmm” hình như là tôi mới rơi xuống nước đúng không? Gruuuu! Lạnh quá! Ngồi lên thì thấy 2 đứa chúng nó đã hí hửng bò được lên bờ rồi. Anh em kì quá! Không chờ nhau gì cả -__-.

-HAHA!Hét to quá đấy Dunkel à!-Thằng Alen chọc quê tôi.

-Đàn ông mà nhát như cáy.-Thêm con nhỏ kia đâm hơi vào.

Ừ được! Đề xem chúng mày giỏi giang đến đâu! Ông đếch đánh nữa. Tôi ngồi lên bờ rồi bước thẳng. Cứ chờ đấy!

.....

Đi ven vách núi một lúc nữa thì chúng tôi gặp một cái hang to, bên trong thì hoàn toàn đen ngòm đầy đáng sợ.

-Trong này...- Dyno chỉ vào hang.

Nói rồi 2 chúng nó tự tin bước vô. Ấy từ từ! Phải kiểm tra kĩ càng đã chứ 2 đứa này! Không đứa nào mang đèn đóm gì à? Tôi vói tay theo hựt hăng. Gruuuu cái miệng cảm này muốn nói cũng không nói được! Khó chịu thế! Thôi vô đại vậy. Tôi vừa bước vào thì bỗng cái hang sáng rực lên, những cây đuốc đều được tự động châm sáng. Woa.... tôi tán phét nhĩ?... Ồ? Nhưng đây đâu phải cái hang? Nó đúng ra là một cái thánh điện nguy nga tráng lệ thì hơn. Xung quanh những cột trụ lớn được chạm khắc rồng phượng tinh xảo. Phía trên bậc thang là một cái ghế tuyệt đẹp bằng tuyết và....thanh băng kiếm được cắm ở đó. Kì nhĩ? Tại sao không có quái vật?

-Nó đến đó.

Dyno vừa nói xong thì mặt đất bỗng rung chuyển! Từ đâu dưới lớp băng tuyết kia trồi lên một thẳng khổng lồ to vật vã mặc chiếc thiết giáp dày cộm! Tay thì cầm một thanh đao trông khá cùn băng băng.

-“xem thông tin”-Tôi lùi lại một bước mặt nhăn lại. Khi thật! Trông khó nhằn đây.

“level 70, hệ: băng tuyết.” Level 70 cơ à! Có vẻ vẫn chơi được! Tôi lùi lại, kiểm một cái cột lớn tựa vào xem 2 đứa kia thể hiện. Hừ này dám trêu ông à? Để xem 2 đứa level chưa chạm mốc 40 như mấy người làm ăn kiểu gì....

-Chúng ta lên thôi Dunkel...σ.....sao thế Dunkel?-Thằng Alen bất ngờ trước thái độ của tôi.

-Kệ tên gan thô đấy đi! Chúng ta lên thôi Alen!- Nhỏ cứng mồm rồi rút trong túi ra một cái sáo trông khá đẹp. Có lẽ là thần khí “Phong tiêu” đây mà....

-Dunkel....-Thằng Alen có vẻ khá bức bối.

-Kệ hần ta! Không còn thời gian đâu! Lên thôi....

Haha! Để ta xem... chờ chúng mày chết hết rồi sẽ đến lượt của tao....haha.

Bạn đang đọc truyện *MOB-WORLD GAME* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 14: Chiến đấu

Tôi ngồi dựa cột ngáp ruồi đã hơn nửa tiếng rồi mà 2 đứa nó vẫn chỉ cầu được 1/3 cây máu con quái...oài... mà chúng nó cũng cố gắng ra phết đấy. Tôi đếm sơ sơ này giờ cũng phải hơn 20 bình máu được bơm rồi. Theo quan sát thì con thủ hộ này bộ giáp nó khá cứng, sát thương vật lý gần như là không ăn thua. Nếu không tìm ra điểm yếu thì còn lâu mới giết được nó.

--Dyno nói rồi đặt sáo lên môi thổi.

Woaa... kĩ năng nghệ thuật dữ ta? Ngay khi tiếng sáo vừa cất lên từ đâu những cánh hoa đào hiện ra bay xung quanh con quái thành một cái lốc xoáy không cho nó di chuyển.

-Alen!!!! Ngay lúc này....-Nhỏ quay qua Alen hét lớn.

Có vẻ nó cũng hiểu ý liền gạt đầu rồi cầm thanh Lôi kiếm xuống đất.

-.

Bỗng chốc trên trời, một tia sét cực lớn giáng xuống đục một lỗ to trên nóc rồi đánh thẳng vô con quái. Quào!! Cũng được đấy. Máu của thủ hộ tụt khá nhiều rồi kia, gọi là cũng có chút cố gắng. Haha! Nhưng chỉ đến thế thôi. Mana của nhãi Alen cạn kiệt rồi, giờ nó thậm chí còn không đứng dậy nổi nữa.

-Dunk...Dunkel.... giúp mình....!-Nó chìa tay về phía tôi thôi thóp.

Hừ... để ta xem con nhóc kia nó sẽ làm gì? Có vẻ công chúa của chúng ta cũng sắp gục đến nơi rồi. Hờ! Lũ yếu ớt.

-DUNKE...-Thằng Alen nắm chặt tay lại cố gắng chống kiếm đi về phía tôi. Hừ? Tính làm gì vậy?

-Alen! Cố lên! Em làm được mà! Kệ tên khó.....Hự....-Nhỏ Dyno đang mãi bép xép thì con thủ hộ đã tiến tới tặng nó một đấm vêu mồm....

Haha! Lắm mồm thì hậu quả như vậy đó. Cứ cam như ta có phải đỡ không? Lũ thảm hại... muốn lấy kiếm của ta à? Nhìn mà xem, đứa thì bị đấm dính vô vách đá, đứa thì bò lê bò lết cầu xi.....”Chát”....

-Nói với mình.... cậu không phải loại người...đó đi...khụ.- Alen tặng tôi một tát.

Hả? Tôi làm sao? Loại người đó? Ý nhóc là ta xấu xa ấy hả?...

-Nói đi...Khụ..khụ- Nó cố dùng chút sức lực ít ỏi đặt tay lên trán tôi rồi ho ra một đồng máu.

-“Bỏ cuộc đi! Chúng ta không có cửa thắng đâu.”- Tôi lạnh lùng.

-ĐÂY LÀ LỜI HỨA...Khụ khụ...CỦA MÌNH VỚI CÔ ẤY.- Nó hét lớn.

-“Nhưng không phải của tôi.”

-Khục...cũng..đúng..hah- Nó lại ho một đồng máu nữa rồi cười nhạt.

“Áaa”- tiếng con Dyno hét lên. Tên thù hộ lần này cho nó ăn một đá cực mạnh.

Tại sao? Vì cái gì mà chúng nó phải cố đến vậy? Cứ bỏ cuộc không được sao?

-Dunkel... coi như mình cầu xi...khụ..cậu! Hãy giúp cô ấy. Thanh kiếm đó.... vô cùng quan trọng với Dyno...- Nó ngã nhào vào người tôi, tay vẫn không rời khỏi trán.

-ALENNNN.... CẦN THẬN....- Dyno hét lên thất thanh.

“GRUUURRR” con quái vung thẳng thanh đao của nó đến chỗ chúng tôi.

..“”

Tôi ôm Alen dịch chuyển đến chỗ cái ghế. Ở đây có lẽ an toàn rồi.

-Cầu x....-Nó yếu ớt gồng gọng....Nhưng..lần này nó gục hoàn toàn rồi. Mana đã chạm số 0, máu chỉ còn hơn 50.

Haizz! Lũ khó ưa này... làm tôi khó chịu quá!

..“

-“<Đột kích>”

Tôi rút kiếm lao như một mũi tên tới mắt con quái vật chém một đường ngọt sót rồi nhảy xuống. Nó đau đớn ôm mắt loạng choạng một lúc rồi té xuống. Haizz! Vẫn chưa đủ. Tốc độ hồi phục của nó nhanh hơn tốc độ của.

-Hừ! Sao thế đồ thô đế. Muốn tới chiếm lấy công lao của bọn tôi à.-Dyno nhìn tôi khinh bỉ.

Hờ... thế ông đây nhường, làm gì làm đi. Tôi chìa tay ra đơn đao mời nó đánh tiếp.

-Anh...anh....-Nhỏ tức tím cả mặt.

Hừ! To mồm là giỏi. Nhìn lại máu của mình đi rồi nói chuyện tiếp, còn đúng 200 tiết mà vẫn cứng mồm cứng miệng. Nó khạc cho bãi nước bọt là thẳng thiên luôn bây giờ đứng đó mà đầm hơi.

-“bảo vệ ả.”- Tôi rút 2 thanh

Đề nó chết lại thành tội phạm truy nã của Phong quốc mất.

-Anh làm cái gì vậy?-Nhỏ bất ngờ nhìn 2 thanh kiếm bay lơ lửng trên đầu.

Hỏi làm gì lắm? Ngồi yên đó giùm tôi là biết ơn lắm rồi. Tôi thở dài rồi tiến lên phía trước. Điểm yếu của con thù hộ quái này hẳn là mắt. Có vẻ nó cũng khôn ngoan hơn khi biết lấy một tay che che mặt lại. Khó rồi đây. Bực thật! Tự nhiên phải dùng

-Cẩn thận nó tới kia.-Dyno nói lớn.

Con quái thú một tay che mặt một tay cầm kiếm hăm hè tiến về phía tôi rồi vung cao thanh đao chém thẳng xuống.

“Uỳnhhhhh”

Kính khủng thật! May mà né kịp chứ ăn một hit là về châu ông bà luôn rồi. Ngó qua nhỏ Dyno thì nó vẫn bình yên vô sự. 2 thanh kiếm của tôi vẫn đang làm tốt nhiệm vụ khi liên tục chém bay những đất đá lao vô nhỏ.

..“”

Tôi tiến tới gần chân nó rồi liên tục chém điên cuồng vô ngón chân. Ít nhất đây cũng là phần thịt lộ ra từ bộ giáp của nó.

“GRUUUUURRRR”

Nó đau đớn vung một đá làm tôi bay dính tường. Khi thật! Đau thế không biết!

-Có sao không? -Nhỏ Dyno lại gần ra về hỏi han.

Hừ! Không làm được gì thì ngậm miệng ngồi im giùm đi. Tôi quệt máu trên mồm rồi chống kiếm đứng dậy.

--Nhỏ đặt tay lên sáo bắt đầu thổi.

Tĩnh làm gì nữa vậy? Làm ơn đừng chọc tức nó giùm tôi - __-!

Bỗng chốc một con gió cực mạnh, sắc bén như những lưỡi dao quẹt thẳng vô bàn tay thiết giáp đang che mặt kia làm nó bị hất ra. Hay lắm! Cơ hội đây rồi.

-“<Đột kích>”- tôi lại lao thẳng vào đôi mắt nó lần nữa.

“Sụt” tiếng thanh kiếm đâm vô mắt đầy đau đón vang lên. Nó vung tay loạn xạ để đẩy tôi ra. Đầu có dễ thế. Tôi xoáy thanh kiếm một phát thật mạnh rồi rút ra qua mắt bên cạnh làm thêm một hit nữa rồi nhảy xuống.

Thanh máu của nó bắt đầu tụt dốc không phanh phút chốc chạm mức đỏ. Trời đất bỗng rung chuyển, thanh đao trên tay nó phát sáng lên rồi...”vèo”...

-Khục.....

Tôi ăn trọn một nhát đao dính người bay vào vách đá, máu phun ra tứ tung. Chuyện gì vừa xảy ra vậy? Sao tốc độ của nó... có thể nhanh đến thế?

-DUNKELLLL-Dyno hét lên.

Khi thật im ồm!!.... tiếng hét đó như thu hút sự chú ý của con thú hộ. Nó chạy ầm ầm đến chỗ nhỏ rồi vung đao lên. Mẹ kiếp! Lực chém này 2 thanh kiếm kia sẽ không đỡ nổi mất.

--Nhỏ hét lớn rồi vung cây sáo về con quái.

Bỗng chốc một con cuồng phong nổi lên tạo thành một cột lốc xoáy đánh bật thú hộ quái về phía sau. Cơ hội...

-“Đột kích”

Tôi lao lên mặt nó chém điên cuồng.....

-UUUUUUUUUUUUUUUUUUUUU-Tôi hét lên...

CHẾT ĐI ĐỒ QUÁI VẬTTTTT! Tôi đâm, chém bằng tất cả sức lực và.....”Rầm”.... tôi bị nó cầm như một con kiến quăng mạnh xuống đất. Tốc độ của nó còn nhanh hơn phản xạ của tôi sao? Nhìn lại lượng máu của nó lúc này. Chỉ còn 700.

..“

Tôi triệu tập những thanh kiếm lại, lúc này không phải lúc bảo vệ nữa. Tôi khoá cả 5 thanh vào thẳng 2 mắt nó.

-“ĐÂM”

“Sụt! Sụt! Sụt....”.....”GRUUUUURRRRRR”. Tiếng đâm kèm theo những tiếng gầm rú của con thú hộ vang lên lay chuyển cả thánh điện. Nó lấy hai tay rút kiếm ra ôm lấy mặt rồi té xuống.

-“Mi chết chắc rồi”-Tôi nhếch mép cười rồi ngã quỵ xuống đất. 5 thanh kiếm, mỗi thanh mang một , may mắn là tao không sử dụng nó từ đầu được đấy.

hất mặt

Tôi hất mặt về phía con thú ra hiệu cho nhỏ Dyno kết liễu nó đi.

-Hà? Sao anh không làm?- Nó bất ngờ.

Tôi trừng mắt. Cô không mau lên là hiệu ứng giết chết nó giờ. Nếu tôi nhớ không nhầm thì trong bản beta những ai kết liễu được boss mới nhận được vũ khí chính.

-Cảm ơn.-Nhỏ gạt đầu rồi đưa sao lên miệng.

Tiếng sao bắt đầu vang lên. Du dương những não lòng đến khó tả. Máu con thú hộ vẫn đang không ngừng tụt do. 19,18,....6,5,...thanh HP dần dần rớt...

-Phong liễu.

“Vèo”.....một cánh hoa anh đào từ dưới đất bay lên lao thẳng vô boss như lưỡi dao sắc bén và rồi....

: HP: 0. Tôi ngồi ục ịch xuống đất, cuối cùng cũng xong....

Bạn đang đọc truyện *MOB-WORLD GAME* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 15: Băng kiếm

: HP:0... Tôi ngồi xuống đất... lần đầu tiên tôi đánh boss mà cực nhọc thế này. Giá mà sử dụng được kiếm hư vô có lẽ không khổ sở vậy rồi.

-Alen...Alen...Em có sao không? - Dyno vừa kết thúc được con quái thú liền chạy ngay tới chỗ thẳng em.

Hờ! Tình cảm phết đấy. Có lẽ tôi cũng hết việc rồi. Kiếm thì không lấy được, ở đây làm gì nữa.

-Dunke...Dun...đâu rồi chị?- thẳng Alen mới chỉ hồi phục được một chút.

-Hắn ta đây! Dunkel...Alen có chuyện gì với anh này.-Dyno ngoắc tôi lại.

Haizz! Gì nữa? Muốn tôi giúp thì giúp rồi. Phiền phức nha. Tôi tiến lại cầm tay nó đặt lên trán.

-“Sao?”

-Cả...cảm ơn cậu nha.-Nó mỉm cười hạnh phúc làm tôi cũng có tí động lòng.

-“À..ừm..”

-Diu...mình dậy được...không?- mẹ nó nói chuyện kiểu một nhọc này khó chịu quá.

-“Không”-Tôi thẳng thừng.

-Này sao anh ích kỉ vậy?-Dyno khó chịu nhìn qua tôi rồi khoác nó đứng dậy.

-“Kêu Dyno dốc vào mồm đi.”-Tôi lôi ra một bình mana và một bình máu lớn ném vô người thẳng nhỏ. Uống cho lắm vào giờ không có mà sai rồi bắt tôi công về á? Còn khuya...

-Hi...mình biết cậu tốt mà....-Nó tí mắt cười.

-“Về trước đây!”-Nói rồi tôi đứng dậy để con Dyno đổ vào mồm nó cho tình cảm. Gruuuuu! Đã FA nhìn cảnh này gai mắt thế không biết.

-Khoan đã chờ tui mình với.-Có vẻ nó hồi phục rồi chạy huỳnh huych dí theo tôi.

Kệ chúng mày. Mệt rồi! Về ngủ thôi... bọn này hôm nay làm tôi tốn sức quá.

Mà từ từ...Tại sao có “hắc khí” quanh đây nhỉ? 2 đứa này làm gì sai hệ bóng tối?

-“Dịch chuyển hư không”-Tôi lao tới đẩy Dyno qua một bên

“Xoẹt...” tôi linh tron một đao vào người, cây HP trắng đi một nửa.

-Khụ....-Tôi phụt cả máu ra ngoài.

Biết ngay mà! Tên khốn nào đang sử dụng “hắc khí” điều khiển xác con thù hộ, may mà con Dyno không ăn phát này không là nhỏ thẳng luôn rồi...Hắn ở đâu vậy?....Tôi ôm vết thương đau đớn nhìn quanh một vòng..

-DUNKELLLL.-Alen hét lớn, chạy lại đặt tay lên trán tôi.

-“Không phải chỉ có 3 chúng ta ở đây đâu. Muốn sống thì chạy nhanh đi.”-Tôi thoi thóp.

Chắc chắn là hệ bóng tối rồi. Vết thương này chỉ có thể do gây ra.

-Tại sao? Tại sao anh lại đỡ cho tôi. -Nhỏ Dyno vẫn đang bàng hoàng chưa hiểu chuyện gì xảy ra.

-“Kêu con nhỏ bớt nói lại, mau đi lấy băng kiếm mau lên.”-Tôi thờ gấp rồi bật bình máu ra uống. Khi thật. Tên này cũng không phải dạng thường đâu. mà có thể làm HP tôi tụt dốc không phanh như thế này hẳn cũng phải thăng hoá rồi chứ không đùa được.

-CHỊ DYNÔ MAU ĐI LẤY KIẾM.-Alen gấp gấp nói.

-HẢ?-Con ngốc này vẫn đang thất thần.

-MAU LÊN KHÔNG CÒN THỜI GIAN ĐÂU!-Thằng Alen có vẻ cũng nhận ra sự nguy hiểm này.

-ừ...ừ.-Nhỏ như sức tình rồi phóng tới phía thanh kiếm

“”

Tôi dịch chuyển một lần nữa ôm con ngốc này né qua một bên tránh phát chém thứ 2 của thủ hộ. Mé nó bị ngu hả? Không cảm nhận được nguy hiểm sao cứ cầm đầu chạy vậy?

-Có thể...giải thích chuyện gì đang xảy ra không? Tại sao nó vẫn còn sống?-Nhỏ vẫn chưa hết bất ngờ.

Chỉ vô thanh kiếm -Nhanh lên giùm tao cái. Không còn thời gian đâu.

-Tôi biết rồi! Xin lỗi!-Nó có vẻ bình tĩnh lại.

-“Kiếm hư vô”

“Kengggg” tôi dùng cả 5 thanh kiếm cùng với hết sức bình sinh để đỡ phát chém tiếp theo của con boss nhưng vẫn bị đánh bật. Khi khô! Tại sao nó mạnh vậy.

-“xem thông tin”

“HP:0” Cái quái gì vậy? HP:0 thì giờ nó khác gì bất tử?

-DUNKELLL....Tôi không thể rút thanh kiếm ra...-Dyno vừa gồng sức rút vừa hét.

Sao nữaaaa? Sao chuyện gì cũng không suôn sẻ vậy? Tôi bực dọc.

-Lôi ngục.-Alen cầm thanh kiếm xuống đất.

Tức thì hàng ngàn tia sét lớn nhỏ lao đến tạo thành một hàng rào điện giam cầm con quái lại. Hay lắm Alen!!!! Lợi dụng thời cơ tôi chạy ngay đến chỗ Dyno phụ nó kéo.

-Cứng quá rút không ra.-Nhỏ gồng người.

Bực thật! Đúng là yếu ớt mà! Tôi nắm chặt lấy tay nó tính phụ thì...

-Ồ...anh làm cái gì thế?-Nó rút tay ra mặt đỏ ửng...

MÀY BỊ ĐIÊN ÀAAAAA! Bố mày đang giúp mày lấy kiếm đóoooo! Lần đầu đụng tay trai hay sao mà ngượng với ngừng háaa? Làm như bố mày sàm sỡ mày thế?

chỉ chỉ điên cuồng vô cái kiếm-Mé bị cầm ức chế thế.

-À ừ... tôi xin lỗi.

Xin lỗi làm quái gì.... mau lên giùm con đi mẹ trẻ TT.

-AHHHHHHHHH-Tôi với nó cùng gồng sức kéo thanh kiếm lên.

.....Vô vọng.....Nó vẫn không lay chuyển gì cả.

-MAU LÊN....MÌNH KHÔNG GIỮ NỖI LÂU NỮA ĐÂU.- Alen nhắm mắt gào thét.

Khi thật... thử lại lần nữa nào! Tôi nắm chắc chuôi kiếm rồi tròng mắt ý nói con Dyno phụ tôi.

-À ừ...xin lỗi.-@@ không hiểu nó ngại cái mẹ gì nữa.

1,2,45678910.....LÊNNNNN.....”Xoẹt,âm”.....

Cái ghế bằng băng bỗng vỡ tung...

“Chúc mừng Hắc kiếm sĩ đã đạt được thần khí: **Bạn nhận được 5 Skill mới từ hệ thống.**”

Bảng tin nhắn hệ thống hiện ra trước mặt tôi...À ré?.....Là sao?

-Không còn thời gian nữa. Lại giúp Alen mau lên.-Dyno gấp gấp.

Khoan đã... skill mới...từ từ... Skill mới là gì vậy? Tôi chưa kịp đọc mà.

-“Xem thông tin kĩ năng”

“

“

Bỗng chốc từ đâu một luồng gió lạnh thổi đến đóng băng mọi thứ xung quanh tôi.....kể cả Alen và Dyno, con Thủ hộ cũng không ngoại lệ.

“Lộp cộp”....tiếng đá rơi từ trần xuống đất? Tôi ngó lên thì thấy một bóng đen quay đầu lại rồi biến mất. Chắc chắn hẳn là thằng khốn sử dụng “hắc khí”.....

Ngó quanh một vòng nữa để đảm bảo là an toàn. Có lẽ hẳn đi thật rồi. Mà công nhận skill này mạnh thật. Đóng băng hết khu vực xung quanh tôi luôn... Mà bây giờ xử lý 2 tầng băng couple này sao đây? Tôi lỡ đã đóng đá cả 2 luôn rồi.....

Bạn đang đọc truyện *MOB-WORLD GAME* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 16: Sách thánh

Tôi đưa mắt nhìn 2 tầng băng lấp lánh trước mặt mình xong lại liếc vô bảng skill thờ dài...

“

Level sở hữu: 50

Mana:100

Thời gian hồi chiêu:250 phút

Thời gian tồn tại:100 phút.

*Lưu ý: Trước khi sử dụng có thể đánh dấu vô bất cứ thứ gì nếu không muốn đóng băng chúng”

Hèn chi lúc tôi dùng có hình tâm ngắm hiện lên như lúc sai mấy skill khác nhưng do vội quá không quan tâm nó. Haizz! Giá mà mình đọc kĩ hơn thì đánh dấu kịp 2 đứa nó rồi. Thứ tôi lo lắng nhất lúc này là cái nội tại của Băng kiếm đây.

“

Thế đấy, haizzz! Nếu tôi nhớ không nhầm thì thần hoá chỉ có ở hoá kiếm sĩ đã thăng hoá. Còn hắc hoá là lửa hoá diễm dưới âm ngục. Đào đâu ra hai loại lửa đó bây giờ?

À đúng rồi!! Con thần khí Hoả quốc!!!!!! Mà không được:(nó còn lâu mới giúp đối thủ.....Gruuuuu!! Làm sao bây giờ! Thằng Alen thì không sao chứ con Dyno mà chết là cả Phong quốc truy nã tôi mất.. để coi lại bảng skill coi...

“

:Tạo ra một phân thân bằng tuyết, người sử dụng có thể điều khiển phân thân bằng suy nghĩ. Phân thân có sức mạnh bằng một nửa sức mạnh người chơi.

Level sở hữu:65

Mana:120

Thời gian hồi: 30 phút

Thời gian tồn tại: 15 phút.

<địa ngục băng>: biến toàn bộ địa hình xung quanh thành địa hình băng giá. Tăng sức mạnh người chơi và đồng đội. Tăng sức mạnh và sát thương kỹ năng hệ băng.

Level sở hữu:60

Mana: 5 mana/s

Thời gian hồi chiêu: 12h

Thời gian tồn tại: không có.”

Tôi chán nản ngồi sụp xuống đất. Không có gì hữu hiệu cả. Nghĩ đi Dunkel.... gruuu!! Tôi liếc nhìn thằng Alen, nghĩ cũng tội nghiệp, tính ra nó cũng giúp đỡ tôi nhiều đấy chứ. Từ giao tiếp đến kiên trì giải thích mấy cái tôi không biết như thăng hoá chẳng hạn,....à từ từ.... thăng hoá?.....

Tôi vói cầm lấy thanh Băng kiếm.. đúng như tôi đoán có một là bùa thăng hoá được dán ở đây. Nhưng không được. Nếu sử dụng bây giờ tôi phải bỏ một trong hai hệ mà chưa chắc gì đã có kỹ năng Hắc hoá. Thứ tôi muốn là thăng hoá cả hai cơ.... Với cả, thanh kiếm này cũng đâu phải của tôi.. haizzz, tôi chán nản nhắm mắt lại thư giãn, tôi chán thế giới này quá rồi.....

.....

-“Vậy kỹ năng bóng tối biến đi đâu rồi?”

-Minh tự triệt tiêu.

-“Tại sao?”

-Vì hệ lõi thuộc hệ ánh sáng. Nếu giữ kỹ năng hệ bóng tối sẽ dẫn đến xung đột khi khai triển, và lại kỹ năng bóng tối mình yếu lắm! Giữ lại làm gì.

.....

Tôi choàng tỉnh dậy.... đúng rồi.... thằng Alen có nói 2 hệ bóng tối và ánh sáng xung đột. Vậy tại sao không thử?...

-“kiếm hư vô”.

Tôi cầm thẳng 5 thanh kiếm vô tăng băng nhốt thẳng Alen..

“Kengg.”- thanh kiếm bật ra.

Vậy là không được rồi.... có nên dùng không nhỉ? Hơi nguy hiểm! Lỡ 2 đứa nó chết luôn thì sao?...

“Bốp” tôi vỗ trán cái đét.....

Đúng rồi! Lửa của là Hắc hoá mà. Chỉ có điều nó sẽ tắt đi khi hết thời gian tồn tại skill chứ không cháy mãi như ở âm ngục thôi, bản chất vẫn là vậy.....

Tôi như được khai sáng liền bật dậy ôm hai tảng băng dịch chuyển ra thật xa rồi về lại chỗ cũ. Chỉ cần hiệu ứng lửa của nó là đủ rồi! Để 2 đứa này trong phạm vi sẽ bị thiên thạch đè chết mất. Mày làm được mà Dun.... giống như nướng ếch thôi mà.

-“Hắc thạch”

Phút chốc những viên thiên thạch quen thuộc lại xuất hiện. Chỉ trong vài phút thôi nó đã gần như san bằng cái núi băng nhỏ bé này rồi. Cầu mong không có quả nào rơi lạc qua chỗ 2 tụi nó.

.....

-Dunkell oi.... cậu đâu rồi!- Tiếng thằng Alen vọng vẳng đâu đây.

Phù! Vậy là thành công rồi. Hèn chi tôi tìm đúng vị trí cũ mà không thấy 2 tảng băng đâu.

Tôi tiến đến chỗ nó vẫy tay ra hiệu.

-Ahhhhh! DUNKELLLL...-Thằng Alen vui sướng chạy lại chỗ tôi đặt tay lên trán.

-Tên quái vật đó sao rồi?-Dyno lạnh nhạt hỏi.

-“không biết! San bằng cái núi rồi nên không rõ nó còn sống không?”-Tôi chỉ sang ngọn núi đang bốc khói bên kia.

-CÁI GÌ? Cậu san bằng cả ngọn núi á? Kinh dị vậy.-Alen há hốc mồm, ngo sang con Dyno thì nó cũng bất ngờ không kém.

-“cảm thấy sao rồi?”-Tôi đổi chủ đề.

-Hả?... À lúc này tự dung mình thấy lạnh lạnh xong rồi sau đó không hiểu sao không biết một cái gì nữa. Tỉnh dậy thì thấy đang nằm dưới đất người ướt sũng.-Nó gãi đầu cười.

Vậy là lửa có thể làm tan băng vĩnh cửu. Haizz tôi dần dần hiểu cái xung đột thẳng Alen nói rồi.

-Chúng ta về ăn thôi! Đói rồi! Hehe-Thẳng Alen xoa bụng.

-“Không! Tôi đạt được mục đích rồi! Về thôi!...”- tôi lạnh nhạt từ chối.

-“À mà đúng rồi! Trả kiếm cho cô.”-Tôi quăng thanh kiếm vô người con Dyno. Dù gì cũng xung đột! Tôi sẽ kiếm thần khí nào khác hệ bóng tối vậy!

-Dunkel kêu chị lấy lại kiếm đi.-Alen chuyển lời

-Nó là của anh! Nhận lấy đi.-Nhỏ quăng ngược về.

-“Hà? Cô là người giết được boss mà?”-Tôi bất ngờ.

-Haizz! Ngốc vậy! Thần khí làm gì muốn chuyển qua ai cũng được vậy! Cậu là người được thần khí chọn chứ không phải chị Dyno.-Alen ngán ngẩm giải thích.

-“Nhưng ai giết được boss thì vũ khí của người đó mà?”-Tôi vẫn ngu ngơ.

-Với boss thường thôi! Thần khí thì khác. Cậu thử sai kĩ năng hệ băng xem có được không?-Nó chỉ vào Băng kiếm nói.

gật đầu

-Vậy đúng thần khí chọn cậu rồi! Nếu không cậu chẳng sử dụng được đâu!- Nó lắc đầu ngán ngẩm.

Hồ hớ! Xịn vậy? Thần khí chọn mình sao? Ahihi! Nghe oai thế! Hí hí!

-“Vậy được rồi! Hai người về đi, tôi xin phép đi trước!”- Tôi hài lòng quay đầu tính bỏ đi.

-“À khoan! Dyno! Tôi có chuyện muốn nhờ!”-Tôi chợt nhớ ra một chuyện quan trọng

-Chị Dyno... -Alen chỉ chỉ vô người tôi.

-Làm sao?

-“Thứ nó ghi trong này là sao? Tôi không hiểu?”-Tôi lôi cuốn sách thuật di tâm ra.

-Haizz! Anh có bị ngốc không? Chưa bao giờ học kĩ năng từ sách thánh à?- Dyno chán nản vỗ trán nói.

lắc đầu trước giờ tôi toàn được ban kĩ năng mới chứ có học bao giờ đâu?

-Haizz! Đây là bản đồ mana trong cơ thể! Nó không liên quan gì cả! Hầu như sách kĩ năng nào cũng có cái này hết! Thường thì mỗi sách sẽ ghi nhưng thế võ hay cách tu luyện nhưng thuật di tâm thì không! Nó là kĩ năng thuộc sách thánh rất dễ sử dụng nhưng không phải ai cũng học được.-Nó chỉ chỉ vô sơ đồ hình người ở trang đầu tiên giải thích.

Hử? Nhỏ đang nói cái gì vậy?

-“không hiểu?” -Mặt tôi ngu ra.

-Cậu ấy vẫn không hiểu...-Alen chán nản chuyển lời.

-Gruuuuh! Tại sao ai cũng biết đến sách thánh mà mỗi cậu không biết vậy? Sao cậu sai được kĩ năng băng vậy hả???- Nhỏ Dyno nổi điên.

Sách thánh? Là cái gì? Mặt tôi lại ngu ra.

-Lúc này nhận băng kiếm cậu không lấy sách thánh sao? Mỗi thần khí đều có một sách thánh đi kèm để người sử dụng học kĩ năng mà?-Alen nheo mắt hỏi.

lắc đầu chắc đối với NPC thôi! Người chơi bọn tôi có hệ thống lo cả rồi. Chỉ có điều thuật di tâm này không hiểu sao lại không học được.

-haizz! Cậu điền tên vào mấy trang giấy trắng này là xong. Sách thánh là loại sách cực kì dễ học, chỉ việc điền tên vào là trong đầu cậu tự động hình dung được cách sai. Nhưng mà ai không phù hợp tên được điền sẽ biến mất và người đó sẽ bị tẩu hỏa nhập ma. Đơn giản vậy thôi.-Nó ngán ngẩm giải thích.

Máaaaaa! Nói bà từ đầu có phải nhanh không? vòng vo làm gì?...

-“Alen mượn cây bút”-Tôi chìa tay ra.

“Xoẹt”-Hihi! Như vậy đi cho nhanh-Nó cầm kiếm chém cái roẹt vô ngón tay tôi rồi cười tỉnh bơ.

AHhhhhhhhhhh! Thằng khốn mài muốn chết khôngggg? Tôi đâm phát vô đầu nó. T.T huhu ngón tay ngọc ngà của tôi T.T.

-Hức! Không có bút mà! Huhu sai đại đi! Với có máu ti lệ thành công cao hơn á! Người ta toàn sai máu mà! Oaaaa!-Nó ôm đầu meo máu -_-.

À thế à? Thế cho tao xin lỗi nhá:))) tôi không ngần ngại đặt ngón tay vô viết: “DUNKELHEIT”. Xời viết hoa hẳn hoi. Chắc ông thánh này cũng phải du di chữ đẹp chứ.

-KHOANNNN.-Alen hét lên.

-Tên điên này! Bọn tôi còn chưa kịp chuẩn bị gì mà.-Dyno hoang mang hét lớn.

Hả?...gì thế? Kêu viết thì viết rồi muốn gì nữa? Mặt tôi ngu ra.

“Roẹt, roẹt, roẹt,...” bỗng chốc những trang sách tự động lật như có một luồng gió mạnh thổi qua...

-Alen! Giữ tay hẳn lại! Mau lên!

Dyno và Alen gấp gấp chạy lại giữ chặt người tôi. Chuyện gì vậy?...

Khoan đã...Những trang sách bắt đầu hiện chữ lên nè....nhưng tốc độ lật nhanh quá tôi không đọc kịp. Sao tự nhiên buồn ngủ thế nhỉ?...

.....

Đây là đâu? Sao toàn một màu đen thôi vậy? Tôi choáng váng ngồi dậy. Khi thật sao nhưc đầu thế?

-AHHHHHHHHH!!!!GIẾT HÁNNNNNNNN

Bỗng chốc khung cảnh cuộc chiến với Hoả quốc hiện ra trước mặt tôi. Khi gì vậy?.....

-Lần này đừng hòng Eliber này cho người chạy thoát.-Nhỏ Hoả kiếm cười ngửa hét lớn rồi lao vào tôi.

Gì vậy? Chuyện này là sao? Tôi rút thanh kiếm ra thù thế.

-KHÔNG!!! ĐỪNG GIẾT CON TÔI.....

Gì nữa vậy? Tại sao?...Tại sao ba mẹ lại ở đây?

-BA... MẸ.....-Tôi hét lớn. Ô...tôi nói được rồi này!

Cuối cùng...cuối cùng tôi cũng được gặp 2 người. Nước mắt tôi bắt đầu chảy, thì ra quyển sách đưa tôi đến gặp họ....tôi lao điên cuồng về phía 2 bóng người quen thuộc. Quá lâu rồi tôi không được nghe giọng ba, cũng đủ lâu để quên mất hơi ấm khi ôm mẹ nữa.....

“Súttttt...sút..”

Tôi thân người! 2 mũi tên.... găm thẳng vô trán họ...

-Ai cản trở Hoả quốc đều phải chết...-Một tên cười ngửa hét lớn.

B...b....ba...mẹ.. nước mắt tôi bỗng chốc tự chảy xuống... gì vậy? Tại sao? Máy người lại làm vậy?

-AHHHHHHHH..... HẮC THẠCH.- tôi hét lớn.

Cảm giác đau đớn che mất tôi. Tôi điên cuồng lao vào chém giết từng người một.

“Ầm ầm ầm...” những viên thiên thạch rơi xuống...mọi thứ diễn ra giống hệt hôm đó- ngày mà tôi thảm sát hơn 2 vạn quân Hoả quốc.

-CHẾT ĐI! CHẾT ĐI! LŨ CHÓ MÁ!- Mỗi nhát kiếm của tôi vung xuống đều kèm theo một tiếng chửi bới.

Haha...Đúng vậy! Chết hết đi! Bọn chó các người chỉ là lũ kiến dưới chân ta thôi.

-Cứu với...-Một tên đang bò lê lết do bị thiên thạch đốt.

“Sút”. Để ta cứu rồi người khỏi đau đớn. Tôi đâm thanh băng kiếm vô đầu nó.

-Oa... oaa...chị Eli ơi!! Em sợ!!- Hử tiếng trẻ em khóc sao? Tại sao ở chiến trường thế này lại có trẻ em.

-Nín đi! Sao em lại đi theo chị? Không sao mà! Chị sẽ đưa em rời khỏi đây....-Con Hoả kiếm Eliber gì đó xuống ngựa ôm ấp thằng bé.

Hừ... loại súc sinh bắn tên vô trán người khác còn dám ra về tốt bụng sao?

-Băng hoá. -Tôi tạo nên một mũi tên bằng băng khoá tâm ngắm vô trán thằng bé.

Haha! Chết đi đồ khốn! Mũi tên xé gió lao thẳng về trước.

“SỰTTTT”. Eliber ôm chặt thằng nhỏ rồi hứng trọn mũi tên. Haha!! Đau chứ? Vết thương hơi nhỏ nhỉ?

-Băng hoá. -Tôi gõ tay phóng to kích thước mũi tên lên xé toạc từng thớ thịt trong người nó.

-ÁAAAAA!-Nó hét lên đau đớn.

-CHỊ ELI!!!-Thằng nhỏ sụt mướt

Haha! Cảm động quá nhỉ? Tôi chậm rãi tiến về phía con nhỏ...

-Đau lắm sao? -Tôi nhếch mép cười rồi chìa kiếm vô mắt thằng bé nó đang ôm

-Khô....không được làm hại....nó! Nó còn...quá bé..khụ.-Nhỏ vừa nói vừa ho ra máu sặc sụa. Thật là kinh tởm.

-Cầu xin ta đi!- Tôi dí kiếm gần hơn vô khuôn mặt đang khóc oa oa kia.

-Ta...ta cầu...xin người...hãy tha cho nó...Khụ..nó không có tội...- Nó ho một bãi máu vô giày tôi.

-Người mắc sai lầm rồi....

“SỰTTTT”..... Tiếng khóc bỗng im bặt.....

HAHAHA! Chết đi! Chết đi!!!! Tôi sung sướng đâm kiếm điên cuồng vào người hai chị em nó.... tụi mải chết xứng đáng lắm haha! Cảm thấy vinh dự khi chết dưới tay tao chứ? Hahahaa.....a...a

.....

Bên ngoài.....

-Giữ chặt hán lại!-Dyno gõ người nhấn mặt nói.

-DUNKELL!! Tỉnh dậy đi!-Alen cũng mệt nhọc không kém.

-Vô ích... hán bị tẩu hoả nhập ma rồi! Cố gắng giữ đi không cả 2 chị em ta chết luôn đây....

.....

Bạn đang đọc truyện *MOB-WORLD GAME* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 17: Vứt bỏ hay vượt qua?

Trời đã nhá nhem chiều. Tôi vẫn chưa thoát khỏi sách thánh mặc dù đã giết sạch bóng quân thù ở đây. Tôi bước lên từng xác một, mùi thịt, máu tanh nồng bốc lên. Hờ! Cuối cùng các người cũng chỉ là mớ thịt thối không hơn không kém. Khó hiểu tại sao tôi phải tốn nhiều mana cho lũ này vậy.

-Băng hoá.

Tôi đóng băng vài xác chết rồi di chuyển chúng thành một chồng cao. Tôi từ từ bước lên đồng xác đó. Haha! Cảm giác như đang bước lên những nấc thang thiên đường vậy. Đây là cảm giác làm vua sao? Haha! Ngồi trên mây miếng thịt này cũng vui đấy. Nhưng mà chúng mày thối quá. Mà sao tự nhiên...chóng mặt thế nhỉ? Giống hệt lúc bị sách thánh đưa vô đây! Mình được ra rồi sao?....

.....

-Dunkel... dậy đi! Ngủ nhiều thế? -Alen vỗ mặt tôi.

-Tôi trở về rồi sao? -Tôi cất giọng hỏi. Có lẽ từ lúc vô sách thánh tôi đã lấy lại được giọng nói.

Đây là đâu nhỉ? Sao trông quen thế? À! Căn phòng vua cho tôi ở Phong quốc đây mà. Vậy đúng là tôi trở về rồi.

-Cậu nói gì vậy? Thôi làm nhảm quá! Mau đi vợ mình đang đợi cậu nhập tiệc đó....-Nó nói rồi đi ra ngoài.

Hả? Vợ? Tôi bất tỉnh lâu vậy sao? Nó lấy vợ rồi ư? Thằng này trông thế mà được đấy! Tôi bật dậy, để xem vợ nó là ai nào? Đừng nói là của xong con Dyno rồi nhé? Thế thì hơi bị đỉnh đấy. Tôi bỗng chốc lấy lại được nụ cười trên môi. Thằng khi này! Làm tôi bất ngờ quá. Nói chứ tôi cũng quý nó lắm. Một thằng thật thà tốt bụng như nó ở cái xã hội này quả là khó kiếm. Chưa kể nó cũng là người bạn duy nhất của tôi ở thế giới này nữa.

Tôi lật đặt chỉnh lại đồng đầu tóc bù xù của mình, đeo lại cái khăn bịt mặt do nó hơi xiêu vẹo tí. Ok! Ổn rồi! Ra nhập tiệc thôi!!

Tôi mở cửa bước ra ngoài. Alen đã chờ tôi sẵn.

-Lâu quá đó! Đức vua sẽ giận mất!gruuu- Nó đâm vào vai tôi.

-Haha! Đi thôi! Đừng nói với tôi là Dyno đấy nhé.-Tôi gõ đầu nó cười khanh khách.

-Nay cậu bị cái gì vậy? Mối roi trên trời xuống à?- Nó bắt ngờ.

Cái thằng này! Người cư xử lạ là mày mới đúng đó. Tôi mặc kệ leo đèo đi theo nó. Đến nơi thì mọi người đã chờ sẵn rồi.

-A! Dunkel tới rồi đấy à?- Đức vua niềm nở.

Lần này thì tôi khôn hơn rồi. Tôi quỳ xuống chấp tay chào ông.

-Thôi thôi đứng lên đi! Nghe nói người lại mới lập chiến công sao? Ta quả là có mắt nhìn người! Haha.-Ông vỗ đùi cười khanh khách.

Hả? chiến công gì nữa? Sao hôm nay ai cũng cư xử lạ vậy?

-Mà thôi nhập tiệc nào!-Ông cầm đũa lên nói.

Tôi tiến lại chỗ trống phía thằng Alen đang ngồi. Thằng khi này sao lại để cho Dyno ngồi một mình thế? Vợ chồng buồn cười nhỉ?...

-Này này! Minh đập cậu đó tin không? Chỗ này của vợ mình. -Nó xua tay đuổi tôi.

Đúng lúc đó thì một cô gái bước vào e thẹn ngồi vào chỗ đấy. Ở thằng này! Crush Dyno cho đã giờ lấy cái con nào thế? Tôi hựt hăng....

-Dunkel... sao còn đứng đấy! Vợ người đang chờ kia.- Đức vua gọi tôi rồi chỉ vào chỗ trống cạnh.... Dyno?

Nà nín!!!! Wait wait!!! Từ từ cái quái gì đang diễn ra vậy?

-Tên kia còn không mau lên.-Con à Dyno đập đập vào cái đệm cạnh nó...

Noooooooooo! Từ bao giờ tôi lấy con khi này thế? Sao không nhớ gì hết trơn vậy?... Chân tôi run run tiến tới... đầu hơi ngó nhìn thằng Alen đầy tội lỗi! Đừng nói là tôi giết bỏ nó nhé?

-Hun cái coi!!!!-Dyno chồm qua tôi nhảy nhẩy.

Hun con bà mày! Đánh chết cha mày giờ chứ hun. Tôi đẩy mồm nó qua một bên. Sao mọi chuyện lại thành ra như thế nhỉ?

-Đức vua! Hôm nay là ngày vui nên thần và Dunkel cũng muốn tạo chút không khí được không ạ?- Alen bỗng lên tiếng.

-Haha! Thế còn gì bằng! Vậy 2 khanh thể hiện đi!- Ông vua khoái trá cười khẩy.

Gì vậy? Từ bao giờ tôi thành thằng đi mua vui cho cái đất Phong quốc này thế?

-Dunkel! Làm hộp rượu cho khí thế chứ?- Alen tới đến chia ly rượu trước mặt tôi. Cái thằng này! Tôi tưởng nó biết tôi không được phép gõ mặt nạ mà... Thôi được rồi, tôi vén chiếc khăn lên, lấy tay che miệng làm một hộp cho vừa lòng nó.

-Haha! Thôi ta xuống ti thí nào! Muốn đặt cược gì chứ?-Alen nghiêng đầu cười. Sao tôi cảm thấy có gì đó không bình thường ở nó nhỉ? Không không lại đòi ti thí.

-Cược gì?- Tôi nghiêm túc. Tôi cảm thấy điều gì đó không ổn ở đây.

-Mạng sống. -Alen nghiêng răng nói.

-Haha! Hay đấy! -Ông vua đập ghế cười ha hả.

Đúng như tôi đoán. Ở đây có gì đó bất thường.

-Sợ sao?- Nó kích tôi.

Hờ ông mà phải sợ mày sao? Tôi đứng dậy bước xuống thêm. Nó thấy vậy cũng đi theo.

-Cậu bị sao vậy?- Tôi rút kiếm ra.

-Chà sao cả? -Nó đứng đưng nói rồi cầm Lôi kiếm xuống đất như một hành động dẫn mặt.

Hừ... để rồi xem...

-Đột kích....

Tôi chĩa kiếm phóng vào nó! Thẳng khi này hôm nay ông sẽ cho mày một bài học để tỉnh ra.

-Lôi tốc.

Bỗng chốc một luồng điện xẹt qua và rồi nó biến mất. Gì vậy? Một hình thức dịch chuyển giống sao? Không phải! Tôi vẫn cảm nhận được nó. Chỉ là tốc độ di chuyển của nó quá nhanh thôi...

-Kiếm hư vô.... Hự...-Tôi bỗng cảm thấy mất hết sức lực.

Chuyện gì vậy? Thanh mana của tôi... đã cạn đi 2/3 rồi! Tôi mới dùng 2 kỹ năng thôi mà.

-Sao vậy? Đầu hàng sớm thế.-Alen nhếch môi cười đều.

-Mẹ kiếp! Mày bỏ gì vào rượu?- Tôi ôm ngực gằn giọng nói.

-Lại đồ lỗi rồi! Thì ra mày cũng chỉ là thằng oắt yếu đuối như vậy thôi sao? - Nó vung thanh kiếm.

Một luồng sét cực mạnh đánh thẳng vào người tôi.

-Á á á.....-Tôi hét lên đau đớn rồi ngã quỵ xuống....

-Thằng khốn hèn mọn này.- Tôi cay cú.

-Haha! Chỉ là một chút *Linh dược thảo thôi mà. Chỉ do mày quá yếu đuối! Loại độc đó gián ăn còn không chết cơ mà! Đừng đổ lỗi cho hoàn cảnh nữa.

(*Linh dược thảo: một loại độc khiến người uống sẽ mất gấp 4 lần mana mỗi khi sử dụng kỹ năng.

Độc này không ảnh hưởng đến máu chỉ tác động vào mana)

-Thằng khốn....Hự....

Nó đâm một phát vô bụng tôi.... Thanh HP... đang tụt không phanh...

-Khụ..Khụ....-Tôi nôn ra máu.

-Haha! Mày làm tao thất vọng quá Dunkel à! Đứng trên đỉnh cao danh vọng làm mày mò mất rồi sao? Hà? Hà? Hà?- Mỗi tiếng “Hà” nó lại đâm một phát vô người tôi.

Mọi thứ trước mắt tôi bỗng mờ đi... chỉ nghe vang vọng tiếng nhà vua..

-Làm tốt lắm Alen... từ nay mọi thứ của Dunkel sẽ thuộc về người.....haha.....

-Ha..Hàn.. khí...

Tôi dùng chút mana cuối cùng để hoá kiếp lũ người khốn nạn đó rồi ngã xuống...mọi thứ tối sầm lại...

.....

-Chị Dyno ơi! Dunkel hết hoá điên rồi nè! Anh ta ngủ rồi chẳng?- Alen vẫn ra sức gồng người giữ.

-Chị không biết! Một là anh ta ngủ, hay là....chết rồi.-Dyno mặt hơi biến sắc.

-Háaaaaa? Chết á!!!!!! -Alen há hóc mồm.

-Đó là lý do nó là sách thánh cấm. Rất nhiều người bỏ mạng rồi. Thôi! Cầu mong là anh ta ngủ! Hắn cũng mạnh mà chắc không chết dễ thế đâu! Tận dụng lúc này nghỉ ngơi tí đi.....-Dyno nói lòng người.

.....

Đây là đâu? Tôi chết rồi sao? Tội quá! Âm ngục hả? Haha! Xin lỗi ông bác! Tôi không giữ được lời hứa đưa con bác trở về rồi! Giờ mặt mũi đâu gặp bác nữa đây.....

-Tuyệt vọng nhanh thế chàng trai....-Giọng ai quen thế?

Tôi ngược đầu lên nhìn...Ồ....

-Ba.....-Tôi bất ngờ.

-Ta không phải ba cậu. Ta chỉ dùng hình ảnh hiện lên trong đầu cậu nhiều nhất thôi...- Ba nói.

-Ông là ai?- Tôi gầm gừ! Tôi muốn lao vô chém chết tên khốn sử dụng hình hài ba tôi này quá.

-Haha! Ta là....Thánh....

-Thánh?- Tôi nhẩn mặt.

-Cậu vẫn đang rơi vô thế giới của ta! Nhớ chứ?- Lão cười nhón nhơ. Chó thật! Đừng dùng khuôn mặt của ba tôi cười kiêu khốn nạn như vậy.

-Đưa tôi ra khỏi đây! -Tôi khó chịu.

-Haha! Người ra lệnh là ta! Không phải là cậu. Muốn ra khỏi đây thì dễ thôi! Cậu phải vượt qua thử thách.- Ông lại cười cười khích bác.

-Thử thách gì?-Tôi bực bội.

-Nhớ hai thử thách trước ta đưa ra cho cậu chứ! Nếu cậu hoàn thành nó cậu sẽ được ra.

-Còn không?-Tôi nheo mắt.

-Kẹt ở đây mãi mãi.

-Haha! Vậy không mau đưa tôi về! Tôi đã giết hết tất cả! Phá đảo rồi đúng không?- Tôi cười đắc thắng.

-Không! Cả 2 người đều thất bại.- Ông đáp tỉnh rụi.

-Tại sao? -Tôi hét lên bất bình.

-Haha! Rồi ngươi sẽ hiểu! -Ông lại cười kiêu đều cáng.

-Mẹ kiếp! Vậy tôi giết luôn ông là xong đúng chứ?-Tôi nhếch mép cười.

Thằng già này đang nói cái gì vậy? Làm sao mà hiểu được khi bị kẹt hoàn toàn ở đây. Giết lão là cách duy nhất. Tôi rút kiếm ra.

-Haha! Ý hay đấy! Nếu cậu làm được ta sẽ cho cậu ra khỏi đây!- Nói rồi lão bước đến trước mặt tôi.

Không thủ thế sao? Hơi liều đấy! Tôi chĩa kiếm vô cổ lão..

-Làm đi. Thử thách cuối cùng cho cậu....

Tôi hơi xiết nhẹ thanh kiếm... máu từ cổ...ba tôi chảy ra...

“-H!!!! Mãi lại đi chơi à????

-H!!! Mãi có ăn cơm không hay để tao đi chôn dàn máy tính đi hả????

-H à! Tập trung học đi! Sau này ba mẹ chết đi sao mà ăn bám được nữa?....”

Kí ức của người ba quý mến của tôi bỗng hiện về...Mẹ kiếp! Tôi không thể làm được....

-Sao thế? Làm đi ta không phản kháng đâu!- Giọng ba tôi lại cất lên mặc dù linh hồn không phải của ông ấy.

Tôi hạ kiếm xuống.... tên khốn này.... hấn cho tôi chứng kiến ba mẹ bị giết, cho tôi thấy được cảm giác khi bị bạn bè phản bội. Giờ còn bắt tôi chính tay giết ba nữa..... Nước mắt tôi bắt đầu rơi xuống... hay tay tôi buông thõng làm rơi cả thanh kiếm

-Vứt bỏ cảm xúc hoặc vượt qua nó! Chỉ có hai lựa chọn để cậu rời khỏi đây....- Lão cầm thanh kiếm lên đặt vào tay tôi..

Tôi run run cầm lấy. Vứt bỏ hay vượt qua? Đầu óc tôi bắt đầu xáo trộn... Aahhhhhhhhh! Vượt qua! Tôi muốn vượt qua!! Nhưng mà làm sao để làm? Tôi không biết! Nó quá khó! Hay là mình chọn cách dễ hơn nhỉ? Vứt bỏ?... tôi chỉ cần nhắm mắt đâm là xong rồi nhỉ? Haha! Cũng đơn giản mà! Dù gì đây cũng đâu phải ba mình....tôi nắm chặt chuôi kiếm chìa thẳng về phía trước... tay tôi đang run sao?

-H!! Con trai ta! Con làm được mà! - Lão già bỗng chốc nở một nụ cười y hệt ba tôi.

Sao...sao ông ấy biết tôi tên H? Ông là ba tôi thật sao? Chuyện gì vậy? Tôi không hiểu? Tôi cũng không muốn hiểu.... tại sao tôi lại vướng vô đồng bụi nhùi này.....

-AHHHHHHHHHHHHHHH-Tôi ôm đầu khụy xuống đất gào thét.

-Con là đứa mạnh mẽ mà H.....Hự....

Một giọt, hai giọt... máu từ thanh kiếm chảy ra cứ thế rơi xuống đất.... Tôi đâm rồi sao? Cái gì mẫn mẫn ở đầu lưỡi thế? Nước mắt? Tôi đang khóc à?

-Giỏi la...lắm...con trai ta.... con làm được rồi..Khụ khụ..

-IM MÒM!!! ÔNG KHÔNG PHẢI BA TÔI!-Tôi ấn thanh kiếm vào sâu hơn. Hai dòng lệ cứ thế tự động chảy ra.

Tay tôi run run buông chuôi kiếm ra, ngồi bệt xuống đất. Haha! Làm được rồi! Con làm đúng mà! Đúng không ba? Con đang làm tốt phải chứ? Tôi bắt đầu cười hềnh hếch như một thằng điên vậy.... Cái cảm giác này.... thật là sướng quá....

-Cậu hoàn thành thử thách. Xuất sắc. Cậu đã vứt bỏ cảm xúc hoàn toàn. Đây là một kĩ năng cảm yêu cầu người dùng không bị cảm xúc chi phối. 2 ải trước cậu bị cảm xúc điều khiển quá nhiều. Cậu tin tưởng bạn bè, đau khổ vì gia đình. Đó là lý do cậu thất bại. - Ông ta rút thanh kiếm ra quăng xuống đất rồi nói.

-Tôi vượt qua...KHÔNG PHẢI LÀ VỨT BỎ.....-Tôi hét lên cố gắng níu kéo phần “người” của mình.

-Không! Cậu đã vứt bỏ! -Lão lạnh lùng.

-Không! Không!.... tôi không giết ba mình đúng chứ? -Tôi điên cuồng lao đến nắm chặt chân lão ta hỏi.

-Vượt qua cảm xúc....Là thứ đến cả ta còn không làm được. Cậu đã lựa chọn đúng đắn.-Gã ta lắc đầu.

Hai tay tôi buông thõng. Không đúng! Tôi đã vượt qua. Lão già này đang nói vớ vẩn gì vậy? Lừa tôi à? Haha! Hay tôi đâm thêm cái nữa để lão tỉnh ra nhỉ?

-Phần thưởng của cậu là thuật di tâm. Chỉ cần nhìn vào mắt người đối diện và suy nghĩ những gì cậu muốn nói thôi.

-Chỉ vậy thôi sao! Kĩ năng cảm cùi nhĩ- Tôi hồ hững nói. Nước mắt vẫn đang tuôn lũ chã.

-Đó chỉ là mức độ 1. Mức độ 2 cậu có thể gây ảo giác cho đối thủ. Khiến người khác rơi vào ảo mộng phát điên. Mức độ cuối thậm chí còn có thể tẩy não và điều khiển người khác. Tất cả chỉ cần dùng suy nghĩ của cậu. Đây chính là sức mạnh thực sự của kỹ năng cảm.-Lão ta từ tốn khoe khoang kĩ năng của mình.

Tôi chẳng quan tâm cho lắm. Điều tôi muốn làm lúc này chỉ là giết quách lão đi cho đỡ ngứa mắt. Nhưng hình như lão không thể chết....

-Đừng lạm dụng nó. Mức độ 1 thì không sao! Từ mức độ 2 trở lên sẽ khiến cơ thể cậu bị lão hoá dần đấy! Hãy cẩn thận học trò của ta....- Nó rồi lão từ từ biến mất. Hừ! Ai là học trò của ông?.....

.....

Ủng hộ mình bằng cách để lại góp ý cho mình có thêm động lực viết tiếp nhé ^^ Love for all~~.

Bạn đang đọc truyện *MOB-WORLD GAME* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 18: Đệ tử

-Dunkel? Dunkel? Cậu tỉnh rồi sao? Aaaaa! Chị Dyno ơi! Dunkel sống dậy nè!!!! CHỊ DYNÔ ƠI!-Giọng thằng Alen oang oang

Ahhh! Chóng mặt quá! Tôi ôm đầu ngồi dậy.

-Anh tỉnh rồi sao? -Dyno lạng lừng hỏi.

-“Ừm”- Tôi nhìn vô mắt con nhỏ.

-Hả? Hả? Hình như.... tôi mới nghe tiếng ai đó trong đầu! Đừng nói là....- Nhỏ bắt ngờ mặt hoang mang tột độ.

-“Chứ còn ai vô đây nữa?”-Hay nhỉ? Chỉ cần nhìn vô mắt người ta với ý niệm truyền suy nghĩ là được.

-Oaaaa! DUNKELLL! Huhu mình tưởng cậu chết rồi chứ?- thằng Alen ôm lấy tôi nức nở.

-“muốn chết không?”

-Woaaa! Giỏi ghê!! Cậu học được thuật di tâm rồi hả? Mình hông cần đặt tay lên trán luôn nè!- Mắt nó long lanh.

-“Tôi bất tỉnh bao lâu rồi?”-Tôi lắc lắc đầu! Khi thật! Sao nhức đầu thế nhỉ?

-Nửa ngày...- Alen đáp.

-“Sao đồ mấy người rách tuơm thế kia?”-Tôi tò mò. Nhìn bọn nó không khác gì lũ ăn mày.

-Còn dám hỏi? Có biết lúc tàu hoả nhập mã cậu đánh tụi mình lên xuống không hả? Người khác là bị cậu đánh chết rồi đó.- Nó chống nạnh nói.

-“Ừm thôi 2 người về nghỉ ngơi đi! Tôi phải đi rồi.”- Tôi phui quần đứng dậy.

-Không ăn sao? -Mặt thằng Alen xị xuống.

im lặng

Tôi chợt nhớ về bữa tiệc thử thách của ông già tự xưng là “Thánh” kia. Có thể nó chỉ là ảo giác do ông tạo nên, nhưng biết đâu đây...

-Thôi chị Dyno về đi nha! Bọn em phải đi rồi! -Alen cười. Nó không về cùng Dyno sao?

-“Ồ lại đi! Tôi đi một mình cũng được. Hôm nay tôi chịu ơn hai người rồi.”

-Suyt! Mình có chuyện muốn nhờ cậu!-Nó thì thầm vào tai tôi.

-Chị biết rồi! -Nói rồi con nhỏ phui đít quay đi. Có vẻ nó cũng không quan tâm lắm.

Chờ bóng con nhỏ khuất hẳn thì thằng Alen mới ngoài.

-Dunkel! Cậu có thể chỉ cho mình biết làm sao để mạnh như cậu được không? Cậu cũng chỉ là Hắc kiếm sĩ bình thường thôi tại sao có thể đạt được sức mạnh như vậy?- Nhìn mặt nó có vẻ nghiêm túc.

-“Tại sao tôi phải nói cho cậu?”- Tôi nheo mắt.

-Ừ nhỉ? Nhưng cậu có thể giúp mình được không? Mình cần mạnh hơn nữa.- Nó bắt đầu deep.

-“Lý do?”

-Thì... cũng không có gì để giấu! Như mình được biết thì Hoà quốc đang nhắm nhe ý định xâm chiếm Lôi quốc. Cậu biết đó! Lôi quốc là một quốc gia trung gian cung cấp vũ khí nên lực lượng quân đội rất yếu! Họ muốn chiếm lấy những kĩ thuật chế tạo của quốc gia mình! Với sức mạnh này e rằng... mình không thể cứu vương quốc mất.-Mặt nó thoáng buồn.

-“Hiểu! Tôi được lợi gì?”- Tôi khoanh tay hỏi.

-Hả? Thì...mình không có gì cả! Nhưng mà...nếu trong khả năng mình sẽ cố gắng trả công cho cậu. -Mặt nó xị xuống.

-“Cậu có sợ chết không? Đi với tôi cậu có thể chết bất cứ lúc nào.”-Tôi thẳng thắn.

-Ai chả sợ! Nhưng mà... sống để nhìn quốc gia mình làm nô lệ cũng khác gì chết đâu! -Nó cúi đầu cười nhạt.

-“Hiểu! Giờ về thôi! Mai chúng ta luyện tập. Còn lương bổng tôi sẽ nghĩ sau! Chuẩn bị tinh thần đi! Sẽ khắc nghiệt đấy.”-Tôi cảnh báo.

-Vâng thưa sư phụ! Hehe!- nó chấp tay nói to.

-“Gọi tôi là Dunkel.”- Cái móc sư phụ nghe nó ón quá.

.....

-Đây là nơi ở của chúng ta sao? - Nó há hốc mồm.

-“Ừm! Đây là chỗ ở cũ của tôi! 2 hôm trước tôi có ghé qua đây đặt giấy dịch chuyển rồi! Không tệ chứ?”

-Quá tệ là đằng khác! Eo ôi! Sao cậu có thể ngủ trong cái hang rần này vậy? Ahhhhh! Hôi quá!- Nó bịt mũi.

-“Ra ngoài ngủ.”-Tôi xua tay đuổi nó.

-Hi đùa đùa! Mà sao cậu không thuê nhà trọ?- Thằng này khinh chỗ ở tôi hơi nhiều rồi đấy! Muốn cho nó cuốn gói đi ghê.

-“Quen rồi! Chịu khó đi!”- Tôi dán vô tay nó <*bùa luân hồi>.

(*bùa luân hồi: Dùng để dịch chuyển đến vị trí đánh dấu bởi giấy dịch chuyển. Mỗi người chỉ được phép dán 1 lá bùa duy nhất.)

-Huhu! Để mình đi dọn dẹp lại! Nghĩ sao thế này mà ngủ được trời?-Nó tiu hui.

-“Tôi ra kiểm cái gì ăn! À mà cậu biết đánh lừa không?”

-Biết chứ! Dễ mà! Đừng nói cậu không biết nhá?-Nó nheo nhìn tôi.

-“Đương nhiên là biết rồi! Hỏi cho chắc thôi! Dọn nhà đi! Tôi về mà vẫn như cũ ra là ngoài ngủ đó!-Tôi đỏ mặt dọa nó cho bớt què.

-Góm! Biết rồi! Khổ quá!-Nó bĩu môi.

Chỉ chờ có thế, tôi phóng một mạch vô rừng. Ở lại nó đâm hơi tói chết mất.

.....

Loanh quanh một lúc thì tôi cũng vác được 1 con nai về. To như thế này thì phải ăn cả tuần mất. Giá mà có cái tủ lạnh nhỉ?

-Về rồi sao? Woaaa con nai to thế?-Nó há hốc mồm.

Tôi quăng con nai xuống đất. Khiếp! Muốn trọ cả vai.

-“Dọn xong chưa?”

-Ten ten! Hơi bị chuẩn luôn.- Nó lắc lắc tay vô cái hang ra vẻ tự hào lắm.

Tôi bước vào trong xem thử có gì mà mặt nó vênh lên vậy?..... Quaoooooo! Thằng quỷ này nhìn gay gay vậy mà cũng nam công gia chánh phết. Xác rần trong hang đã được dọn sạch, cái giường đá thì lót rom cần thận. Không hiểu sao nó còn kê được cái bàn với vài cái ghế bằng đá vô nữa. Nó đào đâu ra thế nhỉ?... Điều khiến tôi ngạc nhiên nữa đó là quả thiên thạch giữa hang được nó đẽo thành hình con rần tuyệt đẹp... thằng khi này làm sao hay thế? Lỗ hồng trên trần thì được lấy đá bịt kín lại. Chưa kể nó còn làm kệ tủ, một cái giường đá mới, lò sưởi, trang trí, bla bla... Nó chung giờ cái hang rần hôi hám của tôi giờ không khác gì một nhà trọ sang trọng cả.

-Bất ngờ chứ? Haha!!- Nó vênh mồm lên trời cười lớn.

-“Làm sao?...Làm sao cậu làm được?”-Lần đầu tiên tôi phải há hốc mồm như vậy.

-Nhờ quả thiên thạch to đùng này nè! Nó lớn đến nỗi mình còn dư đá để lót lỗ hồng trên trần luôn đó.

-“Ý là...tại sao...cậu có thể đẽo mấy thứ bằng đá nhanh như vậy được? Chưa kể nó nhìn cũng không tệ!”- Lâu lâu tôi mới khen một người dữ thế.

-Xời! Mấy thứ này ở Lôi quốc là bình thường! Kỹ thuật đặc biệt cha truyền con nối đó! -Nó tự hào. Cũng đúng! Quốc gia nó chế tạo vũ khí, đồ đạc cho mọi nước mà. Nhưng mà thế này thì hẳn người dân ở đó cũng “kinh khủng” lắm.

-“Đừng nói mấy cái này một mình cậu làm nhé?”-Tôi vẫn chưa tin vào mắt mình.

-Chứ ai nữa? À mà có cả “anh chàng” này nữa.-Nó rút thanh Lôi kiếm ra.

Tôi không còn biết nói gì nữa! Nó là quái vật rồi! Nếu mà ở ngoài đời chắc nó thủ khoa trường ĐH xây dựng mất.

-Thôi! Tắm rửa đi! Để con nai đó mình xử cho.-Nó nháy mắt.

Tôi yên tâm giao cho nó, nhìn thế này là đủ biết rồi. Tôi không cần bận tâm nữa. Có vẻ đưa nó theo cũng hợp lý phết.

-“Phong hoá.”

-Hà cái gì vậy? -Nó ngo ngắc nhìn vô tảng băng tôi mới tạo ra trong góc.

-“Còn thừa thịt thì nhét vô đó để bảo quản. Ở Ardicate người ta gọi nó là tủ lạnh.”- Tôi từ tốn nói.

-Tủ lạnh?- Mặt nó vẫn ngu.

-“Nói chung nó là cái tủ chứa hơi lạnh để bảo quản đồ ăn!”- Tôi vỗ trán nó. Cũng không trách được. NPC sống trong thế giới này thì sao biết mấy cái đó được.

-Woa! Hay nhỉ? Về Lôi quốc mình sẽ chỉ cho ba!- Nó tung tăng chạy lại nghịch cái tủ lạnh bằng băng tôi mới làm.

-Nó làm bằng băng nhỉ? Không sợ bị tan thành nước sao?- thằng quý sẫm soi.

-“Băng vĩnh cửu.”-Tôi ngán ngẩm đáp.

-Ồ quên! Cậu tạo ra nó bằng Băng kiếm mà! Thế thì khó mà bắt chước đây.-Nó vẫn nghịch cái tủ như thằng trẻ con vậy.

-“Thôi tôi đi tắm đây...”

Tôi kệ cứ cho nó nghịch, xú về mà không có gì ăn là cho mày ra đường ngủ. Tôi quay đầu ra cái hồ sau hang tắm..

.....

-Dunkel nè! Sao cậu cứ phải quay người lại thế? Không muốn mình thấy mặt sao?- Nó khó chịu hỏi.

im lặng

-A! Đúng rồi! Lời nguyện cái sẹo trên mặt cậu.- Thì ra nó vẫn tin cái lời xạo sự đó của tôi.

-À mà Knight là những người như thế nào?- Nó vừa cắn cái đuôi nai nhồm nhoàm vừa hỏi.

-“Bình thường”. - Tôi trùm cái khăn vô quay lại nhìn nó trả lời, miệng thì vẫn đang nhóp nhép miếng thịt. Thằng khi này nấu ăn ngon phết đấy! Nó kiếm đâu ra gia vị thế nhỉ?

-Mình nghe ba kể lại họ là người cứu thế giới khỏi ác ma! Lúc đầu không tin đâu! Nhưng thấy cậu đánh con thú hộ quái thì mình mới bắt đầu hiểu Knight mạnh như thế nào!- Mặt nó long lanh.

-“Không phải ai cũng thế đâu! Cậu bây giờ còn mạnh hơn họ đấy.”- Tôi ung dung đáp

-Thật á? Sao kì vậy? Cậu mạnh vậy mà!- Nó ngừng ăn quay qua tôi hỏi.

im lặng-Tôi không đáp quay đầu lại tiếp tục ăn.

Tôi cũng đang lo đấy! Bọn họ sợ hãi không dám tìm kiếm sức mạnh. Cứ ru rú trong cái tư tưởng an toàn của tên Dool đó thì đến khi nào mới tìm được đường rời khỏi đây.

-À mà mai chúng ta tập gì thế?- Nó lại hỏi. Sao hỏi lăm thế? Để bố ăn tử tế không được à?

-“Mai rồi biết! Khó khăn hơn đánh thú hộ nhiều đó.”- Tôi khó chịu.

-huhu! Thiệt à? Không sao! Mình sẽ làm được mà!- Nó đưa ngón cái ra đầy quyết tâm làm tôi bật cười.

Nói chứ chắc mai phải về Ardicate kiểm nhiệm vụ gì cho nó làm tìm ít trang bị! Ngoài Lôi kiếm ra nhìn nó thảm quá.

.....

Chapter 19 (spoil nhẹ).

-Cậu...sao tôi thấy cậu quen quen nhỉ? Có phải là người cứu tôi không?- Synda nhìn tôi nghi hoặc.

.....

Bạn đang đọc truyện *MOB-WORLD GAME* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Chương 19: Xin lỗi mọi người

Huhu so đi mọi người nha! Do thứ 2 mình thi đại học rồi nên xin phép mọi người mình ngưng viết chap tới thứ 4 hen! Mình sẽ cố gắng viết bù sau ă!!
LOVE FOR ALL~~~

Bạn đang đọc truyện *MOB-WORLD GAME* được tài miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tài miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 20: Thời khắc trình diễn

Oaaaa! Xin lỗi mọi người nhiiu nha TT. Do tác bận thi nên hông viết đủ chap cho mọi người đọc được TT. Tác hứa sau này sẽ viết đều nha! Thks mọi người... LOVE FOR ALL~~.

Chapter 19: Thời khắc trình diễn.

-“Giới thiệu với cậu... đây là Ardicate!!!”- Tôi nhìn vô mắt nhóc Alen.

Khung cảnh tuyệt mỹ hiện lên phía sau suối hồi sinh khiến nhóc há hốc mồm nói không nên lời...

-A..Ar..Ardicate đây sao?-Nó lắp bắp.

-Yoo...2 anh bạn mới đi làm nhiệm vụ về hả?- 1 ông cao to lực lưỡng giờ tay chào tụi tôi thân thiện.

Có vẻ mọi thứ đều đã khác so với lúc tôi đến đây lần đầu tiên. Những căn nhà nhỏ bằng gạch đã được xây dựng. Nhiều toà nhà lớn có treo cờ riêng của mỗi Clan khác nhau. Chợ thì tấp nập hơn, nhiều khu bày bán những trang bị, món đồ do quái rơi ra. Có vẻ mọi người dần dần chấp nhận cuộc sống ở đây rồi.

-Tuyệt quá Dunkel!!! Mình không ngờ Ardicate lại đẹp đến vậy!!- Alen vẫn chưa thôi há hốc mồm.

-“Đừng tỏ ra bất ngờ thế! Đi theo tôi”- Tôi hồ hững bước đi làm thẳng nhỏ cuống quýt chạy theo.

-Sao một chỗ tuyệt như thế này mà cậu không ở lại chọn hang rắn thế?- Nó vừa leo đèo phía sau vừa hỏi.

-“Thích thì vô đây mà ở!”- Tôi cáu bẳn. Hỏi gì hỏi lăm thế không biết?

-Èo!! Thôi mà T.T nóng tính thế. -Nó tiu nghỉu.

Tôi im lặng dắt nó đến khu mission. Ở đây vẫn vậy. Vẫn là bảng nhiệm vụ chung giữa phòng, phía quầy bà chị NPC Linda vẫn đứng đó. Điều thay đổi duy nhất có lẽ là nhiệm vụ đã nhiều hơn lúc trước và phần thưởng cao hơn mà thôi.

-“Lại cái bảng đó xem thử có thứ nào thú vị không rồi chúng ta đi làm”- Tôi chỉ vô bảng nhiệm vụ chung.

-Ok!!- Nó đưa tay tuân lệnh.

Tôi mặc kệ nó tròn xoe mắt ở bảng nhiệm vụ. Thử lướt quanh một vòng xem có gì hay ho không. Hừm... có một cầu thang lên lầu à? Sao trước giờ mình không để ý nhỉ?.... tôi chậm chậm bước lên trên. Một loạt những bảng lớn nhỏ dần hiện ra. Đây là... danh sách boss theo từng level sao? Woaaa! Cái này hay nha. Tại sao tôi không biết nó sớm hơn nhỉ? Xem nào...

+Gấu bóng đêm: level 40. Độ khó:C... Vật phẩm: áo choàng da đen (Hắc kiếm sĩ), ản ma kiếm (Hắc kiếm sĩ),...

+Đại sói lang: level:50. Độ khó:B... Vật phẩm: thiết giáp (Kị sĩ), Quang dạ kiếm (Kị sĩ),....

- Linh hồn tử binh: level:65. Độ khó:A... Vật phẩm: Áo Merlin (Pháp sư), Quả cầu Merlin (Pháp sư),...

Hmmm! Có vẻ ở đây toàn là boss khủng thôi, mấy con boss tầm phào không được liệt kê thì phải? Ít có con boss nào rơi đồ Hắc kiếm sĩ xin xin tí sao?...À! Hình như cuối bảng,...

+Hắc hoá long: Level 90. Độ khó:S+. Vật phẩm Hắc kiếm (Hắc kiếm sĩ), Áo vảy Hắc Long, 30 hắc thạch, Mất rồng, vuốt rồng,....

Trời ơi...con boss này khủng vậy. Mình có thắng nổi không nhỉ? Có vẻ khó đây! Mà trang bị nó rơi ra toàn hàng cấp S siêu hiếm. Khó kiếm lòng quá.

-Người trên gác xuống đây đi! Những thứ trên đó tốt nhất chúng ta không nên đụng vô. - Một giọng nữ cứng rắn vang lên.

Tưởng ai xa lạ, thì ra là cô nàng Synda- idol quốc dân đây mà. Tôi đứng dưng mặc kệ lời ả tiếp tục xem boss. Hình như cuối bảng có một con boss khá lạ tôi chưa kịp xem

+Thần băng giá. Level 120. Vật phẩm công th....

Xoẹt...phập....

Một mũi tên xé gió xẹt ngang qua mặt, cảm thấy vô tầm băng khiến tôi không kịp đọc hết thông tin.... tôi quay xuống với vẻ mặt khó chịu thì thấy nhỏ đang giương cung chuẩn bị bắn mũi thứ 2.

-Tôi cảnh cáo lần cuối. Rời khỏi đó trước khi tôi dùng biện pháp mạnh. Chúng ta không được có tư tưởng đụng vô những thứ đấy.

Haizz, sao trên stream thì dễ thương lắm mà vô đây khó tính thế nhỉ? Tôi nhìn nhỏ bực dọc.

-“Chỉ là xem qua thôi không được sao?”-Tôi trừng mắt.

-Hử...anh...anh vừa nói sao?- Con nhỏ ngó ngó xung quanh để chắc chắn giọng vừa rồi là của tôi.

-“Không phải nói mà là truyền suy nghĩ.”- tôi ngắn gọn.

-Nói chung là không được! Mời anh xuống cho. Chúng ta có những nhiệm vụ phù hợp cấp đ....Anh....level 65 rồi sao?- Nhỏ há hốc mồm.

Cũng phải, theo mặt bảng chung tôi quan sát này giờ thì level trung bình ở đây tầm 40-45. Riêng con nhỏ này level 54 thì cũng được đánh giá là cao rồi. Bỗng dưng thấy một đứa 65 thì bất ngờ cũng phải.

Tôi lặng lẽ bước xuống. Lần sau tôi sẽ xem kĩ hơn về con boss đó. Tại sao có một sinh vật vượt qua được level max 100 nhỉ?

-“Đi thôi Alen!”- Tôi đập vai thằng Alen mặc kệ cái khuôn mặt ghê tởm ra chưa hiểu chuyện gì của nó.

-Khoan đã!!- Synda kéo tôi lại.

Tôi khựng lại liếc mắt nhìn nhỏ.

-Anh...sao tôi thấy anh quen quen nhỉ? Có phải là người cứu tôi không?- nhỏ nhìn tôi nghi hoặc.

-“Lộn người rồi!”

-Nhưng...sao lộn được?- Nhỏ nheo mắt.

-Là sao??? Ai đó giải thích cho tui hiểu chuyện gì xảy ra được không?- Thằng Alen mặt ngu ra.

-“Không phải chuyện của cậu! Tìm được nhiệm vụ nào phù hợp chưa?”-Tôi trừng mắt nhìn nó.

-Hả? Nhiệm vụ á? Thì.... toàn mấy nhiệm vụ chán ồm mình không muốn làm mấy he he!- nó lễ lười cười.

-“Vậy thôi chúng ta về!”

-Đi chơi xù đi rồi về!! Oaaaaa!- nó lại làm cái mặt cún con.

Tôi lắc đầu ngán ngẩm. Có gì ở đây mà chơi cơ chứ? Mà nó nói cũng đúng! Mấy nhiệm vụ chung này kiếm đồ xịn cũng khó.

-Nhiệm vụ sao? Có muốn làm chung với tui không?- Nhỏ Synda bắt chọt đề nghị.

-Sao sao? Có gì hay ho không chị hai?- mắt thằng Alen sáng rực lên.

-Thì clan bọn tôi chuẩn bị đi đánh bầy gobin ở làng người lùn. Nhiệm vụ này khá khó do bọn chúng đông lắm.

-“tôi được gì?”- Tôi nheo mắt.

-Lượng vàng do bán sừng gobin khá lớn. Nếu may mắn cậu sẽ được bùa tinh hoa để cường hoá vũ khí.-Nhỏ từ tốn đáp.

-“Khi nào bắt đầu?”

-Chúng tôi chuẩn bị đi đây. Khoảng 15p nữa sau khi tập trung đủ thành viên clan. Nếu cậu muốn giúp có thể đến cổng nhà thờ. Nhiệm vụ khá nguy hiểm nên cậu không muốn thì không đi cũng được.- Synda cẩn thận nhắc nhở

-“Được thôi! Bọn tôi sẽ đi với điều kiện...”- Tôi mập mờ.

-Điều kiện?- Nhỏ rướn mắt khó hiểu.

-“Đừng làm vương chân.”- Tôi lạnh lùng đáp rồi đập vai thằng Alen đi ra ngoài.

Hừ! Lũ này muốn chết hay sao mà đòi đi đánh goblin vậy? Tôi còn tưởng chúng toàn mấy đứa tham sống sợ chết cơ chứ. Goblin là một quần thể tầm 20000 ngàn con level 30. Nếu xui xẻo có thể đạt con số lớn hơn. Trong bản beta thì đây là một sự kiện để người chơi cày level với lấy vàng. Toàn sever tập hợp vẫn chưa giết được hết bọn này. Một clan sao có thể cơ chứ? Đến tôi còn không tự tin có thể xóa sổ được toàn bộ.

-Minh đi đâu vậy Dunkel?-Alen kéo áo tôi.

-“Nhà thờ.”

-Cậu tính giúp thật sao? Minh tưởng cậu không hứng thú.- Nó nhìn tôi bằng ánh mắt khó hiểu.

-“Dù gì thì bọn họ còn có ích cho sau này! Họ chưa được phép chết. Thời điểm này chết là hết.”- Tôi suy tư đáp.

Đi được một lúc thì tôi gặp một đám người mặc đồng phục đỏ trắng, trên ngực có 2 cây thánh giá đặt chéo nhau đang xông xáo trước cổng nhà thờ. Có lẽ đây là Clan của nhà Synda. Ngoài ra còn mấy đồng phục khác nhưng chỉ lướt choắt được vài trăm người. Nếu tôi dự đoán không nhầm thì lực lượng ở đây có thể lên đến 4 5 ngàn. Cũng khá ổn. Vậy mà tôi tưởng có mỗi Clan của Synda tham gia thôi chứ.

-Hey! 2 chàng trai muốn nhập hội sao?- Một ông tóc bạc bước đến đập vai tụi tôi.

-Đúng rồi! Mấy anh đi đánh goblin đúng không?- thằng Alen cười thân thiện.

-Ừ! Nguy hiểm đấy! Mấy chú chắc chưa?- mặt ông căng thẳng.

-Hihi! Không sao mà.- nụ cười của thằng Alen đúng là có tác dụng xoa tan căng thẳng hữu hiệu thật. Ông anh kia phút chốc vui vẻ trở lại.

Đứng gần cổng được một lúc thì nhà Synda và.... Dool đến. Họ tiến thẳng lên bực nhà thờ. Herher! Tên Dool này cũng bánh bầy. Level tận 59 rồi cơ à?

-Mọi người yên lặng nghe tôi nói.- Dool đồng dạng dang tay nói lớn.

Không khí bỗng chốc im lặng tập trung đến đáng nể. Công nhận tiếng nói của hắn cũng có trọng lượng ra phết. Dù gì cũng là idol của tôi một thời mà.

-Đây là một nhiệm vụ quan trọng hẳn ai cũng biết. Chúng ta phải chiến đấu hết sức mình, không phép được lơ là. Sau đợt này chúng ta sẽ có một lượng lớn vàng và kinh nghiệm để phát triển cộng đồng Ardicate...nếu thành công nhưng.... Một lần nữa tôi nhắc lại, nhiệm vụ lần này rất nguy hiểm. Ai không muốn tham gia có thể đi về vẫn còn kịp.- Anh ta nói bằng một giọng chỉ huy đầy quyền uy.

Tất cả đều đứng yên, không nhúc nhích. Hình như không ai muốn rời cuộc chơi thì phải?

-Tốt lắm! Tôi xin cảm ơn mọi người một cách chân thành nhất! Nhưng an toàn vẫn trên hết. Trong cuộc chiến nếu ai đó hết HP hoặc bình máu còn ít, BUỘC PHẢI BỎ CHẠY. Đây là mệnh lệnh. Tôi không muốn mất bất cứ ai trong những người ở đây. MỌI NGƯỜI CÓ ĐỒNG Ý KHÔNG?- Dool hét lớn.

-ĐỒNG Ý! ĐỒNG Ý! ĐỒNG Ý.....- tất cả đều đồng dạng nói to. Sĩ khí chiến đấu trong họ phút chốc tăng vọt.

Tôi nhếch miệng cười. Hờ, tên này cũng có khiếu lãnh đạo đấy. Coi như tạm tin tưởng vậy.

.....

Sau 10 phút dịch chuyển thì bọn tôi đã có mặt trước cổng làng người lùn. Trong lúc đi tôi nghĩ ra một chiến thuật, nhưng không biết mấy tên ngu ngốc này có đồng ý hay không?

-“Synda! Nói Dool trước khi vào trận chiến kêu mọi người đứng lùi ra phía sau 500m. Tôi và Alen sẽ lên trước.”

-Hả? Tại sao? Không được! Nguy hiểm lắm. -Nhỏ lắc đầu nguây nguẩy.

-“Yên tâm! Chúng ta sẽ mất người nếu chỉ lao vô và đánh. Đó là điều chắc chắn.”

-Nhưng....

-“Cứ làm đi! Bọn tôi không chết được đâu. Nếu chết thì mấy người cứ làm theo cách cũ chả ảnh hưởng gì.”- Tôi thuyết phục.

-Thôi được rồi. Nhớ rằng có bất cứ chuyện gì bất thường chúng tôi sẽ lao vô ngay đấy.- Nhỏ thờ dài.

Sau một lúc nhỏ trình bày thì lão Dool quay qua nhìn tôi bằng ánh mắt nghi ngờ kiểu: “thằng quần này là cái gì mà dám bố lão thế?”

-“Yên tâm. Cứ làm vậy đi nếu không muốn mất người.”- Tôi nhìn vô mắt ông.

Đúng như tôi dự đoán, ông bắt đầu nhìn lia lịa xung quanh xem ai vừa nói. Sau khi nhìn chán thì lại quay mặt nhìn tôi với ánh mắt bất ngờ. Có lẽ ông cũng dần hiểu sức mạnh của tôi rồi đấy.

-Synda! Thông báo mọi người làm theo ý cậu ta!- Lão quay qua Synda nói.

-Anh chắc chứ?- Mặt nhỏ ngạc nhiên.

-Dù gì cũng nên thử. Có gì bất trắc chúng ta vẫn sẽ lao vô như bình thường.- Sáng suốt đấy.

Nhỏ Synda ngờ ngợ vực vực nhưng vẫn quay xuống mọi người thông báo. Những tiếng xì xào bắt đầu nổ ra. Đầu đó tiếng chửi, tiếng trách móc, lo lắng phát ra không ngừng. Cứ bàn tán đi. Rồi mấy người sẽ thấy.

-“Alen... nhớ kế hoạch chứ?”- Tôi quay qua hỏi lại lần nữa cho chắc ăn. Nó quên một cái là ăn cám luôn.

-Yên tâm yên tâm! Hehe!- Nó lại là lưỡi cười. Cái tính vô tư của nó nhiều lúc cũng khiến tôi an tâm.

Xa xa bọn Gobin dần dần lộ dạng, khói bụi từ những bước chạy của chúng xám ngịt một vùng trời.

-Mọi người mau lùi lại như kế hoạch.- Dool hét lớn.

-2 người! Nhớ cẩn thận!- ông nhìn bọn tôi dặn dò.

Quay qua nhỏ Synda thì nó cũng đang cắn ngón tay lo lắng không khác gì ông. Hmm! Drama ướt át quá đấy. Ngồi yên đó chờ tin vui đi nhé lũ người “an toàn”.

Tôi rút 2 thanh Ân ma và Băng kiếm ra rồi quay qua thằng Alen.

-“Alen. Đến lượt chúng ta rồi đó. Sẵn sàng chưa?”- tôi nhìn vô nó tin tưởng.

-Hehe! Trò này vui đấy...- Nó bẻ tay răng rắc rồi xách Lôi kiếm lên.

-“Vậy thì....Lên thôi.....”

.....

Chapter 20 (spoil):

-Mọi người.... vào tư thế chuẩn bị chiến đấu.... Kế hoạch đang theo chiều hướng không tốt....-Dool đặt tay vô kiếm quay ra sau thông báo...

Bạn đang đọc truyện *MOB-WORLD GAME* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 21: Trình diễn

Có lẽ 10 phút đã gần trôi qua, số lượng Gobin chết dưới hàng rào là khá khiêm tốn so với số lượng tổng thể của chúng nhưng mà.... Lôi ngục của Alen đã gần như ép toàn bộ Gobin vô một chỗ. Đó chính là điều quan trọng trong kế hoạch của tôi. Những tia sét dần dần mờ đi. Có lẽ đây là dấu hiệu cho thấy kỹ năng của Alen đang mất đi hiệu lực.

-1 phút nữa Lôi ngục sẽ hết tác dụng. Mình đoán Gobin đã dồn vào hết rồi đấy.

-“Được rồi! Lui ra đi!”- tôi gạt đầu rồi đưa mắt <đánh dấu> nó. Tôi không muốn lặp lại sai lầm giống lúc đi lấy Băng kiếm.

-Lượt của cậu. Mình nhường đất diễn đấy.- Nói rồi nó dứt kiếm vô chuỗi.

Tôi khẽ đưa tay phải chỉnh lại cái khăn bịt mặt, tay trái giơ cao Băng kiếm lên chĩa về phía bọn Gobin. Hàng rào mỗi lúc một mờ đi. Phải thật tập trung mới được, với số lượng đông như thế này chỉ cần chậm 1s thôi tôi cũng có thể bị chúng lao vô giẫm nát.

Hàng ngàn tia sét từ những đám mây đánh thẳng vào mấy tầng băng làm nó vỡ vụn. Lần này thì tới tôi há hốc mồm. Tại sao nó có một kĩ năng mạnh như vậy lại không thấy sử dụng nhỉ? Mặc dù phạm vi không rộng nhưng những đám mây có thể di chuyển và sát thương cực kì lớn.

“Chúc mừng bạn nhận được ,< 4231000 vàng>

Chúc mừng bạn đã lên level 67”- tin nhắn hệ thống gửi tới tôi.

-“Sao...sao cậu phá hủy được?”- Tôi lắp bắp.

-Haha! Luồng điện trong Lôi kiếm mang nhiệt độ cao hơn cả lửa Thánh mà. -Nó chống nạnh cười.

Thằng quỷ này, thực sự nó chứa trong mình nguồn sức mạnh mà tôi vẫn chưa lường tới được.

-Khoan đã....Dun....Dunkel....-Thằng Alen bỗng kéo áo tôi lắp bắp.

-“Sao?”

-Nhìn kìa....- Nó giờ tay chỉ về lũ Gobin vừa bị tiêu diệt.

Tôi hướng mắt nhìn theo, có gì mà nó phải hoảng hốt thế nhỉ?

H...hả? Ch...chuyện gì vậy? Xác của 20000 con Gobin đang dần dần ghép lại rồi di chuyển như những xác sống.

“Gobin, HP:0”

Mẹ kiếp!! Tôi hiểu rồi. Mọi việc diễn ra y chang lúc con Thủ hộ quái sống dậy. Chắc chắn! Chắc chắn là tên áo đen hôm đó đang điều khiển lũ này. Hắn ở đâu? thằng khốn chỉ giới núp sau lưng xác chết ấy?

.....

-Mọi người.... vào tư thế chuẩn bị chiến đấu..... Kế hoạch đang theo chiều hướng không tốt....-Dool đặt tay vô kiếm quay ra sau thông báo...

Những tiếng xôn xao bắt đầu vang lên, đội hình phía sau lưng tôi dần trở nên lộn xộn. Hừ! Đúng là lũ vô tích sự. Lúc bắt đầu thì to mồm lắm. Gặp tí chuyện đã nháo nhào lên rồi.

-“Alen! Lôi ngục còn sử dụng được không?”- Tôi nhấn mặt quay qua hỏi nó.

-Không được. -Mặt nó lại vô mood tập trung boy.

-“Biết phải làm gì rồi chứ?”- Tôi nheo mắt.

-Còn phải hỏi?

Chỉ cần có thể, 2 đứa tôi gật đầu nhìn nhau rồi phóng thẳng lên phía trước chém giết. Lũ người đằng sau cũng dần bình tĩnh lại lao lên hỗ trợ. Phút chốc 2 bên lao vô nhau tạo thành một cuộc hỗn chiến ngoài kế hoạch.

-“Băng hoá”

Tôi ghim một loạt mũi tên băng băng vô người bọn Gobin.

-Lôi giăng.

Alen cũng chiến đấu miệt mài. Những tên yếu đuối khác cũng liên tục sử dụng kỹ năng kém cỏi của mình. Nhưng mà... mọi cố gắng đều vô ích. Lũ gobin đã đông thì chớ nay lại còn bất tử. Chúng tôi có cố gắng bao nhiêu thì kết quả nhận lại cũng chỉ là thanh mana và thanh HP tụt dần theo công sức ấy mà thôi. Mẹ kiếp! Tên khốn điều khiển xác chết đang đứng ở đâu vậy? Giá mà còn sử dụng được nhỉ? Chết mấy tên vô dụng này có sao đâu? Nhưng mà Alen nó cũng sẽ không chịu được mất.

-NANA! Hồi máu cho mình! Mình chết mất.....”xoẹt”...Áaaaa.-Những tiếng gào thét cầu xin đồng đội cứu giúp vang lên.

-Đưa bình máu cho tôi mau lên.....

-Không được bình máu cuối.....”xoẹt”.....hự....

Nhìn lũ thảm hại ấy mà xem. Chúng bây giờ sẵn sàng chém giết nhau để giữ lại mạng sống cho mình.

“Sụt...sụt”

Tôi đâm thẳng vô bụng 2 con Gobin có ý định đánh lén rồi quay qua hỏi Alen.

-“Trụ được chứ?”

-Được! Nhưng mà mọi người....-Nó quệt mồ hôi nhìn xung quanh ánh mắt đầy buồn bã.

-“Máu này... uống đi! Cậu còn nửa thanh thôi đó!”-Tôi quăng bình máu cho Alen.

-Cảm ơn.

Nó bật bình máu ra, chưa kịp đưa lên miệng thì...

-MÁU!!! Cho tôi MÁU!! Cứu với...tôi sắp chết rồi...khụ....-Một tên lê lét ôm lấy chân Alen cầu xin.

-Đây....Uống đi.....”SỰT”.....

Tôi cầm thẳng thanh Ân ma vô đầu tên vô dụng đấy! Máu từ vết đâm phụt ra đổ một mảng lớn trên mặt Alen.

-Tại...tại sao? Tại sao cậu lại giết anh ta?- Alen ngược khuôn mặt vô hồn lên nhìn tôi. Tay nó còn run run ôm cái xác.

-“Cuộc chiến. Người vô dụng sẽ chết đầu tiên.” -Tôi lạnh lùng nói rồi quay sang chém ngã một con Gobin bên cạnh.

-Nhưng mà....

-“Tập trung đi! Nếu không muốn chết”....

Tôi vùng kiếm, tạo băng điên cuồng nhưng mà...vô vọng vẫn hoàn vô vọng. Tiếng la ó, khóc thét tang thương vang lên khắp nơi. Dool thì ráo riết thông báo rút lui nhưng hoàn toàn là không thể. Chúng tôi đã bị bao vây rồi.

-“Alen! Chạy đi! Tìm mọi cách thoát khỏi đây! Tôi tin cậu sẽ chạy được”- Tôi chém 2 phát vô một con Gobin làm nó cụt tay rồi quay qua dặn Alen.

-Không được! Mình sẽ không đi! Mọi người và cậu vẫn đang chiến đấu mà cậu bắt mình bỏ chạy sao? -Nó lấy ngón tay quệt vết máu dính ở khoé miệng rồi nói.

-“Tôi sẽ không chết! Nhưng tất cả sẽ chết.”

-Cậu tính làm gì?-Nó nhăn mặt hỏi.

Tôi nhếch mép cười. Đúng vậy! Chỉ còn cách đó thôi. Tôi không tin chúng vẫn bắt từ được khi mà đồng xác vô hồn này bị đốt thành tro dưới ngọn lửa của Hắc thạch. Nói đúng hơn là...

-“Huỷ diệt tất cả.”

.....

Chapter 21:(Spoil)

-Lấy được Băng kiếm về chưa?- Một giọng nói ồm ồm bí hiểm vang lên.

-Ngài yên tâm. Không sớm thì muộn 2 thanh kiếm đấy cũng về tay ta mà thôi.-Một tên mặc áo trùm đầu ngoan ngoãn quỳ xuống nói.

-Tốt lắm. Cừ người mau chóng tìm cả Hắc kiếm về càng nhanh càng tốt cho ta....

Bạn đang đọc truyện *MOB-WORLD GAME* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 22: Những người bí ẩn

in lỗi mọi người nha!! Huhu! Hôm nay tác bận lo giấy tờ các thứ nên hơi lu bu viết chap hơi trễ!!! Mọi người thông cảm cho tác với nhaaaa... LOVE FOR ALL~~

Chapter 21: Những người bí ẩn.

-Cậu tính làm gì?- Alen nhăn mặt hỏi.

Hờ! Làm gì ư? Tôi nhếch mép cười.

-“Huỷ diệt tất cả”.

-Khoan...là...là sao?- Nó áp úng... có vẻ như nó nhận ra được điều gì đó bất ổn ở tôi.

-“Cậu không cần biết.”- Tôi đá vô một con Gobin rồi lạnh lùng nói.

-Đừng...đừng nói là... cậu muốn làm giống trận chiến Hoà quốc nhé?- Mặt nó nhăn nhó.

im lặng

-Dù không biết nó là gì nhưng mình sẽ không để cậu làm thế!!- Alen kiên định.

Mẹ kiếp! Thằng khi này làm tôi mất thời gian quá. Cứ tiếp tục nhây thì khéo không đủ mana thi triển Hắc thạch mắt.

-“Nói nhiều quá! Cứ đi đi! Chẳng phải giữ được mạng sống của cậu là quá đủ rồi sao? Nhìn lũ kém cỏi thối nát xung quanh cậu đi! Chúng chém giết nhau vì từng lọ mana, từng lọ máu đấy! Thứ cần bả đây không đáng sống!”- Tôi nóng máu xỏ một tràng dài với hy vọng nó hiểu.

-Mình cũng là đứa tham sống sợ chết! Vậy thì cậu giết mình luôn đi!- Nó nói rồi...thả loi Lôi kiếm rơi xuống đất.

Thằng khi này! Nó bị gì vậy? Giữ lấy mạng sống của mình khó lắm sao? Lũ người vô dụng này là gì đối với nó mà phải như thế. Tôi đứng thần người trước hành động đó! Chưa bao giờ thấy nó trong cuộc chiến làm như vậy cả. Tôi làm sai gì sao?.....

-“Tôi hiểu rồi! Cầm kiếm lên đi!”-Tôi nhìn nó với ánh mắt lạnh băng.

-Thật sao? Cảm ơn cậu!!!!-Nó vội lau mồ hôi cười tươi rồi cúi xuống lượm kiếm.

Tôi mỉm cười, có lẽ đây là quyết định của cậu ta. Cầm kiếm lên đồng nghĩa với việc cậu chấp nhận... chết chung với bọn đó.

-“Hắc thạch”,-Tôi nhắm mắt lại.

Yên tâm Alen à! Trong mắt tôi bọn người đó không bao giờ chung đẳng cấp với cậu.

.....

“âm âm...ÀMMMM”

Tiếng thiên thạch ngày một gần hơn. Nhưng có vẻ chỉ mình Alen nhận ra được điều nguy hiểm đó. Lũ người ngu ngốc kia thì vẫn đang chém chém giết giết, đập lên nhau để mong tìm được đường bỏ chạy.

-Dunkel! Cậu nghe thấy tiếng gì chứ?- Alen lau mồ hôi rồi quay qua hỏi tôi.

-“Tiếng thần chết.”

-Hả?? Là..là sao?- giọng nó lo lắng.

Tôi im lặng. Nhưng lúc như thế này thì hãy bớt nói và cảm nhận chút sự sống cuối cùng đi.

-THIÊN THẠCHHHHH!! CHẠY ĐI THIÊN THẠCH KÌAAAA!- Những tiếng la hét vang lên. Có vẻ bọn chúng cũng nhận ra được sự nguy hiểm rồi.

-DUNKELL!! Mau chạy!!!! Thiên thạchhhh Dunkel! oi!!!!- Alen hét hoảng kéo tay tôi.

-“Quá trễ rồi!”-Tôi cười nhạt.

Tôi nhắm mắt lại để chuẩn bị tận hưởng mùi máu thịt bốc lên... Ahhhh!! Từ khi giết quân Hoà quốc đến giờ tôi vẫn chưa tìm lại được cảm giác này!!! Haha!.....

“ÀMMMMM ÀMMMMMMMM”

Âm thanh này... chính là nó. Những quả thiên thạch chết chóc của tôi đã chạm đất rồi. Những tiếng la ó xung quanh ngày một nhiều. Nghe thật là thích haha. Tôi hít một hơi dài để cảm nhận mùi máu mà tôi nhưng nhớ.

-Gì vậy?

-Đây là gì?....

-Ồ....

- Vòng gì đây?

Chuyện gì xảy ra vậy? Chúng nó chưa chết sao? Xi xào gì thế? Tôi tò mò mở mắt ra....

WTF? Cái gì vậy? Xung quanh tôi là một quả bóng màu tím đang bao quanh. Không chỉ mình tôi mà tất cả những đứa khác cũng thế, trừ lũ Gobin mà thôi. Chuyện quái gì vậy? Một loại vòng bảo vệ? Trong đám người này có đứa nào đủ sức mạnh tạo ra một thứ có thể cản được Hắc thạch của tôi sao?

-DUNKELLLLL! Chúng ta được cứu rồi!- Alen hét lên đầy vui sướng.

Lũ ngu xuẩn kia thì đúng là đã được cứu, Gobin cũng cháy thành tro nhưng mà.... Có gì đó không ổn ở đây! Người tạo ra vòng này không phải của Ardicate. Đây chính xác là

-Dunkel....đi theo mình.- Alen bỗng chạy đến trước mặt tôi cầm tay tôi đi.

Hà chuyện gì vậy? Tính đưa tôi đi đâu đây?

.....

“Quác...quác.....”

Những con quạ bay thành vòng tròn xung quanh một toà lâu đài cũ kĩ trên đỉnh núi băng.

-Thưa thủ lĩnh. Hắn ta đã về rồi.- Một tên có khuôn mặt đầy sẹo dị hợm chạy vô lâu đài bẩm báo.

Lão “Thủ lĩnh” đẩy chỉ gậy đầu từ tốn rồi ngồi xuống ghế.

-Tôi đã về thưa ngài!- Một gã mặc áo trùm đầu đen thui từ trên xuống dưới bước vô.

-Lấy được Băng kiếm về chưa?- giọng nói ồm ồm bí hiểm của tên “Thủ lĩnh” vang lên.

-Ngài yên tâm. Không sớm thì muộn 2 thanh kiếm đấy cũng về tay ngài mà thôi.- Tên mặc áo trùm đầu ngoan ngoãn quỳ xuống nói.

-Tốt lắm. Cử người mau chóng tìm cả Hắc kiếm về càng nhanh càng tốt cho ta....

-Tôi biết rồi!

-Lấy Băng kiếm gặp trở ngại sao?

-Hôm nay chỉ là vài sự cố ngoài ý muốn mới bị lọt Băng kiếm thôi. Sẽ không có lần 2 đâu!- Hắn ta nhếch mép cười.

-Không sao! Ta biết khả năng của người mà! Chắc người cũng mệt rồi! Lui về nghỉ đi....

.....

Chạy được một hồi thì tôi bị lôi ra một khu rừng cách xa ngôi làng người lùn. Mệt rồi nha.

-“Cô còn tính dắt tôi đi bao lâu nữa!”- Tôi chán nản lật bài ngửa.

-Woa! Biết rồi sao? Thế thì không cần giấu nữa.- Con nhỏ lộ mặt nạ hình thằn lằn Alen ra.

Ồ! Cũng xinh xắn dễ thương ra phết đấy chứ. Tóc hồng, người nhỏ con, mặt mũi khá dễ thương.

-“haizz! Muốn gì nói luôn đi.”

-Tôi rồi nè!- Nó chỉ vô một gốc cây cổ thụ cực lớn. Herher!! Đừng nói là ở trong này đấy nhé.

Và đúng như tôi dự đoán. Con nhỏ nó dắt tôi vô trong cái gốc cây đó. Nhưng mà, cũng không tệ. Đồ đạc cũng gọn gàng phết. Có thể tạm gọi là đủ che nắng che mưa. Và điều tôi bất ngờ hơn đó là....

-Ahhhhh! DUNKELLLLL! Mình chờ cậu này giờ!- thằn lằn Alen ngồi trên giường cười nham nhở.

-“Sao cậu lại ở đây?”- Tôi ngán ngẩm hỏi. Chắc thằn lằn ngu này lại bị gái dụ rồi.

-O! Cậu dắt mình đến đây mà!- Nó ngu ngơ.

Tôi vỗ trán cái “chát”. Biết ngay là con quỷ này bày trò mà.

-“Cô muốn gì ở tui tui?”- Tôi chán chường quay qua con ả tóc hồng hỏi.

-Từ từ! Ngồi chơi xí đã hihi!- Nó lè lưỡi nói.

-“Nhìn tôi rảnh không?”- Tôi cộc.

-Mà sao cậu nhận ra được tôi vậy? Tôi nhớ làm kì lắm rồi mà nhỉ?- Nó đưa ngón tay lên miệng đánh trống lảng.

-“Haizz! Cô nghĩ thanh Lôi kiếm giả đó đánh lừa được tôi sao?”-Tôi thở dài ngán ngẩm

-Hức! Tôi thấy nó khá hoàn hảo mà!!- Mặt nó xị xuống.

-“Thứ 2. Cô có hắc khí...”- Tôi nhăn mặt.

-Ồ ồ! Quả là không gì qua mắt được anh nhỉ.

Tôi neho mắt nhìn ả. Cô nàng này có điều gì đó bất thường. Giao diện hệ thống không hề hiện tên và level của cô ấy.

-“hmmmm! Một Hắc sát thủ sao?”- Tôi gãi cằm đoán già đoán non.

-Càng ngày cậu càng làm tôi bất ngờ đấy!- cô nàng nhìn tôi đầy thú vị.

-“Haha! Quá khen rồi! Thanh song đao trong góc kia là của cô sao?”- Tôi cười rồi chỉ vô góc giường.

-Có thể!- Nhỏ trả lời đầy bí hiểm.

-“Kĩ thuật tốt đấy. Dòng Thích khách nếu không thăng hoá lên Sát thủ thì khó mà đạt được trình độ như cô nhỉ?”- Tôi bắt đầu bóc mẽ các chiêu trò của ả ta. Gì chứ kiến thức nhân vật game MOB thì tôi cũng một bụng.

-Haha! Thôi đừng làm tôi mất mặt nữa!!- Nó phẩy tay cười xuề xoà...

-Này này!! Hai người đang nói chuyện gì thế. Mình không hiểu gì hết tron- Ai đó thừa thãi trong căn phòng này cất tiếng hỏi.

-“Cậu đi mà hỏi ả ta!”- tôi hất mặt vô con nhỏ.

-Hả? Quen biết gì cô ấy đâu!-Alen ngu ngơ.

Tôi chán thằng này quá. Thề nhiều lúc nó ngu khiến tôi chả buồn trả lời cơ.

-Mọi người làm quen với nhau xong chưa?- Một giọng nữ sắc sảo vang lên.

Herher! Nhân vật chính đến rồi. Dám phá bữa tiệc của tôi à? Chán thờ rồi đấy!!.....

.....

Chapter 22: (spoil).

-Cậu còn nhớ ông chú đã cầu xin cậu cứu con gái của ông ta chứ?- Cô ta nhếch miệng mỉm cười ma mị.

-“Cô...cô.....”- Tôi nhăn mặt, đừng nói là....

Bạn đang đọc truyện *MOB-WORLD GAME* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 23: Đồng minh?

-Mọi người làm quen với nhau xong chưa?- Một giọng nữ sắc sảo vang lên.

-Chưa mà! Chị ra sớm thế huhu.- Con tóc hồng xị mặt nói.

Nếu tôi đoán không nhầm thì đây ắt hẳn là con mụ phù thủy đã cứu lũ ngu ngốc kia khỏi thiên thạch của tôi. Xem nào... trông cũng khá sexy đấy. Dáng cao, tóc đen, mặt sắc xảo, vòng nào ra vòng nấy. Nói chung là... Được!

-Bất lịch sự quá! Còn không mau vô lấy nước mời khách con nhỏ này.- Nhỏ chị đe con em

-Vàgggg!- Con em chán nản vâng lời.

-"Có vẻ cô cũng hơi bất lịch sự đấy khi mà đưa bọn tôi đến đây và không một lời giới thiệu?"- Tôi khoanh tay trước ngực vênh mắt hỏi.

-Haha! Bình tĩnh nào. Có vẻ cậu học được rồi nhỉ? Quả không phụ lòng ông ấy....- Ắt nheo mắt nhìn tôi cười.

C...cô ta...là ai? Tại sao lại biết chuyện của tôi? Không lẽ tôi bị lộ rồi sao? Người tôi bắt đầu hơi run run nhưng vẫn cứng mồm trả lời.

-"Hừm! Cố gắng tỏ ra mình hiểu biết sao?"

-Nào dám! Hẳn cậu cũng đói rồi. Muốn ở lại đây ăn cơm với chúng tôi chứ?- Ắt tiếp tục nhây.

-"Có hơi sỗ sàng quá khi ăn cơm với một người mình không biết tên?"- Tôi nói khéo.

-Haha! Thôi được rồi. Tôi là Elena.- Ắt đưa tay ra nói.

-"Dunkel."- Tôi lơ đi cái bắt tay không mấy thân thiện đó.

-Tôi gọi cậu là H được chứ?- Elena nhìn tôi cười đầy bí hiểm.

Tôi khẽ nhăn mặt. Cô ta...là ai?

-Mọi người đang nói gì vậy? Sao mình không hiểu gì hết tron thế?- Thăng Alen ngệt mặt ra.

-"Có vẻ không cần tự giới thiệu nhiều về tôi nữa nhỉ?"- Tôi nheo mắt quay qua ắ lơ đi thăng Alen.

-Haha! Có vẻ tôi chưa đủ làm cậu bất ngờ nhỉ?

-"Sẽ bất ngờ hơn nếu tôi biết cô là ai đấy?"- Tôi rướn mắt nhìn ắ đầy khó chịu.

-Cậu còn nhớ ông chú đã cầu xin cậu cứu con gái của ông ta chứ?- Cô ta nhếch miệng mỉm cười ma mị.

-"Cô...cô....."- Tôi nhăn mặt.

Không lẽ.... bọn điều hành MOB đã biết bí mật giữa tôi và ông già sao?

-Thôi nào! Đừng căng thẳng thế! Tôi biết cậu đang nghĩ gì. Nhưng không phải đâu.- Ắt tiến tới giường ngồi xuống cạnh Alen.

Tôi im lặng. Không lẽ... tôi đang sợ sao?

-Chuyện này chúng ta sẽ nói sau. Bây giờ cậu chỉ cần biết tôi là đồng minh của cậu. -Ắt nói rồi đưa tay vuốt tóc đầy bình thản.

-"Tại sao tôi phải tin cô?"- Tôi vẫn ngờ vực.

-Nếu cậu còn nhớ trong của hệ thống có phần dành riêng cho chúng ta.- Ắt đưa tay làm những động tác bật giao diện MOB lên.

-"Nhấn nhủ riêng?"- Tôi nheo mắt hỏi.

Đó là phần ông già làm riêng cho tài khoản tôi mà.

-Đúng vậy. Tôi cũng có.- Ánh mắt ắ nhìn tôi đầy nghiêm túc.

-"Vậy cô cũng giống tôi sao?"

-Không hẳn. Tôi và con nhỏ Miran không may mắn có sức mạnh được như cậu. Điều chúng tôi có chỉ là được thăng hoá khi đạt level 40.- Ắt giải thích mặc kệ khuôn mặt ngu ngơ của thăng Alen bên cạnh.

-"Cô và em gái cũng bị ông ta lôi vào đây sao?"- Tôi dần bình tĩnh lại.

-Không. Nói cách khác bọn tôi tự nguyện.

-"Tự nguyện."

-Cậu biết đó. Đây là một trò chơi vô nhân tính. Không chỉ mỗi ông già Ben chịu thiệt thòi đâu. Tôi và Miran cũng vậy.- Mắt ắ đượm buồn. Thì ra lão già đẩy tên Ben à.

-“Ra ngoài nói chuyện. Ở đây không tiện.”- Nói rồi tôi lôi Elena ra ngoài bỏ lại sau lưng tiếng ý ới của thằng Alen.

Khi thật! Chuyện này là sao? Cuối cùng tôi đang làm cái quái gì trong này vậy.

-“Nói đi! Trước khi tôi không giữ được bình tĩnh nữa.”- Tôi buông tay Elena ra.

-Thôi được rồi. Tôi là một trong những nhân viên tập sự của tập đoàn MOB. Và Miran, đứa em gái tôi xui xẻo bị lừa trở thành một vật thí nghiệm cho trò chơi vô nhân tính này. Nó là một đứa mê game và được lão giám đốc cho một tài khoản có khả năng thăng hoá sớm. Đương nhiên nó đã không chán chờ đồng ý. Ben đã giúp tôi truy cập hệ thống tạo ra một tài khoản ẩn danh giống cậu và có thể thăng hoá sớm để vào tìm Miran.- À giải thích tường tận.

-“Tôi tưởng chỉ có mình tôi là bị lôi vô cái trò chơi nhảm nhí này thôi chứ.”- Tôi đập tay vào thân cây bực tức.

-Tôi được Ben giới thiệu đi gặp cậu sau khi tìm được Miran. Nếu muốn ra khỏi đây thì giờ chúng ta phải cẩn thận. Lũ MOB bắt đầu đánh hơi được vài thứ rồi. Không sớm thì muộn chúng sẽ cử người vô đây với sức mạnh không thua kém gì cậu đâu.- Elena nói với giọng đầy nghiêm túc.

-“Cô biết cách rời khỏi đây chứ?”- Tôi quay qua nhìn ả đầy hy vọng.

-Chỉ có mỗi tên giám đốc biết thôi.

-“Mẹ kiếp!”- Tôi không kiềm được buông lời chửi thề.

-Việc bây giờ chúng ta phải làm là tập hợp lực lượng hợp sức với nhau.

-“Tại sao?”- Tôi khó chịu. Tôi không muốn bất cứ ai làm vướng chân tôi thời điểm bây giờ.

-Chắc cậu cũng đọc về cuốn sách giới thiệu MOB rồi chứ?- À dựa vào thân cây khoanh tay hỏi tôi.

-“Rồi!”

-Vậy hẳn cậu biết đến một chủng tộc gọi là “Ác ma” đã huỷ diệt toàn bộ thế giới này 1000 năm trước.

-“Thì sao?”

-Trường hợp xấu nhất là chúng sẽ hợp sức với Ác ma tiêu diệt toàn bộ người chơi để giữ kín bí mật.- Elena nhấn mạnh nói đầy căm phẫn.

Tôi im lặng. Khi thật! Sao mọi chuyện càng ngày càng rối rắm như thế chứ.

-Tôi nghe đồn ở xứ xở tinh linh có bán một loại bùa có thể giấu đi được toàn bộ thông tin bản thân trên giao diện MOB. Đó là mục tiêu bọn tôi hướng tới bây giờ. Cậu có muốn...?- Elena nheo mắt hỏi tôi.

im lặng

-Trước khi làm điều đó thì chúng ta phải tìm đủ tiền. Cái giá nó không hề rẻ đâu.- À nói rồi bước vào trong.

Tiền sao? Bao nhiêu thì đủ cơ chứ? Giấu thông tin thì tôi có thoát ra khỏi đây được không? Tại sao lại xuất hiện những đứa này làm mọi chuyện đã rồi càng thêm rối vậy? Bây giờ tôi phải làm gì đây? Gặp nhóm với chúng nó hay tiếp tục tự đi tìm đường về?

-Dunkel oiiiiiii!!! Vô ăn cơm nè!!! Bà chị này nấu ăn trông ngon lắm!!!!- Tiếng thằng Alen ý ới gọi tôi.

Thôi tính sau vậy. Dù gì cũng đói rồi, vô ăn cái đã rồi tính tiếp.

.....

Ăn uống no nê tôi uể oải đặt lưng nằm ườn bụng xuống đất. Tính ra 2 con nhỏ này nấu ăn cũng không tệ. Thằng Alen thì đã bị 2 đứa dùng đồ ăn thức uống mua chuộc rồi nên nó cũng chả hỏi han gì bọn tôi vụ lúc này nữa.

-Dunkel! Cậu có muốn đi lấy Hắc kiếm không?-Elena chợt quay qua hỏi tôi.

-“Hắc kiếm? Tôi từng nghe ở đâu rồi thì phải?”- Tôi ngồi dậy tò mò.

-Nó là răng của một con Hắc Long cực kì nguy hiểm. Minh nghe nói 1000 năm trước con rồng đấy đã lộ hành tiêu diệt gần như toàn bộ 2 chủng tộc lớn mạnh.- Miran chen lời giải thích cho tôi.

-Woaaa... nghe hấp dẫn vậy?- thằng Alen mắt sáng rực.

-Không dễ đâu! Tôi chỉ hỏi vậy thôi. Nói chung thời điểm hiện tại vẫn nên cẩn thận là trên hết.- Elena vừa lau lau quyển sách trên tay vừa nói.

À giờ tôi mới để ý. Hình như set đồ của nó là set đồ của phù thủy Merlin thì phải? Level 70, thuật sư thăng hoá, trang bị Merlin. Tính ra nhỏ Elena này

cũng mạnh không thua kém gì ai đâu. Con em nó thì level 68 cũng có vẻ số má. Nhưng trang bị của nó tôi không rành mấy. Trông khá lạ. Dù gì thì 2 chị em nhà nó level đều cao hơn cả tôi.

-“ Cô có kế hoạch gì chưa?”- Tôi bắt giác hỏi Elena.

-Kế hoạch sao? Nó mơ hồ lắm. Kế hoạch của tôi bây giờ chỉ là kiếm tiền, sống sót, tìm cách ra khỏi đây.- À vắn chuyên tâm lau quyền sách Merlin trên tay mình.

Hờ! Cô ta cũng giống mình. Vô định, không một chút phương hướng nào trong cái thế giới chó chết này.

-Mọi người, mai có muốn đi đâu không?- Thăng Alen chợt nói.

-Đi đâu?- con nhỏ Miran ưỡ ỏi đáp.

-Chẳng hạn như.... về Lôi quốc của mình.- Nó gãi đầu cười ha hả.

-Lôi quốc sao?.... khoan đã. Tôi nghe nói ở phía tây Lôi quốc có một “Thần thụ” chứa rất nhiều châu báu và trang bị hiếm thì phải?- Elena gãi cằm.

-Hmmm! Chỉ là lời đồn thôi. Nơi đấy đáng sợ lắm. Rất nhiều quái mạnh nên chả ai dám lại gần đâu. Mặc dù người ta nói là trong thân cây chứa một thần được có thể cải tử hoàn sinh.- Thăng Alen hăm dọa.

Cái gì? Cải tử hoàn sinh? Có loại thần được đấy sao?

-Dunkel... dù gì cũng không có gì làm. Muốn hợp tác chút chứ?- Elena rướn mắt nhìn tôi cười bí hiểm.

Haha. Hợp ý tôi đấy. Vụ này hay à nha.

-“Haha! Chia chắc ổn chứ?”- Tôi ngồi dậy nhếch mép cười.

-Để xem cậu hữu dụng tới đâu đã.- Elena ngồi dậy đặt quyền sách lên bàn rồi nói.

-“Haha! Cứ xem đi! Tôi nghĩ nó thú vị đấy.”

.....

Chapter 23:(spoil)

“PHẬP PHẬP PHẬP PHẬP”- Tự dung ở đầu hàng loạt mũi tên bay với tốc độ cực cao cắm thẳng vào thân cây trước mặt bọn tôi?

Cái quái gì vậy? Sao tôi không cảm nhận được gì hết?

-ĐỊA CHÁNNNNN.

“ẦM ẦM....”

Mặt đất bỗng rung chuyển....lại cái khi gì nữa đây? Đứa nào đang cố chơi khăm bọn tôi à??..

.....

Mình mới cập nhật thêm 2 nhân vật Elena và Miran trong phần giới thiệu nhân vật nha. Mọi người có thể ghé đọc qua về 2 nhân vật đấy nhé!!!

Bạn đang đọc truyện *MOB-WORLD GAME* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 24: Làng sương mù

DUNKELL...Dậy mauuu!!!!!! Sáng rồi nè!!!!- Thăng Alen hất cái chăn ấm áp ra khỏi người tôi. Thăng khi này muốn chết à?

Tôi lăn lộn ôm cái gối vài vòng nữa mới léch thếch ngoi đầu dậy. Thăng quỷ này làm gì gọi sớm thế không biết. Giờ này chắc cũng mới 5 6 giờ sáng. Còn sớm chán.

-Mọi người ơi!!! Ăn trưa thôi! Mau mau sắp chiều rồi đấy. Ăn xong chúng ta còn khởi hành đến Lôi quốc nữa.- Miran bùng nôi canh đặt lên cái bàn làm bằng gốc cây.

Cái gì? Mới nhắm mắt lại mở ra đã trưa rồi á? VÔ LÝ!!!

-Nào nào con sâu ngủ! Đã chịu dậy rồi sao?- Elena cười cười đá đầu tôi.

Gruuu!! Mi muốn được chôn xác trong cái cây cổ thụ tối tăm này hay sao mà dám kêu tôi sâu ngủ vậy?

-Áaa!! Tên hâm này muốn chết hả????- Miran bỗng hét toáng lên.

-Aaaaa!! Xin lỗi xin lỗi... mình không để ý huhu.- Thăng Alen cúi đầu xin lỗi liên mồm.

-Còn không mau lấy khăn ra đây!! Con trai gì mít ướt thí mô.- Nhỏ Miran đe.

Thì ra là thằng hậu đậu Alen đi quệt đổ nồi canh trên bàn rồi trúng người con nhỏ. Haizz!! Mất mặt quá...

-Vô đây phụ tui nấu nồi canh mới nè! Không là nhịn ăn đó nghe chưa!!!- Nhỏ xách tai anh con vô trong làm nó kêu oai oái.

Mấy đứa này...đang đói còn đi gây chuyện. Thôi kệ! Đi rửa mặt súc miệng phát đã.

-Dunkel! Chúng ta sẽ phải đi ngang qua làng sương mù đấy! Chuẩn bị cho cẩn thận. Tôi nghe nói làng đó toàn những người có khả năng đặc biệt và ai xâm phạm lãnh thổ đều bị họ đánh cho lên bờ xuống ruộng đó.

-“Cùng lắm là giết vài mạng.”- Tôi thờ ơ đáp rồi đi ra ngoài.

.....

Ăn uống no nê chúng tôi bắt đầu xuất phát đến Lôi quốc. Haizz thực sự thì cũng lười lắm nhưng nếu có món đồ cải tử hoàn sinh thì...tại sao không thử? Biết đâu có thể giữ cho mình được mạng sống.

Con đường chúng tôi phải đi là qua một sa mạc, tiếp đó là đến làng sương mù, qua một cánh rừng rậm nữa mới tới được Lôi quốc. Nghe nó mệt nha!!

-Nào! Xuất phát thôi!!!-Miran nhảy tung tăng.

.....

Bọn tôi đi một lúc thì sa mạc cũng hiện ra... khi gió thổi chứ! Đi lâu như vậy mà mấy đứa quỷ này đứa nào cũng nhìn sung sức như lúc mới khởi hành làm tôi cũng không dám than vãn gì sợ mất hình tượng.

-Mọi người cố gắng đi hết sa mạc này rồi chúng ta dừng chân nhé!- Elena thôi thúc.

-Chị Elena ơi!! Nói thế chứ e cũng hơi đuối rồi đó!!! Hay mình nghỉ xíu nha.- Con nhỏ Miran mặc dù trông khá tươi tỉnh nhưng cũng than vãn.

-Không được! Bão cát ở đây rất nguy hiểm. Chúng ta phải rời đi càng nhanh càng tốt.- Elena khề nhăn mặt.

Hình như mồm con nhỏ này có gắn cái lõi nguyên gì hay sao mà nó vừa dứt lời thì gió bắt đầu ập tới. Những cơn gió siêu mạnh giật cấp 1 cấp 2, tầm nhìn xa do bị cát che khuất nên không còn ai trông thấy.

-Khi thật! Vừa mới nói xong đã tới rồi.- Elena che mắt làm bùm.

-“Băng hoá”

Tôi dựng một tảng băng lớn trước mặt để chắn cơn bão đang hăm he ập vô mặt chúng tôi.

-- Elena lật quyển sách ra đọc thần chú.

Tức thì xung quanh người tôi hiện ra một màn chắn hết như cái cứu bọn người kia khỏi Hắc thạch.

-Mau tận dụng vòng chú của tôi để di chuyển. Nó chỉ tồn tại được 10 phút thôi.- Elena nói gấp.

-“Alen.”- Tôi nhìn qua thằng Alen hát đầu vô tảng băng ra hiệu cho nó.

-Ok!! - Alen phóng điện nổ tung cái tường băng tôi mới tạo ra.

-Woaaa! Ghê nha!! Đi thôi đi thôi.- Miran nhí nhảnh.

Công nhận cái vòng bảo vệ của con Elena cũng kinh phết. Tôi đi giữa bão cát như đi trong nhà vậy. Ở ngoài thì cơn bão vẫn đang gầm rú gào thét như muốn ăn tươi nuốt sống bọn tôi.

.....,

10 phút gần trôi qua.... con bão chưa có dấu hiệu giảm đi chút nào.... còn vòng chú của Elena thì ngày một mờ dần.

-Dunkel....Tạo băng đi! Vòng chú sắp hết tác dụng rồi! Ta buộc phải dùng chân thôi.-Elena quay qua tôi nói.

-“Băng hoá”.

Tôi tạo ra một bức tường thứ 2. Khi thật! Tốn mana thiệt chứ. Tạo cái gì nhỏ nhỏ còn chấp nhận được. Tạo 2 tảng băng to đùng này nó ngốn gần nửa cây mana của tôi luôn. Khó chịu thật.

-Vậy phải ngồi đây chờ sao? Khi nào mới hết vậy? - Alen thờ dài.

-Cứ đà này chắc phải đến tối mất.- Miran cũng uể oải.

-Còn một cách. -Elena cắn móng tay.

Tôi nheo mắt nhìn nó hy vọng.

-Làng sương mù cách đây tầm 18km. Tôi có thể dịch chuyển mọi người tới đó.

Con điên này!!!!!! Sao không làm sớm hơn hả???? Biết đi này giờ mệt lắm không?? Tôi cay cú trừng mắt nhìn.

-Nhưng mọi người biết đó! Làng sương mù rất nguy hiểm. Nếu mọi người có thể lo liệu được thì tôi sẽ dịch chuyển. Đây là kỹ năng đặc biệt của tôi giống như của Dunkel vậy. Có thể dịch chuyển đến bất cứ đâu trong phạm vi 20km nếu nó từng xuất hiện trong suy nghĩ của tôi. Tuy nhiên 1 tuần tôi chỉ sử dụng được 2 lần và mỗi lần sử dụng sẽ cạn sạch mana dẫn đến bất tỉnh trong 1 canh giờ để hồi phục. - Elena giải thích kĩ càng.

-“Làm đi! Tôi bảo vệ cô.”- Tôi nhăn trán nghiêm túc.

Thề là tôi chán đi bộ lắm rồi. Làm được tới đâu thì tới.

-Cảm ơn cậu. Nhưng nói thì dễ lắm. Vấn đề bây giờ là....hihi.- Elena nhắm mắt cười bí hiểm.

-“Làm sao?”- Tôi khó chịu.

-Tôi chưa đến đó bao giờ ahiihihi.- Nó tự gõ trán mình rồi cười.

Gruuuu!! Thế mà khoe khoang cái gì hả??? Chắc tôi đập chết nó cho bõ tức quá....

-Khoan Dunkel có thể truyền suy nghĩ mà...- Alen bỗng nảy ra ý tưởng.

-“Không được! Tôi cũng chưa đến đó bao giờ!!”- Tôi thờ dài.

-Nhưng mình thì rồi.- Alen chồm dậy.

-“Thì sao?”- Tôi chán nản hỏi ngược.

-Cậu nhớ mình cũng từng đọc suy nghĩ của cậu chứ?- Nó lái nhái.

-“Nói nhanh lên tôi đánh luôn cả cậu giờ chứ đứng đó mà vòng vo.”- Tôi cáu.

-Huhu!! Dữ quá vậy! Này nhé, thực chất của kỹ năng đó là mình dùng dòng điện truyền vô não bộ cậu để đọc suy nghĩ. Đồng nghĩa với việc trong lúc đó người cậu đã nhiễm điện và cậu cũng có thể đọc ngược lại suy nghĩ của mình bằng cách truyền điện ngược lại.- Nó lan man.

Hmmmm? Do tôi học vật lý ngu hay do nó giải thích ngu nhỉ? Chắc là về sau rồi chứ tôi cũng 8 điểm lý chứ bộ. Sao nghe xong vẫn mông lung như một trò đùa thế?

-“Thôi đừng giải thích nữa! Chỉ tôi làm mau lên!”- Tôi hối.

Nó tiến lại gần đặt tay lên trán tôi như trước kia hay làm.

-Bây giờ cậu đang có dòng điện của mình trong người. Đặt tay của cậu lên trán mình đi. Đồng nghĩa với việc cậu truyền điện ngược lại đó.- Alen nhắm mắt.

Ồ!!! Kỹ năng xịn vậy. Thế mà hồi trước mình không biết nhỉ?

-Chị Ele! Chị có thấy 2 đứa nó gay gay kiểu gì không?- Nhỏ Miran thì thầm vô tai Elena. Nó làm như tôi không nghe thấy vậy.

-Thôi kệ đi em! Thời đại nào còn kì thị nữa.- Con Elena phát phát tay ra về mình rộng lượng lắm.

-“Tôi đóng băng cả 2 đấy!”- Tôi cay cú nói.

-Ahihi! Tai thính thế!! Đùa, đùa đấy! Làm tiếp đi.- Con khi Miran cười trù.

Tôi mặc kệ 2 đứa nó, quay qua đặt tay lên trán thẳng Alen....

.....

“-Cứu với!!

-Đây là đâu?

-Các người đã đến nhầm nơi! Và cái giá phải trả là...chết.....”

Tôi giật nảy mình như vừa bị điện giật, bỗng chốc trong đầu tôi hiện ra rất nhiều giọng nói. Rồi cảnh nhà cửa bốc cháy, sương mù dày đặc. Tất cả đều hiện lên trong đầu tôi rõ mồn một. Chuyện gì đã xảy ra ở đó thế? Kí ức của thằng Alen về làng Sương Mù thực chất là gì?

-Xong rồi! Cậu truyền lại cho Elena đi!- Alen cười tươi tỉnh.

-“Muốn chết không?”- Tôi nhăn mặt khó chịu.

-Hả?- Mặt nó nghệt ra.

-“Sao không làm vậy từ đầu với Elena luôn cho nhanh làm với tôi chỉ?”- Tôi bực mình bởi sự ốchó của nó.

-Ồ HA!!!! Sao không nhắc mình?- Nó vỗ trán cái chát rồi quay qua trách tôi.

-“Tôi mà hiểu cậu nói cái gì từ đầu thì cũng đã nhắc rồi.”- Tôi trừng mắt nhìn nó. Cái tật lan man không bao giờ bỏ được.

-Huhu!! Thôi mà, để mình lại làm với Ele.- Alen mếu máo.

Nó đi lại đặt tay lên trán Elena, mắt nhìn mắt, mặt đối mặt....tôi bắt đầu nghĩ lại cảnh vừa xảy ra giữa tôi với nó, công nhận trông...cũng hơi gay gay thật.

-Trông như 2 người họ đang yêu nhau ấy Dunkel nhỉ?- con Miran lại chọc gậy bánh xe. Mà nói xấu có thể bé bé cái mồm lại không con nhỏ này. Chút nữa nó cay lên bẻm cả 2 bây giờ -_-.

-Một hồi nữa cho 2 người ngủ lại đây với bão cát nhé. Tôi với Alen đi trước đó.- Elena trừng mắt nhìn tụi tôi.

-Ahihi!! Đùa thôi đùa thôi. Làm gì căng thế.- Con quỷ Miran lại cười trù tập 2 -_-.

Hai đứa nó say sưa thăm thiết nhau một hồi thì bỗng người Ele giật nảy y chang tôi lúc này.

-Alen...kí ức này.....Đừng...Đừng nói cậu là....- Mắt Elena đầy hoảng hốt.

-Thì...mọi chuyện vậy đó hihi!- Alen gãi đầu ráng gượng cười cố gắng che dấu sự buồn bã.

Cái gì cơ?...Tôi cũng bất ngờ... Thằng khi...thằng khi Alen này mà là...”người đó” ấy hả.....

.....

Sau khi bước vô vòng dịch chuyển của Elena thì giờ bọn tôi đã đứng trước cổng làng Sương Mù...haizzz vượt qua đây mới đến được Lôi quốc. Thôi đành vậy. Còn con nhỏ phù thủy đáng ghét này.... này lờ mồm kêu bảo vệ nó nên 2 đứa quý kia đẩy cho tôi công nó luôn. Phien thật chứ. Ăn cái gì mà nặng thế không biết...Gruuuu....

“PHẬP PHẬP PHẬP PHẬP”- Tự dưng ở đâu hàng loạt mũi tên bay với tốc độ cực cao cắm thẳng vào thân cây trước mặt bọn tôi?

Cái quái gì vậy? Sao tôi không cảm nhận được gì hết?

-ĐỊA CHÁNNNNN.

“ÀM ÀM....”

Mặt đất bỗng rung chuyển....lại cái khi gì nữa đây? Đứa nào đang cố chơi khăm bọn tôi à??..

Sương mù bỗng chốc bủa vây che khuất mọi thứ. Lũ người này lắm trò nhỉ?

-Các người là ai?- Miran rút song đao ra thủ thế.

-Quan trọng lắm sao? Các người đã đến nhầm nơi...Và cái giá phải trả là...chết..- Một giọng nói khàn khàn vang lên trong lớp sương mù.

Sao câu này tôi nghe quen thế nhỉ? Hình như trong suy nghĩ của thằng Alen thì phải? Tôi liếc qua nó xem thử thì.....mặt nó đã cắt không còn giọt máu.

.....

-Phuong!!! Sử dụng Ứng tiễn khoá đối thủ. Miner cường hoá sắt....-Giọng khàn khàn của tên chỉ huy vang lên.

-Alen...Cái tên hâm này.... bình tĩnh lại đi...- Miran lay người Alen điên cuồng. Thằng điên này nữa. Một con nhò phù thủy đã mệt rồi giờ còn thêm nó. Không lẽ tôi phải đập nó một trận cho nó tỉnh ra trời? Tức quá!

-Dunkel chúng ta phải làm sao đây..Alenn nó....- Nhỏ Miran quay qua tôi mắt rung rung.

-“Cô có phải là một người may mắn không?”- Tôi hỏi rồi rút phi tiêu ra.

-Hả?.....

Bạn đang đọc truyện *MOB-WORLD GAME* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 25: Sương mù và máu?

“Alen! Không sao chứ?”- Tôi lo lắng quay qua hỏi nó.

im lặng- Mặt nó nhăn lại cắt không còn giọt máu. Có lẽ tôi hiểu chuyện gì đang xảy ra với nó. Nhưng mà.... giờ không phải lúc để nỗi sợ chiếm đóng.

-Bọn tôi không có ý định gì xấu! Chỉ muốn đi nhờ qua làng để đến Lôi quốc thôi! Mong mọi người thông cảm- Miran lớn giọng đảm phán.

-Đừng lừa bọn ta....lũ hạ đẳng các người chỉ giỏi làm những chuyện hèn hạ.- Một giọng nam rắn chắc hô lên đầy âm ức.

-Các người...-Miran mắt bình tĩnh.

“Keng...”-Tôi rút kiếm đánh văng chiếc dao găm đang phóng thẳng vô mặt Alen. Mặt nó vẫn bất động không chút cảm xúc.

-Alen....này cậu không sao chứ?- Miran lo lắng vỗ vỗ vô người nó.

“Xoẹt....”- Một cái dao bay từ lớp sương mù ra phóng thẳng vào tôi. May mắn nhờ chỉ số phản xạ cao nên chỉ rách miếng áo.

Bọn quý này khó chịu thật. Không tập trung thì bỏ mạng như chơi. Làm sao để tan đi cái lớp sương mù này đây.

-“Hàn khí”- Tôi <đánh dấu> mấy đứa kia rồi quyết định đóng băng tất cả. Giải quyết một lượt cho nhanh.

“Xoẹt....kengg”.

-Cẩn thận chứ!- Miran đỡ mũi tên đang lao thẳng vô mặt tôi.

Chuyện gì vậy? Chúng không bị đóng băng sao? Bọn này là ai?...

-“Băng hoá”- Tôi cố gắng tạo ra một lớp băng để bảo vệ xung quanh.

Nhưng....không có gì xảy ra cả. Cái quái gì đang diễn ra thế? Kỹ năng của tôi...

-Đừng cố gắng làm gì! Một khi các người còn đứng trong thì tất cả tuyệt kỹ đều bị vô hiệu hoá thôi.- Chất giọng khàn khàn đầy lại cắt lên. Có lẽ hẳn là thủ lĩnh ở đây.

Mẹ kiếp! Có loại sương mù này nữa hả? Không lẽ phải dùng đòn vật lý. Mà sương mù dày đặc thế này đến mặt con nhò Miran đứng cạnh còn nhìn không rõ thì huống gì bọn chúng.

-Phuong!!! Sử dụng Ứng tiễn khoá đối thủ. Miner cường hoá sắt....-Giọng khàn khàn của tên chỉ huy vang lên.

Thoáng chốc 2 con chim sáng rực bằng sắt lao thẳng về phía tôi...

“Àm...àmm”- Tôi và Miran nhanh nhẩu nhảy qua một bên làm mấy cục sắt đó đâm vào đất.

-Alen....Cái tên hâm này....mau bình tĩnh lại đi...- Miran lay người Alen điên cuồng. Thằng điên này nữa. Một con nhỏ phù thủy đã mệt rồi giờ còn thêm nó. Không lẽ tôi phải đập nó một trận cho nó tỉnh ra trời? Tức quá!

-Dunkel chúng ta phải làm sao đây..Alenn nó....- Nhỏ Miran chỉ vô thằng Alen đang đứng như cái xác vô hồn rồi quay qua tôi mất rung rung.

-“Cô có phải là một người may mắn không?”- Tôi hỏi rồi rút phi tiêu ra.

-Hả?.....

-“Như này chẳng hạn.”

“Xoẹt...”- Tôi phóng cái phi tiêu vô lớp sương mù dày đặc kia.

“Hự....”- Tiếng một tên xui xẻo nào đó kêu lên.

-“Hiểu chứ?” - Tôi quay qua nó nheo mắt hỏi.

-Có lẽ... tôi cũng khá may mắn đó. - Giọng nó đầy quyết tâm.

-“Vậy thì làm đi, Lucky girl.” - Tôi bẻ tay răng rắc.

-Nhưng mà....- Nhỏ áp ứng

-“Sao?”

-Tại sao anh có thể gỡ phi tiêu thẳng vô đầu tên đó được vậy?- Nhỏ quay qua tôi thắc mắc?

Hả? Gỡ vô đầu? Tôi phi trúng đầu luôn sao?

-“Sao cô biết?”- Tôi bất ngờ.

-Tôi nghe tiếng kim loại chạm vào nhau trên cơ thể chúng. Tôi còn ngửi được mùi của sắt, Tuy nhiên phần đầu vẫn còn mùi da thịt. Có lẽ tất cả thân dưới từ đầu trở xuống đều được cường hoá thành sắt cả rồi.- Nhỏ nói bằng giọng e ngại.

-“Sao...sao mà...cô....”- Tôi bất ngờ về các giác quan của con nhỏ này.

-Tuy nhiên lớp sương mù này có gì đó rất đặc biệt. Nếu chỉ là sương mù bình thường mất tôi có thể thấy được lò mờ. Nhưng với nó tôi chả nhìn được gì cả huhu.-Miran ế máu.

-“Cô biết vị trí của chúng chứ?”- Tôi ngập tràn hy vọng.

-Biết. Nhưng trình phi tiêu của tôi chưa đạt được mức gỡ vô đầu trong khi không thấy mục tiêu đâu. Sao anh có thể làm được vậy?- Giọng nó đầy chán nản.

-“Tôi nói rồi mà. May mắn.”- Tôi đáp cộc lốc.

-Không thể có chuyện đó được. -Nhỏ ngờ vực.

-“Cô là Lucky girl mà! Thử xem!”- Tôi nói ngắn gọn rồi rút kiếm tiến lên phía trước.

.....

“Quạc....quạc.....”- Tiếng những con quạ đen kêu lên đầy chét chóc trên nóc toà lâu đài cũ kĩ.

-Sao rồi? - Giọng nói ồm ồm bí ẩn của tên đầu xỏ vang lên.

-Bọn chúng đang trên đường tiến về Lôi quốc thừa chủ nhân.- Tên thuộc hạ khuôn mặt đầy sẹo quỳ xuống bảm bảm.

-Ta biết rồi. Tiếp tục theo sát chúng. Không được manh động. Ngươi lui đi.- Gã thủ lĩnh chấp tay ra sau lưng quay đầu bước vô trong. Miệng hắn vẫn đang nở một nụ cười nửa miệng đầy toan tính.

.....

“Keng....keng....”- Chúng tôi liên tục phi tiêu vô thân thể bằng sắt của bọn chúng trong vô vọng.

-Ứng tiền.

“Àm...àm...”

Bọn tôi mau chóng né sang một bên. Khi thật!! Cái tên dùng cung này kỹ năng khó chịu thật chứ.

-Alen.... mau bình thường lại giùm mình đi....”Chát”..- Miran giận dữ tát một phát vô mặt thằng Alen.

Mặt nó vẫn trơ ra. Thằng khốn này! Giờ không phải lúc để cảm xúc lẫn át đầu đồ ngu. Tôi bực tức tiến lại gần chữa kiếm vô cổ nó.

-Thôi! Bình tĩnh Dunkel..- Miran chạy lại kéo tay ngăn không cho tôi làm điều dại dột.

-“Nếu cậu không muốn chiến đấu thì....cút...tên hèn nhát.”- Tôi gằn giọng

Và.....Nó quay đầu bỏ đi thật... chỉ một lúc sau nó đã mất hút trong làn sương mù. Tên khốn này. Mặc dù chuyện có thể nào cũng là quá khứ rồi. Sao nó có thể bạc nhược như thế chứ?

“Xoẹt...”

-Áa...- Miran kêu lên thất thanh. Một mũi tên sượt qua vai nó làm máu văng ra tung toé.

-“Không sao chứ?”- Tôi nhăn mặt.

-Ừm...CÂN THẶN.....- Nó bỗng hét lớn.....

“Phập.....”- Tiếng mũi tên cắm vô da thịt đầy đau đớn...nhưng....không phải là tôi....Ai chặn đòn cho tôi vậy?

-ALENNNNNN!! Cậu có sao không? Máu.....Dunkel....mau cầm máu.....-Miran hốt hoảng chạy lại đỡ Alen..

Thằng khỉ này!!...tại sao còn quay lại?.....Sao không rời khỏi đây luôn đi?

-Dunke...Dunkel...Minh...xin...lô...-Nó nắm chặt mũi tên trên ngực rồi nằm xuống. Thanh HP của nó chỉ còn một chấm duy nhất.....

-ALENNNNNN!!!!- Nhỏ Miran hét lớn.

Máu nóng nổi lên, mắt tôi nổi đầy những gân đỏ đáng sợ. Bọn chó làng sương mù này... các người phải trả giá.

.....

Chapter 25:(spoil)

-Các người là ai? -Giọng Miran hốt hoảng.

-Chỉ là người qua đường thấy bữa tiệc xác thịt này thú vị quá muốn góp vui thôi mà haha.- Tên trùm mũ đen cười thích thú.

Khi thật...bọn làng sương mù đã mất rồi giờ còn đến tên khốn này nữa.....

.....

Bạn đang đọc truyện *MOB-WORLD GAME* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 26: Thế lực mới

Dunkel!! Anh tính làm gì vậy?- Miran hỏi với giọng đầy sợ sệt khi thấy sắc mặt tôi quá đáng sợ.

-“Vui vẻ tí thôi”- Tôi bẻ tay răng rắc.

Lũ khốn này càng ngày càng làm tôi khó chịu. Có lẽ hôm nay sẽ là ngày tàn của làng sương mù rồi.

-“Miran xác định vị trí của chúng cho tôi.”- Tôi ra lệnh.

-À..ờ....một tên thẳng trước mặt cậu.- Nhỏ lấp bắp.

Không chần chừ, tôi phóng điên cuồng lên phía trước.

“Xoẹt...xoẹt.....xoẹt...”- Hàng loạt mũi tên lao về phía tôi.

Tôi bình tĩnh ngã người ra sau, lộn một vòng né toàn bộ sau đó tiếp tục chạy. Kia rồi... bóng tên đó đang trước rồi.

“Keng...”- Tôi chém một nhát vô người nhưng hấn tay đã kịp thời đỡ đưa tay lên đỡ được.

“Keng keng keng keng keng.”

Hắn ta càng đỡ bao nhiêu thì máu nóng của tôi càng tăng lên bấy nhiêu. Tôi chém liên tục vào hắn.

-“Chết đi chết đi chết đi hahahahahaha!”- Tôi cười điên loạn trong sung sướng.

“Rầm...”- Cánh tay bằng sắt của hắn bị tôi cắt làm đôi. Người nghĩ sắt không bao giờ đứt sao đồ ngu?

-“Chết đi chết đi!!!!!! Hahaaaaaa!”- Giọng cười của tôi càng thêm phần man rợ.

Tôi nhảy lên người rồi đâm điên cuồng vô cái mặt đã mất đi cánh tay che chắn của hắn. Mỗi nhát đâm tôi đều kèm theo một tiếng “chết đi” khô khốc. Máu hắn ta phụt ra đỏ lòm cả mặt tôi. Ôi cái cảm giác này...haha!! Thật là thích quá!! Tôi thích thú cầm thanh Ân ma vô mắt hắn rồi xoáy một vòng.

-“Đề tao xem bọn mày còn nhìn thấy đường trong lớp sương mù này không nhé.”- Tôi nghĩ thầm rồi tiếp tục móc con mắt còn lại ra ném vào lớp sương dày đặc.

-Á á.....Cá...cái gì đây....-Một con mèo khác la lên thất thanh, bị tôi ném mắt của đồng đội vô người chắc cũng đang “hạnh phúc” ngồi chờ đến lượt đây.

Hôm nay quả là ngày may mắn haha. Ném đầu dính đấy. Không phải khi nào cũng may mắn được thế đâu. Phải tận dụng mới được. Tôi vừa cười sảng khoái vừa tiến tới tiếng nói lúc này...

“Kengggggg”- Tôi chặt một phát vô người tên nhát cáy đấy.

-Người...người...-Tôi có thể cảm nhận được sự sợ hãi trong giọng nói hắn.

-“Ta làm sao? Haha! Đề ta kiểm tra xem mắt của người có đẹp như mắt tên lúc này không nhé! Ha haha hahaha!”-Tôi cười điên dại.

“Keng...keng”...

-Mau trợ giúp anh ta.- Lũ người xung quanh hô hoán.

Đúng rồi. Kéo đến đây ta xử một lượt cho nhanh. Ném mắt hoài một quá. Tôi đâm một nhát vô cuống họng tên yếu đuối này rồi đứng dậy.

-DUNKEL...CÂN THẬN.....7 người đang tiến đến chỗ cậu đấy.- Miran hét lớn.

Haha! Cảm ơn cô em nhé. Ít vậy thôi sao? Thế để tôi đem 7 cái đầu về cho thằng Alen xem.

-Chết đi đồ ác quỷ!!!!- Một tên nhảy lên chém tôi rồi hét lớn.

“Xoẹt...”- Tôi cầm thanh kiếm vô cảm rồi kéo một đường dài cắt đôi cái đầu của hắn ra.

-“Tên tiếp theo.”- Giọng tôi đầy thoải mái.

-Mẹ kiếp! Tất cả, LÊN!!!- Một tên ra vẻ chỉ huy lớn giọng.

“Keng...Keng...keng...”- những tiếng kim loại đập vô nhau vang cả một vùng sương mù.

-Áaaa!!!!- Một gã ôm lấy cái tai vừa rơi xuống của mình hét lên đầy đau đớn.

“Sụt....”- Tôi cầm thanh băng kiếm vô miệng gã cho im miệng đi rồi kéo rách má phải. Haha! Khỏi kêu ca đau đớn nhé.

-“Các người sao thế? Nãy hung hãn lắm mà?”- Tôi cầm thanh kiếm giờ lên phía trước, mắt tròn to rồi cười lớn khiêu khích bọn chúng.

-Mẹ kiếp!! Giết hắn!!!!- Lũ đám đồng thanh....

Nào nào đứng rồi! Vô đây mà giết ta này. Càng đông ta càng thích.

“Xoẹt...”- Một mũi tên sượt ngang qua làm xước một vết ở má tôi.

Khi thật! Tên bản cung này cũng khá lợi hại đấy. Tôi không hề cảm nhận được hấn ta.

-Ngày giỗ của ngươi là hôm nay đấy!!!!- Một tên cao to đen hời lao vô điên cuồng.

“Vụt...”- Tôi vung kiếm một đường đầy tàn nhẫn. Cái đầu của hấn rơi xuống, lăn lông lốc dưới đất. Máu từ cổ hấn phụt ra như đài phun nước vậy. Haha. Trông thật là thích. Đứng từ xa thì còn khó chịu chứ lại gần đầu của chúng tôi thấy rõ mồn một.

-Lui đi! Để bọn ta!- Một giọng nói cứng rắn vang lên.

Hồ hớ. Nghe căng nhỉ? Ủa mà khoan! Cái gì đây? Sương mù tan rồi à? Tên này tự tin hơi thái quá rồi đấy.

-Đại ca! Đại tỷ!- Mấy tên ranh con kia mắt bỗng bừng sáng đầy hy vọng.

Hmm!! Giết đại ca, đại tỷ chắc cũng vui hơn giết lũ ranh con này đây....

Sương mù dần tan đi. Những xác chết quanh tôi dần hiện rõ. Tên thì đầu đứt đôi, tên thì đầu lăn lông lốc dưới đất. Haha! Giá mà có cái điện thoại ở đây phải chụp ảnh up lên facebook ngay mới được. Hấn sẽ được nhiều like lắm.

-Oeeeeee!- Miran bùm miệng nôn ói.

Haizz! Trông hay mà làm gì mặt biến sắc dữ vậy cô em. Tôi lắc đầu chán nản rồi quay qua nhìn lũ “đại ca, đại tỷ”.

-Người khá liều mạng đấy.- Giọng một cô gái cất lên.

Ồ ồ. Trông được đấy. Tóc xanh, mặt hài hoà. Hời lun nhĩ? Nhưng thôi con gái cao vậy được rồi. Huhu! Giết phí quá TT. Khoan đã, cô ta cầm cung. Đừng nói là mấy phát bắn tên kia là do cô ta làm nhé. Hmm! Vậy phải giết rồi. Tên còn lại thì người như mớ sắt vụn vậy. Sắt bao hấn lên cả mặt hấn, khó chơi đây. Chắc hấn cũng là tên cường hoá cơ thể cho lũ người yếu đuối kia.

-Không cần nhiều lời với hấn ta như vậy đâu Phương. Chỉ cần giết là được.- Anh chàng trông như không có khiếu hài hước mấy. Mà cô nàng kia tên Phương à? Việt Nam sao?

-Em biết rồi. Vậy theo ý anh Miner.- Haizz! Cô nàng cũng lạnh lùng quá. Thôi thì giết cả 2 vậy.

-“;-” Sương mù tan có nghĩa là tôi đã có thể sử dụng kỹ năng. Thế thì nhanh thôi. Xem bọn chúng thể hiện như thế nào đã cũng chưa muộn.

-“Giao cho cậu đấy”- Tôi thì thâm vô tai nó.

-“Biết rồi! Khó lắm”- Trông như thằng này nó cũng chán nản chả khác gì tôi.

..“

Để xem 2 “đại ca, đại tỷ” trình diễn như thế nào đây. Chứ tôi cũng đang hơi mệt tí chưa muốn đánh nhau cho lắm.

-Sắt hoá.- Tên người nhôm nhựa kia bỗng chốc biến bàn tay mình thành một thanh đao lớn. Woaaaa! Thú vị đấy.

Hấn tao lao vô phân thân của tôi điên cuồng. Hấn đâm đâm, chọc chọc các thứ. Nhưng mà phân thân tôi cũng đâu đùa được! Dù gì cũng hưởng nửa chỉ số phản xạ của tôi mà. Đầu phải muốn đâm là đâm dễ thế.

“Xoẹt...”- một thanh kiếm hư vô đâm sượt qua vai con nhỏ cầm cung lúc nó không chú ý. Haha. Làm tốt đấy chứ đệ của anh.

-Miner! Tránh ra! Em sẽ dùng nó. Em tích tụ đủ rồi.- Con nhỏ tóc xanh hét lớn.

Nó tính làm gì vậy? Cây cung của nó bỗng sáng lên một màu xanh tuyệt đẹp. Tôi có cảm giác không lành. Khi thật! có lẽ là Ultimate rồi. Khoan....phân thân đang đứng trước mặt Miran và Alen. Mẹ kiếp! 2 đứa nó sẽ dính đòn oan mất.

-“Mau di chuyển ra chỗ khác.”- Tôi ra lệnh cho con phân thân.

-“Không thể! Tên khốn này khó chịu quá!”- Nó đáp đầy chán nản.

Đành vậy! Tôi xử lý con nhỏ này thôi.

-ĐẠI MỘC TIỀN.....- Nhỏ kéo cần cung rồi hét lớn.

....

-Sao thế Phương! Mau lên!- Tên sắt vụn hét lớn.

-Em..em..không thể...-Nhỏ lắp bắp.

-Cái gì?- Hắn ta hoảng hốt quay phắt lại và ăn ngay một nhát kiếm của thằng phân thân.

Haizz! Tập trung đi chứ chàng trai. Đại gái quá là chết đấy.

-Ngươi..sao ngươi có thể?- Cô nàng Việt Nam dễ thương của chúng ta đang run sao? Haha.

-“Hmm! Sao lại không?”- Tôi từ tốn đáp.

Tôi chỉ

-Bỏ Phuong raaaaa! THIẾT ĐẠI LONG....-Hắn ta hét lớn.

Bỗng chốc đầu hắn biến thành một con rồng lớn lao tới cắn nát phân thân của tôi thành những bông tuyết nhỏ. Quào...cũng giữ đấy.

-“Miran! Alen sao rồi?”- Tôi già đồ ngớ lơ để chọc tức hắn.

-Yên tâm! Chị Elena đã đưa cậu ấy vào trong trị thương rồi.- Miran giọng đầy hứng khởi.

Ồ ồ! Elena dậy rồi sao? Thế thì làng sương mù hôm nay phải xoá sổ thật rồi.

-“Miran! Không ché lão già kia cho tôi.”- Tôi hất mặt về phía ông già đang ngồi trong nhà. Từ lúc sương mù tan tôi đã biết ông ta là “nghệ nhân sương mù” rồi. Trong bản beta ông ta chính là người bọn tôi phải lấy đầu mới hoàn thành được phó bản “Làng sương mù”.

-Giết không?- Cô nàng thân thiện hỏi.

lắc đầu

Tôi cần ông ta sống để hỏi rõ chuyện của Alen.

-Hiểu....

Con nhỏ vừa dứt lời thì đúng 1s sau đã thấy nó kẻ dao vô cổ ông già rồi. Herher! Cũng ra đáng sát thủ đấy.

“Bùmmmm”- Đầu lão già bỗng nổ tung. Con nhỏ này. Ai cho phép nó giết.

-Trường lànggggggg- Cả 2 đứa “đại ca, đại tỷ” hét lên.

-“Miran! Cô làm gì vậy? Tôi kêu không giết mà”- Tôi bực tức.

-Không...Không...phải tôi.- Giọng nó lắp bắp đầy run sợ còn mặt thì lấm lem đầy máu và cả....não của lão già bắn vô trông đầy kinh dị.

Cái gì? Không phải nó thì là ai? Có sự xuất hiện của người khác sao? Elena? Không, không! Pháp sư không hề có tuyệt kỹ nào kinh khủng như vậy.

-clap clap Quả là một màn trình diễn tuyệt vời! Chủ nhân Băng kiếm có khác. Không làm tôi thất vọng.- Một thằng mặc đồ đen từ đầu đến chân đứng vô tay tán dương tôi.

Sau lưng hắn còn có những tên mặc đồ y chang. Ẩn trong cái mũ trùm kia tôi thấy những chiếc mặt nạ có hình xăm gì đó gần mắt. Bọn chúng là một clan sao?

Mặc dù chưa hiểu chuyện gì nhưng có vẻ tôi biết ai vừa làm đầu ông lão trưởng làng nổ tung rồi. Đám này không phải loại bình thường. Phải thật cẩn thận mới được.

-Các người là ai? -Giọng Miran hốt hoảng.

-Chỉ là người qua đường thấy bữa tiệc xác thịt này thú vị quá muốn góp vui thôi mà haha.- Tên trùm mũ đen cười thích thú.

Khi thật...bọn làng sương mù đã mất rồi giờ còn đến tên khốn này nữa.....

-Tạm đình chiến được chứ? Tôi muốn xử lý lũ này.- Cô nàng Việt Nam vẫn kẹt trong lưới kiếm của tôi đưa ra đề xuất.

-“Tuỳ cô!”- Tôi nhanh chóng đồng ý rồi bỏ kiếm xuống.

Lũ này....là ai? Tôi nắm chặt lấy bàn tay phải đang run cầm cập của mình. Chuyện khi gì vậy? Tôi đang sợ sao?.....

.....

Chapter 26: Spoil

-Dunkel... mau tỉnh dậy...cậu không được chế....-Giọng Miran ngày càng nhỏ đi...

Bạn đang đọc truyện *MOB-WORLD GAME* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 27: Cái chết

Tôi cầm chặt 2 thanh kiếm thế nhưng tay vẫn run lên bần bật. Bọn người này là ai? Chúng có phải được cử đến để giết tôi không? Mọi chuyện tôi làm đã bị lộ rồi sao?...

-Nào nào đừng căng thẳng quá như thế! Bọn này chỉ đến để chào hỏi thôi! -Gã trùn mặt cười đầy bí hiểm

-“Có cách chào hỏi nào thú vị vậy sao?” -Tôi cố gắng bình tĩnh.

-Ngươi thấy thú vị sao? Chàng trai “Bóng tối”?- Hắn ta nhấn mạnh chữ “bóng tối” khiến tôi giật nảy người.

(*Dunkelheit nghĩa là “Bóng tối” theo tiếng Đức.)

Tôi im lặng. Những tên này... chúng..đến để giết tôi. Bọn khốn hệ thống. Chúng đã đánh hơi được tôi rồi! Chắc chắn là thế. Nhưng..với sức mạnh này...mình có thể làm bá chủ cũng được mà? Mình sẽ giết được chúng. Đúng chứ? Bọn này hù dọa là giỏi thôi. Sức mạnh ông già cho tôi là vô địch. Bọn này...làm gì có tuổi!...haha...đúng rồi...lũ nít ranh...chắc các ngươi chưa được ném mùi thiên thạch siêu cấp đâu nhỉ?...ông sẽ cho tụi mày về lại với hệ thống nhé. Cũng lắm là san bằng tất cả chỗ này. Còn lũ đồng đội kia, đưa thì là NPC, đưa cũng chỉ là nhân viên của thằng tạo ra trò chơi vớ vẩn này. Chết thì có sao cơ chứ. Hahaha! Đúng vậy! Mạnh sống của mình là trên hết. Giết thôi...

-“Hắc th...”*Xiết*- Tôi chưa kịp nghĩ hết từ khoá kĩ năng thì đã bị một con dao kẻ vô cổ.

Mẹ kiếp, tên này...tại sao? Tôi...tôi còn chưa kịp thấy gì hắn ta đã ở sau lưng rồi. Hắc...hắc...cũng có sao?

-Đừng phá hỏng buổi chào hỏi THÂN THIỆN của ta chứ!!- Hắc ta gần giọng thì thâm vô tai khiến người tôi run lên bần bật.

-“Dịch chuyển hư không”- Tôi nhảy ra một nơi khác để thoát khỏi tư thế bị khoá.

“SỤT..”

-UUUUUUUUU!!!!- Tôi la lên đau đớn.

Chuyện gì vậy? Đây là....máu sao? Cây kiếm này...tại sao nó lại xuyên qua bụng mình? Mình đã rồi mà?

-Ta đã cảnh cáo rồi. Tại ngươi nhé! Ngươi làm ta phải trái lời chủ nhân là không được manh động rồi đấy. Trả giá thì sẽ là cái mạng quên của ngươi. “SỤT”.- Hắc ta bỗng dưng xuất hiện sau lưng thâm thì vào tai tôi rồi rút kiếm ra.

-Hự...hộc... hộc.-Tôi quỵ sụp xuống đất. Miệng tôi trào ra một đồng máu.

-DUNKELLLL...-Giọng Miran từ xa chạy tới.

Sao cô ta gấp gáp thế nhỉ? Đừng làm như thế nữa. Cầu xin cô! Cô làm vậy nghĩa là tôi nhìn giống sắp chết thật sao? Không...không...tôi làm sao mà chết được. Tôi là bá chủ. KHÔNGGGGG...TÔI KHÔNG MUỐN CHẾT!!

-Dunkel... mau tỉnh dậy...cậu không được chế....-Giọng Miran ngày càng nhỏ đi...

Thanh HP của tôi tụt dốc không phanh rồi chạm đến vạch máu cuối cùng. Mọi thứ trước mắt tôi dần tối sầm lại....sau đó điều tôi thấy được... chỉ là một màu đen.....

.....

2 tháng sau.....

- “Khi thật! Cậu đùa tôi à?”-Tôi gần giọng khó chịu với thằng Alen.

Tôi không ngừng bực dọc vì những thứ vừa xảy ra, bao nhiêu rắc rối ập tới. Điều tôi muốn là đến ngay cái Lôi quốc kia và tìm cho nhanh thứ thần dược đó. Vậy mà lại phải đi vòng vèo?

- Tớ nói rồi, không thể đi thẳng qua cánh rừng đầy dâu - Alen quyết tâm ngăn cản ý định của tôi.

- Tại sao cơ chứ? Đi thẳng có phải nhanh hơn không?- Miran xen vào

- Mọi chuyện không dễ dàng như mấy cậu tưởng đâu! Ai cố gắng vượt qua cánh rừng đó đều bị thương nặng, hoặc không còn mạng để quay về.- Alen hoảng hốt.

- Thôi đi tên nhát cáy!! - Miran liếc nhìn Alen

Nực cười, cuối cùng thì tôi đã đến được đây rồi, bao nhiêu sức lực bỏ ra, giờ chẳng lẽ phải kéo dài thời gian vì một cánh rừng còn con này sao?

- “Chẳng sao cả!! Tôi đi, ai sợ thì có thể không theo, gặp nhau ở Lôi quốc sau vậy.”-

Phần nào đó, tôi cũng có lo cho vết thương nhóc Alen đang mang, nó sẽ không chiến đấu được, biết đâu lại là gánh nặng.

- Tôi cần mua thêm bình hồi máu và mana, càng nhanh càng tốt nhé!- Elena nháy mắt với Alen như muốn ra lệnh cho nó rồi sải bước đi cạnh tôi. Nhỏ Miran thấy thế cũng lẻo đẻo chạy theo, hí mắt nhìn Alen, lẽ lười trêu chọc. Hừ, nhỏ này trẻ con vậy trời.

- Các cậu không hiểu đâu! Trời ơi, tôi đã từng cố gắng vào đó rồi! nhưng đó là một khu rừng siêu lớn, những con

- Tôi nghĩ 3 người thì có vẻ qua được - Elena cười khẩy.

- Ôi tên nhát gann!!! - Miran thêm vào.

- Đây, các cậu không hiểu đâu - Nó vẫn gặng nói trong vô vọng.

- Tôi sẽ không mất ba ngày để đi đường vòng, cộng với thời gian ở đây tranh cãi với cậu. Đi đây!! Phuong và Miner đang đợi rồi! Không thể để 2 người đây chờ lâu được!- Tôi toan bước đi thì thấy chân mình bị ôm lại. Cái quái gì thế? Thằng này bệnh nặng rồi à?!

- Oaaa, Dunkel, được rồi, tớ đi cùng các cậu. Chỉ xin một điều!!- Nó bò trườn dưới đất khóc lóc.

Tôi nhún mắt nhìn tên đó. Hừm, ôm chân trông cũng đáng yêu đấy.

- Đừng giết bất cứ một sinh vật nào trong đó nha!! - Alen đưa đôi mắt long lanh nhìn tôi cầu xin.

Nó vừa dứt lời thì ăn nguyên một đập của tôi vào mồm bay ra xa, làm sao không giết được?! Chả nhẽ tha để cho chúng quay lại cạp đầu tôi?

- Tùy thái độ của chúng nó thôi! - tôi hất chân nhằm muốn nó khuất khỏi tầm mắt.

- Member yêu động vật à? - Miran nhìn Alen bằng đôi mắt to tròn. Nụ cười toe toét hiện lên. Nhỏ chạy vòng vòng quanh thằng Alen cười phấn khởi rồi tự chỉ vào má mình, cười rạng rỡ

-Member?- Mặt thằng Alen ngu ra. Haizz cũng đúng. NPC thì làm gì biết mấy cái gọi là ngoại ngữ.

-Không có gì! Mà tui cũng thích động vật nè! - Nó cười đầy hứng khởi rồi bỗng dừng mặt tối sầm lại, nghiêng răng:”nhưng nếu lũ đó chạm vào người tui thì đừng mong toàn mạng.”

- Oaaa!!! - Alen la lớn

- Cố gắng đi đường vòng nhé chàng trai!- Elena mỉm cười bí hiểm

- Thôi được rồi!! Đi thì đi!- Alen thở dài. Mặt nó xị xuống trông max sầu đời.

- Thôi tui cũng mệt rồi! đêm nay tui mình ngủ lại, sáng mai rồi xuất phát nhé?- Miran nói đầy mệt mỏi.

Hmmmm, cũng được, dù gì cũng đói rồi. Tôi gật đầu đồng ý. Elena thì chán nản nhìn quanh, trông như cô nàng vẫn muốn đi tiếp. Còn thằng Alen, nhìn mặt nó kia, cứ như bao gạo thiu vậy - _-.

- Được rồi, những giờ ngủ ở đâu cơ chứ? - Ele khoanh tay dựa người vào cây ngập dài.

Như sức nhớ ra điều gì đó thú vị, thằng Alen bật người dậy, cười toe toét.

- Đi một đoạn nữa sẽ tới một cái chòi gỗ nhỏ, tui tui khi vận chuyển hàng hay chọn chỗ đó nghỉ lắm. Có đầy đủ tiện nghi luôn. Hehe!! - tên Alen nháy mắt.

Đành vậy, tôi cũng muốn tắm rửa, ăn uống no nê và đánh một giấc ngon lành lắm rồi.

Cả đám sải bước đi theo nhóc Alen, trông như nó phấn khởi lắm, cầm kiếm chìa về phía trước hô hào như mình là leader vậy. Tôi nhìn nó đầy khó hiểu.

Điều gì đó ở nó làm tôi bồn chồn, thẳng này...nó là một đứa tốt bụng...nhưng tại sao lại muốn đi cùng tôi?

Bạn đang đọc truyện *MOB-WORLD GAME* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 28: Khu rừng

"Máu!! Cho tôi máu.." - âm thanh đau đớn vang vọng. Tôi nhìn kẻ nằm phục dưới chân, đôi mắt hằn đầy sự căm ghét, ôi, kẻ vô dụng. "Sút!" - tiếng kiếm đâm xuyên qua đám da thịt chưa bao giờ ngọt đến thế. Bỗng từ một kẻ, nay cả đám người bò dưới chân tôi. "Máu, máu, máu của tôi.." Cái gì đây?! Lũ này đúng là phiền phức mà. Tôi bước nhẹ nhàng tiến về phía trước, không ngại ngần đâm chết những kẻ ngay dưới chân tôi.

"Tên sát nhân! Tên khát máu! Tên quái vật!" - tiếng hét lớn xuất hiện ngay phía cuối chân trời, tôi thấy Phương. Ánh mắt cô ta đầy căm phẫn. Mối cô ta bị cắn chặt, máu từ đây mà tuôn ra. Cô ta nghiêng răng: "Tại sao! Tại sao! Tại sao! Họ là con người! Tại sao! Tại sao! Hả tên ác nhân!"

- Dunkel oiii - nhỏ Miran hét lớn.

Cái con nhỏ hâm dở này, mới sáng sớm!

- Dậy đi sớm cái coi Dunkel - Alen kéo mạnh cái chăn ra khỏi người tôi.

Cái tên này, muốn chết à! Tôi bật dậy trừng mắt thì thấy tên Alen đã lon ton chạy ra ngoài.

Uể oải, tôi bước vào phòng tắm, cởi khăn bị ướt và rửa qua. Tôi nghĩ về giấc mơ. "Sát nhân"? "Quái vật"? Chỉ là trò chơi. Thật tình, mọi chuyện chẳng ghê gớm đến vậy. Ai trong đây mà chẳng thế? Chỉ có kẻ ngốc như cô ta mới mềm lòng những thứ như vậy. Vỗ mặt hai cái, tôi lấy lại tinh thần, sau đó đeo khăn bị ướt, ưỡn, giờ đã chinh chu và ngẫu lòi. Hihi

Bước ra khỏi chòi, tôi liền nghe loáng thoáng hai chữ "sâu ngủ" bật ra từ cái giọng quen thuộc của đứa ai-mà-chả-biết-là-nó. Grr, sáng ra tôi không muốn gây sự đâu đó. Thấy tôi mặt hầm hầm đi ra, Alen tươi cười niềm nở tiếp đón:

- Đi thôi Dunkel ~ Mà theo tớ dự đoán á, là khi mặt trời vừa lặn, chúng ta vừa kịp đến lòi quốc đấy.

Tên nhóc này, mới hôm qua còn năn nỉ tôi không muốn vào rừng, giờ lại hớn hờ. Đùng kiêu sáng nắng chiều mưa. Nó mà không thích nhỏ Dyno thì tôi đã kết luận nó gay luôn rồi ấy chứ.

- Đầy đủ rồi, ta đi thôi - Elena hất mặt về phía khu rừng.

.....

Đã gần giữa trưa. Thật chứ, tôi chẳng tin nổi hôm qua thẳng Alen đã cảnh báo bao nguy hiểm nhóc nhằn luôn đấy. Sáng giờ tôi chỉ gặp những quái thú dễ giải quyết. Từ level 20-40, nhẹ nhàng bỏ xừ. Mà tôi cũng không cần đ-ng tay, chỉ cần thẳng Alen dùng lòi kiếm của nó giáng xuống một đòn, lũ kia liền ngum. Ít ra theo thẳng Alen nói, tụi nó bất tỉnh rồi, chúng tôi cứ yên tâm mà đi, chẳng con nào có thể đ-ng vào người chúng tôi được cả.

Dứt dòng suy nghĩ của tôi là một tiếng động xào xạc nhẹ. Gió à? Nghe như chuyển động của một vật thể đứng hơn. Ba đứa kia có vẻ cũng đã bắt đầu chú ý, nhưng tụi nó chỉ ngưng chân lại một chút rồi cũng sai bước đi. Tôi cũng chẳng để tâm và đi tiếp. Nói về khu rừng chút đi, tôi đã nghĩ nó sẽ rậm rạp cây cối, bốc mùi ẩm thấp và khắp nơi toàn quái thú săn mồi. Nhưng không phải, khu rừng này thoáng đãng, mát mẻ và tràn ngập ánh sáng. Thiết nghĩ nó đẹp và yên bình như thế sao lại "nguy hiểm" vậy nhỉ?

- Ô, nhà kia, có người sống ở đây à? - Miran quay lại nhìn tụi tôi, chỉ tay về phía ngôi nhà nhỏ ngay trước mặt. Ngôi nhà mở cửa toang hoác. Đồ đạc bên trong lộn xộn. Hừm, có người từng sống ở đây sao? Khi tôi quay qua nhìn Alen, mặt nó có chút tái đi. Gì vậy?! Cảm xúc kiểu gì vậy?! Không nói không rằng, nó chạy vào khu nhà, dường như lục tung mọi thứ lên và hét to:

- Rynn! Cậu ơi! Cậu đang đâu vậy!!

Chúng tôi bước vào sau nó. Mọi thứ trong nhà như bị đập phá. Nhìn nát vãi. Bỗng từ đâu tiếng động lớn vang lên, ngôi nhà rung chuyển. Và lại thêm bát ngờ, một bạch xà lớn xác chui từ ngõ ngách nào đó xuất hiện. Cửa sau chẳng? Suy nghĩ tôi vừa kịp dứt, mọi thứ tự dưng nhóp nhép và chật hẹp. Cái gì chứ.. Tôi bị nuốt à?! Sao nó có thể nhanh vậy! Aaaaaa:v

Bạn đang đọc truyện *MOB-WORLD GAME* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **wWw.EbookFull.Net**.

Chương 29: Bạch xà

Con Bạch xà vẫn còn đây ư?!! Vậy Rynn đâu cơ chứ? Chẳng nhẽ

- Chị vừa thấy cái gì đó trắng trắng xẹt qua không? - Miran trông có vẻ bất ngờ.

Elena nhìn ra phía bên ngoài, sao trông cô ấy điềm tĩnh vậy trời, lần đầu gặp con Bạch xà đấy, tôi đã phát hoảng vì độ nhanh nhạy của nó luôn đấy chứ.

- Đúng rồi, Bạch xà mà Alen nhắc tới đấy - Elena từ tốn.

- Umm, Dunkel ư? - Miram kêu to tên cậu ấy.

Tôi có chút thót dạ, nhìn quanh. Gì chứ?!!! Dunkel đâu rồi? Hồi nãy cậu ấy đứng trước cửa.. Oaaaaaa, xong phim! Bạch xà đã nuốt cậu ấy mất rồi! Trước khi tôi kịp nói thì Elena và Miran đã vụt chạy ra ngoài. Tôi liền chạy theo sau họ, và ngay trước mắt, tôi thấy Bạch xà nhìn chúng tôi bằng ánh mắt căm phẫn, đỏ rực. Tiếng nó gầm gừ làm cả bọn tôi chói tai cực. Kì lạ, tôi chưa từng thấy nó như vậy trước đây. Chắc chắn có chuyện gì đó không tốt đã xảy ra! Bọn họ bắt được Rynn sao? Không thể nào..

- Chúng ta chuẩn bị chiến đấu nào Miran - Elena cầm quyền sách của cô ra, miệng toan niệm chú.

Lập tức, tôi ngăn lại:

- Không được! Đây là bạn của mình!!

- Bạn cậu?! Alen à! Con Bạch xà tổ chẳng đấy vừa nuốt Dunkel đấy! - Miran nhăn mặt, chửi rủa.

Chẳng quan tâm, tôi chạy ra chắn trước họ và Bạch xà, và hét lớn:

- Chỉ là hiểu lầm! Các cậu hãy tin mình, Bạch xà chỉ muốn giúp Rynn! Nhưng giờ cậu ấy đã..

- Rynn là ai cơ chứ! Né ra bên đi Alen! Nếu để Dunkel lâu thêm một chút, con quái đó sẽ tiêu hóa cậu ấy luôn mất! - Miran hỏi thúc tôi, đồng thời tiến lại gần, như muốn kéo tôi ra khỏi vậy.

Tình thế khó chịu thật. Nếu giờ cứu Bạch xà, Dunkel sẽ chết. Để Bạch xà bị hạ, Dunkel sống, nhưng làm sao tôi biết chuyện gì sẽ xảy ra với Rynn. Cậu ấy là người bạn đáng trân trọng của tôi.. Và cậu ấy cũng yêu thương Bạch xà đủ lắm.

- Mình có cách! Hãy để mình xử lí. Các cậu không được giết Bạch xà! - tôi đàm phán.

Với ánh nhìn lạnh lẽo, Elena hạ quyền sách xuống, cô ấy có vẻ là người cool ngầu nhất ở đây, cô ấy hạ sách, tức là cô ấy tin tôi. Huhu, cảm động quá!

- Nếu 5" nữa không cứu được Dunkel, cậu sẽ xuống mồ cùng con Bạch xà đấy - Elena nhẹ giọng hăm dọa. Oaa, nhưng không sao, cô ấy tin mình là được.

Miran có vẻ bất mãn, nhưng chỉ bảo "Nhanh lên" và nhìn tôi chờ đợi.

Tôi tiến gần hơn về phía Bạch xà. Cậu ấy đã gặp tôi vài lần. Mong là không quên tôi TT. Nếu quên là cả hai sẽ xuống mồ đấy! Đưa tay về phía trước mặt Bạch xà, tôi thở đầy căng thẳng, nhìn vào mắt nó, đôi mắt đỏ ươn ướt, tự dưng tôi nghĩ, nó đã khóc rất nhiều chăng?

- Uỳnh! - tiếng động lớn vang lên, đuôi nó đập mạnh xuống đất. Quần quai và đau đớn, nó phát ra âm thanh cuối cùng và nằm yên. Bụng dưới phình bất thường. Tôi lạnh gáy. Dunkel từ đó chui ra. Cả người dính thứ máu xanh nhầy nhụa. Cậu ấy đã đâm thủng bụng Bạch xà chui ra.. Bạch xà đã chết?! Không thể nào! Không thể nào!

Lần đầu tiên người tôi quan tâm nhất lúc này không phải là bản hữu - Dunkel. Việc đầu tiên là tôi chạy lại bên đầu Bạch xà, không lo sợ, vuốt ve nó, mắt tôi ập nước, chẳng hiểu sao. Mở mắt nhìn, thấy tôi nó gừ nhẹ rồi ụi vào người, giọt nước mắt của nó lăn dài đau đớn. Và bỗng nó thét lên! Lần này thét một cách kinh hoàng hơn, và lịm hẳn. Tôi đã không thể đánh thức được nó.

- "Khôn nạn, con Bạch xà chết tiệt! Chết đi!" - Dòng suy nghĩ của Dunkel chạy trong tai tôi, quay qua, tôi thấy cậu ta đã dùng cây kiếm chặt Bạch xà làm đôi. Cậu ấy.. Aaaaa

Bạn đang đọc truyện *MOB-WORLD GAME* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 30: Căn hầm bí mật

DUNKELLLLL!!! Sao.... sao cậu lại giết nó!!- Thăng Alen hét lên thất thanh.

Hả? Nó bị gì vậy? Không nhìn thấy tôi bị con quỷ này nuốt như đồ ăn à mà còn hỏi? Tôi neho mắt nhìn nó đầy khó hiểu.

-“Chứ muốn sao?”

-Thì...thì...- Alen lắp bắp không trả lời được. Mắt nó bắt đầu rung rung nước mắt.

Tôi mặc kệ. Dù gì cũng là trẻ con, chưa hiểu được độ nguy hiểm của thú rừng.

-Các cậu...có thể chờ mình...chôn cất nó được không?- Alen sụt sịt.

-À..ờ....được thôi!- Miran ngập ngừng.

-“Lẹ đó! Tôi đi trước xem còn gì nguy hiểm không rồi sẽ quay lại ngay.”- tôi rút thanh kiếm vô chuôi rồi đi thẳng.

Khu rừng trước mặt ngày càng rậm rạp. Khi thật, khéo còn vài con trăn như lúc này thì hơi mệt đấy. Đến tôi còn bị bắt ngờ bởi khả năng săn mồi của nó.

“-Có đúng là khu rừng này không?

-Chắc chắn mà! Tao đã tìm hiểu kĩ lắm rồi!”

Bỗng chốc bên trái khu rừng chỗ tôi đứng xuất hiện 2 giọng nói gì lạ. Ngoài bọn tôi còn có người khác nữa sao? Tôi sai bước đi theo giọng nói bí ẩn, lần theo dấu chân một lúc thì tôi tới một vách đá lớn... nhưng chúng đã hoàn toàn biến mất không một chút dấu tích nào. Kì lạ nhỉ? Đây là đường cụt rồi bọn đây có thể đi đâu được cơ chứ? Dấu chân cũng dừng lại ở đây. Bọn chúng là ai nhỉ? Tôi đang lo họ là đám người được cử đến để giết tôi. Khi thật! Phải tìm cho ra thôi. Tôi khoanh tay dựa lưng vô vách đá suy nghĩ, thì....

-UUUUUUUUUUUU- Tôi la lên thất thanh.

Vách đá chỗ tôi dựa bỗng bị lún vô như một cánh cửa bí ẩn làm tôi ngã nhào rơi vào trong.

“Àmm”- Tôi té xuống một cái hang đầu tiên.

Đây là đâu? Đừng nói là căn cứ bí mật của lũ người kia nhá. Chết thật! Tự nhét đầu vô hang cộp rồi! Đường ra chỗ nào vậy?

Tôi đứng dậy phui đất rồi nhìn quanh một vòng. Lúc này là....mình té ở đây....thế thì cửa ra sẽ ở bên trên nhỉ? Tôi ngó đầu lên vách hang cố gắng tìm kiếm một luồng sáng nhưng....không! Nó tối thui!

-Các người....Các người là ai? Sao lại vào được đây?- Một giọng con gái vang lên vọng cả căn hầm.

Gì thế?...có người ở đây sao?....tôi bị phát hiện rồi à?.....

.....

-Cái tên Dunkel này sao chưa về nữa?- Tôi dậm chân đầy sốt ruột.

-Chị Ele nè! Bà chị có tìm được vị trí của Dunkel không?- Thăng Alen quay qua tôi hỏi một câu đầy ngu ngốc.

-Bị điên à? Có gắn định vị đâu mà tìm được.- Tôi bực dọc. Cái tên ngốc kia đã bực mình rồi nay lại thêm một thằng ngu nữa. Đến phát mệt với cái nhóm no hope này.

-Định vị?- Nó lại hỏi ngu.

-Thôi không có gì!- Tôi chán nản.

-Mình có nên đi kiếm Dunkel không chị?-Miran neho mũi hỏi tôi.

-Chắc phải vậy thôi!- Tôi thờ dãi.

Cũng tại cái thằng quỷ Alen này hết. Chôn cất con trăn làm gì mà lâu thế không biết....thì công nhận con trăn cũng to thật..nhưng mà cứ kệ đi chôn làm gì? Nếu không tại nó giờ cũng không phải đi tìm tên ngốc kia rồi. Hắn mà có mệnh hệ gì thì....

-Sao trông chị lo lắng thế!! Hehe!! Sợ lắm đúng hông?!!- nhỏ Miran huych vai tôi cười đều.

-Sợ..sợ gì cơ... hờ!! Tại sao chị mà phải sợ?- Tôi tự dưng lắp bắp...

-Oooooo!!! Mặt đỏ bừng hết lên rồi kìa!!!ahhhh!! Dễ thương quá!!!- Con quỷ Miran trông mặt nó như sung sướng lắm.

Tôi sờ sờ lên mặt xem thử...hình như cũng...hơi nóng nóng thật...sao thế nhờ? Sao lại đỏ mặt thế?...Ahhhh...

-Đồ gì mà đỏ!! Mau đi tìm tên ngốc đấy mau lên!- Tôi đánh trống lảng để lấp liếm.

-Vâng vâng!! Đi thôi Alen! Chị Ele què rùi đó!- Nó vẫn lì lợm là lười chọc tôi.

Mặc kệ tụi bay. Tôi bức tức dậm chân đi trước. Tên hâm dở này tự dưng biến đâu mất tiêu không biết?

-DUNKELLLL....

-DUNKELLLL!!!!

-CẬU ĐAU RỒI DUNN!!!!!!!

Bọn tôi dáo dác gọi khắp nơi....nhưng vẫn không thấy hân ta đâu cả.

-2 người!!! Ở đây có dấu chân này...liệu có phải của Dun không?- Alen cúi đầu xuống đất nhìn đầy tò mò.

-Hmmm! Có thể lắm. Dấu chân này còn khá mới. Nhưng...-Mặt tôi hơi nhăn lại.

-Nhưng gì cơ?- Miran nheo mắt.

-Không phải chỉ có mình Dunkel đâu...- Tôi nói đầy lo lắng.

Cái tên hâm này....hân ta lại đi gây sự với ai rồi?...

.....

Chapter 30:(Spoil).

-Cô ta trông cũng được đấy chứ hé hé!!! Anh em mình có nên làm tí rồi mới đưa về cho thủ lĩnh không nhỉ?- Một tên khoái trá cười lên đầy biến thái.

-Haha! Trông cũng hợp lý đó.- Tên còn lại thì cũng đề tiện không kém.

Chuyện gì đang xảy ra bên trong vậy? 2 tên này là ai cơ chứ? “Thủ lĩnh” bọn nó nhắc tới là...?

-DUNKELLLLL!!! CẬU ĐAU RỒI???!!!!- Giọng thằng Nhóc Alen kêu la âm ỉ trên nóc hầm.

Khi thật! Sao lại đến lúc này cơ chứ? Muốn chết hay sao vậy lũ hâm???!!!

-ALEN!!! CÓ PHẢI ALEN KHÔNG?- Giọng nữ bên trong bỗng hét lớn.

Hả?...con nhỏ này....biết nhóc Alen sao?....

Bạn đang đọc truyện *MOB-WORLD GAME* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 31: Nỗi sợ

Chắc chắn....đây là bọn sẵn lòng để giết tôi rồi! Mẹ kiếp!! Vậy mà tưởng chúng nghĩ mình chết rồi chứ? thế mà vẫn tìm tới tận đây. Nhưng hình như có 2 tên thôi! không sao...tôi có thể xử lý được. Tôi lần đi theo giọng nói bí ẩn lúc nãy. Đây hẳn là căn cứ của bọn nó.

Lòng vòng một hồi xem tí nữa lạc, tôi may mắn tìm được một căn phòng lớn nhưng đã bị một cánh cổng bằng đá chặn lại. Khi thất, giờ phá cửa vô thì chẳng khác gì lạy ông tôi ở bụi này.

-Cô ta trông cũng được đấy chứ hé hé!!! Anh em mình có nên làm tí rồi mới đưa về cho thủ lĩnh không nhỉ?- Một tên khoái trá cười lên đầy biến thái.

-Haha! Trông cũng hợp lý đó.- Tên còn lại thì cũng đề tiện không kém.

Chuyện gì đang xảy ra bên trong vậy? 2 tên này là ai cơ chứ? “Thủ lĩnh” bọn nó nhắc tới là...?

-DUNKELLLLL!!! CẬU ĐAU RỒI???!!!!- Giọng thằng Nhóc Alen kêu la âm ỉ trên nóc hầm.

Khi thật! Sao lại đến lúc này cơ chứ? Muốn chết hay sao vậy lũ hâm??!!!

-ALEN!!! CÓ PHẢI ALEN KHÔNG?- Giọng nữ bên trong bỗng hét lớn.

Hả?...con nhỏ này....biết nhóc Alen sao?....

"Rầm...."- Tôi phá cửa xông vào. Đến nước này thì chả còn gì phải chùn chui chồn lùi nữa rồi.

Tôi nhanh chóng đánh dấu cô nàng kia rồi sử dụng "Hàn khí". Mọi thứ nhanh chóng đóng băng lạnh buốt chỉ trừ cô gái và....2 tên kia. Chuyện quái gì vậy? Tại sao chúng không bị ảnh hưởng.

-À há....Ra là người vẫn chưa chết sao?- 2 tên đó quay đầu lại nhìn tôi bặm trợn. Bọn này...không có mặt nạ.

-Sống dai phết đấy. Tính ra anh cả hơi nhẹ tay với người rồi. Thế hôm nay để bọn ta tiễn người về suối vàng.

Nói rồi bọn nó rút đao phóng về phía tôi....

"thình thịch...thình thịch.."- Tiếng tim tôi đập mạnh.... tôi bắt đầu nhớ về cảnh tượng tên trùm mũ đeo mặt nạ đâm kiếm xuyên qua người tôi.... Không lẽ...lần này tôi phải chết thật sao?..

-Lôi giáng...-Giọng Alen từ đâu hét lớn.

Phút chốc một luồng sét cực mạnh giáng thẳng xuống 2 thằng đầu trâu mặt ngựa kia.

-Dunkell....Không sao chứ...-Miran chạy lại lay người tôi.

Mọi thứ xung quanh tôi bắt đầu mờ dần đi...khi thật...tại sao cứ đối mặt với lũ người đó...tôi lại bị như thế này nhỉ...

-Mau tránh ra....-Elena hét lớn.

"Ầm...."

Miran ôm tôi nhảy sang một bên để tránh viên đá rơi từ trên hầm xuống. Khi thật....tại sao người tôi không còn tí sức lực nào nữa thế? Chuyện quái gì đang diễn ra với tôi vậy?

-Các...các người....được lắm...lần này bọn ta không nương tay nữa đâu!!- 2 tên đó chống đao đứng dậy gầm gừ.

-Các người....bọn tôi không thù không oán cơ sao lại tìm cách hãm hại như vậy?- Cô nàng lạ mặt kia đứng trong góc khép nép.

-Không phải việc của nhà người...Ngoan ngoan ngồi yên đấy chờ bọn ta xử lý lũ chuột nhắt này.- Một tên sọc đầy mặt lên tiếng đe dọa.

Bọn này...không hề mạnh như tên ở làng sương mù...nhưng mà...ở chúng vẫn phát ra một thứ "hắc khí" kì lạ khiến tôi run sợ.

-Uwuuuu!!!- Tôi mất bình tĩnh rút kiếm lao điên cuồng vô chúng nó....

CHẾT ĐI...CHẾT ĐI..... Tôi chém lấy chém để mong muốn trúng được một phát...nhưng mà...mọi nhát chém của tôi 2 đứa nó đều né dễ dàng. Tại sao vậy? tại sao đường kiếm của tôi mất đi hoàn toàn sức mạnh lẫn tốc độ thể....

-DUNNNNN!!! MAU BÌNH TĨNH LẠI.- Alen hét lớn khiến tôi bùng tỉnh.

"Xoẹt...."- Một tên chém một nhát vào cổ tôi....máu xịt ra bắn đỏ cả một khoảng đất.

Thanh HP của tôi tụt mất một nửa. Tôi loạng choạng té xuống đất nằm im một cục.

-Vòng chú.- Elena lật sách niệm chú.

Cái vòng màu tím nhanh chóng hiện xung quanh bảo vệ tôi. Khi thật. Mình bị sao thế này? Bọn này chỉ là lũ tép riu level 35 thôi mà? Tại sao...?....

-MAU TRẢ LẠI DUNKEL THUỜNG NGÀY CHO TÔI.....-Elena hét lớn....cô nàng đang khóc sao?

Nực cười...tôi thì ảnh hưởng gì đến mấy người mà phải cố gắng đến như vậy? Nhìn tôi thảm bại lắm sao?....

-Lôi ngục.- Alen nhanh chóng nhốt 2 tên bặm trợn đấy lại rồi tiến đến phía tôi.

-DUN...Đây là nỗi sợ của cậu....cậu phải tự đối mặt với nó. Cậu còn nhớ cậu đã giúp mình vượt qua làng sương mù như thế nào chứ?- Alen đỡ cổ tôi nói.

.....

1 tháng trước.....

"Sút..."- Tên đeo mặt nạ rút kiếm ra khỏi người tôi.....máu từ đó mà tuôn ra không ngừng.

Khi thật....vậy là tôi sẽ chết sao?...KHÔNG....tôi không muốn chết....ai đó cứu tôi với....

.....

-DUN.....MAU TỈNH DẬY.....- Alen vỗ vào mặt tôi....

-Khục....khục....- Tôi ho sặc sụa như mới bị chết đuối...

Tôi...tôi còn sống sao?....Thanh HP của tôi đã tụt hết rồi mà?....

-Anh may mắn chán đấy. Vết thương chỉ đâm lệch tim anh 1 cm nên chị Elena đã kịp cứu đấy.- Miran dựa người vào cây nhãn nhỏ giải thích.

Tôi nhìn lại thanh HP của mình thì đã lên được 1 chấm đỏ. Kì lạ vậy? Với tình trạng xuất huyết gần tim này thì làm gì có hình thức chữa trị nào hồi phục được cơ chứ? Tôi nheo mắt nhìn Miran đầy khó hiểu.

-Truyền máu trực tiếp! Là một loại hồi phục của Pháp sư dùng chính HP của mình để truyền vào người khác. Lượng máu này không bị bất cứ hiệu ứng gây độc hay xuất huyết nào ngăn cản quá trình truyền máu. Alen cũng được chị ấy cứu chữa bằng hình thức đó đấy. -Miran đáp lại sự khó hiểu của tôi bằng một lời giải thích thỏa đáng.

-"Bọn người kia đâu?"

-Bọn chúng có vẻ đạt được mục đích nên đi rồi.

-"Ele đâu?"- Tôi nhìn quanh tìm kiếm bóng dáng cô ta.

-Chị ấy phải truyền máu cho cả 2 người gần như cạn hết thanh HP nên bị ngất xỉu chờ hồi phục rồi.- khuôn mặt Miran thoáng chốc lo lắng.

-"Alen công Ele ra rồi chúng ra đi." -Tôi nói rồi rút bình HP ra uống để hồi phục hoàn toàn.

Ngồi chờ một lúc thì thấy thằng Alen vác Elena ra cộng với đồng hành lý. Haizz, rời khỏi đây thôi. Từ giờ phải cẩn thận hơn mới được. Chắc lũ người đó cũng nghĩ tôi đã chết rồi.

-Các người định đi đâu? Chúng ta chưa xong việc mà. - Tên sát vụn đứng cản ngữ chúng tôi.

Tôi ngó qua thằng Alen thì mặt nó lại biến sắc....Khi thật... thằng này chuyên gia phá hoại những lúc như thế này.

-"Giải quyết đi! Đối diện với nỗi sợ của cậu....Vượt qua hay vứt bỏ?" -Tôi nheo mắt nhìn nó...

Bạn đang đọc truyện *MOB-WORLD GAME* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 32: Thù hận

"Vượt qua hay...vứt bỏ?"- Tôi nheo mắt nhìn thằng Alen.

Nó sững người lại, như vừa tỉnh giấc nó quay đầu tiến tới chỗ Phuong.

-Cậu...sẽ không bao giờ nhận được sự tha thứ từ làng sương mù chúng tôi.- Nhỏ Phuong nói bằng giọng đầy đanh thép.

-Có lẽ gia tộc tôi...đã làm điều không phải với làng các cậu...Nhưng..bọn tôi cũng phải trả giá bằng rất nhiều sinh mạng rồi.- Alen cố gắng giải thích.

-Các người xứng đáng nhận lấy điều đó.- Mặt cô nàng lạnh tanh.

Môi Alen mím lại, tay nó nắm chặt. Mặc dù không hiểu gì nhưng tôi biết cả 2 đã phải chịu đựng quá nhiều.

Alen xuất thân trong một gia đình quý tộc Amedy ở Lôi quốc. Nó là con trai độc nhất của gia đình đấy. Trong lịch sử làng sương mù tôi được đọc thì 13 năm trước làng sương mù đã từng bị xóa sổ bởi chính gia tộc nhà Alen do ngôi làng sở hữu nhiều bí thuật cấp cao. Tộc trưởng hiện tại của làng đã may mắn sống sót và gây dựng lại toàn bộ mặc dù không thể nào sánh được với trước kia. Đoạn video giới thiệu đây thực sự là một cuộc chiến vô cùng thảm

khóc. Hàng ngàn người bỏ mạng, máu chảy thành sông. Ngôi làng chỉ trong 2 ngày chiến đấu đã hoàn toàn cháy rụi. Đó là toàn bộ những gì tôi được đọc và lúc Alen truyền suy nghĩ.

-Nhưng mà... đó là chuyện rất lâu rồi...-Alen cố gắng.

-Nó là mối thù của cả làng tôi.. Chính cậu.. chính cậu là đứa trẻ được đưa đến vào ngày cuối cùng và ra tay giết trưởng làng đời trước của bọn tôi.-
Phuong hét lên đầy căm phẫn.

-Tôi..tôi....TÔI KHÔNG BIẾT GÌ HẾT!!!!- Alen ôm đầu quỳ xuống đất gào lên.

Chuyện gì đã xảy ra vậy? Alen...Alen giết trưởng làng cũ sao?.....Sao có thể? Lúc đó nó mới chỉ là đứa bé thôi mà?

-ĐỪNG CÓ CHỐI CẢI!!! CẬU LÀ KẺ THÙ CỦA LÀNG CHÚNG TÔI!!! THIÊN TÀI GIA TỘC AMEDY À!!!!- Phuong nói lớn. Tôi cảm nhận được nỗi uất hận trong đấy.

-hức...t...tôi phải làm gì đây Dun? Nếu là cậu! Cậu sẽ vượt qua hay...vứt bỏ? - Những giọt nước mắt của Alen bắt đầu rơi xuống? Nó quay qua nhìn tôi bằng khuôn mặt đầy dằn vặt.

-“Cậu...không phải là tôi?”

-Hờ! Ừ nhỉ? Nhưng có lẽ vứt bỏ sẽ đơn giản hơn đúng không?- Nó ngẩng mặt lên trời cười đau khổ.

-“Có thể.”- Tôi không dám đưa ra một lời khuyên nào cho nó.

-Tôi phải làm gì?- Nó đứng dậy tiến đến phía con nhỏ Phuong.

-Mạng sống của cậu.- Nhỏ nói đầy danh thép không chút lưỡng lự.

-Được rồi...đến và lấy nó đi.- Alen ném thanh Lôi kiếm xuống đất. Nó hoàn toàn buông xuôi tất cả.

Vậy thứ cậu lựa chọn là “vứt bỏ” sao Alen? Hờ! Có thể nó đơn giản. Nhưng vô cùng đau khổ đấy. Tôi không chắc cậu có thể vượt qua được nỗi đau này đâu. Chính tôi....còn không chịu đựng được mà...

-Alen dừng lại..Cậu muốn lãng phí mạng sống mà tôi đã cứu cậu sao? Nên nhớ rằng...cậu không chỉ có một mình.- Elena khoác vai Miran hét lên bằng chút sức lực yếu ớt.

Nó quay qua nhìn Elena một lúc lâu và rồi...lại khóc...

-Mình...mình không biết...phải làm gì cả...hức...- nó nấc lên từng cơn.

-Suy nghĩ kĩ lại đi! Tôi biết chuyện xảy ra lúc đó...cậu...bị chính gia tộc cậu lợi dụng. Cậu không có lỗi....- Elena ra sức giải thích.

Hả? Lợi dụng? Tại sao cô ta biết? Tôi bất ngờ quay qua nhìn Ele đầy khó hiểu.

-Không! Mẹ mình...mẹ mình không làm thế!! Tất cả những điều bà làm đều muốn tốt cho mình. -Alen lắc đầu nguầy nguậy chối cãi.

-Bà ta chỉ xem cậu như một con tốt thí thôi.- Ele nhìn Alen đầy cảm thông.

-Cậu im đi!!! Bà chết rồi!! Cậu không được nói thế!- Nó hét lên.

Elena im bật. Có lẽ cô ta biết nói nhiều với nó cũng không ích lợi gì.

-Chết đi! Đại ung tiền.- Phuong giương cung lên.

Cô ta bắn một con đại bàng cực to hướng thẳng về phía Alen.

-ALENNNNN!!!- Miran hét lớn.

“Keng.....”-Hả!!! Tên đó...sao hấn....?

-Miner? Anh...sao anh lại...?- Mặt con nhỏ đầy bất ngờ.

-Dừng lại đi...đủ rồi Phuong! Anh cũng không muốn thù hận nối tiếp thù hận. -Tên sát vụn đứng trước mặt chặn cho Alen nhát tên tử thần.

-Nhưng mà....-Con nhỏ ấp úng.

-Anh đã từng nghe tộc trưởng nói về một chàng trai bị lợi dụng lòng tin hoàn toàn. Nhưng lúc đó anh bị thù hận làm mờ mắt nên đã không tin ông. Giờ nghe được từ cô gái này nữa....có lẽ...chúng ta nên kết thúc chuyện này ở đây thôi.- Thăng người sắt có vẻ hiểu chuyện.

-Anh tránh ra đi! Đây là những gì tôi phải nhận lấy.- Alen vẫn buồn bã đẩy tên người sắt sang một bên.

-Đi đi! Muốn chuộc lỗi thì hãy giúp bọn ta hồi sinh lại ngôi làng như trước. Người phải sống để trả nợ cho bọn ta.- Tên Miner nắm cổ áo Alen lên.

-“Chúng ta đi thôi!”- Tôi chống tay đứng dậy lượm lại thanh Lôi kiếm cho Alen.

Có lẽ...mọi chuyện đến hồi kết rồi. Có sự tởm ở đây cũng chẳng làm được gì.

-Khoan đã. Các người đi lấy thần dược cái từ hoàn sinh đúng không?- Miner kéo vai tôi lại.

-“Thì sao?”- Tôi lạnh nhạt.

-Cho chúng tôi đi theo. Nếu nó có thật bọn tôi có thể cứu lấy trưởng làng.- Mắt hắn ta nhen nhóm chút hi vọng.

-“Tuỳ 2 người! Nói trước, ai nhanh phần thưởng sẽ của người đó!”

-Hẹn ở Thần thụ.-Hắn ta nói rồi quay đầu đi.

-“Hẹn ở thần thụ”.- Tôi nhếch môi cười.

Bạn đang đọc truyện *MOB-WORLD GAME* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 33: Vượt qua

DUN...Đây là nỗi sợ của cậu...cậu phải tự đối mặt với nó. Cậu còn nhớ cậu đã giúp mình vượt qua làng sương mù như thế nào chứ?- Alen đỡ cổ tôi nói.

Tôi như sực tỉnh. Đúng rồi, 2 tên oắt này, sao có thể giết tôi được cơ chứ. Không, đúng hơn là tôi không thể để bị giết bởi 2 tên này. Bọn chúng thuộc lũ người đeo mặt nạ thì sao cơ chứ? Các người cũng chỉ là NPC trong game mà thôi. Tay tôi run run cầm thanh Băng kiếm lên. Xin lỗi mấy đứa, để các người lo lắng rồi.

-“Kiếm hư vô”.

Tôi kéo 5 thanh kiếm lao thẳng về phía 2 đứa nó. Có vẻ cũng có tí tay nghề. Bọn nó nhảy né sang một bên. Nhưng mà đâu dễ thế. Tôi dùng “dịch chuyển hư không” đón đầu 1 tên chém bay cánh tay của hắn. Tôi vẩy máu bám trên kiếm rồi dùng “đột kích” chém thẳng vô chân tên còn lại.

-Ahhhhhhh!!!- Thẳng mặt sặc ôm chân đầy đau đớn.

-Ta...Tay của taoooooo!!!!- Thằng còn lại thì cầm cánh tay bị chặt đứt lên kêu la âm ỉ.

Haha!! Đúng vậy!! Cái ta cần chính là cái vẻ mặt hoảng sợ này. Nhìn đôi mắt chúng đang nhìn tôi như cầu xin tha mạng vậy. Để ta chọc lủng mấy con mắt của bọn người nào.

Tôi chậm chậm tiến đến, chìa kiếm thẳng vào mắt 2 đứa nó. Nói lời cuối vĩnh biệt ánh sáng đi lũ yếu đuối.

Tôi giờ cao thanh kiếm lên....

-“Dừng lại...tha cho họ đi...cậu không phải là người như vậy mà!”

Hả? Ai nói vậy? Đây...đây là giọng của tôi mà...

-“Dừng để sức mạnh chiếm hữu con người cậu...”- Giọng nói ấy lại vang lên trong đầu tôi.

Tên khốn kia, người là ai mà dám lên mặt dạy đời ta. Tôi vung kiếm lung tung với mong muốn đuổi được tên lẩm mồm ấy ra khỏi đầu.

-Xin cậu...tha mạng cho bọn tôi...bọn tôi chỉ làm theo lời thủ lĩnh thôi chứ không biết gì cả.- tên mặt sặc khóc lóc ôm chân tôi van xin.

“Sụt....”

Tôi cầm thanh kiếm vô định đầu hắn rồi đập cái xác văng ra xa. Đó là hậu quả của tội dám để cái thân xác bản thủ đầy chàm vô người tôi.

-“Còn người thì sao? Có nhớ bạn người lắm không?”- Tôi nheo mắt nhìn thẳng còn lại.

-Không không! Tha cho tôi đi!! Cầu xin cậu. Vợ tôi chết sớm còn mỗi đứa con nhỏ thôi. Tôi mà chết thì sẽ không ai nuôi nó mất.- Hấn dập đầu liên tục van xin tôi tha mạng.

-“Hò!! Thương con nhĩ?! Thế thì khai mau! Thủ lĩnh của người là ai?”

-Dạ...tôi cũng không biết. Trừ đại ca ra thì không ai biết mặt thủ lĩnh cả...nhưng tôi nghe đồn trong nội bộ...thủ lĩnh chính là...một người thuộc tộc...ác ma.- Hấn trả lời với bộ mặt sợ sệt.

-CÁI GÌ?- Alen hét lên sùng sốt sau câu trả lời của hấn.

Gì nữa vậy? Mấy đứa vẫn bị ám ảnh câu chuyện 1000 năm trước sao? Với tôi thì nó chỉ là một lời đồn vô căn cứ do bọn làm game dựng lên để thu hút người chơi thôi. Chứ đúng là bọn nó mạnh thế ai chơi nổi nữa.

-Người...nói kĩ xem...ác ma...đã hồi sinh rồi sao?- Alen phóng lại nắm cổ áo tên đó lên tra khảo.

-Tôi...không biết rõ.- Hấn lắp bắp sợ sệt.

“SỤT...”

Tôi đâm kiếm thẳng vô họng tên vô dụng đấy.

-Dun!!! Cậu làm gì vậy? Mình chưa tra khảo xong mà?- Alen hét lên giận dữ.

-“Hấn ta không biết gì đâu! Chỉ phí thời gian của chúng ta thôi...”- Tôi vừa trả lời vừa lau đồng máu đọng trên thanh kiếm.

Haizz!! Một mối thiệt chứ. Tự dưng xuất hiện 2 tên điên này làm trì hoãn. Cũng tối rồi chắc phải kiếm chỗ nào ngủ mới được.

-Ale...ALENNNN!!- Con nhỏ ngồi trong góc nãy giờ bỗng dưng nhảy xổ ra hú hét.

-Rynn? Là...là cậu sao? -Mặt thẳng Alen cũng ra vẻ bất ngờ.

Con nhỏ nghe nó hỏi thế thì gật đầu lia lịa. Sau đó 2 đứa lao vào ôm chầm lấy nhau như là ngưi lang chức nữ lâu lâu mới gặp 1 lần vậy.

Thôi...thôi được rồi...tao cảm động rồi, tha tao đi. Chúng mày không thể chào hỏi đỡ suốt mướt hơn tí được hả?

-Sao...tớ tưởng cậu bị đám thợ săn đó bắt rồi chứ?- Mặt thẳng Alen vui như tết.

-Mình bị dồn vô vách núi này rồi bị té xuống đây! May mắn là bọn chúng không tìm ra.- Con kia mặt vui không kém.

Chúng mày...có thể giải thích cho tao hiểu với được không - _-?.

-Này, giới thiệu với cậu đây mà bạn mình.- Alen hớn hờ lời con Ryn rùng gì đấy ra mắt bọn tôi.

-Đây là Miran! Là một bà chị dữ dằn nhưng lâu lâu cũng dễ thương lắm.

-Em chào chị.- Con nhỏ đơn đả ra mắt chị dâu.

-Chào em! Đừng nghe lời nó. Chị dễ tính lắm hihi.- Mặt Ele bắt đầu cau có những vẫn cố tỏ ra hiền dịu.

-Đây là Miran!! Cậu ta giả trang hay lắm nhá. Bữa còn đánh lừa được mình cơ đấy.- Alen kể ra cái ngu của mình.

-Hi!! Bạn dễ thương quá! Tóc bạn đẹp thật.- Rynn cảm tóc Miran ngắm không rời mắt.

-Hi!! Thực ra...nó cũng hơi phiền phức tí.- Miran gãi đầu. Mắt nó có gì đó hơi đượm buồn.

-Đây đây!!! Cậu lại đây!! Giới thiệu với cậu, đây là Dunkelheit. Mặc dù là người đồng hành đầu tiên của mình nhưng đến giờ mình vẫn chưa biết mặt anh ta. -Alen gãi đầu cười gượng.

-Chào anh, em là Rynn.- Nhỏ cúi đầu chào lễ phép.

Tôi cũng chỉ gật đầu lại một cái đáp lễ.

-Anh hơi ít nói nhĩ?- Rynn nheo mắt nhìn tôi.

-Ahihi!! Quên mất anh ta bị câm..

-“Ai nói tôi bị câm?”- Tôi cau có

-Hả? A..anh vừa nói hả? Sao mình có cảm giác giọng nói vang vọng trong đầu chứ không phải nghe được bằng tai nhỉ?- Rynn quay qua Alen bất ngờ hỏi.

-Thì..tuy không nói được nhưng Dun có thể truyền suy nghĩ.

-Ý cậu là...’thuật di tâm’?- Rynn gãi cằm.

-Đúng rồi!- Alen gật gù.

-Vậy chắc anh mạnh lắm nhỉ?- Con nhỏ quay qua tôi cười niềm nở.

-“Có thể.”- Tôi đáp cụt lùn.

-Nào nào!! Nãy em thấy anh đánh hai tên kia ra bã cơ mà...mặc dù có hơi tàn nhẫn tí.- Mặt nó khề nhăn lại.

-“Thế giới này.... nếu không tàn nhẫn vậy thì cô sẽ bị người ta làm ngược lại.”- Tôi đáp rồi quay đầu bỏ đi.

Mệt ghê! Có thể rời đi nhanh được không? Hôm nay mệt mỏi quá rồi! Tôi không còn sức để tiếp ai cả.

-Khoan đã!! Anh...level 100 sao?- Giọng con nhỏ làm tôi sững người lại.

Bạn đang đọc truyện *MOB-WORLD GAME* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 34: Sao xấu?

-Khoan đã....anh...level 100 sao?

Rynn phán một câu làm tôi sững người lại. Sao...sao cô ta biết? Người của hệ thống à? Minh...có nên giết cô ta không?

-“Chắc có nhầm lẫn gì rồi.”- Tôi quay lại giả nai.

-Vậy sao? Thế chắc em nhầm lẫn tí.- Cô nàng cười xuề xòa.

Tôi cầm đầu đi thẳng. Khi thật! Con nhỏ này...phải trừ khử sớm thôi.

-Dunnnn!! Chờ mình với.- Alen gọi với theo.

.....

Trời cũng đã khuya rồi. Bọn tôi ngồi đốt lửa nướng mấy con chim mới săn được lúc nãy. Tôi vừa ăn vừa quay đầu lại với mọi người. Cầu mong con nhỏ đừng bốc phốt tôi lúc này.

-Rynn này!! Chuyện Dun level 100 lúc nãy là sao?- Thăng quỳ Alen tự dưng khơi mào.

-À...không có gì!! Minh nhìn lộn tí thôi. Tại thấy lực chiến của anh Dun khá cao nên nhầm lẫn. Thực sự anh mới level 69 à hìhì!.- Rynn cười nói.

-Ồ!! Cũng đúng Dun mạnh lắm nên nhầm lẫn cũng phải.- Thăng Alen gật gù.

Tôi liếc qua Elena thì thấy nàng đang nhìn tôi với một ánh mắt kì lạ. Có lẽ cô nàng cũng biết chuyện tôi max level rồi.

-“Cô có thể nhìn được lực chiến đối phương sao?”- Tôi kéo khăn bịt quay lại nhìn thẳng vào mắt Rynn hỏi.

-Dạ. Em sở hữu con mắt thần rừng nên có thể nhìn thấu các loại sức mạnh.- Rynn nheo mắt cười.

Tôi gật gù. Thế đúng rồi. Rynn chỉ đang cố gắng giữ bí mật giúp tôi mà thôi. Chứ hẳn cô ta biết tổng mọi thứ về tôi rồi.

-Không những thế đôi mắt của Rynn còn nhìn thấu được tâm can đấy nhé. Hồi nhỏ mình mấy lần đi chơi về bị nhỏ bóc mẽ với bố mẹ hết luôn.- Thăng Alen kể với giọng đầy cay cú.

-Tại sao em lại bị săn đuổi?- Elena bắt gặp lên tiếng hỏi.

-Em...em không biết nữa. Họ nói máu của em có thể đem lại sự sống...-Rynn rụt rè nói.

-Một lần Rynn với em chơi ngoài đồng. Vô tình Rynn bị đứt chân do quệt vào lưỡi một cây quốc. Kì lạ là sau đó đất đai ở đấy bỗng chốc trở nên màu mỡ, lúa trở nên vàng rất nhanh. Một người dân thấy vậy thì bắt đầu đi loan tin và....từ đó họ săn đuổi Rynn để lấy máu.- Alen nắm chặt tay thuật lại trong sự căm giận.

-Buồn nhỉ? Cái cảm giác đi đâu cũng phải chạy trốn người khác....- Miran bất chợt nói. Mặt con nhỏ bỗng buồn hẳn đi.

-Em sao vậy Mi?- Elena quay qua quan tâm cô em bé bỗng của mình.

-À...không có gì...tại e thấy đồng cảm thôi. 2 người là bạn thuở nhỏ sao?- Miran bẽ lái.

-Ừa...Rynn được gia đình mình nhận nuôi từ bé. Sau đó mẹ mình bị làng sương mù giết. Từ đó gia tộc mỗi người một nơi. Mình đi theo ba. Rynn bị săn đuổi. Những người khác thì biệt tích. May mắn thay giờ mình được gặp lại Rynn rồi hihi.- Alen xoa đầu Rynn cười hạnh phúc.

-Dun này... anh không thể quay mặt lại ăn chung với mọi người được sao?-Miran khó chịu.

im lặng

-Anh Dunkel, anh chỉ truyền suy nghĩ được khi nhìn vào mắt đối phương thôi sao?- Rynn bắt đầu táy máy.

-“Úm Chắc thế.”- Tôi quay lại âm ừ đáp rồi vút cái xương chim vào đồng lửa.

Chính tôi còn chưa biết được hết khả năng của cái thuật di tâm này mà.

-Theo như em biết thuật di tâm có thể truyền được ngay cả khi trong đầu nghĩ về đối tượng muốn truyền đấy. Anh thử xem- Rynn từ tốn nói.

Hả? Có sao? Thuật này xin đến thế cơ à?

Tôi nhắm mắt thử theo lời cô nàng. Coi nào...thử thằng Alen xem. Tôi rặn óc nghĩ về bản mặt đáng ghét của nó. Vừa mới hiện được hình ảnh lên tôi nhanh chóng truyền...

-“Alen nào lợn.”

-Ồ...cậu mới nói gì vậy Dun? Alen lớn lắm?- Thằng nào lợn này lại suy diễn lung tung.

Haizz khó đỡ ta. Hình ảnh hiện lên phải nghĩ tới câu cần truyền, lúc đó thì hình ảnh thằng Alen lại biến mất. Có lẽ phải thật tập trung mới làm được.

-“Alen óc heo.”- Tôi cố gắng thử lần nữa.

-Alen...heo?- Nó lại chế biến câu nói của tôi.

-“Bỏ đi! Khó quá.”- Tôi chán nản nhìn Rynn bỏ cuộc.

-Hihi! Không phải dễ đâu. Anh cứ luyện tập từ từ. Khi anh đạt được thuật này đồng nghĩa anh đạt được “con mắt ngoại lực” đấy. Nếu chăm chỉ anh có thể đọc suy nghĩ, kiểm soát suy nghĩ, thậm chí có thể tạo ảo ảnh trong đầu người khác.- Rynn thông náo cho tôi.

Cái này thì tôi được nghe từ ông già kia rồi. Trong lúc tôi đau khổ trong ảo giác đấy thì ông có nói thì phải? Chỉ có điều...làm sao đạt được cảnh giới đó thôi.

-Woaaa!! Bá đạo nhỉ!- Miran trầm trồ nhìn tôi.

-Nó là kĩ năng cảm mà hihi. -Rynn cười mỉm.

-Cảm?- Elena nheo mắt khó hiểu.

-Nếu sử dụng những kĩ thuật cao cấp quá nhiều sẽ làm cơ thể suy nhược nhanh chóng. Thậm chí dẫn đến...cái chết!- Rynn đáp Ele nhưng mà cô nàng lại nhìn tôi như một lời cảnh báo.

Haizz! Dù gì cũng là game thôi mà. Làm gì đến mức đó.

-“Tôi buồn ngủ rồi. Ngủ trước nhé. Alen canh thú rừng nha. Mệt thì đổi ca. Nghi ngơi đi mai chúng ta xuất phát sớm đấy”- Tôi nhắc nhở vài câu rồi đứng dậy nhảy lên cây ngủ.

.....

-Dun à!!! Dậy đi!! Canh giúp mình với! Mình buồn ngủ rồi.

Tôi đang say giấc nồng thì bị thằng quý Alen lay người lên tục muốn té cây luôn. Haizz chịu vậy, tôi ngồi dậy vươn vai mấy cái rồi nhường chỗ cho nó. Mới đặt lưng xuống thôi thằng quý này đã ngáy như một con lợn rồi.

Tôi nhảy xuống đi vệ sinh phát rồi leo lên cái cây cao nhất canh chừng. Khi thật! Lắm muỗi thế không biết. Tôi liên tục vỗ bôm bốp để không bị chúng nó cắn. Không lẽ ông dùng “Hắc thạch” tiêu sủng chúng này? Đừng để tao cáu lên nhá.

-Đến lượt anh canh sao?- Nhỏ Rynn từ đâu xuất hiện sau lưng tôi.

-“Ừm! Cây cao thế mà cô cũng leo lên được! Giỏi đấy!”- Tôi quay qua nhìn nhỏ trầm trồ.

-Em đâu có leo! Bay mà...- Nói rồi con nhỏ bay lơ lửng giữa không trung một đoạn cho tôi xem.

WT...F!!! Bay...bay được thật luôn kìa.

-Đừng ngạc nhiên thế! Em thuộc tiên tộc mà.- Nhỏ nheo mắt cười.

-“Tiên tộc?”

-Là một tộc ngoại đạo ý. Tộc bọn em ít người lắm. Chỉ có hơn 50 người thôi. Sau cuộc chiến với ác ma 1000 năm trước thì tộc em bị xóa sổ hoàn toàn rồi. Hihi!!- Con nhỏ giọng cười nhưng vẫn không giấu được nét đượm buồn trong đôi mắt.

-“Sao cô còn sống?”- Tôi hỏi một câu bao vô duyên. Hỏi xong mới biết mình lỡ lời nên nhanh chóng quay đi chỗ khác.

-Lúc đó em còn nhỏ lắm. Em chỉ được nghe mẹ Alen kể là Tiên tộc đã bị giết cả rồi! Em có lẽ là người duy nhất sống sót được bà nhận về nuôi trong một lần bắt gặp em trong rừng hihi.-Nó vẫn mỉm cười. Một nụ cười cố gắng.

-“Cô...đừng nói cô hơn 1000 tuổi rồi nhé?”- Tôi sững sờ nhìn bộ dạng như con nít của nó.

-Đúng rồi! Tuổi thọ của bọn em lên đến 8000 tuổi đấy.- Con nhỏ nheo mắt nhìn tôi cười thích thú.

-“Thôi đừng gọi tôi bằng anh nữa. Gọi bằng cháu đi.”- Tôi ngượng ngùng.

Mé nó 1000 ngàn tôi xưng anh em với tôi. Tôn thọ quá TT.

-Không không! Nếu tính với người ở đây thì em chỉ bằng một người 10 tuổi thôi.- Nó xua tay liên tục.

-“Thôi tùy cô! Mà sao chưa ngủ đi!”- Tôi xuề xòa đánh lái qua chuyện khác.

-Em không ngủ được hihi.- Lại cười. Con nhỏ này khoái cười nhỉ?

Tôi im lặng. Chẳng có gì để nói nữa. Dù gì tôi cũng hơi ngại nói chuyện kiểu anh anh em em với người lớn tuổi.

-Anh chắc giết nhiều người lắm nhỉ?- Nó nhìn xa xăm rồi bắt gác hỏi tôi.

-“Ừm...chắc thế.”- Tôi giật nảy người lắp bắp đáp.

-Anh thấy ngôi sao đằng kia không?- Nó chỉ tay vô một ngôi sao sáng trên trời.

-“Thấy.”

-Nó đẹp nhỉ?- Rynn đứng đưa chân thích thú.

Tôi im lặng...nó muốn nói điều gì thế?

-Hoi tiếc là đến sáng nó sẽ biến mất ha?...-

-“Ừm quy luật tự nhiên mà.”- Tôi cũng nhìn lên ngôi sao đấy đáp.

-Cũng đúng nhỉ? Cái gì cũng có quy luật cả...cố gắng phát sáng để rồi biến mất....- Nó trầm tư.

-“Ừa! Dù gì cũng sẽ biến mất thôi. Cho dù nó có sáng đến đâu...”

-Nhưng mà...nó được người ta chú ý đến vẻ đẹp lộng lẫy. Ít nhất còn đỡ hơn những ngôi sao tối tăm ngoài kia...không ai để tâm rồi..lặng lẽ biến mất.- Mặt Rynn đượm buồn.

Tôi quay qua nhìn nhỏ. Những lúc thế này trông nó cũng đẹp đấy chứ...một nét đẹp buồn bã.

-“Sao thì cái nào chả như nhau?”- Tôi nheo mắt hỏi.

-Umm...không đâu... sao sáng được người ta chú ý. Sao tối thì bị lơ đi không ai để quan tâm. Còn sao xấu thì...- Rynn ngáp ngừng.

-“Thì?”- Tôi chờ đợi đáp án của nó.

Nó quay lại nhìn tôi chăm chăm rồi cười đáp:

-Bị người ta ghê lạnh. Hihi.

Tôi lại im lặng. Có lẽ...nó nói đúng.

-Chắc không đông nào trên màn đêm đó muốn làm sao xấu đâu nhỉ?- Nó giang rộng tay ngược mặt lên trời.

-“Chắc thế...”- Tôi ngáp ngừng.

-Trời hôm nay đẹp thật. Nhiều sao ghê....nhưng em lại buồn ngủ rồi TT. Tiếc quá!- Mặt nó xịu xuống.

-“Vậy thôi đi ngủ đi.”

-Anh canh cẩn thận nha! Đừng để thú rừng vô căn tụi em đóooo!.-Nói rồi nó vẫy tay chào tôi xong bay xuống.

Tôi ngược mặt lên trời lần nữa....có vẻ cũng có lác đác vài ngôi sao....khá xấu nhỉ? Tôi nằm ườn ra cạnh cây nhắm mắt lại....xung quanh tiếng dế, tiếng cú kêu buồn đến não ruột.

Bạn đang đọc truyện *MOB-WORLD GAME* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 35: Lôi quốc

-Dunn!!!! Dậy mau!! Cậu canh chừng kiểu gì mà ngủ luôn thế hả???- Vẫn là cái giọng eo éo quen thuộc của thằng khi Alen.

Tôi hé mắt ra nhìn nó một cái, rồi lại đóng cụp mắt lại ngủ tiếp.

-DUNNNNNNN!!!!Huhu!! Dậy đi mà!!! Mau mau đi!!! Qua khu rừng này là chúng ta đến Lôi quốc rồi đấy.-Nó lay người tôi điên dại.

Tôi điên máu bật dậy nhảy xuống cây. Thiệt tình, không thể nào ngủ được với thằng quỷ này. Kệ cho nó gọi í ới đằng sau tôi phóng vào một góc kín giải quyết nỗi buồn.

Xong xuôi đi ra thì tôi đã thấy chúng nó đã tụ họp đầy đủ rồi.

-A! Dun! Xong chưa? Chúng ta xuất phát thôi.- Miran vẫy tay chào buổi sáng tôi.

-“Đi thôi!”.

-Rynn này!! Cậu đi cùng chứ?- Alen chìa tay ra trước mặt Rynn.

-Chắc không đâu! Mình đi theo mọi người sẽ gặp rắc rối mất. Với cả ở đây cũng an toàn với mình hơn...hi hi.- Rynn cười.

-Không sao mà...Đi với tụi mình đi!! Tụi mình sẽ bảo vệ cậu. Cậu không biết chứ lúc mình vô căn nhà hồi bé tụi mình hay chơi để tìm cậu...chỉ thấy mỗi bạch xà...mình đã lo lắng như thế nào đâu.-Alen ra sức thuyết phục.

-Sao...sao cậu biết mình và bạch xà ở trong đó...- Rynn bất ngờ.

-Hiha!!! Cậu còn nơi nào khác để đi sao?

-Thì...cũng đúng....lúc đó bọn thợ săn tràn vô căn nhà đó, Bạch xà đã ở lại chặn bọn chúng cho mình bỏ chạy....không biết....giờ nó ra sao rồi?- Rynn cắn móng tay lo lắng.

-“Nó chết rồi!”- Tôi nhìn thẳng vô mắt Rynn nói.

-S...sao?- mặt nhỏ biến sắc.

-Rynn này! Bình tĩnh nhé. Bạch xà lúc đấy nuốt chứng Dun nên cậu ấy....- Elena biện hộ cho tôi.

-Không...Nó ngoan lắm....cậu...cậu có đi chung với Dunkel mà đúng không Alen?- Rynn chụp lấy tay Alen nhìn đầy hy vọng.

-Ừ...có vẻ nó không nhận ra mình.- Mặt Alen trùng xuống.

-Không...đấy chắc chắn không phải bạch xà của tụi mình. Nó ngày nào cũng nhớ cậu hết trơn đó...vậy là nó còn sống. Đấy hẳn là một con bạch xà khác rồi. Mình phải đi tìm nó thôi...- Rynn khóc. Không biết đó là giọt nước mắt vui mừng hay hạnh phúc nữa?

-Nhưng....- Alen ngập ngừng.

-Không sao mà...mọi người cứ đi đi... mình tìm thấy bạch xà sẽ không ai làm hại được mình nữa đâu... khi nào rảnh nhớ quay lại thăm mình nhé hii!!- Rynn lau nước mắt cười mỉm.

-Bọn mình muốn...- Alen vẫn cố gắng níu kéo.

-“Đi thôi! Xong việc chúng ta quay lại.”- Tôi vỗ vai nó.

-Thôi! Tiền bọn chị tụi đây được rồi! Em về hang đi! Nhớ giữ gìn sức khỏe nhé! Cho bọn chị gửi lời hỏi thăm Bạch xà nha.- Elena ôm lấy Rynn như một lời chào tạm biệt.

-Dạ vâng...mọi người đi cẩn thận nhé...

Bọn tôi quay đầu bước đi, bỏ lại sau lưng một cô gái nhỏ nhắn vẫn đang đứng vẫy tay tiễn biệt. Hẹn gặp lại... “cô nàng của những ngôi sao”.....

.....

Sau hơn nửa này đi đường thì cuối cùng bọn tôi cũng đến được Lôi quốc. Quả là một quốc gia phồn vinh, tân tiến. Bọn tôi bước vào thành trong sự ngạc nhiên và ngỡ ngàng. Những căn nhà được xây bằng gạch, đá rất đẹp. Nó mang những nét của châu Âu thời đại xưa. Đặc biệt ở đây có rất nhiều xưởng rèn vũ khí. Hầu như phải đến một nửa vương quốc là xưởng rèn vũ khí rồi.

-Dun này....Mình có quà cho cậu đấy!!!- Alen nói rồi kéo tôi chạy về phía trước.

-“Làm sao?”- Tôi khó chịu khi cứ bị lôi đi như vậy.

Bọn tôi chạy theo nó đến cuối đường gần khu vực hoàng cung.

-Giới thiệu với các cậu.. Đây là cửa hàng vũ khí của ba mình....đây cũng là nhà của mình luôn.

Nó dắt bọn tôi đến một cái xưởng bự chà bá... cái này hẳn là xưởng to nhất từ nãy đến giờ tôi thấy đó.... bên trong vô vàn công nhân đang nung sắt, rèn kiếm....

-Chờ mình xíu nhé....mình vô lấy quà cho mọi người!- Nó lon ton chạy vào nhà.

Bọn tôi ngồi ngoài cửa một lúc lâu...thằng khỉ này kì cục nhỉ? Khách tới mà không mời vào nhà chơi luôn bắt đứng đợi mốc cả mồm lên.

-Nó làm gì trong đó mà lâu thế nhỉ?- Miran khêu tôi.

nhún vai

Không lẽ giờ bọn tôi mặc kệ phép tắc chui vô ngồi chờ đỡ nắng trời?

-Ahihi!!! Xin lỗi mấy cậu nha!! Do lâu lâu mới về mấy đứa em nó ôm cứng ngặt nên phải ngồi chơi với tụi nó xíu.- Alen gãi đầu cười trừ.

-Ăn dép không? Khách tới không mời vô nhà còn đứng chơi với em hả?- Miran càu.

-Huhu!! Thông cảm đi! Xưởng mình không cho người ngoài vô trong lúc làm việc đâu! Bù cho mấy cậu nè..- Nó nói rồi chìa một túi đồ lớn trước mặt bọn tôi.

-“Giấy?”- Tôi tò mò.

Alen từ từ móc trong túi ra một cái gì đó...nhìn giống cái gấp tay thì phải?

-Cái này cho cậu nè, Dun! Nó là máy phóng phi tiêu. Cậu chỉ cần đeo nó vào tay rồi móc cái dây này vào ngón tay.- Nó vừa nói vừa đeo cho tôi.

-“Rồi sao nữa?”- Tôi ngắm nghía cái máy trông khá tối tân của nó.

Sơ sơ thì cái này bằng sắt, có hình dạng giống cái gấp bao ở cổ tay. Ở giữa có một cái lỗ, dưới đáy có một cái dây để móc vào ngón tay.

-Giờ cậu nắm tay lại đi!

Tôi làm theo...xem nào...nắm chặt tay lại thế này hả?

“Phụt...”

Tự dưng cái lỗ ở giữa tay tôi mở ra rồi bật một cái phi tiêu bay lên trước mặt.

-Lúc phi tiêu bật ra thì cậu chụp lấy rồi phóng như bình thường thôi. Đỡ mắt công rút phi tiêu từ sau lưng ra tốn thời gian.- Nó nhắm mắt giải thích ra về tự hào lắm.

Xời tưởng nó phải bắn được luôn chứ. Thì ra vẫn phải cầm rồi phi sao? Thôi kệ...có còn hơn không. Ít nhất thì nó cũng khá tiện.

-Đừng làm về mặt đó chứ! Nguồn phi tiêu trong đó là vô hạn đấy....- Alen khoanh tay nhìn tôi.

-“Vô hạn?”- Tôi bất ngờ...cái máy bé tí này mà có số lượng phi tiêu vô hạn sao?

-Đúng vậy! Trong đó chứa một quặng sắt rất hiếm, chỉ một lượng nhỏ thôi cũng có thể tạo ra hàng triệu cái phi tiêu cỡ nhỏ cậu hay sử dụng đấy.- Nó chống cằm giải thích.

Tôi bất ngờ nhìn món hàng mới được tặng đầy thích thú. Đúng là game có khác...đôi lúc những thứ không thể tưởng tượng đến cũng có thể xảy ra.

-Còn cái này cho Miran. Đây là dao găm tay. Nhìn khá giống của Dun nhưng nó không bắn ra phi tiêu. Khi cậu kéo dây thì con dao dưới đây sẽ bật ra như thế này.- Alen đeo món hàng nhìn khá giống của tôi vào tay Miran.

Nó kéo cái dây một phát tức thì con dao sắc bén, siêu đẹp bật ra dưới lòng bàn tay của Miran.

-Con dao này khá phù hợp với các sát thủ vì nó dễ ám sát mà không lộ vũ khí.

-Oaaaaa!!! Yêu cậu quáaaa.- Con nhỏ sung sướng nhảy cẫng lên ôm lấy thẳng Alen...hồ..nhất chú mày rồi nhé.

-Nào nào!!! Thế còn của tôi đâu?- Elena đòi quà.

Nó lôi trong túi ra món hàng cuối cùng. Một cái áo bằng vải à? Sao nhìn lém vậy?

-Cậu đùa tôi à? Nhìn khác gì cái áo vải của lũ tân binh đâu?- Elena nheo mắt.

-Bình tĩnh. Dun! Cậu thử phóng phi tiêu vào cái áo này đi.- Nó banh rộng cái áo ra.

Hâm à? Phi rách xong bắt tôi đền đi nhé. Tôi kéo dây chụp lấy phi tiêu phóng một nhát cực mạnh vào cái áo và....

“Keng...”

Cái phi tiêu bật ra trong sự ngỡ ngàng của tụi tôi. Cái khi gì vậy?

-Đây là áo giáp chuyên dụng cho lính cấp cao hoàng gia. Nó nhìn mỏng manh vậy thôi chứ là một lớp sắt mỏng siêu bền đấy. Cậu mặc lót ở bên trong thì có thể đỡ được phần nào những sát thương từ cung tên hay phi tiêu đó.

-Này này...đồ xịn thế sao cậu keo vậy!! Cho bọn tôi mỗi người đầy đủ 3 món luôn đi.- Miran đòi hỏi.

-Đây là món sản xuất có hạn nha!!! Đâu thể cho lung tung được. Cái này chỉ dành cho những tướng quân cao cấp trong triều đình thôi đó.- Alen nhún mày.

-Miran! Vậy được rồi đừng làm khó Alen nữa. Cảm ơn cậu nhé. Bọn tôi sẽ giữ gìn nó.- Elena biết ra về biết điều.

-Không có gì. Giờ mình dắt mấy cậu ra mắt nhà vua nhé.

.....

Lang thang một lúc ngoài chợ thì tôi bắt gặp Phurong và Miner. 2 đứa nó có vẻ cũng vừa mới tới nơi thôi. Dù gì cũng tiện đường thôi thì cho nhập bọn chung luôn vậy.

Bọn tôi đi được một đoạn nữa thì tới một cung điện nguy nga tráng lệ. Có vẻ mấy tên lính gác đã nhìn thấy từ xa nên chạy thẳng tới chỗ tụi tôi.

-Ahhh! Thần khí đã về rồi sao? Nhà vua cứ mong cậu mãi.- Tên lính gác niềm nở.

-Hihi!! Em có chút việc bận thôi. Chị nhà có khoẻ không anh?- Có vẻ nó khá thân thiết với mấy tên lính ở đây.

-Nhờ ơn cậu gia đình tôi vẫn khoẻ. Cậu vào đi! Nhà vua và hoàng tử đang nghỉ ngơi ở thảo cầm viên đó.- Tên lính kính cẩn cúi đầu.

-Đi thôi! Minh sẽ cho mấy cậu thấy thảo cầm viên Lôi quốc đẹp như thế nào....-Alen quay qua bọn tôi nói với giọng đầy tự hào.

-À khoan...cậu thông cảm...nhà vua có lệnh không được để người lạ vào...hiện giờ tình hình đang căng thẳng lắm...- Tên lính e dè.

-Không sao đâu! Đây là bạn của em. Có chuyện gì vậy?- Alen lo lắng.

-Chuyện là....Hoà quốc đang trên đà xâm lược nước ta...nhà vua đang rất đau đầu và lo lắng thưa cậu.

-Saoooo? -Alen hét lớn....

.....

Chapter 35 (spoil):

-Áo đen...cậu thấy sao? Có vẻ căng đấy.- Phương liệt mắt nhìn tôi

-“Ừ!...có lẽ phải lặp lại lịch sử thôi... đó là cách duy nhất...”- Tôi chống cằm.

-Lặp lại lịch sử?- Nhỏ nháu mày khó hiểu.

-Cô có biết trận Bạch Đằng chiến của Ngô Quyền chứ?...

.....

Bạn đang đọc truyện *MOB-WORLD GAME* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 36: Đảo chiến lược

Saooooo.....bọn chúng phá huỷ hiệp ước nhanh vậy ư?- Alen hốt hoảng.

-Thần cũng không rõ...-Tên lính ngập ngừng.

-Mau...mau đưa em tới gặp đức vua.- Alen gấp gáp.

-Nhưng....- Ông nội lính gác liếc qua bọn tôi e dè.

-Em đã nói là không sao mà. Đây là những Knight bạn em, em mời tới để giúp chúng ta. Anh yên tâm. Có chuyện gì em sẽ chịu trách nhiệm- Nó khó chịu.

Tên lính nghe vậy thì cũng ậm ừ miễn cưỡng đưa tụi tôi vào.

Công nhận cái hoàng cung này cũng đẹp, cũng rộng nhưng mà....vẫn chưa to đẹp bằng cái ở Phong quốc tôi từng tới. Ông ta đưa bọn tôi tới một cái nhà nhỏ giữa sông. Xung quanh thì khá đẹp, view này mà sống ảo thì tuyệt vời luôn, hoa sen hoa súng thả đầy trên mặt nước. Ở dưới thì cá vàng lội tung tăng. Phong cảnh quả là hữu tình. Xui cái là tôi không biết làm thơ chứ nếu biết tôi cũng làm vài bài để nhét vào sách giáo khoa rồi.

-Mọi người chờ ở đây một tí nhé. Thần đi bẩm báo đức vua ngay đây.- Tên lính cúi đầu kính cẩn.

Chờ hán rồi đi một đoạn tôi mới dám cất lời hỏi.

-“Này Alen. Tôi tưởng Lôi quốc vận chuyển vũ khí cho Hoà quốc mà...tại sao lại có chuyện này xảy ra vậy?”- Tôi thắc mắc.

-Minh có nói với cậu một lần rồi mà! Hoà quốc và Phong quốc đã phá vỡ hiệp ước hoà bình rồi. Họ đã có đủ thợ để tự rèn vũ khí cho vương quốc mình. Không sớm thì muộn họ cũng sẽ xâm chiếm Lôi quốc để chiếm lấy những bản thảo vũ khí quan trọng thôi.- Alen lo lắng.

-“Cậu thân thiết với Thần khí của 2 nước đó mà, sao không nhờ họ giúp?”- Tôi gợi ý.

-Đây là quyết định của đức vua nước họ....2 người ấy không có quyền can thiệp... kiêu gì bọn mình sẽ gặp nhau trên chiến trường thôi.- Alen cắn móng tay chán nản.

Bọn tôi im lặng một lúc lâu. Không khí căng thẳng bao trùm lên 6 con người ngồi ở đây.

-Mọi người chờ lâu rồi nhỉ? Phụ thân hơi mệt nên tôi ra tiếp các vị thay người!- Một giọng nói cứng rắn vang lên.

-Thần kính chào hoàng tử. Đây là bạn của thần, họ là các Knight ưu tú từ nhiều nơi xin được ra mắt ngài.- Alen cúi đầu giới thiệu.

Bọn tôi thấy thế thì bất chước cúi theo mặc dù chả biết thằng to cao đen, không hỏi trước mặt là ai. Theo như thằng Alen có vẻ là hoàng tử Lôi quốc..

-Nào nào... cậu còn hành lễ nữa là mình về đây. Không có cha ở đây thì cứ như bình thường đi. Haha!!!- Tên hoàng tử cười lớn.

-Vậy thì không khách sao nữa. Mau... mau nói cho mình biết tình hình đi Kaler.- Alen hấp tấp.

-Mọi người ngồi đi....chuyện là...- Mặt hoàng tử thoáng nét lo lắng.

Bọn tôi im lặng chờ đợi...nói đại đi còn ngập ngừng bỏ đập mày xuống sông bây giờ.

-Hoà quốc 3 ngày trước đã gửi thư tuyên chiến. Theo như tình báo hiện giờ 30 vạn quân địch đang tiến công theo đường thủy ven bờ sông Dime. Khoảng 4 ngày nữa sẽ đụng công hải quan phía tây của chúng ta. Với lực lượng đây tôi nghĩ chúng ta khó có cơ hội nào giữ được cửa sông mất.-Hoàng tử mặt đầy căng thẳng.

-Dunkel....cậu....giúp mình được chứ?- Alen nhìn tôi ngập ngừng.

-“Lỡ nhận quà rồi...cậu cũng khôn lỏi phết đấy.”- Tôi rung đùi.

-Hi...4 người còn lại...mình không muốn các cậu liên lụy...mai mình sẽ sắp xếp xe ngựa cho mọi người tiến đến thần thụ nhé.- Alen cười.

-Tôi nhớ không nhầm thì cũng lỡ nhận quà của cậu mất rồi.- Elena ngó lơ.

Alen cười vui sướng liếc qua Miran.

-Chị đặt đâu em ngồi đó.- Miran chống cằm chán nản.

-Ok!!! Vậy nhờ cậu sắp xếp xe ngựa 2 chỗ cho 2 người họ nhé. - Alen chỉ vào Phuong và Miner rồi quay qua hoàng tử yêu cầu.

-Này này...cậu nghĩ bọn tôi không ra gì thế à?- Phuong nhàu mày.

-Thật...thật sao? Cậu đồng ý giúp mình sao?- Alen sùng sốt.

-Thì...dù gì cũng không có gì làm... ở lại kiếm chỗ ăn ngủ cũng được.- Phuong quay mặt ra chỗ khác, mặt đỏ chín.

-CẢM ƠN MỌI NGƯỜI RẤT NHIỀUUUU!- Alen la lớn.

-Vậy giờ bọn tôi phải làm gì? Máy người có chiến thuật gì chưa?- Miner nãy giờ ngồi im ắng cuối cùng cũng lên tiếng.

Tôi ngó qua tên hoàng tử thì thấy hắn đang lắc đầu đầy tuyệt vọng.

-Chúng ta hiện giờ chỉ có 30 tàu lớn, 100 tàu nhỏ và trung bình. Mỗi tàu lớn chỉ chở được nửa vạn quân. Quân địch tới tận 50 tàu lớn và hàng trăm tàu cỡ trung....đến giờ bọn tôi thực sự chưa có một kế hoạch nào cụ thể nào cả.- Kaler vò đầu bứt trán.

-Tàu nhỏ có thể chứa bao nhiêu người?- Elena cất tiếng hỏi.

-Nhiều lắm là 200 người, tàu trung bình thì khoảng 700 người. Nhưng số binh lính của quân ta...thậm chí còn chưa nhét đủ lên hết tất cả tàu nữa....nhân lực của ta chủ yếu là thợ rèn và công nhân xưởng thôi.- Hoàng tử sàu sảo.

-“Tôi muốn xem qua khu vực sẽ xảy ra chiến trận được chứ?”- Tôi đề nghị.

-Được thôi...không thành vấn đề! Người đâu! Mau chuẩn bị thuyền!!!- Anh ta ra lệnh cho người hầu.

.....

Bọn tôi di chuyển ra bờ sông phía tây Lôi quốc....trời đ-...từ bé đến lớn tôi mới thấy những con thuyền to thế này...

-Mọi người....ở đây....- Alen vẫy tay gọi lớn làm tôi tan đi sự ngỡ ngàng.

Bọn tôi nối đuôi nhau bước lên một con thuyền khá đẹp...nhưng nó nhỏ hơn mấy cái thuyền tôi há hốc mồm lúc nãy....đây có lẽ là thuyền nhỏ của Lôi quốc.

Thuyền đi được một lúc thì bọn tôi đến một cái đảo nhỏ gần khu vực đất liền.

-Mọi người! Đây là cửa hải quan phía tây của bọn tôi. Nếu địch chiếm được vị trí này thì chúng đã cầm chắc một nửa cơ hội thắng lợi cuộc chiến này. Ở đây có thể dễ dàng chuyển lương thực và đóng quân. Phía sau còn khá mờ đối với đất liền. -Hoàng tử vung tay vung chân giải thích.

Thuyền bọn tôi neo ở một khu vực sát bờ hòn đảo. Tôi ngó qua một lượt xung quanh. Nhìn chung đây là một hòn đảo có vị trí khá đẹp. Nó như một bức tường cản các nước khác tiến đánh Lôi quốc vậy. Theo như bản đồ thì hình như chỉ có 2 con sông nhỏ bên cạnh hòn đảo để tiến vào Lôi quốc. Chắc chắn không ai đại đột mà đánh vào 2 con sông đầy cả. Mai phục ở đó là chuyên hoàn toàn đơn giản. Tuy nhiên....khi đã chiếm được hòn đảo này mọi chuyện sẽ dễ dàng hơn rất nhiều. Hai mặt của nó rất mờ. Vừa dễ bị tấn công, vừa dễ dàng di chuyển qua lại Lôi quốc. Nó như một con dao hai lưỡi vậy. Là một bức tường che chắn lãnh thổ. Vừa là nòng súng chĩa vào chính quốc gia của mình.

-Thôi!!! Xế chiều rồi!! Chúng ta về thôi. Tí nữa thủy triều rút chỗ nước ở đây sẽ rút theo. Tàu thuyền bị mắc cạn ở đây khá nhiều rồi đó.

Hả? Thủy triều à... tôi bỗng nảy ra một ý tưởng điên rồ.

-“Alen... quốc gia cậu nhiều cọc sắt lắm đúng không?”- Tôi lên tiếng hỏi.

-Đương nhiên rồi. Gì chứ cọc sắt ở đây còn nhiều hơn cả binh lính đấy.- Nó tự hào nói.

Tôi gãi cằm một lúc rồi cười khẩy.

-Áo đen...cậu thấy sao? Có vẻ căng đấy.- Phương liệt mắt nhìn tôi

-“Ừ!...có lẽ phải lập lại lịch sử thôi... đó là cách duy nhất...”- Tôi chống cằm.

-Lập lại lịch sử?- Nhỏ nhủu mày khó hiểu.

-Cô có biết trận Bạch Đằng chiến của Ngô Quyền chứ?...

-Biết!! Tôi có được học ở trường rồi! Đây...đừng nói...- Cô nàng có vẻ cũng nhận ra điều gì đó trong đầu tôi.

-“Cô sẽ được gặp Ngô Quyền trong game đấy!”- Tôi nhếch mép cười.

Bạn đang đọc truyện *MOB-WORLD GAME* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 37: Chuẩn bị ngày 1

Dunnnn!!!! Dậy! Dậy mau lên!- Lại cái giọng khi khô của thằng Alen.

Tôi cau có mở mắt ra nhìn xung quanh. Thằng này....thằng này....NÓ BỊ ĐIÊN ÀAAAA! Ngoài trời đang còn tối thui thế kia mà gọi gọi cái gì không biết?

-“Lượn ngay trước khi tôi nóng!”- Tôi hăm dọa nó rồi trùm chăn ngủ tiếp.

-Đức vua...đức vua đã đồng ý với kế hoạch của cậu rồi! Ngài có lệnh mời cậu vào diện kiến kia.- Nó nói với giọng đầy hào hứng.

Lại thêm một ông vua bị điên nữa. Đêm hôm khuya khoắt không ngủ đi còn hành xác nhau.

-“Kêu ông ngày mai đi!”- Tôi mở mắt nhìn như van xin nó buông tha cho giấc ngủ của mình.

-Không được! Dậy nhanh! Đức vua đã giành mấy canh giờ để nghiên cứu kế hoạch của cậu đó.- Nó nói rồi lật tung cái chăn tôi đang ôm ra.

Khó thật chứ! Tôi biết cái tính thằng này nó đã muốn gọi tôi dậy thì tôi chả có cách trời nào mà ngủ thêm được với nó. Lật đặt ngồi dậy với bản mặt hăm hăm, tôi chỉnh lại cái khăn bịt mặt xộc xệch của mình rồi xỏ dép tiến vào cung.

.....

-Dạ đức vua đang chờ 2 người ở trong! Thần xin phép cáo lui.- Tên công công uốn éo cúi đầu rồi đi mất dạng sau khi dẫn bọn tôi đến chỗ ông vua.

Haizz!! Biết thế tôi đã không đưa ý tưởng ý tọt gì cả làm ông mất ngủ -> tôi mất ngủ luôn. Mà tính ra đây là lần đầu tiên tôi gặp ông nhỉ? Nói chứ cũng phải chỉnh tề chút không lão nhẽa mất chêm đầu tôi luôn thì khổ. Đứng vuốt tóc được vài phút thì tôi tự tin đập, à lộn mở cửa bước vô.

-Thần khí Alen và Knight xin được ra mắt nhà vua.- Thằng Alen ấn đầu tôi xuống kính cẩn chào ông.

-Bình thân bình thân! Nào mau nói cho ta và tướng quân ở đây biết ai là người khởi xướng kế hoạch này!- Ông háo hức.

-“Là Alen!”- Tôi nhanh chóng dồn đẩy.

-Ồ...

Nó chuẩn bị phản biện thì ngay lập tức nhận một cái liếc mắt nồng cháy của tôi nên im bật. Giờ kêu của mình lâu lâu đêm hôm ông lại hú tôi lên hàn huyên tâm sự nữa thì chắc không cần đến Hoả quốc mà chính tay tôi sẽ thủ tiêu cái vương quốc này mất.

-Vậy người này là...- Một giọng nữ vang lên.

Woa! Ngay giờ tôi mới để ý đến mẹ tướng quân này. Trông như con trai vậy. Bả mà để tóc dài thì cũng nữ tính lắm đó. Không hiểu sao lại thích là tomboy nhỉ?

-“Tôi chỉ là bạn của Thần khí thôi!”

-Thôi không còn thời gian nữa. 2 người mau lại đây ta cần hỏi vài thứ.- Ông vua hấp tấp.

Bọn tôi tiến đến cái bàn đầy rẫy bản đồ với mô hình của ông bày ra. Trời mé nhìn hoa cả mắt chả hiểu cái gì cả.

-Đây là vị trí của hòn đảo. Quân địch sẽ tấn công thẳng vào phần bờ sát mặt biển. 2 phần sông nhỏ bên hông hòn đảo có lẽ chúng ta không cần quan tâm vì chắc chúng cũng không đại đột đâm vào đây đâu! Tôi đã lo liệu mai phục ở đó ổn thoả rồi. - Bà tướng quân chỉ chỉ vào bản đồ nói.

-Theo như kế hoạch của các cậu thì chúng ta sẽ dùng thuyền nhỏ để dụ địch chạy xuyên qua 3 cái vịnh bé này đến vùng nước nông chờ thủy triều rút ở đó đúng chứ?- Lão vua tiếp lời.

-Vâng! Chúng ta sẽ cắm cọc sắt ở đây. Khi thủy triều dâng cao thì những cọc sắt sẽ ẩn dưới mặt nước. Chỉ cần dụ chúng vào bẫy của chúng ta lúc thủy triều rút, chúng sẽ bị mắc kẹt. Cung thủ ở trên sẽ tiêu diệt toàn bộ quân địch bị mắc bẫy.- Alen giải thích căn kế kế hoạch của tôi.

-Không đơn giản như cậu nghĩ đâu! Thời gian dự đoán bọn chúng sẽ tấn công vào buổi sáng chứ không phải lúc thủy triều rút.- Bà tướng quân nhăn mặt.

-Sao?- Alen hốt hoảng.

-“Không sao cả! Chúng ta chỉ cần có những biện pháp cầm chân địch là mọi chuyện sẽ ổn thôi!”- Tôi chắc nịch.

-Cầm chân?- Đức vua nheo mắt.

-“Chuyện đó sẽ do nhóm của tôi thực hiện! Ngài chỉ cần lo phần cọc sắt và dụ quân địch thôi!”

-Được rồi...ta tin các người. Luna! Tao giao việc này cho người! Hãy huy động lực lượng chuẩn bị xong trong ngày mai cho ta.- Ông vua quay qua tướng quân ra lệnh.

-Thần hiểu rồi.

-Thôi được rồi! Các người về nghỉ đi!- Ông ngả người ra ghé thờ dài.

Tôi vừa bước ra ngoài cửa được vài met thì thẳng quý Alen kéo tôi lại.

-Này! Đừng nói... cậu tính tiêu diệt toàn bộ quân địch giống hồi trước nhé? Vậy việc gì phải cắm cọc sắt cho mất công vậy?- Alen thì thào.

-“Làm sao có thể? Thủy chiến không phải sở trường của tôi! Với cả tôi không đủ mana để tiêu diệt chừng đó người đâu.”- Tôi giải thích.

-Hay là...cậu dùng Hắc thạch đi... Hắc thạch của cậu mạnh mà.- Alen đưa ý tưởng.

-“Không được!”- Tôi lắc đầu.

-Tại sao?- Nó nhăn mặt nhìn tôi đầy khó hiểu.

-“Nói chung là không được!”- Tôi khó chịu.

-Hay là dùng Hàn khí đóng băng mặt nước lại.

-“Có con nhỏ Hoả kiếm đi cùng thì kĩ năng hệ băng của tôi hoàn toàn vô dụng.”- Tôi thờ dài. Dù gì băng của tôi cũng bị lửa của Hoả thần làm tan chảy mà.

-Hic! Chán nhỉ? Thôi mình về ngủ đây!- Mặt nó tiu nghỉu lùi thui về phòng.

Haizz! Tôi nhìn theo bóng nó một lúc rồi cũng quay đầu về ngủ. Chắc nó cũng đang không hiểu tại sao tôi lại không dùng Hắc thạch. Tình hình bây giờ tôi phải hành động cẩn thận hơn thôi chứ tung hoành như trước là có ngày toi mạng sống cuối cùng này mất. Tiêu diệt ngàn ấy kẻ địch kiểu gì bọn áo đen kia cũng lừng ra tung tích của tôi. Làm sao thắng quỷ Alen hiểu được cơ chứ. Tôi lắc đầu ngán ngẩm rồi trèo lên giường đánh một giấc tới sáng.....

.....

Nhân vật mới đã được cập nhật hình ảnh rồi nha mọi người. Xem trong phần giới thiệu nhân vật nhé.

Bạn đang đọc truyện *MOB-WORLD GAME* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 38: Đồng hương?

-Nào nào! Các người nhanh cái tay lên! Ai chậm chạp tí phải rửa chén tối nay đấy nhé.- Một gã đầu trọc vỗ tay bơm bóp thúc giục những binh sĩ đang cắm cọc dưới sông kia.

Hức! Trông cũng mệt phết ra đấy. Cái cọc dài phải 2 met, nó nặng đến nỗi 2 người khiêng mới nổi. Chưa kể còn phải cắm xuống sông nữa chứ. Nhìn mấy cha nội lắm mà tôi cũng chỉ biết tặc lưỡi lắc đầu.

-Băng kiếm sao chàng trai?- Một giọng cứng rắn vang sau lưng tôi.

Tôi quay ra thì là một tên khá bảnh trai đang đứng nhe răng cười tỏ vẻ thân thiện. Tên này gu thời trang buồn cười nhỉ? Một cái áo màu trắng, trên vai có gắn một chùm lông vũ khá bắt mắt. Tóc thì dài ngang vai. Nói chung trông lãng tử ra phết.

-"Có thể!"- Tôi úp mồm.

-Haha! Cậu là knight từ Ardicate sao?- Hấn vỗ vai tôi.

Gật đầu

-Tôi là Sai! Chỉ huy cuộc chiến lần này! Rất vui được gặp cậu.- Hấn giới thiệu rồi chìa tay ra trước mặt tôi.

bắt tay

-"Dunkelheit"- Tôi đáp ngắn gọn.

Tôi liếc ra sau lưng anh ta. Hmm! Hấn sở hữu một thanh kiếm khá lạ. Nhưng trông cũng đẹp đấy chứ. Phần chuôi kiếm thiết kế như một chiếc lông vũ vậy.

-Tướng quân! Đức vua muốn gặp ngài ạ!- một tên lính chạy tới bẩm báo.

-Ta biết rồi! Người lui đi! Chắc hẹn cậu dịp khác ta cùng uống rượu nhé! Tôi phải đi rồi.- Sai cười thân thiện.

Tôi gật đầu rồi quay lại chỗ thằng Alen.

.....

Trời cũng đã nhá nhem tối, nhưng mà đồng cọc sắt mới chỉ cắm được hơn 1 nửa.... haizz! Chỉ còn 2 ngày nữa không biết có kịp không đây. Tôi ngồi chán nản trên một gò đất trống nhìn những binh lính đang cật lực làm việc. Mình có nên phụ không nhỉ?....Suy nghĩ một lúc thì tôi quyết định kệ họ. Dù gì cũng chả liên quan gì tới mình. Đưa ra kế hoạch đã là may mắn lắm cho cái vương quốc nhỏ bé này rồi.

-Làm gì mà ngồi thần thò ra thế?- Phurong từ đâu xuất hiện lại ngồi cạnh tôi.

-"Chỉ là chán thôi!"- Tôi vẫn nhìn xa xăm ra ngoài biển.

Bọn tôi im lặng một lúc lâu. Một không khí nặng nề bao trùm lấy cả 2. Hoàng hôn cứ thế dần buông xuống. Tôi vẫn cứ ngồi nghịch những cọc gỗ mọc dưới chân. Còn cô ta thì...vẫn thế. Mặt vẫn lạnh tanh từ đầu đến cuối.

-Anh là một Knight hả?- Nhỏ bắt gặp hỏi.

-"Có thể!"- Tôi ngả người nằm ra đằng sau thở dài.

-Alen thuê anh sao?- Nhỏ nheo mắt nhìn tôi.

-“Hmm! Không biết nữa.”

-Anh thích kiểu trả lời mập mờ nhĩ?- Nhỏ cũng ngả người xuống nằm ngước mặt lên trời giống tôi.

-“Cô là người Việt Nam sao?”- Tôi bắt giác tò mò.

-Việt Nam? Đó là gì thế?- Nó đáp câu mà tôi muốn xiu.

-“Cô...không biết sao? Vậy...sao lúc trước cô kêu đã được học về cuộc chiến tranh của Ngô Quyền?”- Tôi bất ngờ.

-Thì đúng mà. Ở làng sương mù cũng có trường học chứ bộ. Anh làm như có mỗi mấy vương quốc lớn có vậy. À mà cuộc chiến này tôi được thầy giáo kể lại chứ cũng không hẳn là học.- Phương từ tốn nói.

-“Thầy giáo cô...là người làng sương mù luôn sao?”- Tôi lấp bắp.

-Hả? À không! Thầy ấy là một người du mục. Thầy đi qua làng tôi và xin vào dạy trong trường.

-“Vậy...cô không phải là người bị lạc vào đây sao?”

-Lạc vào đây? Anh đang nói gì vậy? Tôi ở làng sương mù từ bé mà...-Nhò quay qua nhìn tôi đầy khó hiểu.

-“Tại vì...cái tên cô nó giống với tên những người ở quốc gia tôi thôi. Không có gì đâu!”- Tôi ngó lơ.

Vậy mà trước giờ tôi cứ nghĩ cô ta là đồng hương của tôi cơ. Ai ngờ cái lũ làm game còn dùng cả tên tiếng Việt cho NPC cơ chứ.

-Tên của tôi sao? Cũng đúng ha! Từ bé tôi đã bị trêu chọc vì khác với mọi người rồi!- Giọng nhỏ bổng trầm xuống.

-“Thầy cô tên gì?”- Tôi bắt giác phát hiện ra điều gì đó bất thường. Rất có thể tên thầy giáo này cũng là một trong những người bị lạc.

-Tên Khoa.

Rồi xong. Lão ta còn là người Việt Nam nữa.

-“Giờ thầy ấy ở đâu?”- Tôi cố gắng moi móc.

-Thầy...chết rồi...sao anh quan tâm thấy thế?- Nó nhăn mặt khó chịu.

-“Có thể anh ấy...là đồng hương của tôi!”- Tôi suy tư.

-Đồng hương? Việt Nam gì đó á hả?

-“Ừ thôi tôi rồi! Vô ăn thôi. Mai chúng ta còn nhiều việc đó.”- Tôi cố gắng gạt qua cái vấn đề này.

Bạn đang đọc truyện *MOB-WORLD GAME* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 39: Lễ ra quân

Hôm nay đã ngày cuối cùng rồi. Mọi thứ đã xong xuôi, có lẽ tôi nên nghỉ ngơi một tí, ngày mai sẽ mệt mỏi đây. Nên đi dạo phố hay ở phòng ngủ nhĩ? Dạo phố cũng thú vị đấy. Nhưng mà.... ở nhà ngủ thích hơn. Sau hơn nửa tiếng ngồi suy nghĩ thì tôi quyết định đi ngủ. Vừa đặt lưng xuống giường được 2 giây thì...

-DUNNNNNN!!! Cậu đâu rồi?- Giọng thẳng khí Alen la oang oang như cái loa phát thanh vậy.

Tôi nhận ra điều gì đó chẳng lành rồi nên phóng với tốc độ ánh sáng ra khoá cửa lại nhưng....đã quá muộn. Nó đập cửa lao vô phòng như một con bão vậy làm tôi không kịp trở tay.

-“Chuyện gì?”- Tôi khó chịu.

-Mau! Mau! Cậu lại trễ giờ rồi! Hôm nay là lễ ra quân đấy! Miran không nhắc cậu sao?- Alen cầm tay tôi lôi xềnh xệch ra ngoài.

-“Không”- Tôi nghếch mặt ra.

-Hừ! Cái con nhỏ này! Chuyên gia nói trước quên sau mà. Thôi gạt qua bên đả! Mau mau đi thôi! Sắp hành lễ rồi.- Nó kéo tôi đi một cách gấp gáp.

.....

“Tùng..Tùng..Tùng..”

Ba tiếng trống vang lên đầy hào hùng dội khắp thành. Tôi ngồi trên cao ngó xuống hàng vạn binh lính bên dưới. Sĩ khí của bọn họ cao đến mức mà tôi có thể cảm nhận được. Tiếng hò reo, tiếng đập binh khí,... tất cả làm nên một khung cảnh hoành tráng mà tôi chưa bao giờ thấy.

-Hỡi các chiến binh của ta! Hôm nay là ngày cuối cùng trước khi chúng ta ra quân rồi! Hãy nhớ rằng đây là cuộc chiến vô cùng quan trọng. Nó ảnh hưởng đến an nguy của vương quốc, đến vợ con, bố mẹ của các ngươi. Hãy chiến đấu hết mình để bảo vệ lãnh thổ cũng như bảo vệ cuộc sống hạnh phúc nhân dân. Ngã xuống vinh quang hay sống trong nhục nhã? Dương vũ khí lên và chứng minh cho ta thấy...**CÁC NGƯỜI CHÍNH LÀ NHỮNG NGƯỜI CON DUNG CẢM CỦA LÔI QUỐC ĐI!!!**- Đức vua đứng dậy đồng đặc đọc một bài diễn văn dài dằng dặc.

-**TẮT THẮNG! TẮT THẮNG! TẮT THẮNG!!!**- Những binh sĩ đều đồng thanh hô to kèm theo tiếng động binh khí xuống đất vang dội cả 1 vùng trời.

-Tướng quân Sai và Thần khí! Mời 2 ngài lên đánh trống ra quân ạ!- Lão công công cúi đầu mời Alen và lão long chim lên.

-Minh đi xúu nhé!- Thăng Alen quay qua tôi đập vai cái rồi đứng dậy.

Công nhận anh con hôm nay bánh thật. Nó mặc một bộ giáp vàng y chang bộ tóc của nó, Lôi kiếm dắt bên hông, chỉ thiếu mỗi quả đầu undercut vuốt keo nữa thôi là nó đã thành soái ca vạn cô gái muốn có chưa rồi. Còn cha nội lông chim...haizz!! Chán đời thiệt chứ. Vẫn quả đầu hơi tím tím đấy, vẫn cái áo lông chim gắn đầy trên vai đấy, vẫn cây kiếm đấy. Nhìn chán thiệt chứ. Lão có bao giờ giặt đồ không vậy?

-2 vị tướng quân hãy cầm dùi lên đánh 3 hồi trống giúp ta tiễn những binh sĩ ở đây ra trận nhé.- Lão hoàng tử lại vỗ vai bọn họ.

-ĐÁNHHHHH!- lão công công hét lớn.

“Tùng..Tùng....Tùng..”

.....

-Nào nào chàng trai!!! Muốn vui vẻ với em nốt đêm nay không?- Một con nhỏ ăn mặc thiếu vải tới uốn éo trước mặt tôi.

Haizz khổ thật chứ! Tôi tưởng tối nay sẽ được đánh chén no say mà ai ngờ... đũa diên nào nghĩ ra cái trò thuê một đồng phò tới phá đám thế không biết? Mà hình như không phải phò. Họ có vẻ là những cô gái được đưa tới để mua vui cho các binh sĩ thôi. Mà vậy.... thì khác gì phò nhỉ? Ahhhhh!! Đau đầu quá! Bỏ qua đi! Tôi ngó qua thằng Alen thì nó cũng chẳng khác gì. Khác mỗi cái là mặt nó đỏ lừ lên khi liên tục bị mảy trái bưởi đập vào mặt thôi.

-Herher! Nhiều gái bu quá nhì?

Một giọng đầy mỉa mai vang lên sau lưng tôi... cái điệu cười này còn ai khác ngoài mẹ Elena nữa.

-“Ai cũng thế mà!”- Tôi biện minh.

-Anh trai à! Tối nay đi vui vẻ với em tí không!- À nhại giọng máy con nhỏ lúc nãy.

-“Bao nhiêu em?”- Tôi cũng hùa theo.

-Ăn dép đấy chứ bao nhiêu! Đây là MoB chứ không phải đời thật đâu mà ném tiền là có người cho cậu nghịch đâu nhé - _ -! -Tự dưng ả thay đổi thần thái 180 độ làm tôi nổi hết da gà da ngỗng.

Tôi im lặng. Giờ mà mở mồm ra câu nào thì khéo ăn dép thật chứ đùa. Nói chứ tôi vẫn hơi liếc trộm qua con nhỏ nhìn tí xem nó có cầm dép lên thật không... Ó...mà sao mặt nó đỏ lên thế nhỉ? Tôi nói đùa thôi mà, nhạy cảm vậy!

-À mà... ngày mai đội cầm chân chỉ có 6 người chúng ta thôi sao?- Ele đánh lái.

-“Có thêm gã lông chim nữa!”- Tôi ném cái cây vào đồng lửa rồi nói.

-Lông chim? À...Sai tướng quân! Tôi nghe nói ông ta là một bậc thầy khinh công đấy!- Nó cũng lấy một nhánh củi ném vô đồng lửa rồi đáp.

-“Bậc thầy khinh công? Nghe giống trong phim kiếm hiệp nhì?” - Tôi phì cười.

-Herher! Chắc thế! Cầu mong anh ta có ích.

-“Ngủ sớm đi! Mai mệt đấy!”

-Mai...chúng ta có cơ hội chiến thắng không?- Ele quay qua nheo mắt nhìn tôi.

-“Ngủ nhé...tôi mệt rồi.”- Nói rồi tôi đứng dậy về phòng.

Tôi không có gì dám chắc về cuộc chiến ngày mai cả. Câu hỏi này... quá khó đối với tôi. 7 người chơi với hàng vạn quân địch....không ai đoán trước được gì cả khi mà tôi phải kìm nén Hắc thạch rồi. Cơ hội sao? 1%.....hoặc 100%...

Bạn đang đọc truyện *MOB-WORLD GAME* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 40: “Lục quái” thành lập

-Báoooooooooo!- Một tên lính lao vào phòng hét lớn làm tôi giật mình xém phụt húp canh trong miệng ra.

-Có chuyện gì? Không thấy chúng ta đang dùng bữa sáng sao?- Sai bực dọc.

-Bẩm tướng quân! Lực lượng hoá quốc đã đến sớm hơn dự đoán. Họ chỉ còn cách chúng ta 6 vịnh nhỏ nữa thôi.- Tên lính quỳ xuống cúi đầu báo cáo đầy gấp gáp.

-Khi thật! Người lui đi!- Sai đặt chén com xuống nhấn mặt.

-“Anh tính sao?”- Tôi nheo mắt nhìn lão.

-Có lẽ chúng ta phải bỏ bữa sáng rồi! Chuẩn bị đi! 1 canh giờ nữa chúng ta lên thuyền. Mọi người bàn bạc lại chiến thuật đi!- Sai nói rồi đứng dậy đi ra ngoài. Phút chốc tôi thấy cái vẻ cợt nhả bình thường của anh ta biến mất thay thế bằng sự nghiêm túc đến khó chống lời.

Tôi húp vội bát canh còn nóng rồi khoác áo choàng, cầm 2 thanh kiếm dắt vào hông đứng dậy.

-“Sẵn sàng chưa?”- Tôi liếc nhìn 5 người còn lại.

-Hmmm! Có vẻ là chưa! Chúng ta có cần làm thêm gì để tăng tinh thần không nhỉ? -Miran chống cằm.

-Ý em là gì?- Elena quay qua nhìn đứa em đầy khó hiểu.

-Dù gì thì bọn mình giờ cũng là một nhóm rồi. Có nên đặt một cái tên gì đó nghe cho có tính đoàn kết xù không?- Nhỏ đứng dậy vung tay đề xuất.

-“Nhảm nhí!”- Tôi ngoảnh cái ý tưởng vớ vẩn của nó.

-Minh thấy hay mà!- Thăng quỳ Alen phản bội tôi.

-Được đó! Dù gì thì cũng nên tạo dấu ấn một tí chứ. 2 người thấy sao?- Elena quay qua Phương và Miner hỏi.

-Tuỳ mấy người.- Nhỏ Phương trông cũng không hứng thú cho lắm.

-Yay yay! Nào nào! Mọi người cùng nghĩ ra cái tên gì hay hay đi! Chúng ta có 6 người, lấy tên là “6 con cún nhé”.- Nhỏ Miran nói câu mà tôi muốn té ngựa luôn.

-Em hâm à? Tên gì nghe kì vậy?- Elena gõ đầu con ngốc đầy nghe cái cốp.

-Lục quái!- Tên sát vụn Miner bất giác lên tiếng làm cả lũ im lặng trong phút chốc.

-Nghe hay đấy! Sao anh lại nghĩ ra cái tên đó!- Elena cười nhìn Miner.

-Làng sương mù chúng tôi có một nhóm anh hùng tên là “Thập quái”. -Miner ngả người ra ghế nói.

-Được chứ?- Ele nheo mắt nhìn tôi.

Haizz! Tôi cũng chẳng biết làm gì khác ngoài gạt đầu! Gì chứ lũ người cứng đầu này có phản đối cũng vô tác dụng.

-Khoan đã! Tôi không đồng ý!- Phương đứng dậy.

-O! Tại sao?- Alen ngơ ngác nhìn nhỏ.

-Đây là tên nhóm huyền thoại của làng chúng ta! Sao anh có thể mang tên đấy đặt cho một nhóm người không biết khi nào giải tán thế này được?-

Phuong quay qua mắg Miner.

-Thì....- Tên sát vụn lấp bắp.

-Thì chúng ta có thể làm hẳn 1 clan riêng cho 6 người lâu dài được mà. Tại sao phải giải tán?- Miran ngây thơ.

Tôi lắc đầu ngán ngẫm nhìn cái nhóm tạp nham này. Nghĩ sao có thể làm một clan được cơ chứ?.... Vớ vẩn!

-Mắc gì bọn tôi phải lâu dài với tên này? Mục đích của tôi là thần thụ thôi! May mắn lắm tôi mới giúp mấy người rồi chứ đúng đó mà lấy tên những anh hùng làng tôi ra đặt bậy bạ.- Phuong nổi nóng chỉ vào Alen.

“Cộp...rụp”- Alen đẩy ghế quý xuống.

-O! Alen....- Miran sùng sốt.

-“Mau đứng dậy!”- Tôi trừng mắt nhìn nó.

-Không! Đây là lỗi của mình! Mình phải giải quyết nó trước khi cuộc chiến này xảy ra! Phuong! Thực sự...mình chỉ có thể làm như vậy thôi. Mình...mình không biết phải làm như thế nào để tạ lỗi với làng cậu nữa. Nhưng mà... đất nước mình đang lâm nguy... thực sự mình muốn... chúng ta đoàn kết thành một nhóm.- Alen lấp bắp nhưng tôi vẫn cảm nhận được sự chân thành trong câu nói của cậu ta.

-Cậu... cậu làm gì vậy? Cậu nghĩ làm thế tôi sẽ bỏ qua sao?- Con nhỏ Phuong cũng lấp bắp theo.

im lặng

Một bầu không khí nặng trĩu bao trùm lên đầu chúng tôi. Mặc dù không thích thú cho lắm nhưng tôi vẫn muốn xem thằng Alen nó xử lý ra sao?

-Này này! Anh mau giúp Alen đi!- Miran lại thì thầm vào tai tôi.

Hờ? Giúp? Tôi giúp gì được bây giờ? Lớng nhỏ phuong điên lên nó cầm tên vào đầu tôi luôn chứ đùa à?

-Bọn tôi sẽ giúp cô khôi phục lại làng sương mù. -Elena lên tiếng.

-Bằng cách nào?- Phuong nheo mắt.

-Tiền! Chúng ta sẽ kiếm tiền!...

-Cô nghĩ bao nhiêu cho đủ?- Phuong phản kháng.

-Từ một ngôi làng phát triển thành một thị trấn thì có đủ không?- Ele cười bí hiểm.

-Cô nghĩ 6 người chúng ta có thể sao?- Con nhỏ vẫn không tin.

-Vậy cô nghĩ nếu chúng ta chiến thắng thì cả cái Lôi quốc này có nâng cấp được ngôi làng nhỏ bé của cô không?- Elena dùng lời lẽ sắc sảo của mình khiến Phuong im bật.

-Bọn tôi đồng ý!- Miner lên tiếng.

-Nhưng mà...

-Đừng cãi lời anh, Phuong. Chuyện đã qua rồi cho nó qua đi! Giờ chúng ta bắt lỗi cậu ta cũng đâu giúp gì được cho làng nữa. Coi như hãy tạm dụng cơ hội này đi.- Tên sát vụn có vẻ hiểu chuyện.

-Nhưng đây là chuyện của cô và Alen. Bọn tôi không liên quan....- Ele nháy mắt bí hiểm.

-Ý cô là sao?- Phuong nhăn mặt khó hiểu.

-6 người chúng ta sẽ hợp lực giành chiến thắng trong cuộc chiến này. Toàn bộ phần thưởng sẽ để tu sửa làng cô. Coi như đây là quà tạ lỗi của Alen. Cô và Alen hết nợ. Nhưng cô thì lại nợ bọn tôi. Hiểu chứ?- Elena nheo mắt.

lắc đầu

-Tại vì trừ Alen ra thì không ai trong chúng tôi nợ nần cô gì cả. Nhưng bọn tôi vẫn giúp! Nên cô nợ bọn tôi.- Ele lắc đầu ngán ngẫm vì độ chậm tiêu của nhỏ Phuong.

-Rồi cô muốn gì ở bọn tôi?

-Kiếm tiền khác bù vô! Bọn tôi cần tới Tinh Linh quốc để mua vài thứ khá đắt đỏ! Trong thời gian đó chúng ta sẽ làm bất cứ thứ gì để kiếm tiền.- Elena

ra điều kiện.

- Với điều kiện...thần thụ...sẽ là của chúng tôi. Bọn tôi cần hồi sinh trưởng làng.- Phương tỉnh táo trước những lời ép buộc của Elena.

-Hoi lời đấy! Được rồi! Bọn tôi sẽ suy nghĩ. Vậy giờ chúng ta lấy tên “Lục quái” được rồi chứ?- Elena cười.

-Thì...cũng được...nhưng mà... đừng có làm mất mặt cái tên đó đấy!- Phương bị xị.

-Yayyyy! Vậy là giải quyết xong rồi!!!! Alen! Mau đứng dậy đi!- Miran chạy lại đỡ thẳng nảo đất Alen.

-Vậy thì ai sẽ là trưởng nhóm?- Miner giờ tay phát biểu.

im lặng

-Tôi bầu Dun.- Nhỏ Ele bỏ phiếu đầu tiên.

-Em theo chị.- Miran hòa.

-Đồng ý hai tay.- Đến thẳng khi Alen nữa.

-Dù gì anh cũng là người đưa ra kế hoạch. Thử xem sao?- Phương vòng tay dựa lưng vào tường.

Hừ! Được thôi! Cũng không có gì to tát. Miễn là đừng làm vướng chân tôi là được rồi. Tôi gật đầu đồng ý! Dù gì trên lớp tôi cũng có 2 năm được làm lớp trưởng chứ bộ.

-“Thôi được rồi! Nghe kĩ đây! Sẽ không có kế hoạch gì hết! Tung hết sức mình chiến đấu. Chăm cự càng lâu càng tốt. Cố gắng tới thủy triều chúng ta sẽ rút lui.”- Tôi ngồi xuống điềm đạm nói.

-Nghe đơn giản nhỉ?- Miner nhếch mép cười.

-“Có thể! Nhưng có một nhiệm vụ khó hơn đây. Đó là....không được chết. Đây là lệnh.”- Tôi liếc nhìn 5 con người ở đây. Họ vẫn còn hữu ích. Chưa thể để ai chết được.

-Ra đánh đội trưởng hơn rồi đấy haha!- Miran cười đều tôi.

“Rầm..”- Lão Sai bỗng dung đập cửa bước vô.

-Mọi người! Thuyền chuẩn bị xong rồi! Đi thôi!- Anh ta hấp tấp nói.

Tất cả bọn tôi đứng dậy, người cầm cung, người cầm kiếm bước ra ngoài. Tôi lắc đầu vài cái khởi động rồi quay ra đằng sau đồng đặc nói.

-“Nào! Lục quái. Sẵn sàng cho nhiệm vụ đầu tiên chưa?”

Bạn đang đọc truyện *MOB-WORLD GAME* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 41: Bạch Đằng chiến trên sông Dime

Quác...quác...”- Tiếng những con hải âu lượn trên bầu trời như đang báo hiệu cho một trận thảm chiến trên con sông Dime xinh đẹp này.

-Chúng ta sẽ dừng ở vịnh gần bờ nhất để giữ chân chúng.- Sai chỉ tay vào một vịnh nhỏ trước mặt chúng tôi.

-Này, anh không tính đưa theo quân lính hỗ trợ chúng ta thật sao?- Miran nheo mắt nhìn Sai.

-Không được! Chúng ta phải hạn chế mất người trước khi kế hoạch tiến hành. Tất cả quân lính đã được phân công rõ ràng rồi! Chúng ta phải cố gắng hết sức thôi.- Sai nhăn mặt.

-“Bố trí lực lượng đúng như kế hoạch chứ?”- Tôi quay qua hỏi anh ta.

-Cậu yên tâm! 1/3 quân số đã bố trí xung tên lửa rồi, số còn lại sẽ tập kích và dụ địch vào tròng.- Sai phổ biến rõ ràng.

Tôi yên tâm ngồi xuống mạn thuyền nhìn xa ra biển. Không biết mình có đứng đắn khi đặt cược mạng sống cuối cùng vào một trận chiến không đáng có này không? Gruuu! Nhưng mà đã làm đến đây rồi không lẽ bỏ về? Không được! Lỡ đâm lao rồi phải theo lao thôi.

-Báooooo! Quân địch hiện đang ở vịnh trước mặt chúng ta!- Tên lính tình báo chạy huỳnh huých lên rồi quỳ xuống nói.

-Ngươi lui đi! Mọi người, sẵn sàng rồi chứ?- Sai đặt tay vào hông nắm chặt lấy thanh kiếm lông vũ.

-Sẵn sàng từ lâu lắm rồi.- Alen chống Lôi kiếm xuống thuyền.

-“Rút vũ khí ra đi! Chúng ta sẽ cho chúng thấy sức mạnh của Lục Quái!”- Tòì rút thanh Ân Ma và Băng kiếm ra rồi quay xuống nói.

-Nào nào đội trưởng! Đừng hấp tấp thế chứ!- Elena đưa tay vào một vòng tròn phép thuật lấy ra quyển sách Merlin.

-“Miran! Tận dụng thời cơ ám sát chủ tướng địch, còn lại 6 người bọn tôi sẽ lo!”- Tòì ra lệnh.

-Yes sir!- Nhò đưa tay lên đầu bắt chước mấy ông trong quân đội.

-“Tòì, Alen và Miner sẽ lên trước, những người còn lại đứng sau hỗ trợ. Trị thương nhờ cô đẩy Elena.”

-Biết roài biết roài!- Nhò Ele cười.

-Này này! Thế còn tôi làm gì?- Phương bị xị.

-“Đơn giản thôi! Giết càng nhiều càng tốt!”- Tòì nhủ mảy.

.....

10 phút đã trôi qua. Quân địch ngày càng hiện rõ trước mặt chúng tôi. Cờ Hoà quốc phất phấp bay phất phới đỏ rực cả một vùng biển. Mẹ kiếp! Đồng thật. Nhìn những con thuyền bọc thép của chúng khiến tôi muốn phát nản rồi.

-Hồi con thuyền nhỏ bé trước mặt! Nếu các ngươi nghe rõ lời ta thì mau tránh đường còn may mắn giữ được mạng sống!- Giọng nói đánh đá quen thuộc vang lên. Còn ai khác ngoài con nhỏ Thần khí của Hoà quốc cơ chứ.

Bọn tôi không quan tâm lời nói của nó vẫn tiếp tục cho thuyền áp sát.

-Chúng đông quá! Liệu chúng ta có làm được không?- Miran lo lắng.

Tòì im lặng. Đến tôi nhìn còn ngán chứ huống gì những con người ở đây.

-Các ngươi vừa từ chối sự nhân từ của Hoà quốc. Ta sẽ cho các ngươi chết một cách đau đớn vậy!- Nhò rút Hoà kiếm ra chìa thẳng vào thuyền chúng tôi.

-“Nhớ tôi chứ cô nàng thua cuộc?”- Tôi truyền suy nghĩ khích đều vào đầu cô ta.

-Ai? Ai trong các ngươi vừa nói?- Nhò bắt đầu hoang mang.

-“Rút quân đi nếu cô không muốn thất bại trước tôi một lần nữa!”- Tôi đe dọa.

-Các ngươi! Có giỏi thì ra mặt đi! Đừng có nói âm i trong đầu ta nữa. Thần kiếm như ta đây chưa bao giờ....khoan đã! Là ngươi? Tên mặc áo đen đấy sao?- Cô ta hét lớn vào thuyền tôi.

Haha! Cũng phải, này giờ tôi chỉ ngồi trong thuyền chưa ra ngoài cho “Thần khí Hoà quốc” chiêm ngưỡng mà nhĩ? Thôi vậy! Cũng đủ rồi! Trình diễn thôi.

Tòì ung dung đứng dậy bước ra, đằng sau 6 người kia thấy thế cũng cầm binh khí đi theo tôi.

-“Xin chào! Ta lại gặp nhau rồi!”- Tôi nhếch mép cười.

.....

-“Xin chào! Ta lại gặp nhau rồi!”- Tôi nhếch mép cười.

-Người...người đã phản bội Phong quốc để đến với Lôi quốc sao?- Nhò lắp bắp.

-“Sao lại nói từ phản bội với một Knight đánh thuê như ta?”- Tôi nói bằng một giọng cợt nhả.

-Lôi quốc trả ngươi bao nhiêu tiền, Hoà quốc sẽ trả gấp đôi! Đừng cân đo đong đếm, chúng ta không có ý định gây hấn với Ardicate!- Cô ta lớn giọng hét to.

-“Cô sẽ được miễn phí...nếu giết được tôi.”- Tôi chìa kiếm ngược lại vào cô ta.

-Ta sẽ xem nó như một lời thách thức. Được rồi! Ngươi giết hết binh lính của ta nhưng lại cứu ta. Xem như trận đó hoà. Nhưng trận chiến này....1 là

sống, 2 là....chết.- Ầ gần giọng.

-Chị Eliber!! Dừng lại đi! Em không muốn gây chiến với chị!- Alen từ sau lưng tôi hét lớn.

-Alen! Mạnh mẽ lên! Chị đã nói với em nhiều lần rồi. Trên chiến trường tuyệt đối không được để tình cảm xen vào. Kể cả việc...em phải giết chị.- Nhỏ nghiêm giọng.

-Nhưng mà...

-“Alen! Cô ta nói đúng đó!”- Tôi đập vai Alen.

Tôi ngược mắt lên nhìn cô ta. Có lẽ lần này, không thể nhõn nhõn như trước được rồi. Tôi không có Hắc thạch trong tay, chưa chắc gì tôi đã thắng được con nhỏ Eliber gì đó.

-Toàn quân chú ý! Không được chủ quan! Dốc toàn lực chiến đấu.- Nó quay ra sau hét lớn.

Tôi nắm chắc thanh kiếm, bỗng chốc quá khứ tôi đối mặt với nhỏ lần trước ủa về. Cái cảm giác giết người đó lại sôi sùng sục trong tôi.

-Cung thủ! Chuẩn bị! BẮN!!!- Một thằng nào đó có vẻ cũng là tướng địch đưa tay ra hiệu.

“Xoẹt....xoẹt...xoẹt.....rào rào.....phập....”- Hàng vạn mũi tên lao vào thuyền tôi như một cơn mưa đen ngòm vậy.

-Vòng chú.- Elena tạo vòng bảo vệ cho cả con thuyền không bị chìm.

-“Cố gắng cầm cự Elena! Đỡ được càng nhiều tên càng tốt!”

-Không được rồi! Chuẩn bị tinh thần đi! Quá nhiều luồng tấn công! Tôi chỉ chịu được 5 phút nữa thôi! Lâu hơn sẽ không đủ mana hỗ trợ mọi người.- Ele hét lớn.

Khi thật! Giá mà trụ được lâu hơn sẽ đỡ được vài đợt bắn cung cho kế hoạch thủy triều.

-Cường hoá sắt!!!- Miner gõng mình hét lớn.

Hay quá! Đúng rồi! Bọn tôi còn có tên sắt vụn nữa mà.

-Tập trung bảo vệ phần đầu trong vòng 10 phút! Sức mạnh của mấy người quá lớn tôi chỉ cường hoá được chừng đó thời gian thôi.

Really? Thật luôn? Cường hoá sắt cũng phụ thuộc vô sức mạnh người được cường hoá sao? Thôi được rồi, đến lúc tôi ra tay rồi.

-“Hàn khí.”

Khí lạnh do tôi tạo ra phút chốc đóng băng tất cả....chỉ trừ đồng đội tôi và...con nhỏ Eliber.

-Hoả nhiệt.- Nhỏ vùng Hoả kiếm lên trời rồi hét lớn.

Không khí bỗng nóng lên. Băng tôi tạo ra dần dần tan thành nước. Hừ! Biết ngay mà, hàn khí quả không có tác dụng với con nhỏ này. Vậy thử đỡ chiêu này xem.

-“Băng hoá.”

Tôi tạo một tảng băng nhọn đâm lưng thuyền của nó. Nước cứ thế xịt lên như đài phun nước vậy.

-Mộc tiễn.- Phương cũng góp vui.

Cô nàng cũng làm một điều tương tự khi tạo ra một mũi tên bằng gỗ siêu lớn bắn lưng con thuyền bên cạnh.

-Tắt bình tĩnh. Pháp sư hệ mộc mau chóng sửa chữa thuyền. Tiếp tục bắn tên.- Eliber chỉ tay ra lệnh.

Bọn tôi há hốc mồm nhìn những con thuyền được sửa chỉ chưa đầy 1 phút. Cái quái gì vậy? Cô ta làm tan băng của tôi rồi và lố nhanh vậy sao?

-Chết rồi Dun!! Lực lượng pháp sư hệ mộc bên địch quá đông! Liệu rằng cọc sắt còn tác dụng không?- Alen kéo áo tôi.

-“Yên tâm! Bọn chúng muốn và lố thì phải gỡ vật đâm thủng ra. Để rút thuyền ra khỏi cọc sắt không phải việc đơn giản đâu! Tập trung bây giờ đi!”- Tôi quệt mồ hôi rồi nói.

-Minh biết rồi! Lôi giăng!- Alen cầm thanh kiếm xuống đất.

“XOẸT!!ẦMMM!”- Một luồng sét cực lớn từ trên trời phóng xuống giật nổ tung một con thuyền.

Hay quá! Nếu thuyền nổ như vậy binh lính sẽ chết hết.

-“Tiếp tục đi Alen.”- Tôi mừng rỡ nói.

-Không được! Lượng mana mình chỉ đủ dùng 3 lần thôi.- Nó thờ hồng học nói.

Tôi lo lắng mím môi nhìn lên những con thuyền khổng lồ kia. Con nhỏ vẫn đứng đó khoanh tay nhếch mép cười.

-Khá lắm Alen! Giờ đến lượt chị. HOẢ CẦU!!!!

Nóng quá! Nóng quá! Một quả cầu lửa siêu lớn từ trên trời đáp thẳng xuống thuyền bọn tôi.

-Tất cả nhảy xuống nước! Vòng chú hết tác dụng rồi!!- Elena hét lớn rồi nhảy ùm xuống sông.

“ùm...ùm...ùm...” - Bọn tôi lần lượt nhảy xuống theo.

-ọc...ọc...um um...

Tôi lặn sâu dưới đáy không dám ngoi lên! Giờ lên là bọn cung thủ nả tên vào đầu ngay.

-“Trốn xuống đáy tàu.”- Tôi truyền suy nghĩ cho tất cả mọi người.

6 người bọn tôi bơi thành một hàng ngang xuống đáy một con tàu. Khi thật! Làm sao ngoi lên đây.

.....

“Xoẹt...xoẹt...xoẹt...”- Bọn chúng liên tục bắn tên xuống nước. May mắn thay bọn tôi đã kịp trốn xuống đáy tàu rồi không giờ chắc xác trôi lềnh bềnh trên sông mất.

-Um...um...- Miran ôm cổ vùng vẫy

Chết rồi!! Tôi cũng bắt đầu thấy khó thở rồi đây! Lượng oxi sắp cạn....

-Um...um- Elena lật sách ra niệm chú.

Vòng chú bỗng chốc hiện ra bao bọc lấy chúng tôi.

-Hộc...hộc.- Miran thở như chết đi sống lại vậy.

-Phù!! Mình cũng xem tắt thở! May quá có Elena.- Alen ôm cổ thở phào.

-Mọi người ổn cả chứ?- Ele gấp sách lại hỏi han.

-“Ừa!”- Tôi cũng thở lấy thở để rồi nói.

-Sai? Sai đâu?- Alen hốt hoảng.

-Hình như...anh ta không nhảy xuống cùng chúng ta thì phải.- Miran lắp bắp.

-“Tên khốn này! Chắc lại chạy trốn rồi!”- Tôi nghiêng răng.

-Không! Sai không trốn đâu! Chắc anh ta đang bí mật làm gì đó thôi.- Alen cố gắng biện minh cho hấn ta.

-“Mong là thế!”

Tôi ngồi xuống cắn móng tay suy nghĩ. Bây giờ làm cách nào để ngoi lên đây? Cung tên thì cứ liên tục được bắn xuống. Có thể vòng chú sẽ bảo vệ được nhưng.... khi nó hết tác dụng bọn tôi sẽ làm gì?

-Lên thôi mọi người. Chỉ còn một cách là lên từng con thuyền rồi tàn sát thôi.- Miran đưa ra ý tưởng.

-Lên kiểu gì?- Phương hỏi.

-“Miner! Anh cường hoá sắt lần nữa được không?”- Tôi quay qua tên sắt vụn.

-Không được! Sử dụng 1 lần trong ngày thôi!

Chết tiệt! Sao làm gì cũng bế tắc vậy? Nghĩ đi Dun! Mãi là best của game này mà! Không lẽ chịu thua vậy? Chẳng lẽ phải dùng Hắc thạch nữa sao?

-Sương mù tiền.- Phuong bắn một con chim màu xám lên trời.

-Mau lên! Đây là thuật tạo sương mù của làng chúng tôi! Nhưng do có một mình tôi thì triển nên chỉ tồn tại được 15 phút thôi! Tận dụng ngòi lên nhảy vào thuyền đi!- Phuong hồi thục.

Elena mau chóng tắt vòng chú bảo tồn mana rồi bơi theo Phuong. Này này! Thiết luôn? Có 15 phút thôi đấy! Sao mấy người chơi máu chó vậy? Thôi kệ vậy! Chơi tới đi. Tôi ngòi lên theo bọn họ, để xem mấy người làm được gì?

Vừa ngòi lên mặt nước thì sương mù dày đặc, tôi thậm chí còn chẳng thấy đồng đội mình đâu.

-Này! Đi thôi!- Phuong vô vai tôi làm giạt cả mình.

-“Mọi người đâu?”

-Tôi dắt họ tới nấp ở một cái mũi thuyền rồi. Anh chậm chạp quá đấy!- Cô ta thủ thủ.

Tôi bơi theo con nhỏ tới đáy một mũi thuyền lớn. Ở đây thì có thể nấp được một lúc. Từ trên nhìn xuống tạm thời sẽ chưa thấy chúng tôi.

-“Cô nhìn được trong sương mù sao?”- Tôi thắc mắc.

-Đương nhiên rồi! -Nhỏ vỗ ngực tự hào.

“Quác...quác...”- bỗng chốc một con hải âu từ đâu bay đến đậu vào vai tôi.

Gì vậy? Con chim điên này....Tao không phải cành cây cho mày muốn đậu là đậu nhé! Tôi tính vung tay đuổi nó đi thì vô tình thấy ở chân nó có kẹp một tờ giấy. Hử? Giống mấy cách gửi thư bằng bồ câu nhỉ? Mở ra xem sao.

-Gì thế?- Elena tò mò.

-“Không biết!....”

Tôi loẹt xoẹt mở bức thư ra đọc. Khoan....đây là....

-Gì cười nham hiểm thế? Đọc to lên nghe với nào!- Miran khó chịu.

-“Herher! Phuong! Cô còn tạo sương mù được mấy lần?”- Tôi nhếch mép cười rồi nhìn qua nhỏ Phuong hỏi.

-2 lần! Mỗi mũi tên được 15 phút. Sương mù lần này sắp tan rồi đó! Anh tính sao? Tấn công chứ?

-“Lặn xuống lại đi! Ele tạo vòng chú một lần nữa.”- Tôi vuốt mặt.

-Hả? Cậu điên à?- Alen hét toáng lên làm tôi phải bịt mồm nó lại. Bà nội nó thẳng quỳ này phải khâu mồm nó thôi.

-“Cứ lặn xuống đi!”- Tôi ra lệnh.

-Làm gì?- Elena có vẻ cũng phản đối tôi.

-“Nghe đội trưởng phổ biến kế hoạch mới”.....

.....

Chapter 41: (Spoil)

-Thưa chủ tướng! Thần đã bắt được tên cầm đầu đám làm loạn.- Con nhỏ dí kiếm vào cổ tôi cứng ngắc. Đau nha! Nhẹ nhàng tí không được sao?

-Haha! Quả là Thần khí của chúng ta! Được rồi! Trói hán lại rồi tới đây làm với ta ly rượu nào Eliber.- Tên chủ tướng mập mập béo ú khệnh khạng nâng ly rượu lên ra vẻ thích thú lắm.

-Xin lỗi...thần....

.....

Bạn đang đọc truyện *MOB-WORLD GAME* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 42: Trận chiến trên sông Dime (2)

-Kế hoạch? Kế hoạch gì?- Miran nheo mắt tò mò.

-“Xuống đi đã, sương mù sắp tan rồi!”- Tôi nói rồi lặn xuống trước. Thật tình là kế hoạch này cũng chỉ là nhất thời thôi. Chính tôi cũng không biết nó có hiệu quả hay không nhưng mà.... có lẽ phải đánh cược vậy.

Bọn tôi xuống đáy con tàu lúc này rồi nhờ Elena sử dụng “Vòng chữ” cho đỡ bị ngạt thở, xong xuôi tôi bắt đầu lật tờ giấy ra đọc cho mọi người nghe.

-“Chủ tướng địch ở con tàu màu đỏ lớn nhất, có 2 lá cờ Hoà quốc cắm trên đỉnh tàu. Hết!”- Tôi đồng dặc.

-Khoan...không phải chủ tướng địch là con nhỏ Thần khí kia sao?- Elena nhăn mặt khó hiểu.

-“Không biết.”- Tôi lắc đầu.

-Thông tin này ở đâu ra?- Miner cầm tờ giấy lên ngắm nghía.

-“Trên trời.”- Tôi chỉ tay lên trên.

-Anh bị điên à? Lỡ nó là cái bẫy thì sao?- Phương lo lắng.

-Là Sai! Minh nghĩ là Sai đã gửi bức thư này.- Alen bắt chọt hô lên.

-“Sao cậu biết?”- Tôi nheo mày trầm vấn.

-Minh...nghĩ vậy. Vì khinh công của anh ấy giỏi lắm....chắc...- Nó lấp ba lấp bắp.

-Cậu nghĩ khinh công giỏi thì làm được gì? Đi trên mặt nước à? Thế chắc giờ này anh ta đã bị họ gô cổ vào tù rồi đấy.- Miran nói đầy châm biếm.

-Ừ ha! Có khi nhờ vậy anh ta mới biết chủ tướng ở đâu.-Alen vỗ tay cái bốp.

-“Thôi! Dù gì cũng khó mà thoát khỏi đây. Đánh cược thôi.”- Tôi khoanh tay.

-Đánh cược sao?- Elena cười thích thú.

-“Ele bảo vệ mọi người dưới này, phương sử dụng hết số lượng sương mù còn lại và.....”-Tôi phân công kế hoạch.

-Hiểu rồi! Anh có 30 phút sương mù thôi đấy.- Phương cánh báo.

-“30 phút là quá nhiều rồi.”- Tôi nhếch mép cười.

.....

-O tướng quân Eliber! Thần tướng ngài đang ở thuyền số 1 chiến đấu chứ.- Một tên lính cúi đầu kính cẩn.

-Đừng nhiều lời! Một tên vừa ngoi lên đầu hàng rồi. Ta mang hấn đến cho chủ tướng đây. Ngài đâu rồi?- Con nhỏ nói bằng giọng đầy quyền lực làm tôi xém bật cười.

-Chủ tướng đang dùng bữa ở bên trong, để thần vào bẩm báo.

-Không cần! Để ta tự vào.- Nói rồi nhỏ đẩy lưng tôi đi.

Bước vào bên trong con thuyền thì...ôi thôi! Đây là cái nhà chứ cái thuyền gì nữa? Nó xa hoa đến mức mà tôi không thể tưởng tượng được. Xung quanh dọc lối đi thì mỹ nữ nhiều không tả hết. Trước mặt tôi là tên chủ tướng béo khệnh béo khạng đang ngồi ăn đồng sơn hào hải vị thom phức trên bàn. Hức nhìn thèm kinh khủng.

-Thưa chủ tướng! Thần đã bắt được tên cầm đầu đám làm loạn.- Con nhỏ dí kiếm vào cổ tôi cứng ngắc. Đau nha! Nhẹ nhàng tí không được sao?

-Haha! Quả là Thần khí của chúng ta! Được rồi! Trói hấn lại rồi tới đây làm với ta ly rượu nào Eliber.- Tên chủ tướng mập mạp béo ú khệnh khạng nâng ly rượu lên ra vẻ thích thú lắm.

-Xin lỗi...thần....

Hây hây! Đừng nói không biết uống rượu nha nàng. Nhìn thế mà không biết uống cũng kì đấy.

-Nào nào! Sao hôm nay lại tỏ vẻ ngượng ngùng thế nhỉ?- Tên chủ tướng cười mà mồm dưới bụng rung đánh đạch.

-Dạ vâng!

Nhỏ đẩy tôi vào góc tường trối lại rồi tiến về phía bàn tiệc cầm ly rượu lên.

-Cạn ly thôi.- Lão già giờ ly rượu lên.

“cạch.”- Tiếng chạm ly vang lên làm tôi càng thêm phần nóng ruột.

Ông già nâng ly làm cái ực một cái hết luôn trong khi con nhỏ.... vẫn đứng nhìn ly rượu không dám uống.

-Sao thế? Hôm nay cô mệt à?- Lão nhăn mặt.

-À...dạ không.- Nhỏ lắc đầu nguầy nguậy.

Nó cầm ly rượu từ từ lên. Nhắm mắt nhắm mũi uống ực một cái rồi quẹt mồm đặt cái ly xuống bàn.

-Haha! Tốt lắm...được rồi! Giải quyết xong bọn chúng rồi thì mau tiến tới Lôi quốc thôi.- Lão vỗ đùi cười khanh khách.

-Mà khoan thưa ngài...hình như...tôi hơi mệt.- Nói rồi con nhỏ liêu xiêu té vô người tên chủ tướng, tay nó ôm chặt lấy cổ ông.

-Haha!! Sao mọi hôm ta mời nàng tới phủ ta chơi lại không chịu. Các người mau lui ra ngoài hết. Để ta với thần khí ở lại đây bàn việc.- Mặt lão hiện rõ vẻ dè xỏm.

Bọn lính thấy thế gì vâng lời răm rắp đi tới lối tôi ra ngoài theo.

-Mau lên không ta chém đầu ngươi đấy!- Thằng lính bỏ láo kẻ kiếm vô cổ tôi.

Hừ được lắm!! cứ chờ đi, tí nữa tao chém đầu từng đứa, tội mày hù dọa sai người rồi. Bọn nó quăng tôi vào một góc rồi bỏ đi canh gác.

-“Tàng hình.”

Tôi nhanh chóng cời đồng dây trối hơi hột ra rồi lên lại vào buồng thuyền kiếm một cái tủ trong góc chui vào trốn.

-Tướng quân có thấy mệt không để thiếp đắp bóp cho nhé.- Con nhỏ xoa xoa vai lão già.

-Được được! Haha!! -Lão cười đầy dè tiện.

Hức nhìn cảnh này nóng mắt thế không biết. Lần đầu tiên đi nhìn trộm người khác làm chuyện ấy. Huhu! Xin lỗi ba mẹ, xin lỗi anh chị, con sai quá rồi...

-Ngài có thấy thoải mái không ạ?- Nó xoa xoa lưng lão ta đầy khiêu gọi.

-Xuống tí nữa đi hé hé.- Điệu cười dâm dè không thể tả được.

“Chú...bùm...”- Tiếng pháo được bắn lên.

Khi thật! Nhanh vậy sao? Còn chưa được nửa tiếng mà? Phải tốc độ lên mới được.

-“Kết liễu đi”- Tôi truyền suy nghĩ ra lệnh cho Miran.

Tôi thực sự nôn nóng muốn nhảy bật ra khỏi cái tủ chật hẹp này rồi.

-Chuyện gì thế?- Lão chủ tướng giật mình.

-Không có gì đâu. Chắc binh lính đang xử những tên con lại thôi.- Miran vẫn vuốt ve lão, tay cô ta kê vào cổ hắn, dần dần kéo cái dao mà Alen tặng ra.

Mau lên mau lên! Tôi biết hấp tấp là sẽ bị bao vây ngay nhưng mà...nóng lòng quá. Chuyện gì xảy ra ngoài đó mà Phương phải bắn pháo báo hiệu vậy?

-Thiếp xin lỗi nhưng mà...- Con dao đã được nhỏ kéo ra toàn bộ.

Chém đi...chém đi... nhanh gọn đừng để lão kêu lên câu nào.

-Nàng sao thế?- Ông ta vẫn cười.

-Hết giờ chơi rồi thưa ngài.

Miran kéo phăng con dao từ tay áo ra chuẩn bị làm một phát cửa quyết định thì...

“Keng...” -Chiếc phi tiêu từ đầu bay đến đánh bật tay Miran ra.

-ngươi gan to lắm rồi đấy. Dám giả danh ta làm trò bậy bạ.- Một giọng nữ đánh đả quen thuộc vang lên....

Bạn đang đọc truyện *MOB-WORLD GAME* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 43: Trận chiến trên sông Dime (3)

“Không chế lão ta mau lên.”- Tôi hỏi Miran.

Nhỏ nhanh chóng vung tay lên kéo cái dao ra chìa thẳng vô cổ lão chủ tướng.

-Đứng yên đó! Lại gần là đầu lão ta lia khỏi cổ ngay.- Miran đe dọa.

-Mau dừng lại thì ta sẽ cho nhà ngươi nhận một cái chết nhẹ nhàng.- Con nhỏ thần khí cũng không vừa đầu vô mồm lại ngay.

-Thế thì lão già này chết cũng đau đớn lắm đấy.- Miran nhếch mép cười.

-Các ngươi...đứng yên đó. Không được lại gần. Ngươi...ngươi muốn gì? Vàng bạc châu báu ta có thể cho ngươi tất cả. Ta...ta còn tha chết cho ngươi nữa. Mau thả ta ra đi.- Lão già ham sống sợ chết bắt đầu dùng quyền lực và tiền bạc của mình để xin tha mạng.

-Chủ tướng... ngài yên...- Nhỏ Eliber dần rút kiếm ra.

-NGƯỜI IM ĐI!!!! Không được manh động.- Lão ta run sợ hét lên.

-Nghe rồi chứ! Ta không cần gì cả. Chỉ cần bình yên rời khỏi đây và các ngươi ngoan ngoãn rút về nước thì sẽ giữ lại được cái mạng quên này.- Miran nhấn mạnh con dao vô cổ làm lão kêu lên oai oái.

-Được rồi! Ta sẽ rút...ta sẽ rút mà! Đừng giết ta.- Lão lấp bắp.

-Ngài...- Nhỏ thần khí chắc đang ức chế cái thằng chủ tướng thô để này lắm.

-IM ĐI!!!! Mau hạ lệnh rút quân.- Hấn hét.

Tôi liếc sang nhìn nhỏ Eliber. Hờ hờ! Xem kìa, nó bực đến nỗi mà thanh kiếm trên tay nó rung lên từng đợt luôn. Chắc nhỏ không ngờ chủ tướng của mình lại hèn như vậy.

-Thần xin lỗi! Nhưng mà thần sẽ cứu ngài bằng được! Nhiệm vụ tiến tới Lôi quốc...không thể hủy bỏ. “HOA HOÀ DIỆM”.- Nhỏ chìa thanh kiếm lên trời hét lớn.

Tức thì dưới chân Miran một ngọn lửa phụt lên nở thành hình một bông hoa cực đẹp.

-Á.- Tiếng Miran thét lên, bông hoa lửa đầy thời bay con nhỏ lên trần thuyền.

-Cứu ta... mau giết nó đi.- Lão chủ tướng vừa thoát khỏi lưỡi dao thì mau chóng bò như một con chó cảnh về phía binh lính của mình.

-Chủ tướng! Ngài không sao chứ?- Nhỏ Hỏa kiếm lao tới đỡ thằng hèn đầy dẫy.

-Mau...mau giết nó.- Lão chỉ vào Miran đang ôm ngực đau đớn trong góc.

Chết tiệt! Mình bắt cần quá. Không ngờ con nhỏ đầy chiêu thức lại khó chịu như vậy. Tôi mở to đồng tử nhìn nó đang lăm lăm cây kiếm tiến tới chỗ Miran. Gruuu nghĩ đi! Bây giờ giết lão cũng khó toàn mạng ra khỏi đây....làm sao bây giờ?

.....

-Khục...-Miran ho ra một bãi máu lớn làm thanh Hp của cô ta đã thấp nay còn thấp hơn.

-Còn điều gì muốn nói không?- Eliber chìa kiếm vô cổ nhỏ.

-Haha!! Ta thách ngươi....khụ...- Miran nhếch mép cười.

-Người...được lắm...chết đi.- Nhỏ giờ cao thanh kiếm lên.

Tôi liếc nhìn Miran thì thấy nhỏ đang nở một nụ cười nửa miệng. Tốt lắm! Cô đã hoàn thành nhiệm vụ của mình rồi. Giờ thì nghỉ ngơi đi.

-DỪNG...DỪNG LẠI.....- Giọng hèn hạ của tên chủ tướng lại vang lên làm con nhỏ giật mình khựng kiếm quay lại nhìn.

-Người.....- Mặt cô ta biến sắc cắt không còn giọt máu.

-“Nào nào... đâm đi! sao dừng lại thế?”- Tôi cười khích bác.

-Người...từ đâu ra vậy.- Nó vẫn chưa hết bàng hoàng bởi sự xuất hiện của tôi.

Hồ! Đơn giản là dùng “đột kích” thôi mà. May mà tôi kim lại rồi đây không giờ thanh kiếm này không kẻ ở cổ đầu mà đã xuyên qua đầu ông rồi đó.

-“Đoán xem?”- Tôi nheo mắt cười.

-Ng...người...mau thả chủ tướng ra.- Con nhỏ nghiêng răng.

-“Sao thế! Thử dùng chiêu lúc nãy xem nào.”- Tôi thách nó.

-Người nghĩ ta sợ sao? Hoa hoá diệm.- Nó có vẻ không sợ thật.

Tôi nhếch mép cười rồi bình tĩnh lùi lại 1 bước và...3...2...1.

-Dùng chiêu.- Nhỏ Eliber mau chóng hét lên buông kiếm xuống.

-“Sao thế! Haha!”- Tôi bật cười.

-Người....

-“Vậy là ta đoán đúng rồi sao! Đây là kỹ năng khoá vị trí chứ không phải khoá mục tiêu. Khi ta lùi lại 1 bước có nghĩa là....tên hèn nhát này sẽ đứng ở vị trí của ta và hứng toàn bộ kỹ năng. Đúng chứ?”- Tôi ôn tồn giải thích.

-Khá khen cho người nhưng mà... mỗi mình người có con tin thôi sao?- Nhỏ chìa kiếm vô cổ Miran.

-“Để xem sinh mạng nào đáng giá hơn.”- Tôi ấn kiếm vô cổ lão ta làm ứa ra một xú máu.

-ELIBER!!!DỪNG TAY!!! Để họ đi!- Lão nhát gan hét lên.

-“Thấy chưa! Chủ tướng của các người biết điều đấy chứ.”- Tôi bật cười.

-Thôi được rồi! Ta sẽ để các người rời khỏi đây! Với điều kiện....- Con nhỏ ra giá.

-“Không điều kiện. Một là ông ta chết, hai là bọn ta rời khỏi đây.”- Tôi quyết đoán. Hừ, nghĩ gì mà dám đặt điều kiện với anh vậy.

-Người...nhưng làm sao ta đảm bảo các người không giết ngài ấy. Chết ít cũng phải vút hết vũ khí xuống nước.- Nhỏ vẫn cứng đầu.

-“Được thôi. Miran! Cô còn đi được chứ?”- Tôi quay qua Miran hỏi.

-Đi!- Nhỏ chống tay gồng mình đứng dậy.

Tôi áp giải tên chủ tướng ra mạn thuyền đứng. Sương mù Phương tảo ra đã tan, bầu trời hoàng hôn cũng dần buông xuống. Có lẽ bọn họ đang ở dưới sông chờ tụi tôi về rồi. Phải nhanh lên thôi. Chết ít là trước khi thủy triều rút.

-Nào, mau vút vũ khí xuống nước.- Nhỏ chìa kiếm vào cổ tôi.

Tôi vút 2 thanh kiếm xuống sông nhưng một tay vẫn nắm chặt cổ ông già.

-“Xong rồi! Mạnh động là ta bẻ cổ ông đấy”- Tôi vẫn không quên buông lời đe dọa.

-Người đâu! Kiểm tra hân.- Cô ta ra lệnh cho 1 tên lính gần đó nhưng vẫn chìa kiếm vô cổ tôi.

Tên lính quèn lại sờ mó tôi một hồi thì...hắn nắm lấy cổ tay tôi giờ lên. Khi thật! Sao nó tinh thế không biết.

-Đây là gì?- Con nhỏ nheo mắt tra hỏi.

-“Giáp tay thôi! Cô nghĩ giáp tay có thể giết người được không?”- Tôi biện hộ.

-Thôi được rồi! Qua kiểm tra cô ta.- Nhỏ ngoắc đầu sang Miran.

-“Không cần! Miran, xuống đi, tôi lo được.”- Tôi nháy mắt ra hiệu cho nhỏ.

“Ừm...”- Nó chần chừ một lúc rồi nhảy xuống.

Tôi cũng dần dần lùi ra mạn thuyền.

-Bỏ tay ra trước ta sẽ buông kiếm.- Cô ta chỉ vô cái tay tôi đang nắm chặt cổ lão chủ tướng ra lệnh.

Tôi buông tay....con nhỏ cũng hạ kiếm xuống.

-Đi đi.

Tôi ngả người ra sau cho thân thể rơi tự do xuống và....

“Phụt....*chup...phóng*”- Tôi sấn tay áo bật phi tiêu lên và phi thẳng vào đầu lão già.

-Hự.....- Ông chỉ kịp kêu lên 1 tiếng rồi ngã khụy xuống.

-“Mission complete! Bye and have a good time. (Nhiệm vụ hoàn thành! Tạm biệt và chúc vui vẻ.)”- Tôi nhắm mắt thả lỏng người.

“Ừmmmm...”- Tôi rơi xuống nước với một nụ cười vẫn nở trên miệng. “Giáp tay” cậu tặng hữu dụng lắm đấy Alen à.

-Tên xảo trá....người đầu mau tìm hân.- giọng tức giận của cô ta vẫn loáng thoáng vang trên mạn thuyền.

Bạn đang đọc truyện *MOB-WORLD GAME* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 44: Trận chiến trên sông Dime (4)

Sr tất cả mọi người! Huhu dạo này tác hơi bận kiểm tra với tìm việc làm hơi bận. Mọi người thông cảm giúp tác với nhé.

Chapter 43: Trận chiến trên sông Dime (4)

Trời cũng đã dần xế chiều. Bọn tôi vẫn đang lo lắng không biết rằng quân Hòa quốc sau khi mất đi chủ tướng có còn tiếp tục tấn công hay không? Điều duy nhất bọn tôi chờ đợi lúc này chính là tên lính tình báo đang trên đường làm nhiệm vụ trở về.

-BÁO!!!! Bấm Thần khí! Tướng quân Sai có lệnh mau triệu tập thuyền con dự địch. Chúng vẫn tiếp tục tấn công dưới sự chỉ huy của Hòa Kiếm.- Một tên lính từ đầu lao vào phòng bọn tôi.

-Ta biết rồi! Cứ làm theo lời của Sai đi.- Mặt Alen thoáng chốc lo lắng.

-“Tên đấy đầu rồi mà dám ra lệnh như vậy?”- Tôi nhăn mặt khó chịu.

-Sai là tướng quân của đội tình báo mà. Chắc giờ anh ta đang ở trên trời đó.- Alen nói rồi chỉ tay lên trời.

-Vậy là bức thư đó là của Sai sao?- Elena vuốt cằm.

Alen thờ dài ngồi phịch xuống ghế rồi thốt lên 2 chữ:“Có thể....”

Bên ngoài đội thuyền nhỏ đã bắt đầu tiến ra sông để dự địch, bọn tôi thì vẫn ngồi đây cầu nguyện bọn chúng rơi vào tròng. Cầu mong kế hoạch đầu xuôi đuôi lọt cho tôi được ngủ ngon một giấc cái, haizzz!!

.....

Đã hơn 1 canh giờ kể từ lúc bọn họ rời đi. Vẫn chưa có bất cứ động tĩnh gì từ đội tình báo cả. Có khi nào....bọn họ đã bị tiêu diệt hết rồi không? Hay là Hoà quốc không tấn công nữa? Không đúng... như vậy thì mấy tên tình báo cũng phải quay về chứ. Nói chung việc của bọn tôi lúc này chỉ biết chờ đợi thôi. Nửa canh giờ nữa thủy triều sẽ rút. Mong rằng họ sẽ về kịp.

-Báoooooo! Quân địch đã rơi vào tròng rồi thưa Thần khí.- Một tên lính vội vã lao vô phòng thông báo.

-Tốt lắm!! Tiếp tục dự địch chờ thêm nửa canh giờ nữa.- Mặt Alen hiện rõ sự vui mừng.

May quá! Kịp rồi, thế mà tôi cứ tưởng là kế hoạch thất bại rồi chứ. Nếu thất bại thì chắc tôi không dám nhìn mặt ai ở cái Lôi quốc này luôn quá.

“Lục quái nghe đây! Tất cả cầm vũ khí lên chuẩn bị nghênh chiến.”- Tôi đồng dục ra lệnh.

.....

Đã nửa canh giờ trôi qua. Mặt sông bắt đầu hạ thấp. Chúng tôi hùng dũng lắm lắm vũ khí trên tay nhìn những con thuyền nhỏ đang bị lũ Hoả quốc chơi mèo vờn chuột ngoài sông kia. Đúng rồi! Kéo chung vào đây! Mau lên ta không đợi được nữa rồi. Ngày hôm nay quả là một ngày dài đối với tôi.

-Báooooo! Quân địch đã tiến vào khu vực bẫy.- Một tên lính quý trước mặt tôi báo cáo.

-Tốt lắm! Cừ đội 1 vòng ra phía sau chặn đường rút lui của địch, đội 2, 3 tiến từ 2 bên hông tạo thế gọng kìm chờ lệnh ta. Đội cung thủ... GIƯỜNG CUNG!!!- Alen làm theo đúng kế hoạch của tôi.

Trước mặt của bọn tôi đang là đoàn thuyền hùng hậu của quân địch. Hức, mặc dù hồi sáng có nhìn qua rồi mà giờ nhìn lại vẫn thấy ngán. Sao chúng có thể đông như vậy cơ chứ? Đúng là không biết kế hoạch hoá gia đình gì cả.

-CHÂM LỬA.....BẮNNNNN!!!!- Alen hét lớn.

“Xoẹt....xoẹt....xoẹt...xoẹt”.- Hàng ngàn mũi tên lửa phóng rào rào về phía mấy con tàu bự chàng kia.

“Bùm...bùm...”- Bọn chúng cũng không vừa nả pháo ngược lại bọn tôi.

-“Đội 2, 3 được phép sử dụng Đại Pháo. Đội 1 tiếp tục giữ vị trí.”- Tôi nôn nóng ra lệnh.

“PHÙNG.....”- Bỗng chốc hàng ngàn mũi tên đang bay trên trời của bọn tôi bị đốt cháy thành tro rơi lả chĩa xuống biển.

Cái quái gì vậy? Sao...sao tự nhiên lại...

-Các nguoi được lắm. Ta đã đánh giá thấp Lôi quốc rồi. Nhưng thế là chưa đủ. TOÀN QUÂN ÁP SÁT BỜ. TIÊU DIỆT TẤT CẢ.- Con nhỏ Eliber đứng trên mạn thuyền vung kiếm hét lớn.

Herher! Tôi nhếch môi cười. Hết rồi! Cuộc chiến tới đây là kết thúc. 3....2...1...

“SỤT....ÀM....ÀMmmm!”- Tiếng những con thuyền bị đâm lủng nghe thật vui tai lắm sao.

Thủy triều đã hoàn toàn rút, những cọc sắt dần lộ rõ hơn trên mặt nước và đương nhiên...chuyện gì đến cũng đến. Tất cả thuyền của địch bị đâm lủng sạch không một chiếc nào có thể thoát ra.

-Các nguoi....-Eliber gầm gừ.

-“Thấy sao hả ngài Thần khí?”- Tôi buông giọng trêu trọc.

-Tất cả không được lùi bước. Nhảy xuống biển và bơi vào bờ tiếp tục chiến đấu! Ai bỏ chạy giết không tha.- Nó vẫn cứng đầu chưa chịu hàng.

“AAAAAAAAAAAA.....ùm...ùm...ùm”- Tiếng quân lính la lên kèm theo tiếng nhảy xuống nước nghe thật thú vị lắm sao...

Tôi ngước mặt lên trời để hít lấy bầu không khí chiến thắng sắp tới rồi đồng dục ra lệnh.

-“ĐỔ DẦU! ĐỐT CHÁY MẶT NƯỚC.”

“PHỤT....”- Những cỗ máy bắn dầu nả hàng tấn dầu xuống mặt sông.

-Đội cung thủ chuẩn bị. CHÂM LỬA....BẮN.....

“Xoẹt....xoẹt xoẹt...”

Mặt sông phút chốc sáng bừng lên một ngọn lửa lớn. Tiếng binh lính la hét vang lên khô khốc cả một vùng trời. Tôi đứng nhếch môi cười nhìn bọn chúng ngập xuống mặt nước để trốn những ngọn lửa hung ác. Thật thú vị...để xem cô còn dùng được chiêu thức hệ lửa nào nữa không cô nàng “HOẢ KIẾM”. Chỉ vài phút thôi hàng ngàn những cái xác đã nổi lên trôi lềnh bềnh trên mặt sông đen ngòm bởi dầu và máu. Thiệt tình! Đúng là game mà. Kiểu gì cũng có cách để dành chiến thắng.

“Phùng.....”- Những ngọn lửa bỗng chốc gom lại một chỗ và biến mất hoàn toàn.

Cái quỷ gì vậy? Sao....sao biển lửa lại mất hút hoàn toàn như thế?

-Các nguoi... dám chọc tức ta sao?- Eliber phóng từ dưới mặt nước lên bờ. Thanh kiếm của cô ta đang rực cháy một ngọn lửa tuyệt đẹp.

-“Cô...cô đã làm gì?”- Tôi ngơ ngàng.

-Thanh kiếm của ta chỉ hút tí năng lượng thôi mà.- Nhỏ quẹt môi một cái rồi nói.

Phía dưới hàng ngàn binh lính Hoà quốc đang bơi tiến về phía đất liền. Khi thật! Sao...sao mọi chuyện lại thành ra thế này?

Bạn đang đọc truyện *MOB-WORLD GAME* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 45: Miran mỗi tình ngoại truyện

SR mọi người nha! mình lo xong công việc ổn thỏa rồi! hôm nay sẽ bắt đầu viết truyện lại nha! sr đã cúp chap của mọi người mấy ngày qua!! để bù đắp mình sẽ viết vài chap ngoại truyện về Miran nhé...

Chap Miran mỗi tình ngoại truyện 1: Tôi là Miran.

ring ring ring ring ring

A. Ôn ào quá đi mất. Tôi muốn ngủ thêm nữa cơ! Chẳng chần chờ gì, như thường ngày, tôi với tay lên đầu giường tắt đi cuộc gọi phiền nhiễu. Ôi gối ơi chần ơi giường ơi, chị muốn với chúng em thôi.

rầm rầm

- Dậy đi con nhỏ kia! - À Elena gọi lớn.

Bà chị lại còn đá cửa nữa chứ! Không thể nào tin nổi! Đá cửa phòng tôi là bài tập thể dục buổi sáng của bà ư? Mặc kệ, tôi trùm kín chăn, lấy mọi sự tập trung và quan tâm vào chiếc giường ấm áp.

rầm rầm rầm rầm

Grr. Ôn chết mất. Tôi bật dậy:

- Vâng, đây đây đây!

Có một thói quen, khi tôi đã mở miệng ra nói, tức tôi không thể ngủ được nữa. Hừ. Bà bỏ đi rồi, yên ắng rồi. Nhưng lại không đánh được thêm giấc nào! Nhìn qua đồng hồ, tôi nhủ mi. Có vẻ còn khá sớm, lớp học bắt đầu lúc 8h30, và bây giờ đồng hồ chỉ mới hiện lên con số 7:35 mà thôi. Tôi chẳng muốn đến sớm chút nào! Uể oải, tôi mở cửa phòng, lết ra ngoài hành lang.

- Chào buổi sáng em yêu - bà chị Elena từ cửa phòng bà ngo ra cười rạng rỡ với tôi. Bà..hừ, mới sáng sớm, năng lượng vừa thôi! Hấn phá giấc ngủ của em gái là một chuyện vô cùng sung sướng với bà!

- Vâng - tôi bước xác vào phòng tắm cuối hành lang.

Trong gương, tôi đưa mắt nhìn mình. Thủ tục buổi sáng ấy mà. Dù mặt ngày nào cũng xấu xí đến tận tận vậy. Buồn thật chứ! Đôi mắt sưng húp do thức khuya cây game do tôi thích chơi game dữ lắm, nó là thứ duy nhất giúp tôi hòa nhập được với thế giới này. Mái tóc khô, rối tung hết cả lên! Và còn cái màu hồng bành bèo dẹt lạ này.. Thêm một hành động không-gì-khác-lạ nữa, tôi với tay lên giật mạnh mái tóc. Có suy nghĩ gì đó ngăn tôi lại, lơ lửng làm sao? Nhưng tôi ghét mái tóc này quá đi mất! Aa. Tại sao không là màu đen tuyền như của bà chị? Mà lại là hồng - thứ màu quái gở cho một mái tóc! Đa dè tôi cũng chẳng hơn gì, nhột nhạt. Tôi tặc hại.

Ôi sao cũng được! Quen rồi. Rửa mặt và vệ sinh cá nhân, tôi túm mái tóc cột ra sau và bước xuống bếp tìm đồ ăn.

- Miran, hôm nay chị làm com cuộn nhé! Tự lấy ăn đi nha. Chị đi làm đây!

- Vâng, biết rồi. Đi làm đi, trễ giờ kia! Cảm ơn chị luôn nha. Sáng tốt lành - tôi cười. Bà đôi khi điệu dàng đáng yêu ghê. Lúc nào cũng vậy tốt hơn không!

Ăn xong phần của mình. Tôi rửa bát và ra khỏi nhà. Còn 15" để tôi đến trường. May mắn trường cấp 3 khá gần, tôi đi bộ cũng tầm 15" luôn! Dù sát giờ! Vừa đi tôi vừa thông thả ngắm nhìn đường phố quen thuộc đầy yên bình. Những chiếc xe đạp chạy ngang, những chú mèo lang thang, tiếng chó đầu đó sủa văng vẳng. Tôi yêu khu phố này! Dù nó lộn xộn giữa một thành phố nhộn nhịp ồn ào nhưng vẫn luôn giữ được nét thanh bình vốn có. Ra khỏi khu nhà là đường lớn, mọi thứ tập nập hơn hẳn. Xe cộ, con người, nườm nượp bận rộn. Tôi lúc này nép mình hơn. Hòa vào dòng người đông đúc và đi thẳng một mạch đến trường.

.....

Tiếng chuông vào lớp vang lên là lúc tôi vừa kịp vào cổng trường. Tôi lên lớp và bằng một cách ít gây sự chú ý nhất, tôi ngồi lọt thỏm ở phía sau (thật may mắn khi trường tôi có cánh cửa thứ hai dành cho học sinh đi vào từ phía sau dãy bàn ghế). Sẽ thật kì quặc khi một kẻ nhỏ con như tôi lại ngồi đằng sau lớp. Nhưng chính xác là vậy. Và tôi cũng không biết sao, duyên cơ may mắn nào đó giúp tôi được ở đằng sau như vậy, không ai chú ý. Đồng thời tôi cũng chẳng phải ngại cái việc "đầu màu hồng" nhấp nhô trước mặt lũ cùng lớp. Ngồi đằng sau thật thích ~ Tôi ôm bàn hun nhẹ một phát.

- Thứ dỏ! Mày thấy nó vừa làm gì không? - đứa con gái ngồi phía bên phải tôi thì thầm với thằng đằng trước.

- Mày đưa bánh bèo mày chấp gì - thằng đấy quay xuống nhìn tôi bằng nửa con mắt.

- Nhưng ngứa mắt vcl mày ạ - đứa con gái lăm lăm nhận xét.

Thứ..to mồm. Tôi hoàn toàn vẫn nghe rõ mồn một những gì chúng nó nói! Nhất thiết phải nói sau lưng? Ngon ra thằng mặt tôi nói này! Làm như chúng nó ngon lành lắm! Thôi, đùa tí, tụi nó có đứng trước mặt tôi nói xấu thì tôi cũng không làm được gì. Cơ mà tôi cũng sợ xuất quá không mấy! Quên mất là đang ở xung quanh lũ người đáng ghét này! Hừ. Chẳng nhờ thầy cô ở đây dễ thương thì tôi đã không thêm đến lớp làm gì! Vẫn trong tư thế ôm bàn và áp má tôi xuống, ai đó, à không, chắc chắn là nhỏ Lena, kéo đầu tôi từ phía sau:

- Dậy đi đ*, thứ nịnh nọt như mày đừng nghĩ lấy lòng thầy cô xong là muốn nằm dài ngay bàn là nằm.

Tôi chẳng thể nói. Thật sự là thế. Nếu bạn có ý định đấu lại chị đại của trường thì cứ việc vào đây chửi bả. Còn tôi, không ai ngoài tôi, an toàn là trên hết, nhìn xuống là trên hết. Tôi nhắm nghiền mắt. Không thấy gì cả, chỉ đau chút thôi.

âm

Trán tôi tê đi. Đầu tôi ong lên. Đau nhói.

- Mày không biết chào hỏi gì à. Nhắm nhắm mắt cái con đ* nhà m đấy. Thứ tóc hồng vô dụng! - thú vui tao nhã của Lena chắc là chửi và sỉ nhục tôi. A. Đau chết mất. Tôi khê rên và lấy tay giữ mó tóc đang bị kéo. Chẳng ai giúp tôi cả. Vài người nhìn cho vui, tôi biết. Vài người cười nói như ngày thường, tôi nghe rõ, thoi trang, đồ trang điểm, mẫu tóc, game mới, trận bóng chày hôm qua, nàng người mẫu xinh đẹp nào đó. Tôi. Tôi lẻ loi giữa một tập thể lớn.

Sáng nay nhỏ Lena chắc đang bực gì đó. Thật tình, mạnh tay quá đi mất. Tôi vẫn mím môi. Cho đến 1" sau, cánh cửa trên mở. Giáo viên đi vào. Lena chạy vào chỗ. Mọi chuyện êm đẹp. Tôi túm lại tóc rồi lấy sách vở ra. Học thôi.

.....

Mỗi ngày đến trường của tôi sẽ như c*t vậy! Đến lớp, chẳng ai nói chuyện với tôi, cả, nếu có thì chỉ là mấy câu vô thưởng vô phạt đầy nhạt nhẽo. Duy nhất một người có vẻ thích thú với sự hiện diện của tôi là Lena. Thật, nhỏ Lena không bắt nạt tôi sáng lúc mới vào lớp thì sẽ là trưa, mà không trưa thì sẽ là chiều. Tôi như món thú vui tiêu khiển của nhỏ. Mà biết tại sao nhỏ chú ý tôi đến vậy không? 80% là do mái tóc hồng của tôi! Lời bàn tán khi tôi đến một chỗ công cộng nào đó, vẫn tất nhiên sẽ là mái tóc của tôi. Ai cũng nghĩ tôi thích nhuộm màu hồng cho nổi! Ít ai tin tôi sinh ra là đã có màu tóc quái gở này! Lúc mới chuyển trường đến, nhờ ơn mái tóc, tôi nổi tiếng lắm nhưng chẳng phải tích cực gì. Nhiều người để mắt tới tôi, hay nói cách khác là với mái tóc của tôi dữ lắm. Tôi không có khả năng thích ứng với những thứ đấy nha! Cho dù tôi đã bị nhìn như vậy từ hồi còn bé. Mọi thứ xung quanh lớp học này càng làm tôi khép kín hơn, rụt rè hơn. Vậy là bùm, tôi bị cô lập. Hoàn toàn cô lập. Và yếu đuối. Không một ai đủ ngổ để muốn đánh đáng tới tôi. Rồi ngày nào lên trường tôi cũng bị bắt nạt, rề rúng và là đề tài để đem ra làm trò đùa. Tôi cũng không muốn quá tiêu cực đâu, nhưng thật sự là cuộc sống trên trường rất tệ. Ngoại trừ việc thầy cô luôn yêu quý tôi (20% lí do vì sao Lena "quan tâm đặc biệt" tôi như vậy). Đa số bảo rằng họ thích tôi là vì lực học và sự kiên cường vốn có, cũng có người khen tôi có nụ cười toán sảng và dễ thương. Họ luôn khen ngợi tôi như vậy và khen luôn cả mái tóc. Dù tôi biết đó chỉ là một phản xạ giao lịch thiệp của những con người lịch thiệp, nhưng tôi vẫn quý họ vô cùng! Rằng họ thật đáng yêu và thân thiện. Trường này coi vậy cũng tốt hơn các trường tôi từng học rồi!

rengggggg

Thế là xong mấy tiết buổi sáng. Tôi cất cặp, soạn đồ sạch sẽ. Là một thói quen luôn rồi, tôi tiến thẳng vào nhà vệ sinh sau trường, nơi vắng người đến nhất. Và đoán xem? Tôi ngồi ăn trong đấy! Ngồi thong thả trên cái bồn cầu, tôi lấy hộp com mua vội ở tiệm tạp hóa, mở ra và ăn một cách từ tốn. Rồi đến hết giờ nghỉ! Vậy thôi, tôi luôn trốn trong đây trước khi Lena tìm thấy tôi. Về lớp, nhỏ chỉ có thể đằng mặt tôi chút rồi phải yên vị vào bàn học

.....

Hết hôm học hôm nay, tôi bật dậy định chạy trước thì nhỏ lớp trưởng cản lại:

- Hôm nay tới lượt cậu đó.

Chết thật, quên mất, tháng này tới phiên tôi trực nhật!

- À ờ, vậy còn Shita? Hôm nay cũng là ca trực của bạn ấy mà?

- Cậu ấy vội nên về sớm rồi! - lớp trưởng nói nhanh.

- Nhưng tháng trước cậu ấy cũng.. - tôi có ý hỏi sao nhỏ Shita rón trực nhật hoài vậy.

- Thôi đi! Bạn vội mà cũng không giúp dùm chút được à! Ích kỉ vừa thôi! Làm đi, không tui nói cô là bà không chịu làm trực nhật đó! - rồi nhỏ lớp tường quay vòng bỏ đi.

Tôi tức lắm. Bạn bè cái..gì cơ chứ. Nực cười! Làm trực nhật một mình, mãi tới 6h mới ra về được. Ài tiếp theo! Tôi phải đi qua sân trường một cách lén lút, ít ra là thế. Lena có thói quen chơi bóng chuyền mỗi chiều khi tan học, tôi có ý trực nhật lâu, mong là, nếu may mắn, khi ra sân sẽ không gặp. Và, hay lắm, nhỏ đang hăng say đập bóng phía bên sân. Tôi mặt đỏ! Bước nhanh.

bộp - chiếc giày của ai đó lao thẳng vào đầu tôi.

- Ê bánh bèo, lại đây bảo cái coi - Giọng Lena đầy khinh bỉ léo nhéo sau lưng

Tôi nghiêng răng nhăn nhai. Tôi... không đủ can đảm để quay đầu lại nhìn.

- Con đ* tóc hồng kia, điếc à!

Tôi tiếp tục bước đi. Tôi biết chỉ cần quay đầu lại sẽ có điều gì đó rất tồi tệ ập đến.

- O, ờ tao cơ à, được thôi, haha!

bình - là trái bóng chuyền đập thẳng vào lưng tôi. Đầu đó nghe tiếng cười khúc khích của cả bọn.

Lực ném của nhỏ đầy đủ mạnh để đầu tôi chúi về phía trước ngã khụy. Tôi cắn răng im lặng.

- Nằm đấy thì tiện thể với tay lấy cho tao cái giày luôn coi!

Nghe xong nhỏ Lena nói, cả đám hô hô cười. Nhặt nhèo. Gru. Tôi đứng phắt dậy, tiếp tục đi. Hàm răng tôi cắn chặt vào môi tưởng chừng như sắp bật máu. Tôi vẫn tiếp tục đi, cúi gằm đầu xuống đất. Tôi không muốn nhìn thấy bao ánh mắt đang hướng vào mình.

bụp - Hình như mới va vào ai nhỉ?

Tôi lại bị ngã. Theo quán tính, tôi nhìn lên. Trời đ...!! Là idol của tôi! Sao tôi ngốc dữ thế này. Đi đứng cũng không cẩn thận nữa! Ánh nhìn tôi chăm chăm. Hức! Nhục dữ dội. Ánh mắt anh ta lạnh lùng, sắc như dao. Đúng cái dáng của một game thủ trứ danh - Dool Gamer luôn! Lập tức đứng dậy, tôi lia lia xin lỗi. Chuồn lẹ thôi! Anh sẽ hân hạnh mình lắm khi đụng trúng một con nhỏ bần thiêu, dơ dáy, xấu xí và dị lạ như tôi!

Chạy được một khúc, tôi bắt đầu khóc. Từng giọt nước mắt cứ rơi vậy. Tôi ghét thể giới này. Tôi ghét tôi yếu đuối! Ở đây, tôi không thể làm được cái quái gì cả. Tôi muốn thoát khỏi đây! Biến mất khỏi nơi này! Tôi muốn mạnh mẽ. Chết tiệtttt. Lao càng lúc càng nhanh, tôi va mạnh vào người nào đó đi trên đường. Gruu, hôm nay xui không đủ à! Tôi lau nước mắt, đứng dậy, xin lỗi rồi vội chuồn. Bị kéo lại, tôi phát run, chết rồi, họ bắt đền à? Hay muốn chửi? Thậm chí lỡ muốn đánh cả tôi! Làm sao đây.

- Miran? Bộ dạng sao vậy này! - giọng một người đàn ông vang lên.

Ồ! Là ông chú làm việc với chị của tôi đây mà?!

.....

Người đàn ông hiện giờ ngồi trước mặt tôi đây là giám đốc của một công ty phát triển phần mềm mà chị tôi làm. Tôi cũng không nhớ tên công ty, nhưng cái tôi biết là công ty đây bự chả bá! Và cái chú đây là một người cực kì thành đạt dù chỉ mới tầm 30! Tôi gặp chú đâu đó 2, 3 lần. Bất mí nhỏ nha, hình như chú đây thích chị Elena đấy! Cho đến giờ, chỉ là nghĩ vẩn thế thôi. Lần đầu gặp ông chú ấy là khi tôi chạy lên đưa USB cho bà chị. Lần đấy, tôi báo gửi qua mạng không chịu đâu! Bà cứ sợ an ninh mạng này kia cơ! Thế là tôi định gửi chuyển phát nhanh. Nhưng biết gì không? Tôi mê game từ bé. Và nghe loáng thoáng đâu đó bà chị từng nói, công ty của bà đang phát triển nhiều phần mềm game khác nhau nên tôi tò mò dữ lắm. Thế là quyết định sẽ tự vác xác đến! Ngoài là tí, công ty đây tuyệt thật sự, bà chị tôi là nhân viên tập sự cũng được 6 tháng rồi, nhưng chỉ vẫn là tập sự. Môi trường làm việc vô cùng chuyên nghiệp, tôi chẳng thấy ai cầm tách cà phê đứng cạnh nhau tán gẫu, ai ai cũng làm nghiêm túc chăm chăm nhìn vào màn hình máy tính. Tôi thật sự đã đi dạo quanh đây, không e dè, từng tầng, từng tầng một. Chưa bao giờ cảm giác tò mò và hứng thú lấn áp đi sự rụt rè của tôi như lúc đấy cả! Và đi một lúc tôi thấy bóng dáng bà chị tôi. Đứng đối diện bà là một ông chú cao lớn, đôi mắt kiên nghị và khuôn mặt sáng láng. Tôi thấy ông đang nắm cổ tay bà chị, dáng vẻ như muốn lôi thẳng bà chị của tôi vào lòng (tôi cũng là con gái, có đọc chút ngôn tình, nên là..chắc chắn là thế!). Biết rằng từ hồi đi học, bà đã có nhiều người con trai chú ý. Chuyện bình thường thôi! Nhưng ông chú này đừng quá đà như thế chứ! Tôi tiến đến, thật tình, cũng không thấy bà có hành động phản đối gì ông này! Mê trai là sai trái!! Nhưng khi thấy tôi, bà như vỡ được hàng rào, vùng tay ra khỏi ông, đi lại ngay chỗ tôi, mặt rạng rỡ. Đây là lần đầu gặp. Tiếp đến lần hai, là khi ông đến nhà chúng tôi. Thế luôn! Một ông giám đốc cao quý đến nhà nhân viên quen! Chúng tôi chẳng qua chỉ là chào hỏi xã giao, còn lại, tôi không biết chị và chú ta có quan hệ kiểu gì. Vậy mà hôm nay, ông dẫn tôi vào cái quán nước xa xỉ nhất phố, bảo tôi uống gì cứ gọi thoải mái. Đương nhiên khúc đầu tôi chỉ từ chối theo thái độ lịch sự của những con người bình thường! Nhưng sau đó tôi quyết chọn món nước ngon nhất, đắt nhất cái menu và thêm cả món bánh ngọt gì đó với cái tên dài ngoằn và mỉa miều của nước Pháp hay Ý gì đấy. Tôi phải ăn bỏ tức cho ngày tệ hại hôm nay!

- Hồi nãy con khóc à? - ông chú sau một hồi im lặng mới chịu lên tiếng hỏi han.

- À..vâng, vài chuyện khó chịu ở trường ấy mà. - tôi đáp qua loa. Vô cùng ngượng ấ! Nhưng tôi không thể từ chối được việc đi với ông chú này!

- Mà này chú bảo có việc muốn nói với con hả? - tôi đòi chủ đề. Tôi chẳng muốn nhắc đến vấn đề ở trường của tôi, hay than vãn về mái tóc của tôi cho ông chủ nghe.
- Ủ, vào thẳng chủ đề vậy. Chú muốn con giúp chú một vấn đề - ông nhìn thẳng vào mắt tôi. Hãi kinh khủng ấy. Tim tôi đập thình thịch.
- Vâng..chú cứ nói đi! - tôi nói nhanh, cá rằng ông sẽ hỏi nhưng vấn đề liên quan tới bà chị hoặc cách của bà ấy. Nhưng thái độ có quá nghiêm túc không vậy trời!
- Tui chú đang thử nghiệm một phần mềm game. Sáng mai sẽ bắt đầu mở sever, Dool Gamer là người quảng bá cho phần mềm game đấy.
- MOB! - tôi chen lời, mắt tôi sáng lên, ôi trời, ra là công ty bà chị tôi sản xuất ẻm, MOB bán mới nhất! Trước đó tôi có chơi qua bản thử, cũng khá ổn mà, chẳng hiểu cần giúp gì?
- Chính xác! Theo chú thấy thì con cũng là một người vô cùng yêu thích game và là học sinh nên cũng có một khối thời gian rảnh. Chú muốn con sẽ chơi thử một nhân vật mới, do chính chú tạo ra. Sau đó giúp chú nhận xét các kỹ năng nhân vật này có được có ổn không, được chứ?
- Thế thì quá hay rồi, tức nghĩa con sẽ có một tài khoản trong MOB hả? Tuyệt quá! Nhưng sao lại là con?
- Tình cờ thôi - ông chú cười - chú đang bắn khoản không biết sẽ đưa ai tài khoản này. Vì chẳng có ai trong công ty đủ thời gian rảnh để check nhân vật này, ai cũng có dự án khác rồi. Đây là một việc nhỏ, con giúp chú được chứ?
- Ôi, đương nhiên!! - tôi mừng rỡ như bắt được vàng. Vì tôi đã muốn có được tài khoản lâu lắm rồi, và lo rằng không có đủ tiền để mua. Chiều hôm nay quả là may mắn!
- Đây, đây là tài khoản nhân vật - chú ấy đặt cái đĩa game sáng bóng lên bàn.
- Vâng!! Con sẽ nghiêm túc kiểm tra! - cầm đĩa trên tay, tôi cười toe toét. Bỗng thoáng thấy ánh mắt ông giám đốc chùn xuống, nhưng thôi kệ, chắc tôi nhạy cảm quá ấy mà.
- Chú có vài lời muốn nhắc con. - giọng ông chú đều đều vang lên.

.....

Bạn đang đọc truyện *MOB-WORLD GAME* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 46: Miran mỗi tình ngoại truyện: Bắt đầu

Chap Miran mỗi tình ngoại truyện 2: Bắt đầu.

- Nhớ kỹ lời chú! Khi con ấn Start thì sẽ có một vụ nổ nhỏ ở CPU. Nó không ảnh hưởng gì đâu. Nên đừng lo lắng quá nhé.

.....

"Bùm..."

Như chuẩn bị trước về vụ nổ. Tôi ôm đầu sẵn để khỏi bị giập mình và....mọi thứ trước mặt tôi tối sầm đi....chuyện gì thế nhỉ? Vụ nổ mạnh quá sao?....

- MIRANNNNN!!!! Em đâu rồiiiii? Mi.....-Giọng chị Elena nhỏ dần rồi biến mất hoàn toàn.

Tất cả những gì tôi thấy lúc này.....chỉ là bóng tối.

....

- Chào mừng bạn đến với thế giới MOB.- Giọng một máy nữ trầm ổn vang bên tai tôi.

Tôi hé mắt cố gắng nhìn xung quanh. Gì vậy? Đây là đâu? Nhìn giống một phòng thay đồ thì phải! Vậy là.... tôi đã đăng nhập thành công rồi sao? Hừ! Cái game này đăng nhập khổ sở thế không biết! Lỡ người ta bị bệnh đứng tim chết luôn thì đền kiểu gì? Nhưng mà...cũng mới mẻ ghê ta! Bản beta hồi trước tôi chơi thử trên máy tính khá là thú vị rồi. Lần này còn được trực tiếp trải nghiệm thực tế ảo mà không cần đeo cái kính VR nặng nề trên thị trường nữa chứ. Quá đỉnh.

- Mời bạn đặt tên cho nhân vật của mình bằng giọng nói.- Giọng của hệ thống lại vang lên.

- M-I-R-A-N.- Tôi nói to đồng đạc.

- Chúc mừng bạn đã tạo thành công tài khoản MOB. Dòng nhân vật của bạn là thích khách.

"-Trang bị giáp vải: +5 phòng thủ.

-Trang bị song kiếm sắt: +5 tấn công."

Những dòng chữ trang bị trang phục tân binh chạy ngang qua mắt tôi. Ngó xuống thì thấy một đồng quần áo và 2 cây kiếm rơi dưới đất. Tôi phải mặc nó vô á?

- Đây hệ thống. Còn hướng dẫn gì nữa không?- Tôi hỏi lớn.

im lặng

Gì vậy trời? Tường thế nào, hoá ra cũng chỉ là một bộ máy vô tri vô giác!

- Không! - Bất giác cái giọng của hệ thống vang lên làm tôi giật cả mình.

- Wa..cô hiểu tôi hỏi gì à?- Tôi ngạc nhiên.

- Đương nhiên! Tất cả NPC trong này đều được trang bị trí tuệ AI tân tiến nhất của công ty robot Nhật Bản. Thế nên họ có những suy nghĩ và tình cảm y như con người đấy nhé! đừng đại mà chọc giận họ! - Bà cô hệ thống tốt bụng đưa ra lời khuyên.

Tôi há hốc mồm về những thông tin đó. Công ty chỉ tôi làm việc đã mua được trí tuệ AI này rồi sao? Nhật Bản gần đây mới công bố con robot đầu tiên trên thế giới có "bộ não" và "trái tim" của con người. Họ ví von như vậy cũng có lý do cả. Con robot ấy tuy rằng cơ thể bằng máy móc nhưng nó lại có những cảm xúc và hành động y chang con người. Nói chung công nghệ AI của Nhật trong những năm gần đây phát triển đi trước thời đại rồi! Khéo sau này lũ robot nó xâm chiếm trái đất mất thôi.

- Vậy nên nhóc con, mau mặc đồ đi! - Ô, bà cô đấy vừa hạnh hoạ tôi à? Khá lắm! Hừ.

Tôi mau chóng mặc đồng trang phục tân binh, chứ không nó lại giật điện hay xả nước vô người tôi mất. Mặc xong tôi đứng ngắm mình trước gương. Hừm, không tệ nha. Nhưng mà...tóc màu đen có lẽ sẽ hợp hơn.

- Đây hệ thống! Có thể đổi màu tóc được không?- Tôi ngược mặt lên trời hỏi bà.

- Không được! Vụ nổ trước khi đăng nhập đã lưu toàn bộ dữ liệu về cơ thể cô rồi! - Á đáp. Huhu khó tính thế?

- Cơ thể ở ngoài của tôi thì sao?- Tôi tò mò.

- Xin lỗi! Hết giờ rồi! Nào chiến binh Miran! Giờ là lúc để cô khám phá thế giới MOB rồi đấy! Chúc may mắn! - Giọng hệ thống bỗng trở nên đầy hùng hồn khiến tôi giật cả mình.

Tức thì xung quanh tôi được bao bọc bởi một luồng sáng màu xanh được chiếu từ trên trời xuống. Cơ thể tôi được nhắc bổng lên. Đây hẳn là hình thức hồi thành trong bản beta rồi! Đến Ardicate thôi.

.....

Đã tám ngày ở thành Ardicate rồi. Tôi cũng đã thành thạo với bảng điều khiển trong game. Quá thực tế so với tưởng tượng! Đó là nhận xét vụt ngay qua đầu tôi sau khi sử dụng sức mạnh của nhân vật. Cảm giác như sức mạnh chảy qua từng tế bào, từng mạch máu, từng khối cơ. Hệ thống từng nói, tôi là dòng nhân vật thích khách, nhưng khi nhìn vào bảng điều khiển, tôi chẳng thấy chữ thích khách nào ở đâu, chỉ có chữ sát thủ mà thôi! Chắc hai cái đấy giống nhau nhỉ? Và tin nổi không? Skill cực ưng ý với tôi luôn! Gồm 4 cái, giả trang, ám sát, ẩn nấp và tốc biến. Dù khả năng điều khiển vẫn còn yếu lắm nhưng có mấy chiêu này, tôi giết quái (cùng level) chỉ trong chưa đầy 3"! Tôi, phải nói là vô cùng phấn khích với thế giới mới này! Ngoại trừ một vài việc. Thứ nhất, ai lại quên bỏ cái lệnh "đăng xuất" vào cái game này cơ chứ! Chắc hẳn ông chú đã lừa tôi cũng như các người chơi khác ở đây! Chúng tôi hoàn toàn bị kẹt! Sẽ chẳng bắt mặn cho lắm, suy cho cùng, đây là mơ ước bấy lâu của tôi. Được "lạc" vào thế giới này, nơi có sức mạnh siêu nhiên mà tôi hằng mong ước, tôi thấy đây lạc quan luôn ấy chứ! Vậy mà lạ có người lo lắng đến chết đi sống lại!

- Huhu, tớ nhớ nhà..ở đây đáng sợ quá đi mất, tớ bắt đầu nhớ mẹ rồi! Làm sao đây, tớ muốn về! - vắng vắng đâu đó là tiếng của một bạn gái thút thít. Thật luôn chứ, sao tôi lại chẳng thấy lưu luyến gì hơn! Ở đây tôi thấy khá đầy đủ rồi! Chẳng bao giờ thấy chán, đôi khi có nhớ bà chị chút, mà nó cũng chẳng làm tôi chùn xuống lâu đâu. Nhưng! Ở đâu cũng có cái khó khăn mà đối mặt. Ở đây chính là cái mạng của bản thân. Dù chỉ mới hôm trước, tôi mừng rỡ khi được ở trong game thì hôm sau tôi gần như đã phát hoảng. Bởi vì, khi đi làm nhiệm vụ, bạn mất mạng ở trong game thì, bạn cũng sẽ mất mạng ngoài đời thực. Bạn chỉ có duy nhất một lần chết được trở về suối hồi sinh, còn lần hai, bạn sẽ biết mất, như cách ông thần chết nói (cái này là thông tin mấy đứa đã "từng chết" đưa về cho chúng tôi, tôi còn chưa biết mặt cái ông thần chết này như thế nào, liệu có ngẫu như những thần chết trong mấy phim tôi xem không nhỉ?) bạn sẽ chết luôn ở ngoài đời. Khi biết được cái đó, vài người khá hoảng loạn đã tự tử, một vài người thì sau chống lại, thấy họ đang ở suối hồi sinh còn vài người khác thì..biến mất. Ủa, tôi thấy cuộc sống trong game khắc nghiệt ghê gớm. Có chút rung mình! Nếu tôi chết..

.....

Hôm nay là ngày Dool lên làm đội trưởng, cậu ấy quyết dẫn dắt hàng trăm người còn sót lại!

- Các cậu hãy tin ở tôi, chúng ta sống sót và sẽ tìm được cách ra khỏi đây! Chuyện này cũng là phần trách nhiệm của tôi, vì đã PR cho sản phẩm game này. - cái giọng trầm lạnh của Dool đông đát. Ôi! Cơ mà, trời ơi, idol của tôi, cậu cũng bị lừa giống như chúng tôi, nên không cần phải thấy có lỗi đâu! Huhu. Tuy nhiên nhờ Dool, phần nào đó bọn họ lấy được phương hướng và biết cách tổ chức hơn, ít người thiệt mạng hơn, trước mắt là vậy. Tôi cũng tham gia một nhóm nhỏ gồm bốn người. Các hoạt động săn thú, làm nhiệm vụ hệ thống giao khá là đơn giản, và vô cùng an toàn luôn! Nhưng tôi đang định đi gặp Dool để nói chuyện đây, có cơ hội để nói chuyện với idol rồi! Hihi, tôi sẽ nói rằng muốn chuyển thành hoạt động đơn lẻ, vì nhân vật của tôi có tính chất như vậy và có thể giúp đỡ nhóm người khi cần thiết, tôi đề nghị vị trí đó, và tôi là người đầu tiên ứng cử. Yayy

- Và tôi sẽ không cho bất kì ai hoạt động riêng lẻ thêm lần nào nữa. An toàn là trên hết. Các bạn không được coi thường mạng sống của bản thân mình.

Ồ, sao quyết định chắc như đinh vậy nè! Hừm. Túm cái váy lại, tôi vẫn hoạt động trong Ardicate như một người bình thường với nhóm bốn người. Nhưng đôi khi tôi sẽ nhận nhiệm vụ, lùng vật phẩm và tăng level, một mình! Mấy ngày qua, tôi cũng đã tự tăng cho mình đến level 9 rồi cơ mà. Cũng đủ an tâm để trốn idol đi săn mà nhì? Lần đầu tiên tôi có cảm giác đầy tự tin như vậy! Ardicate muôn năm!!

- Vậy xin mọi người hãy tuân theo quy tắc để duy trì sự an toàn! - Dool hô lớn và rồi mọi người đáp lại bằng chữ "yes" nồng nhiệt. Tôi thì không, xin lỗi Dool nha. Nhưng hoạt động kiểu vậy thì phí hoài sức mạnh nhân vật của tôi quá.

- Ôi trời, cậu level 9 rồi cơ á?! Gia nhập nhóm mình không? - một bạn gái xinh xắn đứng cạnh tôi tỏ vẻ khâm phục. Cậu ấy cũng không kém, level 6 trong 8 ngày loạn lạc là tốt rồi!

- Được chứ! - tôi mỉm cười, phải lâu lắm rồi, tôi mới nở nụ cười với người lạ..

Bạn đang đọc truyện *MOB-WORLD GAME* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 47: Trận chiến trên sông Dime (5)

What..what? Cái quái gì đang diễn ra vậy? Cô ta....sao có thể hút trọn cái biển lửa đấy? Vô lý! Tôi không còn tin vào những gì đang xảy ra trước mắt mình nữa. Sức mạnh của Hỏa kiếm...thực sự nó kinh khủng hơn tưởng tượng của tôi.

-Sao thế? Đừng bất ngờ sớm vậy. Người sẽ còn bất ngờ hơn khi Hỏa kiếm được “ăn” nó đấy.-Eliber nhếch mép nhìn tôi cười.

-“Có hơi tự cao quá không?”- Tôi cố gắng lấy lại bình tĩnh.

Không được hoảng, mình còn Lục quái sau lưng cơ mà. Dù gì thì họ cũng đâu yếu đến nỗi mà 6 không đánh lại 1.

-“Lục quái nghe đây. Được phép giết cô ta, không cần nương tay.”- Tôi nhắm mắt ra lệnh.

Phía xa lũ binh lính Hỏa quốc cũng dần lợi lên bờ sau đám dầu đen ngòm kia. Khi thật! Dù chúng có bị lừa đốt chết kha khá nhưng vẫn còn nhiều quá. Ít nhất thì bọn chúng vẫn đông hơn lực lượng bên tôi. Phải xử lý con nhỏ này càng nhanh càng tốt mới được.

-“Băng phân thân.”- Tôi gọi anh bạn người tuyết ra hỗ trợ.

Như hiểu được ý đồ, Elena nhanh chóng sử dụng “vòng chú” lên thẳng phân thân của tôi để nó không bị thiêu rụi. Dù gì thì nó cũng chỉ là tuyết. Dính 1 ngọn lửa của Hỏa kiếm thôi là coi như đi đường nhà ma luôn. Bọn tôi chạy thành vòng tròn để bao vây con nhỏ âm mưu tấn công từ nhiều hướng.

-Ứng tiền.- Phương bắn 1 loạt chim về phía con nó nhưng...

-Phùng....” - Tất cả số chim đó đều bị thiêu rụi.

-“Xoẹt...xoẹt...xoẹt.”- Tôi đóng băng những cái phi tiêu rồi phi vào nó.

-“Dịch chuyển hư không”- Thăng phân thân nhanh chóng thừa cơ hội áp sát.

-Lại tỉnh dờ dờ gì đây.- Eliber tặc lưỡi gio cao thanh kiếm lên trời.

-“Phùng....”- Một ngọn lửa cực lớn phóng ra từ thanh kiếm tạo thành một vụ nổ khủng khiếp đốt cháy tất cả.

Tôi ăn trọn gần như toàn bộ phát đó nên bị thổi bay dính vào một gốc cây ho phụt cả máu. Kinh thật! Không ngờ sức mạnh của nó lại lớn đến thế. Còn phân thân của tôi, may mà có cái vòng chú nên vẫn chưa chết. Nhưng mà....thanh HP của nó cũng tụt đi một nửa. Còn những người khác ổn chứ? Tôi ngoi quanh một lượt thì thờ phào nhẹ nhõm. May quá tên Miner kịp cường hóa sắt cho họ rồi. Mỗi người chỉ mất 1 tí máu thôi.

-Dun!! Nhìn mình. ...-Con Miran gọi tôi.

Nó đang làm cái gì vậy?

chỉ vào nó chỉ vào tôi.

-Hiểu không?- Nó nheo mắt.

WtF? Cô đang làm cái quái gì vậy? Tôi nhăn mặt khó hiểu. ...Ahh. ...không lẽ...

-“OK!” –Tôi gật đầu.

Tôi nhếch mép nhìn về phía nhỏ Eliber cười đều. Miran nhiều lúc cũng thông minh ra phết đấy chứ.

-Chưa sợ sao? Còn tính dờ trò gì nữa đây? Dù gì thì ta cũng cảm ơn người! Chưa bao giờ Hòa kiếm được ăn no như thế này. Ta sẽ cho người thấy sức mạnh người ban cho ta. ...“Hòa ngục”- Nhỏ cầm thanh kiếm xuống đất.

Phút chốc mặt đất nóng bừng lên rồi bốc cháy. Cái quái gì vậy? Tuyệt chiêu nhỏ này còn bá đạo đến nhường nào nữa? Ngó qua thẳng phân thân thì máu của nó đang tụt dần theo thời gian. Phải mau lên mới được không thì nó chết mất.

-“Lên nào anh bạn. Đừng làm tôi thất vọng. KIẾM HƯ VÔ” –Tôi triệu hồi kiếm hư vô điều khiển nó theo sát phân thân.

-“Ờ!! Tôi chờ mỗi câu đó thôi đấy. KIẾM HƯ VÔ”- Nó cũng sử dụng chiêu tương tự.

Tôi dịch chuyển hư không đến một cái cây cao khuất tầm mắt của nhỏ rồi bật máu ra uống. Cầu mong là kế hoạch thành công. Khi thật! Sao game lại có 1 NPC mạnh đến như vậy cơ chứ? Lần trước giao tranh tôi còn tưởng nó yếu lắm. Phía dưới thẳng phân thân tội nghiệp vẫn đang điên cuồng dùng 10 thanh kiếm hư vô chém liên tục vào con nhỏ mặc cho máu vẫn đang bị lửa đốt tụt từ từ và. ...một phân thân nữa đang tìm cách tiếp cận con nhỏ kia. ...

.....

.....

Tên điên này! Hắn vẫn chưa nhận ra được sức mạnh của tôi hay sao cứ tấn công như gã khùng vậy? Nhìn cái phân thân yếu đuối của hắn mà xem. Nó chỉ biết phóng mấy cái kiếm cùn kia vào người tôi trong vô vọng. Còn hắn thì chỉ chạy vòng vòng kiếm cơ hội lao vào tôi rồi để bị đánh trả bật ra. Phải công nhận là hắn yếu thật. Vậy mà tôi cứ tưởng hắn mạnh lắm.

Kengggggggg- Hắn lại lao vào tôi chém. Lực chém của hắn yếu như 1 đứa con gái vậy. Không thể tin được.

-Đầu hàng đi! Các người không thắng được ta đâu. –Tôi hăng giọng nói tự tin.

Bùm bùm bùm.... -Một loạt thiên thạch màu tím từ đầu lao vào khiến tôi bị lùi ra sau.

Khi thật! Mất tập trung quá. Ai ngờ con pháp sư kia có thể tấn công xa như vậy.

xoẹt...xoẹt

Lại còn con bắn cung kia nữa chứ. Tôi lộn một vòng né toàn bộ số tên của nó. Ờ! nghĩ sao những đòn đơn giản như vậy có thể làm khó được Eliber đây.

-Hoa Hỏa Diệt.

BUM- Tôi thổi bay con nhỏ pháp sư đang hồi máu cho đồng đội đằng xa.

Trừ cái tên đen xì kia ra thì khó ai có thể tránh được “Hoa lửa” của tôi haha.

-Xuyên phá.- Tên người sắt dờ trò hèn hạ đánh lén.

kengggggggg- Tôi nhanh chóng xoay người giờ kiếm ra đỡ.

-Khá lắm.- hắn cười rồi ghi cái tay hình mũi khoan của hắn mạnh hơn.

-CHẾT ĐI!!!!- Tên đen xì nhanh chóng lợi dụng cơ hội lao vào.

Phùng- Tôi triệu hồi tường lửa ngăn hắn lại.

xoẹt xoẹt.... -Lại thêm cái tên phân thân phiền phức kia đứng ngoài phóng kiếm nữa chứ! Phiền nhiễu thật.

-HOA HỎA DIỆT.

BUM- Tôi thổi bay cái thân thể bằng tuyết đầy trong 1 nốt nhạc.

-Giết hẳn đi hồi nữ thần lửa của tôi.- Tôi ra lệnh cho thanh kiếm

BUMMMMM- Ngọn lửa từ thanh kiếm phóng ra thổi bay tên người sát lẫn tên áo đen bay xuống biển.

HAHA!!! Ra sức mạnh của các ngươi cũng chỉ tới đó. Hmm! Mà nói chung cũng khiến tôi vui vẻ đó. Nếu Hỏa kiếm không được ăn no thì có lẽ cuộc chiến đã kéo dài thêm tí nữa rồi. Tôi cười lớn nhìn những tên thảm bại kia đang ôm ngực đau đớn. Có thể chứ! Làm sao các ngươi có thể thắng được Eliber ta.

-Mau đầu hàng đi! Ta sẽ cho các ngươi một con đường sống- Tôi nhân từ.

Dù gì thì bọn chúng cũng nhận được 1 lượng mana lớn của tôi rồi. Nếu cứ tiếp tục để “Hỏa ngục” hoạt động thì có lẽ mana sẽ không đủ để tiếp tục chiến đấu nữa. À mà đúng rồi! nhóc Alen đâu rồi nhỉ? Nó bỏ chạy sao? Không! Nó không phải loại người như thế.

“UỖNH.....”- Tôi vừa dứt dòng suy nghĩ thì 1 luồng sét sáng lóa nổ trước mặt làm tôi phải lấy tay che mắt lại.

-ALENNNN!! Đầu hàng đi!! Chị không muốn giết em đâu!- Tôi bực dọc hét lên.

-“Cô nghĩ... Cô có thể sao?”-Một giọng nói vang âm i trong đầu kèm theo là thanh Băng kiếm đang kề sát cổ tôi. Là... là tên áo đen.

Chuyện quái gì vậy? Hắn... đã bị tôi thổi bay xuống biển rồi mà. Tôi nhanh chóng liếc mắt xuống biển tìm kiếm để mong rằng người đứng sau tôi không phải là tên khốn nạn đấy. Kia rồi!! Tên đó đang bò lên bờ kia mà. Thế tên sau lưng mình là ai? Phân thân sao? Không!! Phân thân đã bị mình giết rồi mà.

.....

Bạn đang đọc truyện *MOB-WORLD GAME* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 48: Trận chiến trên sông Dime (6)

“Cô nghĩ... cô có thể sao?”- Tôi chìa kiếm vào cổ con nhỏ.

.....

Vài giây trước.

-“Cơ hội kia Alen! Cô ta lơ là rồi. Làm đi!”-Tôi buông lời ra lệnh.

Nó gạt đầu hiểu ý rồi giờ cao thanh Lôi kiếm lên:

-Địa ngục ánh sáng!!!

Tức thì một dòng điện sáng lóa nổ trước mặt con nhỏ Eliber. Đây là một tuyệt kỹ không gây sát thương nhưng sẽ khiến đối phương bị lóa mắt trong 20s. Quá đủ để tôi hành động.

-“Tàng hình. Dịch chuyển hư không.”- Tôi nhanh chóng tiến về phía con nhỏ.

.....

-“Cô nghĩ... cô có thể sao?”- Tôi chìa kiếm vào cổ nhỏ.

-Ngươi... đã bị ta đánh bật xuống biển rồi mà... tại sao?- Nó vẫn chưa hoảng hồn.

-“Diễn tốt lắm Miran. Tôi cho phép cô xử cô ta.”- Tôi quay mặt ra lệnh cho Miran đang giả dạng tôi ở dưới biển.

Kế hoạch diễn ra một cách hoàn hảo mà đến tôi còn không nghĩ nó thành công. Nghĩ cũng tội mấy đứa kia. Khổ thân ngòi hứng đòn nãy giờ để cầu mana con nhỏ. Tôi dí kiếm mạnh vào cổ Eliber rồi đồng dục tuyên bố:

-“Chủ tướng của các ngươi đã bị bắt!! Mau chóng đầu hàng thì bọn ta sẽ cho các ngươi một con đường sống.”

Đúng như tôi dự đoán! Vừa dứt lời sĩ khí của bọn Hỏa quốc như bị dập tắt hoàn toàn. Bọn chúng quỳ sụp xuống đất thay cho lời đầu hàng khó nói.

-Người...người...-Con nhỏ tức không nói lên lời.

-“Im lặng! Nhiều lời là ta giết không tha đấy!”- Tôi đe dọa.

-TẤT CẢ CÁC NGƯỜI MAU ĐỨNG ĐÂY!!! TINH THẦN HÓA QUỐC VỨT CHO CHÓ THA HẾT RỒI SAO? MẶC KỆ TA!!!!- Nhỏ bỗng chốc gần cổ hết lớn.

Sút

-“Câm mồm!”-Tôi đâm một nhát ngay bụng con nhỏ.

Thời gian như ngưng đọng lại, phút chốc những tiếng xì xào của binh lính Hỏa quốc im bật. Chúng buông xuôi vũ khí hoàn toàn rồi nhìn con nhỏ bằng một ánh mắt đau thương đến tận cùng.

-CHỊ ELIBERRRRRR!!!!- thằng Alen từ xa chạy tới.

-Al...Alen...em...em đã thắng chị rồi đấy...khúc....-Con nhỏ buông một lời cuối cùng phụt máu ngã xuống.

-CHỊ ELIBERRRRRRRRRR!!! Tại sao? Tại sao cậu lại giết chị ấy?- Alen hét lên đau khổ rồi quay qua trách tôi.

-“Đây là chiến trường. Chấp nhận đi!”- Tôi rút kiếm ra khỏi người nhỏ với khuôn mặt lạnh tanh.

Không khí bỗng trở lên yên lặng chỉ văng vẳng đâu đó vài tiếng thút thít. Máu con nhỏ đã cạn. Nó chết rồi! Cuộc chiến này...tôi là người chiến thắng. Alen quỳ xuống đỡ lấy thân thể đầm máu của nhỏ Eliber khóc nức lên từng đợt.

-Chị ấy...chị ấy là một người chị tốt!! Hức...Chị ấy đã giúp mình giết lâm tặc...giúp mình...hức....giết quái vật để...giao hàng an toàn...hu hu hu!!
TẠI SAO CHỊ ẤY PHẢI CHẾT.- Nó gào lên đau đớn.

Tôi chỉ biết im lặng nhìn nó gục mặt vào cái xác òa khóc. Hừ! Nó còn quá ngây thơ để hiểu được....chiến tranh không bao giờ có sự chen ngang của tình cảm. Cô ta không chết thì chính nó sẽ chết.

-CÁC NGƯỜI LÀM SAO VẬY? MAU ĐỨNG ĐÂY TRẢ THỦ CHO THẦN KHÍ!!!!- Một tên cầm kiếm đứng dậy lao vào người tôi.

Xoẹt....phụt..- Tôi phóng 1 cọc băng xuyên qua hóc mắt hắn.

Tên lính không kịp nói lời nào nhanh chóng bị cọc băng ghim cả cái đầu xuống đất đầy đau đớn. Haha!! Đây là kết cục của những kẻ muốn chống trả tôi đây.

-AAAAAAA!!!GIẾT HẮN!!!!- Bỗng chốc lũ lính của Hỏa quốc cầm vũ khí lên lao điên cuồng vào bọn tôi.

Quái gì nữa vậy!! Bọn chúng vẫn còn tinh thần chiến đấu sao? Tụi này bị điên à?

Tôi không chần chừ, tôi triệu hồi ‘Kiếm hư vô’ ra chiến đấu.

-“Hàn khí”.

Không khí lạnh lên phút chốc rồi biến mất hoàn toàn. Khi thật!!! Con nhỏ này chết rồi còn để lại cái hiệu ứng ‘Hỏa ngục’ khó chịu này làm tôi không thể nào thi triển được Hàn khí. Vậy thì...tàn sát thôi.

Xoẹt....sút....sút.....- Tôi lao vào giữa đội hình địch đánh chém.

Tôi đâm, tôi chém một cách điên cuồng. HAHA!! Cái mùi này....Ahhhhhh!! đúng rồi!!! Chính là cái mùi máu tanh tôi tìm kiếm bao lâu nay.

sút...xoẹt....phụt.... -Tôi chém bay cánh tay của một tên lính rồi quay ra sau đâm một nhát vào cuống họng tên còn lại.

2 tay 2 kiếm, tôi liên tục xoay người chém giết không biết điểm dừng là gì. Máu cứ thế phụt ra đỏ cả mặt và cổ tôi. Xác chết dưới chân cứ thế tăng lên theo từng đường kiếm. Nhưng mà....chúng đông quá. Cả Lục quái và binh lính Lôi quốc hỗ trợ vẫn chưa giết được hết bọn chúng.

“xoẹt...xoẹt...xoẹt..”- Từ đầu trên trời hàng loạt lông chim găm vào đầu từng tên lính Hỏa quốc làm số lượng chúng giảm xuống đáng kể.

-Có khó khăn quá không? – Một giọng nói vang lên phía trên đầu tôi.

Tôi bất ngờ ngước đầu lên nhìn thì thấy tên Sai đang đứng trên một cái lông vũ bay lơ lửng giữa không trung.

-“Hơi trễ đấy!” –Tôi nhếch mép cười.

Chương 49: Miran mỗi tình ngoại truyện 3: In game

Miran mỗi tình ngoại truyện 3: In game.

Tôi cần thêm vàng. Thật chứ, chỉ đánh quái không đủ! Máy cái đây chỉ giúp tôi tăng level và kiếm vài đồng còn con. Lâu lâu mới có thêm mấy cái vật phẩm, mà chúng nó quên quá đi mất! Lại chẳng bán được bao nhiêu. Huhu, tôi là kẻ nghèo rớt mồng tơi!

- Linda ơi, có nhiệm vụ nào giúp tôi kiếm nhiều nhiều tí không dợ? - đứng cạnh Linhda - NPC giao nhiệm vụ duy nhất của Ardicate tôi cố tỏ ra đáng yêu.

Bà liếc tôi, khinh khỉnh trả lời:

- Giàu như cô thì muốn nhiều cỡ nào?

Nghe câu đấy, tôi gãi đầu cười ngượng. Ừa thì tôi cũng thuộc dạng kiếm tiền kha khá nhất nhì Ardicate. Nhờ cái tính chăm chỉ cày nhiệm vụ một mình, tôi cũng trót lọt dành dụm cho mình một ít. May mắn là bà NPC Linda không có kiểu chương trình "mách léo", nếu không là tôi bị Dool và đám người chơi đề ý bởi sự ngáo ộp của mình. Dù 3 tháng trôi qua rồi, trung bình level người chơi nào cũng lên tới cỡ 27, 28 nhưng khá ít người dám đi một mình, chủ trương an toàn của họ luôn được đặt lên hàng đầu. Nguyên do cũng là vì đã có nhiều thành viên ngáo ộp thích đi một mình đã hi sinh. Trừ tôi. Chẳng hiểu sao, tôi có cảm giác tự tin dễ sợ. Với level 35 và đôi giày xịn tôi mới tậu *thì chẳng nhiệm vụ tầm cỡ nào có thể làm một tên sát thủ khát máu như tôi gục ngã! Nhưng duy chỉ có vàng là thứ làm tôi chần chừ. Tôi cần đủ thứ, gồm cả giáp, găng tay, mắt kính, dụng cụ ám sát xịn! Tất tần tật thứ xịn đó tôi phải ra ngoài thành mua tậu ở Lôi Quốc với chi phí đắt đỏ.*

- Thôi mà Linda yêu dấu, cái tôi muốn ấy - tôi sắp lại gần - là nhiệm vụ cấp E. Vật phẩm chắc chắn có, ngon là đằng khác, vàng thưởng thì xúng xính đầy túi. Hìhì.

Tiền đây tôi cũng muốn chỉ ra đồng "phân cấp nhiệm vụ" mà hệ thống đưa ra luôn này:

Nhiệm vụ cấp A dành cho level 1-10

Nhiệm vụ cấp B dành cho level 11-20

Nhiệm vụ cấp C dành cho level 21-30

Nhiệm vụ cấp D dành cho level 31-40

Nhiệm vụ cấp E dành cho level 41-50

Nhiệm vụ cấp F dành cho level 51-70

Nhiệm vụ cấp S dành cho level 71-90

Nhiệm vụ cấp S+ dành cho level 91 trở lên

Đại khái là, hiện giờ, nhận nhiệm vụ cấp D là tối đa. Dool và nhò trợ lí của Dool (kể tôi chẳng thêm nhớ tên), hai người đều đã làm được cấp D, nhưng luôn luôn đi cùng nhau! Mà ôi trời, nhắc đến nhò, tức đến ộc máu được, lúc nào cũng bên Dool! Kề kề luôn ấy chứ! Lắm lúc tôi lên gặp Dool hoặc đi làm nhiệm vụ cùng, mặt nhò sẽ không bao giờ thiếu! Hừ, tại tôi không muốn chỉ làm trợ lí thôi, chứ tôi lên tiếng là Dool hắt cẳng cô liền! (chắc là thế, nhưng chắc chắn là thế, tôi mạnh hơn cô ta mà) Quay lại vấn đề hiện tại, với vấn đề điên rồ của tôi vừa đề ra, Linda nghiêm túc, quay hẳn qua nhìn thẳng vào mắt tôi, theo lẽ thường, đáng lẽ ra tôi phải giật mình, hoặc có những cảm xúc tương tự nhưng không, tôi tự tin trọn mắt nhìn lại mặt bà. Giọng bà bật lên chói tai:

- Cô điên à! Tôi sẽ không giao nhiệm vụ cho cô, cấp D là quá lắm rồi chứ mà còn cấp E!

- Thôi mà, sẽ không có chuyện gì xảy ra đâu! - tôi mè nheo.

- Cô tự đi mà kiếm vàng, hệ thống sẽ thông báo lỗi nếu cô cứ đòi nhận nhiệm vụ E. - cô ta kiên quyết.

Thôi được rồi.. Tôi bỏ đi, có phần cảm nhận ánh mắt bà Linda dán lên lưng. Thật tình, NPC có cần phải giống con người đến mức đấy không vậy? Nhưng, đừng nghĩ tôi bỏ cuộc! Tôi sẽ tìm cách trộm một nhiệm vụ của bà thôi Linda ạ!

Chương 50: Linh hồn và lời hứa của thanh kiếm

“xoẹt...phụt...xoẹt”.

Sau hơn nửa tiếng đánh chém điên cuồng và với sự trợ giúp của Sai thì cuối cùng bọn tôi cũng quét sạch được đám tàn quân Hỏa quốc. Khi thật! Bọn chúng đông như kiến vậy. Ngó quanh một lượt thì binh lính bên tôi cũng ngòm gần hết rồi. Số còn lại không tàn tật thì cũng bị thương.

“Kengg...”- Tôi đánh bật thanh đao trên tay tên lính cuối cùng ra rồi chìa kiếm vô cớ hấn.

-“Còn gì muốn nói không?”- Mặt tôi lạnh tanh.

-Ngươi...ngươi sẽ phải trả giá khi đã giết ngài ấy.- Hấn nghiêng răng.

Tôi chán nản lắc đầu rồi giờ cao thanh kiếm lên....

-DỪNG TAYYYY!!!- Alen hét.

Nó bị gì vậy? Thằng khi nãy từ nãy đến giờ cứ ngồi yên một cục không làm gì cả, giờ đến lúc tôi xử tên cuối cùng lại phá đám là sao?

Tôi liếc mắt khó chịu nhìn nó thay cho câu hỏi: “Cậu muốn gì?”

-Hãy để...anh ta đưa xác chị Eli về Hỏa quốc được không?- Alen cúi gằm mặt vô cái xác vô hồn nói.

Tôi hất ánh nhìn về phía hấn để xem thái độ ra sao? Nếu ổn thì tôi sẽ tha. Nhưng không...

-Các ngươi...đồng ý cho ta đem xác ngài ấy về sao? – Mặt hấn đầy ngạc nhiên.

sút.....- Tôi đâm một nhát ngay giữa trán hấn.

-DUNNNNN!!! CẬU CÓ CÒN LÀ CON NGƯỜI KHÔNG?- Alen bắt ngờ hét lên trước hành động của tôi.

-“Hấn ta không được phép hỏi lại. Chỉ được phép nghe lệnh thôi. Thay vì đặt câu hỏi, nếu hấn đồng ý luôn thì mọi chuyện đã khác rồi.”- Tôi giải thích.

-Nhưng...câu hỏi đó thì khác gì ông ta đồng ý. Cậu...cậu...- Alen nói bằng 1 giọng đầy oán trách.

Tôi im lặng quay đầu bỏ đi. Cậu ta đang đau khổ vì con nhỏ ngu ngốc kia, nên có nói gì cũng thế thôi. Tốt nhất nên để nó ở một mình. Trời đã tối sầm đi từ bao giờ, có lẽ mấy đứa kia vẫn ổn. Có Elena ở đây thì chắc họ sẽ được hồi phục nhanh thôi. Tôi mệt mỏi trèo lên một mỏm đá ven biển nằm xuống ngược mặt lên trời. Hôm nay nhiều sao thật, trăng lại còn to nữa chứ. Phía dưới dày đặc xác chết, phía trên là một bầu trời sao tuyệt đẹp. Khung cảnh này quả khó gặp lại lần nữa. Tôi nhắm mắt lại để thương thức cái gió biển mát rượi thổi vào mặt, lắng tai nghe tiếng sóng rì rào và còn cả cái mùi máu tanh bốc lên đây kích thích nữa....

.....

“-Anh chắc giết nhiều người lắm nhỉ?”- Nó nhìn xa xăm rồi bắt giác hỏi tôi.

-“Ừm...chắc thế.”- Tôi giật nảy người lấp bắp đáp.

-Anh thấy ngôi sao đằng kia không?- Nó chỉ tay vô một ngôi sao sáng trên trời.

-“Thấy.”

-Nó đẹp nhỉ?- Rynn đứng đưa chân thích thú.

Tôi im lặng...nó muốn nói điều gì thế?

-Hơi tiếc là đến sáng nó sẽ biến mất ha?....

-“Ừm quy luật tự nhiên mà.”- Tôi cũng nhìn lên ngôi sao đấy đáp.

-Cũng đúng nhỉ? Cái gì cũng có quy luật cả...cố gắng phát sáng để rồi biến mất....- Nó trầm tư.

-“Ừa! Dù gì cũng sẽ biến mất thôi. Cho dù nó có sáng đến đâu...”

-Nhưng mà...nó được người ta chú ý đến về đẹp lộng lẫy. Ít nhất còn đỡ hơn những ngôi sao tối tăm ngoài kia...không ai để tâm rồi..lặng lẽ biến mất.- Mặt Rynn được buồn.

Tôi quay qua nhìn nhỏ. Những lúc thế này trông nó cũng đẹp đấy chứ...một nét đẹp buồn bã.

-“Sao thì cái nào chả như nhau?”- Tôi nheo mắt hỏi.

-Umm...không đâu... sao sáng được người ta chú ý. Sao tối thì bị lơ đi không ai để quan tâm. Còn sao xấu thì...- Rynn ngập ngừng.

-“Thì?”- Tôi chờ đợi đáp án của nó.

Nó quay lại nhìn tôi chăm chăm rồi cười đáp:

-Bị người ta ghê lạnh. Hihi.

Tôi lại im lặng. Có lẽ...nó nói đúng.

-Chắc không đồng nào trên màn đêm đó muốn làm sao xấu đâu nhỉ?- Nó giang rộng tay ngược mặt lên trời.

-“Chắc thế...”- Tôi ngập ngừng.”

.....

Kí ức về Rynn bỗng chốc ủa về khiến tôi giật mình mở mắt ra. Tôi bị gì thế nhỉ? Sao tự dưng cảm thấy như mình là một thằng xấu xa nhất quả đất này vậy? Mình có hơi ác với Alen không? Không...Ở cái thế giới khắc nghiệt thế này, tôi không có gì xấu cả. Điều duy nhất tôi biết lúc này đó là giữ được cái mạng quèn của mình. Tôi phải trở về với gia đình tôi. Không thể để mấy cái cảm xúc vớ vẩn chen ngang rồi mất mạng được. Con đang làm tốt mà đúng không ba mẹ?

-Hôm nay nhiều sao nhỉ? – Tên Sai từ đâu tiến tới ngồi cạnh tôi.

-“Ừ!”

-Hoi tiếc là sáng mai chúng sẽ lại biến mất! –Sai cười nói.

Tôi sượng người lại bởi câu nói của hắn ta. Khi thật!! Sao hắn lại nói giống nhỏ Rynn thế.

-Sao thế? Cậu mệt à?

-“À ừ!! Có thể.” – Tôi viện cớ.

-Cũng đúng!! Hôm nay quả là mệt thật.- Anh ta ngả người ra sau phiến đá.

-“Anh có cảm thấy tội lỗi khi giết người không?” –Tôi bắt giác hỏi.

-Hả? À thì... Nếu nó bảo vệ được thứ gì đó quan trọng đối với mình.

-“Haha! Anh và Alen giống nhau thật đấy! –Tôi phì cười.

-Alen cũng nói thế sao? –Mặt ông ngạc nhiên.

-“Ừ! Mà nó sao rồi?”

-Chắc phải mất mấy ngày đó! Chắc giờ nó đang tiền Hòa kiếm rồi. – Sai gãi cằm.

-“Tiền Hòa Kiếm?” –Tôi nheo mắt tò mò.

-Mỗi thần khí đều có một linh hồn riêng! Linh hồn của chủ nhân sau khi chết sẽ trở thành linh hồn mới của thanh kiếm và sẽ tự trở về nơi nó từng ngủ yên để chờ đợi một chủ nhân mới. –Sai trầm tư giải thích.

-“Có nghĩa là đã sở hữu Thần Khí là phải giao cả linh hồn cho nó sao?” –Tôi nhăn mặt

-Đúng vậy. Nếu cậu chú tâm thì đến một lúc nào đó sẽ nghe được tiếng nói từ chính thần khí của cậu.

Tôi giờ thanh Băng kiếm của mình lên ngắm nghía. Mày có thể nói sao? Không biết khi còn sống mày là người thế nào nhỉ? Nếu tao chết tao có được gặp mày ở trong thanh kiếm không? Tôi nhìn chăm chăm vào nó rồi đặt một đồng câu hỏi để xem nó có thể trả lời được thật không?...nhưng mà.... Có lẽ tên Sai này xạo xạo với tôi rồi. Làm gì có thanh kiếm nào biết nói cơ chứ.

.....

.....

-ALENNNNN!! TỪ TỪ THÔI KÈO TẾ!!- Eliber gọi với theo đứa em nghịch ngợm của mình.

-Không mà!! Chị không đuổi được em nên nói thế chứ gì? –Alen lè lưỡi tình nghịch.

-Hừ chị mà không đuổi được á? Xiu về chị méc mẹ em cho mà xem nè!! – Eli hù dọa.

-Oaaaa!! Đừng mà!!! Em sẽ không được đi chơi với chị nữa đâu huhu!

-Thôi được rồi!! Giờ về nha!!- Nhỏ nói rồi nắm tay dắt đứa em bé bỏng của mình đi về.

Cánh đồng hoa hướng dương mỗi khi nở là lại vàng rực cả một vùng Lôi quốc. Chị em nó cứ thế vừa về vừa hái hoa tết vòng. Dưới cái nắng hoàng hôn đỏ rực đầy buồn bã vẫn vang lên 2 tiếng con nít cười đùa vui vẻ.

-Chị ở Lôi quốc chơi đến bao giờ thế?

-Mai chị về rồi!! Sợ không kịp gặp Dyno mất huhu! –Giọng nhỏ chán chường.

-Không sao mà!! Mai một em với chị Dyno sẽ sang Hòa quốc chơi với chị nha....

-Yayyyy!! Nhớ đấy nha!!!- Eliber nhảy cẫng lên đầy vui sướng.

-Nhưng mà....qua đây nhiều Sơn tặc lắm huhu!

-Không sao mà!! Chị sẽ bảo vệ 2 đứa!! Yên tâm –Con nhỏ nháy mắt.

-Thiệt nha!! Hứa đi!! Chị không được để em bị thương đâu đó!- Alen chu mỏ ra đầy đáng ghét.

-Thiệt mà!! Có chị ở đây ai dám bắt nạt em!!

-Hức!! Em cũng muốn mạnh như chị....-Mặt thằng nhỏ bỗng chốc xiu xuống.

-Ngoan nào!! Ráng luyện tập mai một thắng chị là chị có thưởng nhaaa!!- Eliber dỗ dành.

-Yayy!! Em sẽ thắng chị cho mà xem!

-Được thôi!! Móc tay nào.- Eliber chìa ngón tay bé nhỏ của mình ra.

Và thế đó... dưới cái ánh hoàng hôn buồn bã một lời hứa đã được lập ra từ 2 đứa nhỏ vô tư hồn nhiên.

Bạn đang đọc truyện *MOB-WORLD GAME* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 51: Lục quái tan rã?

-“Chúng ta xong việc rồi! Lấy tiền thưởng rồi đi thôi!”- Tòì đặt bát cháo xuống bàn rồi đứng dậy.

Thiệt tình mệt mỏi thật chứ. Giải quyết xong Hòa quốc bọn tôi phải chờ Lôi quốc “dọn dẹp” lại đất nước sau trận chiến mới nhận được thưởng. Thế nên là, đương nhiên rồi, bọn tôi phải thuê trọ ở lại mấy ngày và ngày nào cũng nhìn cái bản mặt đura đăm của thằng Alen khiến tôi phát mệt.

-Các cậu đi đi! Minh rời nhóm –Alen phát biểu một câu làm tụi tôi đứng hình.

-Cái ...cái gì? Cậu nói gì vậy Alen? – Miran đập bàn đứng dậy.

-Đùa hơi quá đáng nha!- Elena cũng khó chịu.

Thằng khỉ này, lại bị gì nữa vậy? Sao nó thích gây rắc rối vậy trời?

-Thì... mình sẽ ở lại đây giúp đỡ vương quốc mình. –Nó lấp bấp cố gắng bịa một cái lý do.

Haizz! Cái tên này, cậu có biết là cậu nói dối tặc lắm không Alen? Tôi khó chịu khoan tay đứng dựa vào cột nhà đầy tức tởm.

-Nào nào, mấy người lập nhóm cho đã rồi vậy á hả? –Phuong cũng tỏ ra khó chịu thấy rõ.

-Lục quái mà thiếu một người thì còn gì là Lục quái nữa? Dun nói gì với cậu ta đi chứ?- Miran đẩy sang tôi.

im lặng

Tôi cũng chẳng buồn nói nữa vì tôi biết lý do chắc chắn là do tôi rồi. Nó liếc nhìn tôi một cái rồi cúi gằm mặt xuống đất là tôi hiểu rồi. Không khí bỗng chốc trầm xuống chẳng ai nói ai lời nào.

-Mọi người chờ mình xúi để mình nhấn đức vua đưa tiền thưởng nhé. –Nó nói rồi kéo ghế đứng dậy.

-“Đứng lại” –Tôi nổi nóng.

-Làm sao? – Lần này nó tỏ thái độ thấy rõ với tôi.

-“Lý do?” –Tôi khó chịu.

-Cậu còn dám hỏi sao? –Nó nhếch môi.

-“Được rồi! Từ giờ chúng ta sẽ là Ngũ quái. Lục quái chính thức tan ra.”- Tôi bực dọc tuyên bố rồi bỏ ra ngoài.

-Khoan đã Dun!!!! – Elena gọi với.

Tôi không quan tâm đóng cửa cái rầm rồi bước ra ngoài. Đồ con nít! Có tí chuyện đã bỏ cuộc. Thằng quý đây bao giờ mới chịu trưởng thành đây? Nó phải biết ngoài chiến trường phải có người hy sinh chứ? Nếu không muốn như vậy thì từ đầu đừng có nhờ tôi giúp nữa. Nó muốn cô ta chết hay người chết là Lôi quốc? Nếu không đẹp bỏ được cái suy nghĩ trẻ con đó đi thì nhóm tôi cũng không cần người như nó nữa.

.....’

Sr mọi người nay viết hơi ngắn. Mình có việc bận phải đi mọi người thông cảm nha.

Bạn đang đọc truyện *MOB-WORLD GAME* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 52: Mâu thuẫn

“Cộp...”- Tôi đá văng hòn gạch bên đường đầy tức tởm.

Khỉ thật! Tại sao tôi lại tức cơ chứ? Tôi có làm gì sai đâu. Đứng rồi! là do cái tính con nít của thằng khi Alen thôi. Tôi nào có sai. Nhưng mà,...khó chịu quá!!

-Dunkelheit! Đức vua cho gọi nhóm cậu đây! Chắc đến lúc ban thưởng rồi. Sướng nhé!!! –Sai từ đâu xuất hiện sau lưng vỗ vai tôi cái bộp.

Chẳng nói chẳng rằng, tôi gật đầu một cái cho phải phép rồi quay đầu tiến về hoàng cung. Không biết mấy đứa kia biết chưa nhỉ? Thôi kệ! Tôi tự nhận cũng được. Cùng lắm về chia cho tụi nó sau.

.....

Vừa bước vào cung thì tôi đã thấy bọn nó ngồi chễm chệ ở đó. Mặt đứa nào cũng tươi như hoa...trừ thằng Alen. Sao cứ thấy mặt nó tôi lại khó chịu thế nhỉ? Mà mấy đứa kia biết tin cũng không báo mình một tiếng nữa cơ. Sai mà không báo chắc chúng nó ăn hết tiền thưởng của tôi luôn mất.

-Các Knight đã tập hợp đầy đủ rồi chứ? – Tên công công buông cái giọng eo éo ra hỏi.

Đui hay sao không thấy? Không lẽ tôi quăng 2 cái phi tiêu vào hốc mắt cho nó tỉnh ra thôi?

-Phần thưởng của các người ta đã chuẩn bị xong, có thể đến gặp thủ kho lấy bất cứ khi nào! Còn hôm nay, nghe nói mọi người chuẩn bị đi nên ta đã chuẩn bị một buổi tiệc coi như cảm ơn. Nào!! Ngồi xuống và nạp tiệc thôi!!! Người đâu!!! Gọi các cung nữ ra đây!!!- Lão vua đồng dặc nói.

Thiệt tình, đưa tiền mau đây tôi còn đi. Tiệc với chả tùng. Nhạc nhẽo nghe thì buồn ngủ, cung nữ không biết thuê ở đâu nhìn ngáy hơn cả gái ngành tôi gặp ngoài đời. Được cái thức ăn cũng tạm không là tôi bỏ về lâu rồi đó.

-À Dunkelheit!!! Theo như ta nghe được từ Sai thì kế hoạch lần trước không phải Alen mà chính người đưa ra đúng không? – đức vua quay xuống hỏi tôi.

-“Đúng vậy.” –Tôi chẳng thèm giấu nữa. Việc gì phải khiêm tốn lúc này cơ chứ.

-Haha!! Quả là vừa có tài vừa khiêm tốn. Ta rất thích những người như người. À đúng rồi! Ta có thể nhờ nhóm người một chuyện nữa được không?

Biết ngay mà!! Tốt lành gì! Tự dung khen vậy là biết nhờ vả gì đó rồi. Kinh nghiệm cho mấy đứa bạn tôi mượn tiền khiến tôi chai mặt với mấy trường hợp này luôn. Trước khi mượn thì đưa nào cũng như nhau, giọng ngọt như mía lùi vậy, đến khi đòi thì...

-“Chuyện gì?”- Tôi hỏi đầy cục súc.

-Ta có một lớp học kiếm thuật ở khu rừng phía tây! Nhóm người ngày mai có thể tới đó giao lưu với chúng được không? Ta muốn chúng được tiếp xúc với những Knight mạnh mẽ như các người.

-“Xin lỗi nhưng bọn tôi có việc phải đi rồi.” –Tôi từ chối thẳng thừng. Chẳng việc gì phải làm ba cái nhiệm vụ nhảm nhí đó cả.

-Nhanh mà! Chỉ 2 ngày thôi! Khi các người trở về ta sẽ tặng tiền thưởng lên.

-“Khôn.”

-Thay vì tiền thưởng tôi có thể xin một cái khác không?- Nhỏ Phuong chen vào chỗ tôi ngồi.

-Việc gì?

-Tu sửa làng sương mù.- Nó nói rõ ràng rành mạch.

Lão bỗng sững lại, khuôn mặt thoáng chốc hoài niệm. Tôi biết ngay mà, làm gì có vụ nhà Amedy tự động tấn công làng sương mù được? Ít nhất phải có tí can thiệp của lũ hoàng tộc thối nát này.

-À..thì... đơn giản mà!! Haha! –Lão cười gượng.

-Được thôi! Bọn tôi sẽ đi.- Nhỏ nói rồi ung dung gấp miếng thịt lên ăn tiếp.

What? Từ bao giờ quyền quyết định giao cho nhỏ vậy?

-“Cô bị gì vậy Phuong? Sao dám tự ý quyết định?”- Tôi khó chịu.

-Không nhớ cam kết của chúng ta từ đầu sao? Tôi chỉ giúp mấy người khi được tu sửa làng. –Nó vẫn tiếp tục ăn.

Khi thật! Đúng rồi, tôi quên bém mắt cái cam kết đó. Thôi kệ vậy, dù gì cũng chỉ đi chơi với lũ con nít 2 ngày rồi về. Cùng lắm là hoãn chuyến đi thần thụ lại.

-Thần xin phép không tham gia được không ạ?- Alen bất ngờ cất giọng.

Tôi liếc nhìn nó, nó nhìn lại tôi. Hừ! Muốn cắt đứt với nhau thật chứ gì? OK!!! Thích làm gì thì làm. Từ giờ coi như anh không quen mày.

-Tại sao? Người là hình mẫu để lũ trẻ hướng tới mà. Chúng mong gặp người lắm đấy. –Lão vua bất ngờ.

-Thần sau cuộc chiến thần hơi mệt chút.- Nó lại viện lý do vớ vẩn.

-Yên tâm!! Ta đã sắp xếp chỗ cho các người nghỉ ngơi rồi. Không có gì mệt mỏi đâu! Thế nhá, không bàn vấn đề này nữa.- Lão phẩy tay cười cười.

Hừ!! Lắm chuyện! Sao không cho nó ở nhà cha đi cho rồi. Vác cái bản mặt hầm hầm đó theo có ngày tôi đâm vô mặt nó quá. Bực mình tôi đứng dậy tiến về phòng đánh một giấc. Đã bị trì hoãn chuyến đi rồi còn phải chịu đựng 2 ngày ở với thằng Alen nữa. Khó chịu không cơ chứ?.....

Bạn đang đọc truyện *MOB-WORLD GAME* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 53: Kiếm hội?

Tôi dụi mắt ngồi dậy nhìn quanh 1 vòng, CHẾT CHA!!! Sắp trưa rồi sao? Haizz thằng khi Alen này sao không qua gọi tôi nhỉ? Xém tí nữa là trễ giờ khởi hành rồi, may mà tự dung tỉnh giấc.... Ồ...nhưng mà... Hờ hờ! đúng rồi nhỉ? Làm gì có chuyện nó đánh thức tôi nữa. Tôi tự cười bản thân một cái rồi

bước xuống giường.

cạch- Ai đó mở cửa phòng tôi.

-Dậy rồi sao? Chuẩn bị xuất phát rồi đây! –Thằng Alen từ cánh cửa bước vào buồng 1 câu lạnh lùng.

rầm -Nó đóng sập cửa lại.

Hừ! Thái độ gì thế? Nếu đã khó chịu vậy thì còn vào gọi tôi làm gì? Xi! Đúng là trẻ con vẫn hoàn con nít.

Tôi bực dọc xách 2 thanh kiếm lên rồi đi ra ngoài. Cái chuyến đi vớ vẩn này, thực sự nó chả làm tôi thấy hứng thú tí nào. Cái nhóm đã có 1 thằng trẻ trâu rồi giờ còn phải đi gặp 1 đàn trâu tre khác. Khó chịu thật chứ.

-Nào nào Dun! Lâu quá đây!!- Elena khoanh tay dựa lưng vào tường than vãn.

-“Đi thôi” – Tôi nói rồi quay mặt đi trước.

Quãng đường bọn tôi phải đi cũng khá ngắn. Chỉ cần băng qua con sông trước mặt là đến được khu rừng rồi. Cái vớ đường đầy nằm giữa khu rừng luôn. Con sông này thì có những chỗ khá nông, xe ngựa có thể băng qua được nhờ những viên đá lớn vun cao dưới đáy tạo thành một con đường nhỏ. Vượt qua được quãng sông bọn tôi đi khoảng nửa ngày nửa cuối cùng cũng đến được cái vớ đường mang tên: “Kiếm hộ”. Đúng là vớ đường do đức vua xây dựng. Nó to ít nhất phải bằng 1/3 cái hoàng cung ở Lôi quốc đấy. Kinh thật! Tội nhỏ mà được ăn học trong này cũng sướng lắm đây.

-To phét nhỉ? –Phương trầm trồ.

-Đương nhiên rồi! Địch thân nhà vua đã ra lệnh xây nó mà. Phải to chứ!! –Alen tự hào.

Bọn tôi vừa trầm trồ vừa tiến vào trong.

Hây!!! Hây - Những tiếng hô đầy khí thế vang lên.

Ra là những đứa nhỏ đang trong giờ học. Bọn chúng thực hiện từng động tác một kèm theo mấy tiếng “hây hây”. Công nhận giống trong mấy bộ phim thiếu lâm tự tôi từng xem thật.

-Các cậu có phải những Knight nhà vua gửi tới không? –Một ông chú râu rìa, 6 múi ra chào hỏi bọn tôi.

gật đầu

-MÁY ĐỨA!!! NGHỈ GIẢI LAO!! MAU LẠI ĐÂY!!- Ông hét lên ra hiệu cho lũ nhỏ

Nhìn sơ sơ thì mấy đứa này chắc mới 11, 12 tuổi thôi. Trông bọn chúng bé tí thế thôi mà đã phải học dùng kiếm rồi. Quả là đất nước thiếu nhân lực.

-AAAAA!!!! ANH ALENNNNNN!!!! – Bọn nhỏ reo lên vui mừng.

Hờ, thằng khi Alen cũng nổi tiếng phét đấy chứ. Nhìn cái mặt lũ nhỏ khi nhìn thấy nó kia. Cứ như gặp Idol vậy.

-Anh đây anh đây!! Mấy đứa tập luyện có mệt không? –Nó nở nụ cười thân thiện.

Hừ! Lũ nhỏ bu hết vào nó. Bọn tôi bị ăn một quả “bơ” to đùng luôn. Cứ vui vẻ đi, hừ! Ông đây hết 2 ngày cũng đếch thêm ở cái chỗ nữa.

-Nào nào mấy đứa! Vô lễ quá đấy! Mau chào những anh chị ở đây nữa chứ. –Ông chú trông như thầy giáo ở cái lớp này thì phải.

-EM CHÀO ANH CHỊ Ạ!!! –Bọn nó đồng thanh.

Haha! Nhìn tội nó làm tôi nhớ đến hồi học lớp 1, giáo viên cứ bước vào lớp là bọn tôi lại đứng dậy đồng thanh chào, hoài niệm thật.

-Những anh chị đây đều là những Knight mạnh mẽ đã giúp chúng ta đẩy lui Hòa quốc đấy.- Ông chú giới thiệu.

Như một hiệu ứng đặc biệt, bọn nhỏ hò hét la lên như gặp một thứ gì đó thú vị lắm.

-WOAAA!! Chị, chị có phải người ám sát chủ tướng địch không?

-Chị là pháp sư bảo vệ mọi người đúng không ạ?

Bla..bla...bla.

Hờ, chúng nó làm sao biết được hết những thứ đó vậy? Với cả...sao người công lớn nhất như tôi lại chả ai hỏi han thế? Tội thân thật chứ?

-Anh oi... anh có phải người đã giết được Hòa kiếm không? –Một con nhỏ cột tóc đuôi gà bước tới trước mặt tôi cất tiếng hỏi.

Bọn tôi ngưng cười nói trong vài giây. Khi thật, sao không hỏi câu nào để trả lời hơn chứ.

-Đúng vậy đó! Anh ta mạnh lắm đấy. –Alen nói bằng một giọng mỉa mai.

Tôi bực tức quăng cho nó một cái nhìn khinh bỉ rồi đáp.

-“Đúng vậy! Anh đâu như những đứa vô dụng chỉ biết ngồi một chỗ khóc lóc.”

-Cậu nói ai vô dụng?- Nó nổi điên.

-“Tự biết!”- Tôi không muốn phá vỡ cái hình ảnh Idol của nó trong mắt lũ nhỏ.

-Nào nào mọi người! Mọi chuyện qua rồi! À!! Các em muốn xem các Knight thể hiện kỹ năng không? –Ông chú chen lời đánh lái qua vấn đề khác.

-CÓ CÓ.....- Bọn nhỏ nhao nhao lên.

Này, ông có bị điên không thế? Muốn bọn nhỏ chôn xác ở đây hay sao mà kêu thể hiện kỹ năng trời? Đơn giản chỉ cần cái “Lôi giáng” của thằng Alen thôi đủ để cái vô đường này thành đồng đồ nát rồi chứ huống gì “Hắc thạch” của tôi.

-Ai muốn đấu với Knight thì giờ tayyyy- Ông lại bày trò.

Và đương nhiên...bọn nó lại nhao nhao lên lần nữa. Trông như bọn này chán sống thiệt hay sao mà giờ tay lên hết vậy?

-Các cậu có thể đấu vui vẻ với lũ nhỏ một tí được không? -Ông quay qua bọn tôi cười.

-“Ông muốn chúng chết sao?”- Tôi thẳng thừng.

-Được thôi. Kệ tên nhát gan đó đi.- Alen lại chen mồm.

Hờ ok ok!! Nhát gan lắm. Đi mà đấu, Tôi chẳng rảnh đi làm ba cái trò vô văn đấy.

-“Kỹ năng của tôi không phải để trình diễn mà để giết người. Kêu họ kia.”- Tôi chỉ tay vô Lục quái.

Nói rồi tôi nhảy lên một cái cây gần đó ngồi xem, cứ đứng đấy một hồi bọn nhóc bu vô một đám. Ngồi coi một lúc thì tôi ngáp ngáp ngáp dài bởi cái trò nhảm nhí này. Đứa thì chém điên cuồng vô cái giáp sắt của Miner, đứa thì đâm lên đâm xuống liên tục vô “vòng chú” do Elena tạo ra cho đến kiệt sức vẫn chả làm được gì cả. Rồi cả mấy pha múa kiếm giả tạo của thằng Alen hay màn giả trang coi phát nhảm của nhỏ Miran cũng chả làm tôi hứng thú cho lắm. Chắc hay nhất vẫn là con Phuong. Nó bắn liên tục 5 mũi tên một lúc vào quần áo của 1 thằng nhỏ làm nó khóc toáng lên mặc dù không chảy miếng máu nào khiến tôi cười ha ha.

-Này Dun!! Xuống đây đi!- Miner gọi tôi.

-“Tôi đã nói lý do rồi mà. Nếu không muốn lũ nhỏ bị thương thì để yên cho tôi ngủ.”- Tôi ngáp.

-Vậy thì thử xuống đây làm bị thương mình xem. –Thằng Alen nhếch môi.

Hờ được! Khích nhau hả? Tôi nhảy vọt xuống trước mặt nó.

-“Muốn làm trận không?”- Tôi khiêu khích.

-Chắc sợ.- Nó cười nửa miệng.

-Nào nào!! 2 cậu làm sao thế?- Miran lo lắng.

-“Chẳng sao cả! Ai muốn xem một trận đấu giữa thần khí và Knight thì lùi lại”- Tôi nói mà vẫn nhìn chăm chăm vào thằng Alen.

Hú.....hay quá.....Lùi lại mau mọi người ơi.- Lũ nhỏ ngộ nghĩnh đón chờ trận đấu.

Bọn kia thấy chắc cũng không cần được 2 đứa tôi nữa nên cũng lùi lại với khuôn mặt chán nản. Thoáng chốc bọn tôi đã có một khoảng trống lớn để trình diễn.

-“Luật lệ sao?”

-Không sử dụng kỹ năng tránh ảnh hưởng đến lũ nhỏ. Ai bước ra khỏi sàn thi đấu sẽ thua.- Nó ra luật.

-“Nói thẳng ra là đấu kiếm! Cậu biết thừa kỹ năng cậu không bằng tôi chứ gì?” – Tôi khích bác.

-Tùy cậu nói gì thì nói.

-“Tôi cũng không muốn sử dụng kỹ năng đâu! Nhưng đừng quên “xuất huyết” của tôi đây! Một vết xước sẽ lấy mạng cậu như chơi. Suy nghĩ kĩ đi.”- Tôi cười hà hà.

-Cậu...thôi được rồi. Không được sử dụng kỹ năng ảnh hưởng đến lũ nhóc. Còn lại tùy cậu. –Nó mím môi.

-“Cậu thì được mấy kỹ năng không ảnh hưởng đến người khác?”

Haha!! Thật sự theo tôi quan sát thì nó toàn skill diện rộng thôi. Chắc được loe ngoe vài chiêu không gây sát thương mới sử dụng được.

-Kiếm kĩ của cậu còn lâu mới sánh được với tôi. –Nó khó chịu.

Haha! Nghe kinh đấy! Tôi nhẹ nhàng rút 2 thanh kiếm quen thuộc của mình ra chìa vào nó. Xung quanh những tiếng hò reo của lũ nhỏ vang lên. Chủ yếu đều cổ vũ cho Alen. Hừ! chờ đi lũ oát con. Xem Idol của chúng mày thua cuộc trong đầu đón này.

.....

Bạn đang đọc truyện *MOB-WORLD GAME* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 54: Trò chơi nhân tính bắt đầu (Chapter cuối)

Thưa ngài, theo thông tin mới nhất thì có vẻ một số cá nhân đã bắt đầu phát hiện ra “cánh cổng” rồi. Chúng ta phải làm gì đây? –Tên nhân viên buồng bàn phím ra nói.

-Chúng ta sắp hoàn thành đợt thử nghiệm rồi. Bọn chúng giờ không còn giá trị nữa. Xử đi!! Không được để bất cứ ai quay về.- Lão giám đốc ngả người ra ghế nhìn ra xa cái thành phố nhộn nhịp phía dưới rồi nhắc điều thuốc lên rít 1 hơi dài.

Ầm...Ầm....

Sấm chớp vang lên, những giọt mưa đầu tiên bắt đầu rơi xuống báo hiệu cho cơn bão sắp ủa đến.

-Thông báo đến toàn đơn vị. Quá trình “Diệt vong”.....BẮT ĐẦU!!!

.....

Tôi nhếch mép cười thích thú. Ngày hôm nay chính tôi sẽ hủy hoại cái hình tượng idol của thằng nhãi Alen trước mặt lũ nhỏ. Dám thách thức anh mày hả? Anh sẽ cho chú thấy như thế nào mới là sức mạnh thật sự.

Tôi rút 2 thanh kiếm ra chia thẳng vào mặt nó như một lời khiêu khích. Nó thì vẫn vậy, vẫn phong cách đó. 1 tay chấp ra sau lưng, 1 tay cầm kiếm. Hừ! thử xem, kiếm thuật hoàng gia với phong cách chém lộn chợ búa cái nào thắng?

Bọn tôi bắt đầu di chuyển bắt đầu thăm dò nhau. Ánh mắt nó nghiêm túc đến mức như muốn giết tôi thật vậy. Cũng chẳng bất ngờ cho lắm vì tôi đã gặp ánh mắt này nhiều rồi. Mà thằng khỉ này có tính tấn công không vậy? Thôi mất thời gian quá. Tôi tăng tốc lao thẳng vào nó chém một phát thật mạnh.

Keng... - Nó bình tĩnh gạt đòn đánh sang 1 bên rồi thuận đà hất kiếm một đường sượt mặt tôi.

Phù may quá, hên mà né kịp. Dính phát đó bay đầu như chơi chứ đùa à.

-“Băng hóa”.-Tôi tính tạo một tảng băng lớn tấn công nó nhưng....

Cái quái gì vậy?....tại sao không sử dụng được kỹ năng?

-“Băng hóa”- Tôi nhăn mặt cố gắng thử lại lần nữa.

Khi thật! Vẫn không được. Hệ thống bị lỗi sao? Hay cái sàn đấu này không cho phép sử dụng kỹ năng.

Xoẹt.... -Alen thừa lúc tôi mất tập trung lao đến đâm một nhát sượt cánh tay tôi.

-Đừng nhường nữa. Cậu đang khinh thường mình đấy. –Alen buông lời thách thức.

-“Tại sao cậu không dùng kỹ năng?” –Tôi nhăn mặt hỏi. Tôi muốn biết chỉ riêng tôi hay cả nó cũng không sử dụng được skill.

Im lặng

-“Này trả lời tôi đi! Cậu mới đang khinh thường tôi đấy.” –Tôi bực dọc. Nó dám lơ tôi sao?

Được lắm! Tên oát này chọc giận tôi rồi đấy.

-“Kiềm hừ vô” –Tôi cố gắng thử lần cuối.

Đúng là không được rồi. Phải đấu kiếm thuật với nó thật rồi.

-Đầu hàng đi!!- Nó hét lên rồi lao vô chém tôi điên cuồng.

Keng...keng... –Tôi vừa lùi lại vừa đỡ những đường kiếm của nó.

Đây rồi!! Cơ hội!! Nhân lúc nó vừa dừng lại một nhịp, tôi nhanh chóng cúi người, giữ vững chân trụ rồi dùng chân quét một đường. Nó bất ngờ nhưng cũng nhanh chóng nhảy lên né pha quét trụ của tôi. Khi thật! Thăng lòi này phản xạ cũng nhanh phết đấy. Tôi nhảy lùi về 2 bước thủ thế.

-Học học! –Tôi thở mệt nhọc.

Sao vậy nhỉ? Sao hôm nay tôi nhanh mệt thế? Cầm kiếm cũng thấy nặng hơn bình thường nữa.

-Này...cậu...tại sao không dùng kĩ năng thế? –Nó lấp bắp hỏi tôi.

-“Tôi mới hỏi cậu lúc nãy xong đó! Cậu cũng không dùng được sao?”- Tôi nhăn mặt.

-Này nói gì đi! Mình không tài nào sử dụng được kĩ năng. Cậu chơi xấu sao?- Nó bắt đầu bịa chuyện.

-“Tôi vừa trả lời cậu còn gì?” –Tôi khó chịu. Cái thằng khi này bị điên à?

-Cậu hơi quá đáng rồi đấy.- Nó ra về bực dọc.

Tôi nóng máu rồi nha. Cái thằng khi này muốn chết hay sao bày trò chọc tôi vậy?

-Đồ chơi xấu! – Nó nghiêng răng.

-XẤU CÁI ĐẦU MÀYYY- Tôi điên tiết hét lên.

Hà...What...what the....? Tôi...tôi vừa mới nói sao? Tôi...hết cảm rồi sao?

-Chứ sao nữa...cậu đã giờ trò gì hả? –Nó cũng hét lại.

-Khoan...khoan...Nãy giờ tôi truyền suy nghĩ cậu không nghe sao?- Tôi lấp bắp.

-Hà...? Là...là sao?

-TẠM DỪNG...TẠM DỪNG TRẬN ĐẤU. –Tôi giơ tay báo hiệu.

Tôi cần xác nhận lại chuyện kì lạ này. Cái quái gì đang diễn ra ở đây vậy? Tôi tiến thẳng về phía ông chú hỏi:

-Này...cái sàn đấu này...cầm sử dụng kĩ năng sao?

-Không, bình thường mà. –Ông ngây thơ.

Mẹ kiếp! Chuyện này là sao? Nếu không phải do sàn đấu thì do cái gì?

-Alen! Cậu có nghe tôi đang nói không? –Tôi quay qua hỏi nó.

-Cậu...nói được sao? Đúng là giọng cậu không giống như đang truyền suy nghĩ. Thử coi khăn bịt mắt ra xem nào. –Nó đưa tay tính lột cái khăn của tôi ra.

-Không cần. Tôi tự biết là tôi đang dùng miệng để nói. Elena thử sử dụng tuyệt chiêu xem –Tôi giữ tay thẳng Alen lại rồi quay qua Elena hỏi.

-Vòng chú.-Nhỏ lật sách phép ra hô lớn.

1s,2s,3s... Không có gì xảy ra cả.

-Không được. Chuyện gì xảy ra với cuốn sách của tui vậy? –Nhỏ bất ngờ.

-Không phải do cuốn sách đâu...chúng ta...mất hết sức mạnh rồi. –Tôi nhăn mặt.

-CÁI GÌ?????- Chúng nó hết lên.

cường hóa sắt....Ứng tiến.....Ám sát.....Lôi giáng -Bọn nó lo lắng hết một đồng skill ra với hi vọng lời nói của tôi không đúng...nhưng mà....

-Chuyện gì đang xảy ra với chúng ta vậy? –Miner lo lắng.

Tôi lắc đầu. Chắc do hệ thống bị lỗi gì đó rồi. Nếu bọn chúng có tâm thì sẽ sửa chữa...còn không bọn tôi sẽ chết mục trong này mất.

-Thôi mọi người đừng lo lắng quá. Thử đi ăn hồi lại sức xem. Biết đâu ăn xong sức mạnh sẽ trở về. – Ông chú cười vui vẻ.

Tôi buồn chán bước theo ông về nhà ăn, mong là ăn xong sức mạnh sẽ trở lại như ông nói. Nhìn quanh thì mặt đĩa nào đĩa nấy cũng xị ra một cục y chang tôi. Đương nhiên rồi, cái thế giới này không có sức mạnh sao mà tồn tại được cơ chứ? Chưa kể bọn họ cũng phải mất một quãng thời gian dài cày quố mới có được sức mạnh như vậy...giờ dùng 1 cái....haizzz..

-Em đang làm gì vậy Sara?- Alen ngồi xuống cạnh một con nhỏ đang làm gì đó ở bãi đất trống trước mặt.

-A!! anh Alen! Con Lulu của em hôm qua mới chết nên em...- Nó buồn bã nhìn vào cái bia mộ trước mặt.

-Không sao mà...Cũng cầu nguyện cho chú chó của em nhé.- Nói rồi nó chấp tay, nhắm mắt lại cùng con bé.

Tôi mặc kệ 2 đứa nó tiếp tục đi tới nhà ăn. Đang đầu sôi lửa bỏng còn ngồi cầu nguyện cho chó. Nó cũng điên lắm rồi.

-Mọi người chờ xíu có người bụng đói ăn ra nhé.- Ông chú nháy mắt rồi rời đi.

.....

-Ợ....- Tôi xoa bụng nằm dài ra ghế.

Hức đồ ăn ngon thế không biết. Có nên kệ cha đòi ở đây an nhàn tới già luôn được không nhỉ?

-Vòng chú.- Elena tự dung hô lên.

5s trôi qua...vẫn chả có cái quái gì xảy ra cả. Thôi xong rồi, tôi nhìn qua Elena an ủi. Việc của chúng tôi cần làm là chờ đợi thôi.

-Mọi người ăn xong chưa? Đồ ăn ngon chứ?- Ông chú mở cửa bước vào.

-Xuất sắc. –Alen giờ ngón cái ra.

-Chú không ăn hả? Ngon lắm đấy. –Miran tiếp lời.

-Không!! Tôi ăn với vợ và con ở phòng riêng. –Ông gãi đầu cười.

-Tay ông làm sao thế?- Phuong nhìn vào cánh tay phải cuốn băng trắng của ông hỏi.

-À...nãy có 1 con chó kỳ lạ lao đến cắn tôi thôi. Chắc vài ngày là hết á mà. Ở khu rừng này cũng hay xuất hiện thú hoang đấy. Đêm mọi người nhớ đóng cửa cẩn thận nha. Ăn xong mọi người có thể lên phòng nghỉ. Alen dắt mọi người về phòng nha. – Ông chú dọn đồ kĩ càng.

Hmm? Một con chó kỳ lạ sao? Chó sói chăng? Vậy thì nguy hiểm quá. Bọn tôi đang trong tình trạng mất hết sức mạnh. Nếu gặp thú hoang chắc khó giữ mạng đây.

-Này...mọi...mọi người...mình không bật được giao diện MOB lên nữa.- Miran tự dung nói bằng 1 giọng đầy lo lắng.

Gì nữa thế? Đã không cho sử dụng sức mạnh bây giờ còn không cho xem lượng HP và mana luôn sao?

-Thôi bình tĩnh lại đi mọi người. Cứ về phòng ngủ đi! Chắc sáng mai mọi thứ sẽ ổn thôi.

.....

Lọc cọc....Grunuu...óc..ọc ọc.... -Một loạt tiếng động lạ vang lên ngoài sân khiến tôi không tài nào ngủ được.

Cái quái gì vậy? Không tính cho ai ngủ hay sao trời? Tôi cố gắng trùm chăn lên để ngủ nhưng mà...không tài nào ngủ được nữa.

-Có ai trong phòng không? Có ai không? –Một giọng con nít vang lên ngoài cửa phòng tôi đầy gấp gáp.

Tôi khó chịu bật dậy mở cửa. Chuyện gì nữa vậy? Mấy đứa con nít này nửa đêm nửa hôm đi hay đi phá phách vậy đó hả?

-Ai đó?- Tôi mở cửa với khuôn mặt khó chịu.

-Anh ơi...thầy em...thầy ý lạ lắm...-Nó như sắp khóc vậy.

-Làm sao? –Tôi ngồi xuống trấn tĩnh lại con bé.

-Thầy cứ đi lang thang ngoài sân rồi...rồi...oaaaa!!! – Nó khóc òa lên.

-Thầy em làm sao? –Tôi bắt đầu lo lắng.

-Thầy cần...bạn em...hức.- Nó nói trong sợ hãi.

Tôi nổi hết da gà lên. Chuyện gì vậy? Hồi tối ông còn bình thường mà. Tôi đi vào phòng cầm 2 thanh kiếm đất vào hông.

-Em vào đây, đóng chặt cửa lại nghe không? –Tôi dặn dò con bé rồi đi ra ngoài sân.

.....

-Ốc..ọc..ọc....

Cái...cái quái gì đây? Ông thầy với 4, 5 đứa con nít đang đi lang thang ngoài sân...đầu họ lắc qua lắc lại...như những con zombie vậy.

-Mọi người nghe tôi nói không? –Tôi hét lên.

Tức thì bọn họ quay lại nhìn tôi bằng một ánh mắt....không có lòng đen.

-GRAOOOOOOOOO! – Ông chú gào lên rồi lao về phía tôi.

Mặt ông trong bóng đêm...nhìn như 1 con quỷ vậy. Những thớ thịt trên người ông cứ roi lăn xả xuống đất. Những cây nắm quai dĩa mọc đầy mặt ông ta. Cái...cái quái gì vậy?...

Không còn thời gian nữa, tôi nhận thấy có gì đó không ổn. Chạy thôi.

-Graoooooooooo..ọc...ọc.....-Họ vẫn đuổi sau lưng tôi.

-Băng hóa, Kiếm hư vô, Tàng hình...- Tôi niệm từng lời kinh niệm với mong muốn sức mạnh đã quay trở lại.

Mẹ kiếp!! Làm ơn... cho tao sử dụng 1 kĩ năng thôi cũng được. Tôi cầm đầu cầm cổ chạy. Chưa bao giờ tôi lại chạy nhanh như thế.

-ALEN!!! ALENNNNNN!!!! MỞ CỬA!!!!- Tôi đập cửa phòng thẳng Alen ầm ầm.

két.

-Sao thế? Đêm rồi sao chưa ngủ đi. –Nó dụi mắt.

-Đừng nói nhiều, mau chạy đi. Tập hợp những người khác lại đây. –Nói rồi tôi kéo nó ra khỏi phòng mặc cho nó vẫn chưa hiểu chuyện gì xảy ra.

Bọn tôi cầm đầu cầm cổ chạy đập cửa từng phòng một để gọi mọi người dậy. Đằng sau lũ người kinh tởm kia vẫn đang đuổi đằng sau.

-Chuyện gì xảy ra với họ vậy? –Miran sợ sệt.

-Không biết!! Đừng nói nữa. Mau rời khỏi đây. – Tôi gấp gáp.

6 đứa bọn tôi phóng một mạch ra cổng nhưng mà...cổng khóa rồi. Mẹ kiếp...

-Mau... mau phá cửa.- Tôi la lên.

rầm rầm..... -Bọn tôi húc vai vào cái cửa gỗ to dùng muốn gãy luôn từng cái xương trong người vậy nhưng mà...cái cổng nó vẫn chẳng lay động tí nào. Cái tường thì cao quá, không thể nào trèo lên được. Làm sao bây giờ?...nghĩ đi...nghĩ đi.

-Grooooooooooooo –Bọn đằng sau như nghe được tiếng phá cửa của bọn tôi nên lao đến mỗi lúc một gần.

-Làm sao bây giờ? Ai có chìa khóa không? –Phương hỏi.

-CÓ ĐÃ KHÔNG PHẢI PHÁ CỬA. –Tôi nổi cáu.

-Chìa khóa trong phòng riêng của chú Jay. –Alen hô lên.

-Mau trốn đi rồi tìm cách quay lại đó.

Bọn tôi lúi vào một cái bụi gần đó rồi men theo con đường dọc bờ hồ đến một cái nhà gỗ ở sau sân tập.

-Đúng chỗ này không Alen?- Tôi thì thăm hỏi Alen.

-Đúng rồi. Cô Lyn ơi... mau mở cửa cho bọn cháu!!- Alen hét lớn.

-Ai đó. Tôi...tôi không mở cửa đâu. –Giọng một người phụ nữ sợ sệt vang lên từ phía trong.

-Cháu Alen đây!! Mau lên cô!! –Giọng nó gấp gáp.

kết... -Cánh cửa dần hé ra.

-Mau mau vào. –Bọn tôi tràn vào trong như tìm thấy nguồn sống duy nhất.

Rầm -Tôi đóng cửa lại rồi chốt vào cẩn thận.

-Chuyện quái gì xảy ra với chú Jay vậy cô? –Alen lo lắng.

-Cô..cô không biết...hức...lúc nãy đang ngủ ổng kêu cảm thấy không được khỏe nên đi ra ngoài hít thở không khí...hức...sau đó ổng la lên. Cô ngó ra ngoài thì...thì thấy từng thớ thịt trên người ổng đang rơi xuống đất. Những đứa nhỏ nghe tiếng động lạ thì chạy ra và...và đều bị ổng cắn rồi...Hức..-Cô gục mặt vào vai Alen khóc. Đứa con gái thấy mẹ nó như vậy cũng òa khóc theo.

RẦM... RẦM....

-GROOOOOO –Bọn quý đó đã mò tới đây rồi sao?

-Mau... mau tìm gì chặn cửa lại.- Tôi hét lên.

RẦM!!! -Quá trễ rồi. Bọn chúng đã phá được cửa...

Giờ thì tôi thấy rõ mồn một cơ thể kinh tởm của chúng. Những thớ thịt rơi ra để lại những cái lỗ trên cơ thể lõm hết cả xương và nhưng mô cơ bên trong vài chỗ thì có cả nấm mọc lên. Trông chúng chẳng khác gì những con quái vật dị hóm.

-ANH JAYYYYYY! EM ĐÂY!!! TỈNH LẠI ĐI! –Cô Lyn hét lên.

-GROAOOOOOO...Ốc...ọc ọc...- Người ổng co giật liên tục rồi gào lên lao vào cô vợ. Ông ta...mất lý trí rồi.

SỤT.... -Tôi đâm một nhát vào đầu ổng. Máu phọt ra bắn cả vào mặt cô Lyn.

-ANH JAYYYYYY –Cổ ôm lấy chồng mình thét lên. Nhìn cô ấy lúc này chẳng khác gì thằng Alen lúc Eliber chết cả.

-GROAOOOO- Bọn quái vật còn lại vẫn chẳng buông tha cho bọn tôi tiếp tục lao vào.

xoẹt....xoẹt...sụt.... -Tôi, Alen và Miner chém giết điên cuồng để bảo vệ những người phụ nữ trong phòng.

-Hộc hộc. – Tôi cúi người thở gấp.

Căn phòng giờ đây nhoe nhoét những cái đầu đầy nấm bị bọn tôi chém. Máu của chúng nhuộm đen cả căn phòng.

-Mọi người...không sao chứ? –Alen thở dốc quay lại hỏi.

-Con...con gái tôi...

Tôi liếc nhìn con bé thì...nó đang co giật...lòng đen trong mắt nó bắt đầu biên mất. Mặt nó thâm tím lại, những chiếc gân bắt đầu nổi lên đầy người.

-Mau giết nó.- Tôi hét lên.

-KHÔNG!!! NÓ CHỈ HƠI MỆT THÔI!!!NÓ KHÔNG SAO CẢ!!!- Cô Lyn hét lên.

-Nó...nó bị cắn rồi. –Mặt Miran trắng bệch đi.

-Cháu xin lỗi...- Tôi nhắm mắt.

SỤT -Tôi cầm kiếm vào đầu con bé. Máu con nhỏ phọt lên đen cả một vùng mặt của cô.

-Con tôi...chồng tôi....CÁC NGƯỜI LÀ ĐỒ CẦM THÚ!!- Cô hét lên với khuôn mặt hòa lẫn máu của cả con và chồng.

-Bọn cháu...xin lỗi.- Alen quỳ sụp xuống đất cúi mặt.

-Cô... chồng con cô...nếu bọn cháu không làm vậy thì họ sẽ giết cô cháu mình mất. –Miran ngồi xuống vuốt vai trấn tĩnh lại người vợ bất hạnh.

-IM MÒM HẾT ĐI!!! CÀM LẤY RỒI CÚT KHỎI ĐÂY.- Bà ném chum chìa khóa vào mặt tôi.

-Hãy đi cùng bọn cháu.- Alen nắm lấy vai cổ.

-CÚT ĐI!!! HUHUHU –Cô Lyn gào lên trong đau khổ.

-Alen...- Tôi đặt tay lên vai nó lắc đầu.

Nó như hiểu được điều tôi muốn nói, nó đứng dậy với một khuôn mặt buồn bã.

-Bọn cháu xin lỗi.

Bọn tôi cứ thế im lặng đi ra ngoài mặc kệ người phụ nữ khốn khổ đang ôm xác chồng và con khóc trong phòng.

SỤT

-CÔ LYNNNNNN- ALEN hét lên.

Cô ta...cô ta tự sát rồi.

-Alen...bỏ đi. Hãy để cô ấy ra đi trong thanh thản.- Elena giữ Alen lại.

Nhưng có vẻ...cô ấy không thanh thản cho lắm. Xác của cô ta bỗng chốc co giật rồi bật dậy như một xác sống.

Xoẹt -Phương bắn 1 mũi tên xuyên qua đầu cô ta.

-Đi thôi. Đừng nhìn nữa. Mau rời khỏi đây. Chúng ta không còn thời gian để thương tiếc nữa.- Nhỏ khoác cung ra sau lưng rồi hối thúc mọi người

-Còn ai còn sống không? Chúng ta phải cứu họ nữa. –Miran lo lắng.

-Không...à mà còn...có một con bé tới báo tin. Tôi đã nhốt nó trong phòng rồi.- Tôi sực nhớ ra.

-Mau quay lại đón nó. Mình không muốn mất đi ai ở đây nữa. –Alen lau nước mắt nói.

Bọn tôi men theo con đường cũ trở về phòng tôi. Căn phòng vẫn đóng kín. Nền vẫn đang sáng bên trong. Chắc là con bé ổn.

-Nhóc mau mở cửa cho anh. –Tôi gõ cửa.

-DUN CẦN THẬN!!!! –Giọng Alen hét lên.

-Gâu...gâu...gruuuu- Một con chó từ đâu lao vào tôi.

PHÁP

Máu chảy ra từ khuôn mặt tôi... nhưng mà...là máu của...Alen...nó đã đỡ giùm tôi một phát cần....

Xoẹt -Phương giương cung kết liễu con chó khốn nạn.

-Cậu...cậu...làm gì vậy? Tại...tại sao lại che cho tôi. HẢ????- Tôi hét lên.

-Cậu...cậu...khụ...thật là bất cần. –Nó cười cười trách tôi.

-Không!! Cậu sẽ không sao đâu. Ráng lên. –Tôi trợn mắt lên cố gắng tìm một cái gì đó để cầm máu cho nó.

Không!! Không!! Tên điên này!!! cậu ghét tôi lắm cơ mà. Phải ráng sống đi còn giết tôi mà trả thù cho Elber chứ. Tôi xô cửa lao như bay vào phòng cố gắng kiếm một cái gì đó để cầm máu cho nó.

-Anh Alen...anh...làm sao vậy? Sao...sao lại có cả Lulu nữa. Mọi người sao thế? –Giọng con bé hồn nhiên hỏi.

-Sara à...Nhớ theo...khụ...sát những anh chị nhé....họ sẽ bảo vệ cho em...- Alen cố gắng nói.

-IM MÒM ĐI!! ĐỪNG NÓI GÌ NỮA. CẬU SẼ KHÔNG SAO MÀ.- Miran khóc nức lên.

Tôi thấy nó mỉm cười. Mắt nó dần chuyển sang màu trắng. Khi thật! Tôi mau chóng gỡ cái khăn bịt mắt của mình cuốn vào vết cắn của nó.

-Cuối cùng...khụ...khụ...mình cũng thấy được khuôn mặt thật sự của cậu. –Nó nheo mắt cười.

-Ráng lên. Cậu còn phải đâm vào mặt mình để trả thù cho Eliber mà.- Mắt tôi ươn ướt.

-Không...bây giờ thì...mình thấy cậu làm đúng rồi. Mình tha lỗi cho cậu. Khụ khụ...ÓC...ọc.- Nó bắt đầu co giật.

-ALENNNNN.- Bọn tôi hét lên. Tất cả đều lao vào giữ nó lại.

-Mau....MAU GIẾT MÌNH ĐI!!!!!! Cậu làm được mà....DUNKELHEITT!!!! –Nó hét lên.

Tôi như sực tỉnh. Ngồi dậy, Tôi rút thanh Lôi kiếm ở bên hông nó ra.

-Dun... cậu tính làm gì thế? –Miran ôm chầm lấy Alen.

-Tránh ra. Tôi không muốn cậu ấy đau đớn nữa. MAU TRÁNH RA!! –Tôi hét lên, nước mắt tôi cứ thế rơi xuống.

Miran dường như cũng dần hiểu. Tất cả mọi người đều buông cậu ta ra đứng thành 2 hàng nhắm mắt lại.

-Này... Hãy nhớ rằng...Lục quái vẫn có mình nhé...đừng...khụ khụ...đổi tên đấy!! – Nó vẫn cười. Mẹ kiếp! chưa bao giờ tôi ghét nó cười như thế này.

-Xin lỗi vì tất cả...mình sẽ chôn cậu với Lôi kiếm. – Tôi nhắm mắt lại.

-Cảm...ơ....-Nó nở một nụ cười cuối cùng.

SỤT

.....

THE END.

Bạn đang đọc truyện *MOB-WORLD GAME* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 55: Miran mỗi tình ngoại truyện: Nhiệm vụ cuối

Luôn sẽ có một khoảng thời gian thành Ardicate rơi vào không khí tĩnh lặng. Đó là lúc mọi người nhận xong nhiệm vụ và hầu hết đã rời khỏi thành.

Khá vắng vẻ đấy chứ! Tôi núp dưới chân cầu thang của "Khu Nhận Nhiệm Vụ", bà Linda khó tính đang trên kia, tôi sẽ đánh lạc hướng bà và lên vào kho chứa nhiệm vụ năm gần kề bàn làm việc. Thật thông minh nha! Để xem nào, đánh lạc hướng bà kiểu gì đây?

- Miran?

Giọng nói đầu về thắc mắc đến từ sau lưng tôi. Ôi trời, thốt cả tim, tôi quay phắt ra sau, ơ, là Dool!

- Cậu làm gì đứng núp ở đây vậy? - Dool hẳn đang nghi ngờ tui làm gì mờ ám đây mà!

- Ahaha, tui đang tập ẩn nấp để tấn công mục tiêu! Kiểu núp xong áp sát vậy nè!

Vừa nói tôi vừa làm mẫu luôn. Tôi nép mình, núp sâu vào chân cầu thang và, lúc kết thúc câu nói, tôi lao ra, gần sát, ngay trước mặt Dool và toe toét cười:

- Thấy tui tấn công nhanh không?

- À ừ.

Dool lùi lại một bước, tay bắt gác che đi nửa khuôn mặt. Hẳn do qua bất ngờ đây. Ánh mắt cậu ấy nhìn tôi đầy bối rối. Trình độ cấp cao của tôi mà! Cậu ấy không hoảng hồn mới lạ! Sau vài giây yên lặng, chính tôi cũng nghĩ mình làm hơi quá, thì Dool bình tĩnh lại, đứng thẳng, ánh mắt trở về sắc bén như trước.

- Cậu không đi nhận nhiệm vụ à? - Dool vẫn kiên trì hỏi tôi.

- Ủa? Thế cậu đang đi nhận nhiệm vụ hả? - tôi né tránh trả lời. Thường tôi cũng nói dối khá kém, tốt nhất là đánh lạc hướng!

- Ủ, tôi đang định đi một mình, Synda đang bị thương do nhiệm vụ lần trước - Dool bình thản trả lời, không nhận ra tôi đang đánh trống lảng.

Cơ mà, nhỏ trợ lý bị thương! Haha, đáng đời chưa, ai bảo cứ kè kè bên Dool làm gì!

- Ôi vậy á? Synda có bị thương nặng lắm không? - tôi diễn mặt lo lắng.

- Không sao! Cậu ấy nghỉ một ngày là ổn - Dool khàn trương trả lời. Chắc là đã động lòng trước khuôn mặt đầy lo lắng của tôi mà! Bỗng đầu tôi nảy ra ý tưởng nhỏ. Yay, có cách đánh lạc hướng Linda để lấy hồ sơ nhiệm vụ rồi!

- Vậy tui làm nhiệm vụ với Dool nha? Team tui hôm nay không ai chịu đi làm cả, chúng nó đi ăn chơi ngủ nghỉ hết rồi! Tui thêm đi làm nhiệm vụ muốn chết ý, mà không có team nên không dám đi - mặt tôi buồn so.

- Ổn mà, đi với tui - Dool vỗ vai nhẹ vai tôi rồi tiến về phía Linda. Thật đáng mừng! Kế hoạch vẫn đang vô cùng suông sẻ. Hihi. Tôi hớn hờ chạy lon ton theo sau chân Dool.

.....

- Linda, chúng tôi muốn nhận nhiệm vụ loại D. - Dool vừa tiến đến gần Linda liền nói.

- Của cậu đây. - như mọi hôm, Linda nhanh như chớp đưa nhiệm vụ ra sau khi gõ máy phát vào cái bảng nhiệm trên bàn.

Tôi luôn ra trước, cầm bản nhiệm vụ, không quên quay ra sau cười với Dool một cái cho duyên dáng rồi mở tập hồ sơ ra. Mắt tôi trợn lên:

- Không đâu! Nhiệm vụ kiểu này khó lắm, phải đi cả 2 ngày, lại ở trong rừng, tui sợ tui không chịu được đâu! Đổi cái khác nha?

- Vậy có nhiệm vụ kiểu khác không? - Dool không mặc cả, liền nghe theo ý tôi. Người gì đâu đáng yêu quá đi mất!!

- Để tôi tìm, xin hãy đợi chút - Linda liếc nhẹ tôi, cá là bà đang thấy tôi ngửa mặt khủng khiếp và chắc cũng đang nghi ngờ tôi sắp bày trò nữa.

- Cũng lạ nhì, hai người đi cùng nhau à? - tiếng gõ máy hòa cùng giọng đều đều của Linda.

- Ủa, Dool vừa mới đồng ý đi với tui - tôi cười toe toét, tiện người chồm lên nhìn vào màn hình bảng tính. Bà đang phân loại nhiệm vụ để tìm một cái hồ sơ D nhẹ nhàng và ổn thỏa nhất cho Dool. Ấy da, tôi phải lợi dụng thời điểm này. Con chip nhỏ mà tôi vừa tậu được sẽ làm cái bảng ngừng hoạt động trong chốc lát.

- Bớt nhoy đi Miran - Linda tỏ vẻ khó chịu.

Tôi mỉm cười, nhảy xuống, tiện vung tay, con chip từ tay tôi theo lực ném mà dính thẳng vào chiếc bảng trên bàn.

- Tôi vừa tìm ra nhiệm vụ này, có vẻ ổn - Linda đưa tập hồ sơ ra.

Tôi lấy từ tay Linda, xem qua rồi lại bịa lý do:

- Không, lại dễ quá rồi! Nên là vật phẩm ít vậy nè, huhu, không được đâu, làm vậy sao tui với Dool xài được, ăn còn không đủ mà!

Dool nhìn tôi với ánh mắt hơi khó hiểu. Tôi miu máo nhìn lại, ý hoàn toàn không chịu nhiệm vụ này. Dool lúc này quay lên phía Linda:

- Vậy còn nhiệm vụ nào khác chứ?

Nhông nhẽ có tác dụng! Linda cau mày:

- Tôi đưa nhiệm vụ lần này nữa thôi đấy, không chịu thì hai người đừng có nhận nữa!!

Tay cô ta nhanh thoăn thoắt lướt tìm nhiệm vụ, bỗng ngừng hẳn rồi mặt biến sắc:

- Máy hư rồi? - Linda giọng bất ngờ.

- Hả?! Nó bị sao vậy? - tôi chồm lên - huhu, chúng tôi đang cần nhiệm vụ mà! Sao lại xui xẻo vậy chứ!

- Để tôi xem có sao không - Dool toan mở cửa quầy bước vào.

Linda cản lại:

- Không sao đâu, để tôi thông báo cho hệ thống tình trạng máy, hiện tại các người cần nhiệm vụ gấp không?

- Có chứ sao không!! - tôi mè nheo.

- Vậy đứng ngoài đây, tôi vào trong lấy hồ sơ. - Linda bước ra khỏi quầy, mở cửa nhà kho phía bên cạnh, bước vào. Cửa không đóng!

- Chắc Linda cần kiểm phụ ha! Để tui vào giúp nào! - ba chân bốn cẳng tôi chạy thẳng vào.

Nó rộng hơn tôi hình dung! Các nhiệm vụ được gửi đến và phân loại chặt chẽ, phía bên trái tôi là nhiệm vụ cấp E. Tiện thật, từ cửa vào, các tủ đựng nhiệm vụ theo thứ tự được xếp thành hàng ngang trước mắt! Từ phải qua cấp nhiệm vụ sẽ tăng dần. Tôi chạy lại tủ chứa các hồ sơ cấp E. Trời má! Tủ kính?!! Chẳng nhẽ tôi đập kính cướp hồ sơ?!! Huhu, sao mà được. Tôi liền ngó xung quanh, phía đằng xa, ở giữa dãy tủ dài có một lỗ hình chữ nhật, kì lạ, không biết để làm gì đây? Tôi chạy lại gần hơn. Nhìn kĩ, ở phía dưới cái lỗ là một thùng nhỏ đựng hồ sơ!

- Sao nhiệm vụ này lại bị bỏ ở đây nhỉ? bảng nhiệm vụ cấp E này, ôi, quá hợp! Hừm..từ Phong Quốc à?

Tôi liền cúi xuống nhặt nhanh cái hồ sơ duy nhất! Mau lên, tôi cất tập hồ sơ mình vừa chôm được rồi chuồn lên ra ngoài.

.....

- Huhu trong đây rộng quá, chẳng tìm được Linda đâu cả! - vừa bước ra khỏi kho, tôi diễn về tự nhiên nhất với Dool.

Bỗng Dool tiến đến, gõ nhẹ đầu tôi:

- Cậu điên hả? Không được vào trong đây!

- Ủa vậy á?! Huhu tui không biết - tôi ôm đầu và tỏ ra vẻ mặt hối lỗi.

Dool nhìn tôi, mặt dần ra:

- Ôn mà, cậu cũng đâu phá phách gì ở trong.

Tôi cười rặng rờ với Dool.

- Tụi mình ra quầy đứng chờ ha! - tôi kéo Dool về phía quầy. Ý định hiện giờ của tôi là lấy con chip ra. Nếu để hệ thống phát hiện, nó không phải là chuyện nhỏ đâu!

Lần nữa tôi lại chồm lên, bộ dạng quơ tay đập cái vào cái bảng, nhưng thực chất dùng một loại nam châm, hút con chip ra. Khi xác định con chip đã dính vào rồi, tôi nhảy xuống, nhìn qua Dool, chun mũi:

- Máy bị gì không biết ha!

Đứng được một chút thì Linda bước ra. Cửa kho một lần nữa bị khóa. Lần này tôi sẽ nhận nhiệm vụ với không một lời phàn nàn. Linda nhìn tôi, ánh mắt vẫn có vẻ nghi ngờ, nhưng kệ chứ! Haha, tôi đã có được bản nhiệm vụ cấp E rồi!

- Nhiệm vụ trong một ngày, thưởng tốt của cô đây, làm cho đằng hoàng đây. - Linda đặt bản hồ sơ lên bàn.

- Yes madam! - tôi vui vẻ trả lời. Hihi

.....

"Thanh HP của tôi tụt nhanh đến mức không thể tin nổi! Vũ khí của hần không phải dạng thường đâu! Vậy là tôi sắp chết, đúng chứ?"

Bạn đang đọc truyện *MOB-WORLD GAME* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 56: Miran mới tình ngoại truyện: Nhiệm vụ

Nhiệm vụ bà Linda đưa cho hai chúng tôi đúng là dễ dàng quá mà, mấy chốc đã xong! Tung hứng bọc tiền trong tay, tôi nhảy nhót phấn khích đi đến cửa hàng trong thành. Dool là một chàng trai hào phóng! Cá chắc là thế, cậu ấy đã cho tôi hết 2/3 số tiền kiếm được và tất cả vật phẩm. Hiện giờ trong tay tôi là 4000 vàng luôn ấy! Hihi, đủ để mua cây dao găm khá xịn. Đi làm nhiệm vụ với Dool vui thật, lần sau tôi sẽ tìm cách lòi Dool đánh lè với tôi!

- Chào mừng người chơi đến với cửa hàng Ardicate! - tôi mở cửa bước vào, giọng nói quen thuộc của hệ thống vang lên.

Cửa hàng này rộng và nhộn nhịp vô cùng! Có tầm hơn chục cái "quầy" như ở chỗ Linda, nhưng hướng ra ngoài nhằm cho người chơi có thể dùng bảng tính để lựa chọn vật phẩm. Đông nha! Tôi lướt mắt một lượt, chỉ có quầy nhỏ phía cuối có trống! Và một con nhỏ đang tiến tới! Tôi hít một hơi, sử dụng

tất cả kĩ năng lạnh lẽ mà tôi có! Tôi phải đến trước!

- Hơ?! - con nhỏ giật mình khi thấy tôi bỗng bất ngờ đứng trước quầy. Nhỏ đã đến rất gần với cái quầy, may quá, tôi đã dùng hết sức bình sinh! Tôi cười tươi một phát với nhỏ rồi quay lưng mở giao diện lên, đăng nhập tên và mã, sau đó màn hình hiện lên hàng loạt vật phẩm hay ho mời gọi. Hả hề ghê, hihi.

Tôi lướt màn hình rồi chọn lệnh "bán vật phẩm". Sau đó, như thói quen, tôi đưa hai vật phẩm đặt lên khay, ở đó có chiếc máy quét mang nhiệm vụ..làm vật phẩm biến mất và đổi ra vàng vào tài khoản mình! Đại khái vậy, tôi chẳng biết chúng hoạt động bằng cách nào mà phi diệu vậy. Khi vật phẩm biến mất cũng là lúc tài khoản tôi liền được cộng thêm 1500. Cũng khá khá! Tôi tiện thể cũng nạp 4000 vàng tôi cầm trên tay vào tài khoản. Vàng biến mất khỏi khay, tôi có 5500 vàng trong túi. Tài khoản yêu dấu cuối cùng cũng được no nê sau hơn 1 ngày đói meo không có dù chỉ một đồng.

Tôi dành lượng lớn thời gian để "lạc vào thế giới hàng hóa", lâu tới nỗi con nhỏ hồi nãy đã chẳng đủ kiên nhẫn để xếp hàng đợi tôi sử dụng cho xong. Tôi sẽ không bao giờ "sử dụng xong" được! Lượng hàng ở Ardicate càng lúc càng đa dạng! Thật hấp dẫn quá đi! Nhưng đôi giày của tôi vẫn là độc nhất vô nhị, nó gấp đôi giá vật phẩm đắt nhất ở đây, lên tới 50.000 vàng! Huhu, nếu không mua đôi giày thần tốc này thì số vàng tôi nhiều ngất ngưỡng không ai bằng!

Bình tĩnh lại, tôi cuối cùng cũng có thể nhấp vào tag "dao găm". Hàng loạt hình ảnh và tên gọi hào nhoáng hiện lên. Đắt nhất là 20.000 vàng với tên gọi "Sát thủ bóng đêm" và tôi có 5500 vàng. Thôi để nghỉ lại. Tôi chọn em 5000 vàng, độ sát thương cũng khá cao đấy chứ, không tệ so với giá tiền của nó. Loại tầm trung này vẫn ổn hơn cái tôi hiện xài, thà có còn hơn không, khi làm được nhiệm vụ E, tôi sẽ lên đời nhanh thôi! 500 vàng còn lại tôi mua thêm hàng tá bình máu để trữ. Thế là xong! Lần này, tôi chắc chắn sẽ thành công!

.....

- Lạnh quá đi mất!

Lời đầu tiên tôi nói khi đến Phong quốc của tôi luôn là vậy. Vẫn không hề giảm bớt sự khâm phục của tôi đối với độ chân thật của game, nhiều khi tôi còn nghĩ rằng đây là một cuộc sống mới ở thế giới thực song song nào đó rồi cơ. Mà khác gì chứ?! Tôi kẹt ở đây rồi còn gì? Và mọi thứ quá chân thật còn gì? Không mấy Bắc Cực còn lạnh kém chỗ này. Cũng may tôi có cái áo khoác khá ổn để giữ thân nhiệt.

- Ôi má ơi, bự vậy!

Ngước lên, ngay trước mặt tôi là cánh cổng to khủng bố, không biết bên trong nó sẽ rộng lớn ra sao nữa!

- Cô đến đây làm gì? - tên lính gác đứng xa xa phía bên cổng nói lớn.

Tôi bèn tiến lại gần, thật tình! Lốp tuyết dày dưới chân làm tôi khó chịu ghê!

- Tôi là knight đến đây nhận nhiệm vụ của Phillips Phantom

Tên canh gác bỗng quay lưng đi vào bên trong thành, một hồi sau, một tên ăn mặc khá giản dị đi ra:

- Cô theo tôi đến gặp ông ấy - hắn nói, bằng chất giọng nhạt nhẽo và sắt đá nhất mà hắn đấy có.

- Ok - tôi bước theo.

.....

Men theo con phố lớn nhộn nhịp, tôi ngo quanh, cứ tiếp tục đi rồi lại rẽ vào vài con hẻm nhỏ. Hừm, đây có đúng là chỗ tôi cần tới chứ? Nhỏ xú! Nó chỉ là một căn nhà xập xệ bé tí! Tôi tưởng đây là nhiệm vụ của hoàng gia? Rõ có con ân của vua mà?!

- Vào đi cô knight! - một giọng già dặn cất lên từ trong nhà.

Tôi mở cửa bước vào, ở trong nhà có vẻ..an toàn?! Thật hả trời! Bề ngoài xập xệ vậy, nhưng bên trong thì lại ténghi đến không ngờ! Còn có "bảo vệ áo choàng đen" ngầu lòi khắp phòng luôn chứ! Và có một ông chú lớn tuổi, ngồi chễm chệ ở chiếc ghế giữa phòng.

- Ông hắn là Phantomi? - tôi nhìn thẳng vào ông.

- Đúng, tôi là Phillips Phantom. Thượng thư của triều đình Phong quốc.

- À ừ - tôi có chút khó tin - tôi đến đây là để nhận nhiệm vụ của ông. - Vừa nói, tôi vừa đưa tập hồ sơ nhiệm vụ ra trước mặt ông. Ông ấy cầm lấy, xem qua, có thoáng chút bất ngờ:

- Tôi tưởng đã bị từ chối rồi chứ! - ông ấy cất giọng sáng khoái - tốt lắm, tôi sẽ thưởng thêm 10.000 vàng cho cô nếu hoàn thành tốt nhiệm vụ.

Trong đầu tôi, con số 90.000 vàng hiện lên, tổng cả tôi sẽ có tới tận 90.000 vàng! Cả gia tài đó!!!

- Tôi là knight chuyên nghiệp nhất nha! - tôi toe toét cười.

- Được lắm! Cô biết nhiệm vụ của mình rồi chứ? - ông ta cười tươi.

- Ám sát vua Hòa quốc, sao không? - tôi nhếch môi tự tin.

Kế hoạch tôi vạch ra là: tôi sẽ hồi thành rồi đến Hòa quốc, giết vua và nhận vàng. Xong! Chỉ trong chốc lát! Vậy mà giờ tôi phải ngồi trên chiếc xe ngựa này để nó "hộ tống" tôi đi làm nhiệm vụ.

- Ừm, này, có gì ăn không? - tôi mở lời. Trong xe không chỉ có tôi, còn một tên sát thủ khác nữa. Phải nói rằng tên đó là "sát thủ" chính hiệu đấy chứ, không cần kiểm tra năng lực tới đâu, chỉ cần nhìn trang phục của hắn thì đã biết chắc. Hắn diện một bộ đồ đen xì, kín từ đầu đến chân! Mặt hắn bịt kín, như kiểu "chẳng ai sẽ biết danh tính tôi đâu". Nhưng không! Ai cũng sẽ biết đó! Hắn chính là sát thủ còn gì! Ăn mặc kì lạ vừa phải thôi.

Hắn liếc nhìn tôi, vẫn im lặng, không mở miệng. Ừa? Hắn xem giọng nói của tôi hồi nãy là tiếng ruồi muỗi vo ve à?! Đúng rồi, lại cái kiểu ánh mắt đầy nghiêm trọng như vậy nữa! Hắn chắc chắn là người đại cực khó gần!

- Kiếm tiền không dễ, kiếm tiền không dễ - tôi lẩm bẩm trong miệng để làm bản thân nguôi đi con khó chịu khi ngồi với hắn.

Gần tên khó ưa suốt cả mấy tiếng, cảm giác bức bối càng lúc càng lớn hơn, tôi phải nói, cãi nhau cũng được!

- Này, cậu bị cảm không đấy?

Vẫn nhận lại là cái nhìn lướt qua, nhưng xem ra cũng có chút biểu cảm nhú mày rồi! Để xem hắn im lặng được bao lâu!

- Ít ra nói "ừ" một cái cho tôi biết chứ! - tôi làm mặt bất mãn.

Lúc này tôi không nhận thêm được một chút tương tác nào cả, thật sự không, một cái liếc mắt cũng không. Hắn nhắm mắt, tôi cảm nhận được rằng hắn đang cố trở lại nhịp thở đều đặn ban đầu. Hắn hít vào thật sâu rồi từ từ thở ra.

- Có cách nào để đến Hòa quốc nhanh hơn không? Đi với cậu làm tôi phát ngáy mất! Tôi sẽ làm theo cách của tôi! Tôi sẽ hồi thành và..

- Cô không làm theo những gì chúng tôi yêu cầu, một đồng bạc cô cũng đừng mơ mà lấy được. - hắn mở miệng ngắt lời đe dọa của tôi.

Tôi biết mà! Theo kinh nghiệm 16 năm trên đời, tôi biết rằng những gì người ta mở miệng ra "đề nghị" thì đều đa số phải chắc chắn có lợi cho người ta, từ chối khách hàng là điều khó có thể làm được. Duy chỉ có điều tôi chỉ không hiểu, kéo dài thời gian tôi đến ám sát ông vua kia bằng cách lang thang trong rừng thì có lợi gì? Nhưng làm sát thủ thì tò mò làm gì cơ chứ? Sắp kiếm được cả gia tài rồi, mấy chuyện này cũng chỉ là chuyện nhỏ! Cốt tôi to mồm đòi vậy chỉ để muốn kiểm tra hắn cảm thật hay không thôi.

- Lỡ đâu tôi làm xong, mấy người giết tôi để đoạt tiền luôn thì làm sao? - tôi bêu môi.

- Làm ăn với chúng tôi, tiền sẽ không bao giờ bị quýt - hắn quả quyết. Hừm, giọng cũng trầm và quyền rũ phết chứ.

- Chứ không phải tôi quá mạnh để mấy người có thể giết à? - tôi cười lớn. Có lẽ vì giọng cười hơi bất thường mà ông chủ đánh xe bị "chút" giật mình, liền kéo cương hơi mạnh tay. Lũ ngựa chấn động, nhảy lên mất kiểm soát. Xe ngựa cũng vì vậy mà mất cân bằng, nghiêng ngã, tôi cũng không đề phòng mà té xuống. Không còn khoảnh khắc nào nhọc nhằn hơn! Lúc lũ ngựa đã yên dưới tay ông đánh xe cũng là lúc tôi ngồi dưới sàn găm nhăm từng nỗi nhọc nhằn mà giây phút hồi nãy mang lại. Bỗng hắn vươn tay về phía tôi:

- Đứng lên đi, từ sau đừng có mà tự mãn - giọng hắn vẫn trầm như thế nhưng giờ lại có chút âm ấm quyện vào.

Tôi mím môi nhìn lên, thấy đôi mắt hắn ngập đầy màu nâu sữa, ngay phút ấy, tim tôi lạc ngay đúng một nhịp! Không thể nào! Tôi đập sàn, rồi vội vàng đứng dậy. Trời ơi, tôi điên mất thôi!

Ngồi yên vị trên xe, lúc này tôi không dám đụng đây hay nghịch phá gì, tôi ngủ thẳng một giấc cho đến khi tới Hòa quốc, mong cảm xúc rung động hồi nãy cũng chỉ là thoáng qua.

Hòa quốc tuyệt kinh khủng!!

Nhộn nhịp, phồn vinh, tràn ngập sức sống. Và nắng, tràn ngập cả không gian.

Tôi phấn khích đi trên đường lớn náo nhịp, người người nườm nượp và bận rộn qua lại.

- "Cô tìm quán trọ Doãn Ngọc, nó là quán gần cung thành nhất đấy, cứ đi và hỏi đường, tìm được thì ở yên trong đấy, cuối ngày chúng tôi sẽ đưa bản đồ của cung điện cho cô. Tôi đến nơi mà không thấy cô trong phòng thì coi chừng tôi." - đó là những gì hắn nói sau khi đẩy tôi xuống xe ngựa. Tôi biết kiểu gì, hành động tiếp theo của hắn là sẽ bỏ đi. Tôi kéo tay hắn lại, hắn bắt ngờ dừng luôn ấy! Tôi cá vậy, vì đồng tử trong mắt hắn dần lớn lắm. Tôi nghiêng mắt hắn mất tiêu rồi, lúc nào cũng chỉ muốn nhìn thẳng vào nó.

- "Đưa tôi mấy đồng coi, tôi không có đồng nào trong người cả" - tôi nghiêm túc nhìn hắn.

Sau khi xe ngựa hấn đi khuất, đương nhiên tôi đã có được 50 vàng trong túi để lo chuyện ăn và phá, quả là chỉ có tôi lạnh lẽ nhất!

- Cô muốn tìm quán trọ gần cung điện nhất à? Quán "Doãn Ngọc" ở cuối đường đây - sau một hồi lạc, tôi cuối cùng cũng đã được chỉ tới đúng địa rồi!
- Cảm ơn ông nhé - tôi thấy 1 đồng vàng cho người ăn xin, ông ta cảm ơn tôi rồi rít. Có chút bất ngờ khi tôi nhận ra ở một nơi náo nhiệt vậy lại có những kẻ thiếu thốn như ông ta.

Quán trọ bé xiu. Tin nổi không?!! Tôi đã nghĩ "gần cung thành" tức là quán trọ sẽ to lớn, sang trọng. Mỗi sáng chỉ cần mở cửa sổ, ta sẽ thấy cung thành Hòa quốc đồ sộ chói lóa, và có tiếng chim hót, cả làn gió mát và ánh nắng mặt trời ngọt dịu chiếu vào. Nhưng không. Quán trọ bé xiu, lại còn lọt thỏm đằng sau cung điện! Tường cung điện thì cao nhà, vậy là bao nhiêu ánh sáng mặt trời lấp lánh bị khuất hết mất. Huhu. Quán trọ tối tăm, ẩm ướt và buồn bã như bà chủ quán của quán vậy. Nhìn người đàn bà nhỏ thó, lấp ló đằng sau cái quây gỗ gần như mục nát mà tôi muốn nản lòng. Tôi bước vào, đứng bên quây:

- Đây bà chủ, tôi muốn thuê 1 phòng.
- Cô lên trên, phòng số 3 sẽ là của cô, chìa khóa đây - giọng nói uể oải của bà đều đều vang lên như máy.

Tôi cầm chìa khóa lên, thắc mắc:

- Còn tiền phòng thì sao bà?
- Đã có người trả rồi, cô là knight đúng không? Nếu đúng thì mời lên phòng số 3. - giọng bà vẫn cứng và khô khan như vậy.

Tôi đành vác xác lên lầu mà không nói thêm lời nào. Chiều chưa nhỉ? Tôi vừa đi vừa băn khoăn, làm nhiệm vụ nhanh nhanh cho xong coi nào!

.....

- Cô sẽ bị giết khi cứ ngủ như một con heo như vậy - giọng nói quen thuộc vang lên.

Tôi ôm chăn, cựa mình, phải nói là cái phòng này khá lí tưởng cho ngủ! Giường thì êm, chăn thì ấm, không khí lại cứ se se lạnh, lại còn có một màu tối nhẹ phủ lên, sao không ngủ ngon khi ở đây được chứ?

- Cô không dậy ngay bây giờ, tôi sẽ hủy nhiệm vụ. - giọng hấn cứng ngắt.
- Đây - tôi khó chịu trả lời, đồng thời dùng tất cả sức lực để kéo mình ngồi dậy.

búp - hấn ném một hộp hình trụ gì đó lên giường.

- Bản đồ của cung điện đó, nơi khoanh tròn là cung điện của vua. Tự mà lo liệu vào trong cho yên ổn, sau khi vào được, thả viên ngọc này ở trong khuôn viên cung điện cho tôi - hấn đưa một viên ngọc đẹp, có tua rua màu trắng, to hơn một bàn tay, hình bông tuyết, nhìn tinh tế lắm, đẹp ghê!

- Cho tôi một cái được không? Nhìn xinh ghê - tôi nhìn hấn cười cười.

- Nếu cô làm tốt nhiệm vụ, tôi sẽ cho cô cái của tôi - nói rồi hấn lôi trong túi hấn ra một bông tuyết nhỏ hơn, không có tua rua nhưng có một sợi kim cương mảnh để nối viên ngọc ruby lấp lánh treo lủng lẳng, cái này đẹp gấp mấy lần em tua rua hồi nãy! Bông tuyết này vừa vặn để nắm lọt thỏm trong bàn tay nhỏ xiu của tôi, nhưng đường nét tinh tế thì gấp vạn lần cái kia. Và..đây là kim cương! Cục này nếu tính ra thì giá 100.000 vàng!! Nếu ai có thắc mắc tại sao tôi biết giá nó thì..đừng hỏi con nhỏ thích mua sắm như tôi.

- Thật cơ á? - tôi nuốt nước bọt, nhìn viên kim cương.
- Ủ, thật, cô làm cái nhiệm vụ kia cho hoàng đế đi rồi tính. - giọng hấn nhẹ hơn, ấm hơn một chút. Thật là tôi có chút tan chảy khi hấn tự xưng "chiều" tôi đến như vậy.
- Yes sir! - tôi cười toe toét cười nhìn hấn, hấn có tâm tạng, tôi không thể nào không nhận.

.....

cạch - đã xong nhiệm vụ làm rơi viên ngọc! Giờ tôi chỉ còn giết ông vua nữa mà thôi.

- Mà nghe thấy tiếng gì không? - tôi giật thót khi nghe giọng tên lính tuần. Chết! Nếu để nó rơi vậy, chẳng khác nào đang tự khai vị trí? Tôi nhanh lẹ chuẩn bị khỏi chỗ đấy.

Nghe bảo vua Hòa quốc vẫn võ song toàn, nhưng yên tâm, thủ đoạn tôi cũng không kém nha! Tôi đã tính hết trước rồi.

Theo bản đồ thì đây là phòng ngủ của bà hoàng hậu. Ở đây lính canh cũng mỏng phết! Tôi dễ dàng lên vào. Tôi có 2 phút để nhìn mặt của bà, phải tranh thủ thôi. Mà, phòng bà thơm dữ vậy! Nhưng tối ghê! Tôi bèn đốt cây nến đã chuẩn bị từ trước trên tay, ánh sáng lan rộng khắp căn phòng, ui, sáng hơn tôi nghĩ! Từng đường nét trên khuôn mặt của bà hiện lên. Cũng đã lớn tuổi rồi, vậy mà bà vẫn xinh đẹp đấy chứ! Sát nét và đầy khí chất vương giả.

Tôi kẻ là tôi có skills hóa trang chưa nhỉ? Nó là thể mạnh của tôi đấy! Mặc dù chỉ xài được 1 tiếng nhưng cũng đủ để tôi xài! Sát thủ có thể hóa trang thành người thân cận, và sau đó, nạn nhân sợ hãi, chỉ cần một nhát chí mạng thôi, họ sẽ chết, nhanh chóng, một cách không cam lòng. Lần này tôi sẽ dùng cách này với ông vua! Nhanh gọn lẹ thôi.

- Ừm - bà hoàng hậu trở nhẹ mình, tôi vội dập nến, cả phòng chìm vào bóng đêm như cũ. Lén ra nhẹ nhàng như lúc vào, tôi mang bóng dáng của bà hoàng hậu tiến đến địa điểm tiếp theo - phòng ngủ của bà phi, nơi mà ông vua đang yên giấc.

.....

cộp cộp

- Ai vậy? - giọng ông vua vang lên.

- Là thiếp - tôi ho nhẹ, cái ngớ ngẩn của tôi là không nghe giọng của bà hoàng hậu trước khi đến đây!

Nhưng ông vua vẫn ra mở cửa, ánh mắt bất ngờ nhìn tôi:

- Thiếp làm gì ở đây vậy?!

- Chuyện là - tôi bắt đầu giả vờ ghen giọng - thiếp muốn thú nhận một điều.

- Thật ra thiếp.. - tôi nấc lên, và cố tình bước lên một bước rồi trượt chân, nghiêng người về phía trước, ngã vào lòng ông vua. Kết quả này, tôi đương nhiên đã đoán trước, kim trên tay đã chuẩn bị, châm thẳng vào mạch máu trên bả vai của ông. Nhẹ nhàng nhưng đau nhói.

- A - ông ta kêu nhẹ một tiếng. Thời gian tôi tính đã hết, lũ lính canh đi ngang qua, chúng phát hiện, lao nhanh tới. Chưa xong kịch bản của tôi mà! Tôi phóng lên mái cao, cất giọng:

- Phong quốc sẽ không quên nỗi hận ngày xưa!

Và chẳng ai bắt được tôi, dù họ tung ra bao nhiêu kẻ tài đi chăng nữa. Tôi nhanh như một cơn gió mà. Đúng chứ?

.....

- Cô hoàn thành tốt nhiệm vụ nhỉ? - trong hẻm nhỏ, giọng trầm ấm quen thuộc vang lên.

- Đương nhiên rồi - tôi nhẹ giọng đáp lại.

Có cảm xúc gì đó, sau khi "giết người" xong, tôi lại thấy vậy. Buồn buồn, nặng trĩu và mệt mỏi.

- Chất độc đó sẽ giết hắn trong đêm nay thôi, lũ người đó sẽ bận rộn lắm đây - giọng hắn hả hê.

- Ừ - tôi ừ oải đáp lại, chân vẫn đi đều đến phòng trọ.

- Tôi đã chuyển 900.000 vàng vào tài khoản của cô, và đây - hắn bỗng đứng chặn trước mặt tôi, tốc độ không tưởng! - hoa ngọc tuyết của tôi, như lời hứa.

Nói xong, hắn đưa tay về phía tôi, xòe ra, sẵn sàng để cho tôi lấy đi viên kim cương đắt giá của hắn.

Tôi nhìn hắn, lần này là nhìn lâu thật lâu, tôi như muốn chìm vào đôi mắt màu mắt nâu sáng đó, trong bóng đêm, mắt hắn là thứ ánh sáng đẹp nhất mà tôi thấy.

- Đây? - hắn lôi tôi về hiện tại.

- Cho xin! - tôi giật lấy viên kim cương nhỏ xinh trong tay hắn. Không, viên kim cương mới là thứ sáng nhất, nó lấp lánh hơn tất thảy mọi thứ trong đêm.

cạch

Tôi mệt mỏi mở cửa, như mọi lần, hắn lại biến mất không lời giải thích. Đốt sáng tất cả các cây nến trong phòng xong rồi! tôi cần..

phập

Ừ? Đau quá? Chuyện gì vậy?! Sao ở phía bụng đau vậy này?

Thân hình cao lớn choáng hết tầm nhìn của tôi. Hắn đây là một tên con trai! Nhưng sao tôi cảm thấy càng lúc càng đuối vậy nhỉ? A! Cái quái gì? Thanh HP của tôi tụt nhanh đến mức không thể tin nổi! Vũ khí của hắn không phải dạng thường đâu! Vậy là tôi sắp chết, đúng chứ? Tên này ở đâu ra vậy?!

Bỗng có một nhịp thở quen thuộc quấn lấy tôi. Hắn hít vào thật sâu rồi từ từ thở ra..

.....

Mọi người ơi!! MOB 2- Thế giới game: Trò chơi nhân tính sắp ra mắt rồi nhé mọi người. Nhớ đón đọc nhé. Love for all!!

Bạn đang đọc truyện *MOB-WORLD GAME* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 57: Miran mối tình ngoại truyện: Cái chết

sự

Lưỡi dao tiến sâu hơn, đâm thẳng vào trong thớ thịt mềm, từng tế bào của cơ thể tôi bùng tỉnh. Chúng gào thét và như muốn vỡ ra. Không chỉ ở vết thương mà lan ra từng phần trên cơ thể. Tay chân tôi mềm nhũn. Sự đau đớn này quá thật, quá là thật! Đau tê tái như ngoài đời vậy. Tôi hoàn toàn có thể cảm nhận được dòng máu nóng hồi đang cuộn cuộn trào ra. Máu của tôi.. Tôi nhìn hấn, mắt mở to hoảng hốt. Là hấn. Là tên đi với tôi suốt quãng thời gian đến Hỏa quốc. Là tên đáng ghét, là tên mà tôi tưởng là đồng nghiệp. Hấn thật sự quá nhanh, mọi chuyện xảy ra chỉ trong một phần nghìn giây. Chân tôi yếu dần rồi ngã quỵ xuống. Hấn nhanh chóng dùng tay đỡ gáy tôi. Ấn cần một cách kì lạ! Bằng động tác nhẹ nhàng nhất, hấn đặt tôi xuống sàn, lạnh ngắt. Căn phòng giờ đây quá hợp cho một kẻ sắp chết như tôi, cơ thể tôi cũng sẽ âm u và lạnh cảm như nó. Chợt nghĩ, ở đây, bao nhiêu người đã ra đi?

Hấn lần này nhìn tôi, thật sự nhìn sâu vào tôi. Vết thương tôi lúc này cũng đã tê dần, cảm giác đau đớn ban đầu tan đi. Thanh HP chỉ còn một chút, sức kháng cự từ đầu đã bị khống chế, tôi cứ nằm im vậy, để mặc cho mình bị cuốn vào màu nâu sữa của đôi mắt hấn. Ngọt ngào, thom nồng, ấm áp. Đáng. Nhưng cũng rất đáng. Mắt hấn sắc bén và lạnh lùng hơn của ai hết. Và lúc này đây, đang nhìn thẳng vào tôi, bằng tất cả cảm xúc rối loạn trong đầu hấn. Ấn cần có, mà sát khí cũng có. Tôi cá thể, mắt hấn không phải không biết nói. Tôi không hiểu, sao hấn lại giết tôi? Dùng chút sức lực cuối, tôi đưa tay kéo mặt nạ hấn xuống. Hấn không cần, để vậy cho mặt nạ trượt xuống. Ánh nền chiếu rõ từng nét trên khuôn mặt dưới lớp mặt nạ, một vết sẹo dài và sâu hoắm ở má hiện lên. Nó đặc biệt kinh khủng, lõm sâu xuống. Hấn đó là từ một cuộc chiến khốc liệt. Dù vậy, khuôn mặt vẫn đầy sự thanh thoát, mang vẻ lãnh đạm vốn có của chủ nhân. Hấn vẫn nhìn tôi, không chớp mắt.

- Chúng ta sẽ gặp lại nhau chứ? - tôi khẽ nhấp môi. Chỉ có thể nói được như vậy, tôi chỉ muốn được gặp hấn thêm lần nữa, để nhìn vào đôi mắt ấy, và cũng để biết được lí do.

Như nghe được lời thăm thì của tôi, mắt hấn mở to, đồng tử dần lớn hơn bao giờ hết. Hấn hoảng hốt, bắn khoả và bất ngờ. Đúng là ai mà chẳng hãi hùng khi kẻ sắp chết lại muốn gặp mình thêm lần nữa? Tuy vậy, sự bất ngờ ấy chỉ kéo dài một chốc, hấn quay về vẻ lạnh nhạt trước kia, tay sau gáy chợt muốn buông ra. Tôi cắn răng, thúc dục từng tế bào trong cơ thể khởi động, dùng tay níu áo hấn lại. May thay, hấn ngừng ý định bỏ lại tôi. Chực, mắt tôi ập nước. Không hiểu sao, tôi đau quá, những lúc thanh HP tụt dần đi như vậy, cơ thể lại có thời gian để ngắm từng đọt xé da toét thịt kiểu vậy. Nói chứ, con dao trong cơ thể tôi, không phải tôi quên mất nó vẫn đang cọ sát từng lúc tôi dùng sức.

- Uhm - đó là sự cố gắng cuối cùng của tôi khi thanh HP tụt xuống 0. Tôi hoàn toàn mất hết sức lực, mọi thứ như không trọng lực. Và tôi như tan đi, biến mất hấn khỏi thế giới này.

.....

Cơ thể con nhóc ấy mờ dần, con dao của tôi cắm trên bụng cũng đang biến mất theo. Hồi nãy nhóc ta có nói "có gặp lại được không", vậy là nhóc đó chưa chết lần nào đúng chứ? Nếu nhỏ ta sống lại, sẽ phiền lắm đây! Không thể để nhóc là nhân chứng cho việc ông Phantom đã thuê nhóc làm mấy việc này. Và nếu nhóc ta phát hiện ông vua Hỏa quốc này chưa chết, thế nào cũng lớn chuyện. Giết nhóc ta cũng chỉ là kết quả hiển nhiên. Không thể để nhóc ta biết được kế hoạch! Hỏa quốc đang dần đạt được mục tiêu, ngọn cỏ nhỏ cũng không được cản đường.

Bạn đang đọc truyện *MOB-WORLD GAME* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.